മോക്ഷ പ്രദീപം

ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമിശിവയോഗി

മോക്ഷപ്രദീപം.

ബ്രഹ്മാനന്ദ സ്വാമി ശിവയോഗി സിദ്ധാശ്രമം.

MOKSHA PRADEEPAM

(MALAYALAM)

THE LIGHT TO SALVATION

By:

BRAHMANANDA SWAMI SIVAYOGI

16th Edition 1991

Copies 2000

Published by:

NIRMALANANDA YOGI,

PRESIDENT,

Brahmananda Swami Sivayogi Sidhasramam,
P. B. No. 1 P. O. ALATUR Pin 678 541
Palghat Dist. Kerala

PRINTED AT:
OFFSET PRINTERS & PRE-PRESS SERVICES
Thrissur - 1, Phone: 23632, 21826

മോക്ഷപ്രദീപം

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

ബ്രഹ്മാനന്ദ സ്വാമി ശിവയോഗി

പ്രസാധകൻ:

നിർമ്മലാനന്ദ യോഗി,

പ്രസിഡണ്ട്,

ബ്രഹ്മാനന്ദ സ്വാമി ശിവയോഗി സിദ്ധാശ്രമം

പി. ബി. നമ്പർ. 1. പി. ഒ. ആലത്തൂർ.

പിൻകോഡ്: 678 541

പാലക്കാട്ട് ജില്ല, കേരളം.

ഫോൺ നമ്പർ: 342.

Price Rs 35/:

ആനന്ദ ഏവ വിജയതെ
മനോജയ ഏവ മഹാജയഃ

മനസ്സ്വാസ്ഥ്യമേവാനന്ദഃ
അഹിംസൈവ പരമോധർമ്മഃ

അജ്ഞാനദുഃഖാദ്യൈവ യജ്ഞാദികർമ്മ
ആനന്ദമതമേവസഹജം സർവ്വേഷാ-
മന്യത് സർവ്വം കല്പിതം

ANANDA CULT

Ananda (eternal bliss) is supreme.
Absorption of mind in itself is eternal bliss.
Conquest of mind is the greatest success.
Not to cause pain is the highest virtue.
Sacrifices, prayers, idol worship and similar ceremonies result only in ignorance and pain.
Ananda is the only natural religion to all, others are artifical and unreal.

ആനന്ദശ്രീ പരമഹംസ ബ്രഹ്മാനന്ദ സ്വാമി ശിവയോഗി സൽഗുരു പൂജ്യപാദർ 1852 ആഗസ്റ്റ് 26-ാംനു- അവതരിച്ചു അഹിംസ, ആലോചന, പൌരുഷം, ജ്ഞാനം, രാജയോഗം ഇവയുടെ പൂജ്യതയും അജ്ഞാനകർമ്മകാണ്ഡം, അയുക്തമതാചാരങ്ങൾ ഇവയുടെ ത്യാജ്യതയും അനുഭവയുക്തിപൂർവ്വം തെളിയിക്കുന്ന—മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനാക്കിത്തീർക്കുന്ന—'ആനന്ദമതം' സ്ഥാപിക്കുകയും അനേക മുമുക്ഷുക്കളെ ആനന്ദികളാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തു.

1929 സപ്തംബർ 10-ാംനു- പുനരുത്ഥാനരഹിതമായ മഹാനന്ദസമാധിയടഞ്ഞു. ഈ പരമഗുരുവിൻെറ മഹാനന്ദസമാധിപ്രകാശവൈചിത്ര്യം കാണികളേവരേയും ആനന്ദഭരിതമാക്കിത്തീർത്തു.

സിദ്ധാശ്രമം,
ആലത്തൂർ.

എന്നു് ശിഷ്യ,
യോഗിനീദേവി,
ആനന്ദമതാദ്ധ്യക്ഷ

വിഷയസൂചിക.

		ഭാഗം.
1.	ശക്തിമാഹാത്മ്യപ്രകരണം.	1
2.	മതഭേദപ്രകരണം.	18
3.	യോഗമാഹാത്മ്യപ്രകരണം.	22
4.	ഭഗവൽഗീതാസാരം.	77
5.	സാംഖ്യജ്ഞാനവൈകല്യപ്രകരണം.	122
6.	യാഗാദി കർമ്മഖണ്ഡനപ്രകരണം	151
7.	ജാതിഭേദഖണ്ഡനാദിപ്രകരണം.	182
8.	കലികാലാപവാദഖണ്ഡനാദിപ്രകരണം	200
9.	അഹങ്കാരശങ്കാഖണ്ഡനാദിപ്രകരണം.	214
10.	ഭിക്ഷാടനഖണ്ഡനാദിപ്രകരണം	219
11.	ഗുരുത്വശങ്കാഖണ്ഡനപ്രകരണം.	224
12.	വേഷപ്രയോജനപ്രകരണം.	225
13.	രാജയോഗപ്രകരണം.	229
14.	അഷ്ടാംഗയോഗപ്രകരണം.	233
15.	രൂപധ്യാനാദിഖണ്ഡനപ്രകരണം	259
16.	ആഹാരാദി ക്രമപ്രകരണം.	269
17.	മനഃസിദ്ധിപ്രകരണം.	272
18.	വ്യവഹാരം.	277
19.	ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം.	278
20.	യോഗാധികാരം.	279
21.	പൌരുഷം.	281
22.	രാഗാദിജയം.	285
23.	മാനുഷത്വം.	287
24.	ആലോചന.	289

25.	സൽസംഗഗുണം.	... 293
26.	സാരഗ്രഹണം.	... 295
27.	ശക്തിതത്വം.	 298
28.	മൂർത്തിഭേദം.	... 316
29.	സ്നാനവ്രതപൂജാദി.	... 319
30.	ശാസ്ത്രാദി നിരാകരണം.	... 328
31.	ഭാഷാനിന്ദാഖണ്ഡനാദി.	... 330
32.	സ്വതഃസിദ്ധി.	... 332
33	ജാതിഭേദാദിത്യാഗം.	... 333
34.	വിദ്യാഭ്യാസഗുണസിദ്ധി	... 337
35.	വിജനസ്ഥിതിഫലം.	... 338
36.	യോഗസിദ്ധി.	... 339
37.	സപ്തഭൂമ്യാദിസിദ്ധി.	 340

ആനന്ദ ഏവ വിജയതെ
മനഃസ്വാസ്ഥ്യതൈവാനന്ദഃ
മനോജയ ഏവ മഹാജയഃ
അഹിംസൈവ പരമോധമ്മഃ

മുഖവിന്യാസഃ

ധമ്മം, അത്ഥം, കാമം, മോക്ഷം എന്ന ചതുവ്വിധ പുരുഷാത്ഥങ്ങളിൽവെച്ച് മോക്ഷമാണ് മുഖ്യപുരുഷാത്ഥം എന്ന് മിക്കജനങ്ങളും അറിയുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള മോക്ഷത്തെ സാധിപ്പാനുള്ള മുഖ്യസാധനം യോഗമാണെന്നറിയും ഇവർ വളരെ ചുരുക്കമായിരിക്കുന്നു. യോഗമാഹാത്മ്യത്തെ അറിയാതെ അതിനെ ദൂഷിക്കുന്ന വേദാന്തികൾ ദിശിദിശി വദ്ധിച്ചും വന്നിരിയ്ക്കുന്നു. അറിവില്ലാത്ത ചില കൂട്ടർ ആ ദൂഷണത്തെ വിശ്വസിയ്ക്കുയും ചെയ്യുന്നു. അതിന്നു പുറമെ ചില ദർബ്ബലശ്രുതികളിൽ ഘോഷിച്ചിരിക്കുന്ന യാഗാദി കമ്മങ്ങൾ മോക്ഷോപായങ്ങളാകുന്നു എന്ന് ഭ്രമിച്ച് ചിലർ അനേക കമ്മങ്ങൾ ചെയ്തു കഷ്ടപ്പെട്ടു കാലം മിഥ്യയാക്കി കളയുന്നു. പഠിപ്പില്ലാത്തവക്ക് മോക്ഷം കിട്ടില്ലെന്ന പണ്ഡിതന്മാരുടെ ദുരുക്തിയും ദുവ്യുക്തിയും കേട്ട് ചില സാധുക്കൾ പരിതപിക്കുന്നു. ഈശ്വരനെ ആരാധിപ്പാൻ നമുക്ക് അധികാരമില്ലല്ലോ എന്ന് ചിലർ വ്യസനിയ്ക്കുന്നു. സംസാരമെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച് കാട്ടിലോ ഗുഹയിലോ പവ്വതത്തിലോ ക്ഷേത്രത്തിലോ ചെന്നിരുന്നാലേ മുക്തികിട്ടൂ, വീട്ടിലൊ നാട്ടിലൊ ഇരുന്നാൽ മുക്തി കിട്ടില്ലെന്ന് വിചാരി

ച്ച് ചിലർ സംഭ്രമിക്കുന്നു. ചിലർ പുത്രനില്ലെങ്കിൽ ഗതിയില്ലല്ലോ എന്നു വ്യസനിക്കുന്നു. ചിലർ പട്ടിണികിടന്നു സൽഗതി സാധിയ്ക്കുമെന്നു കരുതി ക്ലേശിക്കുന്നു. ചിലർ തീർത്ഥാടനത്താൽ ദുഃഖനിവൃത്തി വരുമെന്നുവിചാരിച്ച് അലയുന്നു. ചിലർ വേദശാസ്ത്രാദികളെല്ലാംപഠിച്ചാലേ തത്വം അറിവാനും ദുഃഖത്തിൽനിന്നു കരകയറുവാനുംകഴികയുള്ളു എന്നു കരുതി കഠിനകഷ്ടം ചെയ്തു് കാലം കഴിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള കഠിന കഷ്ടദുഃഖങ്ങളുടെ നിവാരണത്തിന്നുവേണ്ടി യോഗമാർഗ്ഗത്തെ ഒന്നുപ്രകാശിപ്പിയ്ക്കണമെന്നതാണു് എന്റെ ഒന്നാമത്തെ ഉദ്ദേശം. പിന്നെ ഹിന്തുക്കൾ അസമദൃഷ്ടികളായും സ്വജനദ്വേഷികളായും തീർന്ന് അത്യുന്നതസ്ഥിതിയിൽനിന്നു് അധഃപതിച്ചതു് ജാതിഭേദാദ്യനാചാരങ്ങൾകൊണ്ടാകുന്നു; ആ അനാചാരങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കണമെന്നതാണ് രണ്ടാമത്തെ ഉദ്ദേശം. ഇതുകൊണ്ടു ഹിന്തുക്കൾക്ക് സിദ്ധിക്കുന്ന ഗുണംമറ്റൊന്നുംകൊണ്ടു സിദ്ധിയ്ക്കുയില്ല. വാസ്തവം അങ്ങനെയാകുന്നുവെങ്കിലും അനേകജനം എന്നെ അധിക്ഷേപിക്കും. അങ്ങിനെയല്ലേ? അനാചാരങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ച് അഹിംസ എന്ന മുഖ്യധർമ്മത്തെ ആഘോഷിച്ച ഗുണനിധിയും ദയാനിധിയും ജ്ഞാനനിധിയും നിർദ്ദോഷിയുംവിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമാണെന്നു ഹിന്തുക്കളാൽ സമ്മതിക്കപ്പെടുന്ന മഹാനും ആയ ബുദ്ധനെപ്പോലും നാട്ടിൽനിന്നു് ഓടിച്ച ക്രൂരരല്ലേ നമ്മുടെ ആൾക്കാർ? ഈ ക്രൂരരെ ഭയപ്പെട്ടിട്ടാണ് ഹിന്തുക്കളുടെ ഇടയിലുള്ള മഹായോഗികൾ യോഗജ്ഞാനമാർഗ്ഗം പ്രസംഗിച്ചു നടക്കാതെഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മാത്രം എഴുതിവെച്ചതും സാരഗ്രാഹികൾക്കു മാത്രം ഉപദേശിച്ചതും. ആ പ്രബല പ്ര

മാണങ്ങളേയും സാരോപദേശത്തേയും അറിയാത്തവരും ചില മത്സരദൃഷ്ടികളും സ്ഥൂലബുദ്ധികളും മാത്രമേ എന്നെ അധിക്ഷേപിയ്ക്കുകയുള്ളൂ. പണ്ടു മഹാന്മാർ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ പറഞ്ഞ സിദ്ധാന്തത്തെയാണ് ഞാൻ മലയാളത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് എന്ന് ഞാൻ ഉദാഹരിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളാൽ അറിയാവുന്നതുകൊണ്ടു വിദ്വാന്മാർ എന്നെ ദൂഷിയ്ക്കയില്ല. അഥവാ അതും എനിക്ക് ചിന്തിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അനാചാരങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ചു യോഗതത്വത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതു് ലോകോപകാരമായി വരുമോ എന്നു മാത്രമെ സൂക്ഷ്മത്തിൽ ചിന്തിയ്ക്കേണ്ടതുള്ളൂ.

1903-ൽ ഞാൻ ഉണ്ടാക്കി പ്രസിദ്ധംചെയ്ത "സിദ്ധാന്തഭ്രുതി" എന്ന പുസ്തകം ഒരു കൊല്ലത്തിലകംതന്നെ ചിലവായി. രണ്ടാമതു് അച്ചടിക്കുവാൻ സംഗതി വന്നിരിക്കുന്നു. ആ പുസ്തകകം വായിച്ചു് പരമാനന്ദിച്ചുകൊണ്ടു് പലരും എനിക്ക് എഴുതിയിരിയ്ക്കുന്നു. ചിലർ അതിദൂരദിക്കിൽനിന്നുകൂടി എന്റെ അരികിൽ വന്നു സിദ്ധോപദേശവും വാങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വിശേഷിച്ചു് ഈ മോക്ഷപ്രദീപം എന്ന പുസ്തകം പ്രസിദ്ധംചെയ്യാൻ തക്ക ദ്രവ്യംഎനിക്കില്ലെന്നു് എന്റെ സിദ്ധാന്തഭ്രുതിയിലെ മുഖവിന്യാസത്തിൽനിന്നറികയാൽ "അതിന്നു വേണ്ടിവരുന്നപണം ഞാൻ അയച്ചുതരാം" എന്നു മുമ്പു പരിചയമില്ലാത്ത അയിനിപ്പിള്ളി ഉണ്ണിരിനാമ പരമഭക്തൻ എനിയ്ക്കു് എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ആ എഴുത്തിന്നുമുമ്പായിത്തന്നെ രാ. രാ. ശ്രീ. വണ്ടാഴി നെല്ലിക്കലിടം കോമ്പിയച്ഛനവർകൾ മോക്ഷപ്രദീപം പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാൻ വേണ്ട പണം തരാമെന്നു് നിശ്ചയിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. ആ സം

ഗതി മറുപടിയിൽ കാണിച്ചു് പണം വേണ്ടെന്നു എഴുതുകയാൽ ടി. ഉണ്ണിരിനായകൻ്തശിരോമണിക്കു കൂറ്റിതമുണ്ടെന്നു് എനിക്കു് എഴുതി അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു. മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതികൾ സാരഗ്രാഹികളുടെ ഇടയിൽ എൻെറ ഉദ്യമം പരമോപകാരമായിത്തീരുമെന്നു് എന്നെ ധൈര്യപ്പെടുത്തുന്നു. പണ്ടുള്ള മഹായോഗികളുടെ ഉദ്യമവും സാരഗ്രാഹികളിൽ മാത്രമെ ഫലിച്ചിട്ടുള്ളൂ. വായു പീഡാദി രോഗംനിമിത്തവും ദേഹപ്രകൃതിഭേദം നിമിത്തവും വിശേഷപ്പെട്ട അന്നവസ്ത്രംകൂടി ചിലക്കു് അനുഭവിപ്പാൻ നിർവ്വാഹമില്ലാതെ അപഥ്യമായും അനിഷ്ടമായും ഇരിക്കുന്നു. പിത്തത്താൽ ദൂഷിച്ചിരിക്കുന്ന നാവിന്നു പഞ്ചസാരകൂടി കയ്ക്കുന്നു. കണ്ണിൽ ദീനമുള്ളവന്നു രാത്രിദീപം നോക്കുമ്പോൾ ഉപദ്രവകരമായിട്ടിരിക്കുന്നു. ലോകപ്രകാശകരനായ സൂര്യൻെറ വെളിച്ചം ദിവാന്ധന്നു് അഹിതമായിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ലോകോപകാരങ്ങളായി ഇരിക്കുന്നവയിൽകൂടി പലതും പലൎക്കും അനിഷ്ടമായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥക്കു് എൻെറ ഉദ്യമം സൎവ്വത്ര ഫലിച്ചില്ലെങ്കിലോ എന്നു് വിചാരപ്പെടുവാനും എനിക്കു് അവകാശമില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഇഹലോകസുഖത്തിന്നും മോക്ഷത്തിന്നും വിഘ്നങ്ങളായ അനാചാരങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ചു യോഗതത്വത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതു് ഉചിതംതന്നെ.

1893-ൽ യോഗതത്വത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതായ "ശിവയോഗരഹസ്യം" എന്ന പുസ്തകം ഞാൻ പ്രസിദ്ധം ചെയ്കയുണ്ടായി. 1898-ൽ ബ്രഹ്മസമാജക്കാരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം 'ബ്രഹ്മകീൎത്തനം' എന്ന ഒരു പുസ്തകം ഞാൻ എഴുതുകയുണ്ടായി. അതു് അവരുടെ ചിലവിന്മേൽ അവർ പ്രസിദ്ധംചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. 1898-ൽ 'സ്ത്രീവിദ്യാപോഷിണി'

എന്നൊരു പുസ്തകവും പ്രസിദ്ധംചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. സ്ത്രീകളെ വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിച്ചുകൂടാ എന്നുള്ള അനാചാരത്തെ ഈ പുസ്തകം വായിച്ചവരാരും ആചരിക്കയില്ല. 1903-ൽ 'സിദ്ധാനുഭൂതി' എന്നൊരു പുസ്തകം ഞാൻ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തവിവരം മുമ്പു് പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലൊ. ഈ മോക്ഷപ്രദീപം പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാൻ ഇപ്പോഴേ സംഗതിവന്നിട്ടുള്ളു. ഹിന്തുമതമാകുന്ന രത്നാകരത്തിൽ (സമുദ്രത്തിൽ) മുങ്ങിത്തപ്പി അനാചാരകർമ്മങ്ങളാകുന്ന തിമിംഗലനക്രചക്രങ്ങളുടെ വായിലകപ്പെട്ടു് ഹിന്തുക്കൾ വളരെ നശിക്കുന്നു. അതിൻെറ നിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി യോഗജ്ഞാനരത്നത്തെ പണ്ടുള്ള മഹായോഗികൾ വേറെ എടുത്തുവെച്ചിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും കാലക്രമംകൊണ്ടു് ആ യോഗത്തിലും വിലേടത്തു് വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാരുടെ ചിത്തശുദ്ധിക്കുറവുകൊണ്ടും മററു കൃത്രിമംകൊണ്ടും അജ്ഞാനകർമ്മങ്ങളെ ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷയിലാകുന്ന ആ യോഗരത്നം പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും. അതു് പണ്ഡിതന്മാൎക്കുകൂടി ദുരവഗാഹമായിട്ടും ഇരിക്കുന്നു. യോഗത്തിൽ പരിചയവും സ്വാനുഭവവും പാണ്ഡിത്യവും ഉണ്ടെങ്കിലെ അതു് മനസ്സിലാകയുള്ളൂ. അതിനാൽ മഹാന്മാർ നിക്ഷേപിച്ച യോഗരത്നം അത്യഗാധസ്ഥിതിയിൽപ്പെട്ടുപോയി. അതിലെ വിരുദ്ധാംശങ്ങളെ നീക്കി മലയാളഭാഷയിൽ ഞാൻ പരത്തേക്കു് പ്രകാശിപ്പിയ്ക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. കരിമ്പിൻെറ കമ്പും തോലും ചണ്ടിയും നീക്കി രസം മാത്രം എടുത്തുവെച്ചാൽ പല്ലില്ലാത്തവൎക്കും ആസ്വദിക്കാവുന്നതാണല്ലൊ. അതിനാൽ മോക്ഷകാംക്ഷികളായ സാരഗ്രാഹികൾക്കു് വേദശാസ്ത്രേതിഹാസപുരാണങ്ങളേക്കാൾ എൻെറ

ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉപകാരപ്പെടുന്നതാകുന്നു. അങ്ങിനെയല്ലേ? മുത്തുമാല ധരിപ്പാൻ ആശയുള്ളവൻ മുത്തിനെവാങ്ങുന്നതല്ലേ നല്ലതു്? എന്നാൽ ഉടൻ തന്നെ തൻെറ ആശ സാധിക്കാമല്ലൊ. അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ മുത്തിന്നിരിപ്പിടം സമുദ്രങ്ങളാകുന്നു എന്നുവെച്ചു് സമുദ്രങ്ങളിൽമുങ്ങിത്തപ്പുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ മനോരഥം എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കയില്ല; കഠിനകഷ്ടങ്ങളും അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. ഒരു പക്ഷെ മനോരഥം സാധിക്കാതെ തന്നെ മരിച്ചുപോയി എന്നും വരാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സമുദ്രങ്ങൾ അനേകയോജന വിസ്താരമുള്ളവയാകുന്നു. ചിലേടത്തുമാത്രം മുത്തുകൾ ഉണ്ടാകും, ആ സ്ഥലം അറിയുന്നവർക്കല്ലാതെ മററുള്ളവർക്കു് നോക്കിയാൽ അറികയില്ല. ആയതുകൊണ്ടു് പലദിക്കിലും മുങ്ങിത്തപ്പി ഉപ്പുവെള്ളം കുടിച്ചു് ശ്വാസംമുട്ടി കഷ്ടപ്പെടുവാൻ ഇടയുണ്ടു. ഉഗ്രങ്ങളായ നക്രചക്രതിമിംഗലാദി ജലജന്തുക്കൾക്കു് ഇരയാവാനും ഇടയുണ്ടു്. അപ്പോലെ ഗുരൂപദേശത്തെവിട്ടു് വേദശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം വായിച്ചാലേ മുക്തി കിട്ടു എന്നു ഭ്രമിച്ചു് അതിന്നു്പുറപ്പെട്ടാൽ മുമുക്ഷുവിൻെറ ഇച്ഛ വേഗത്തിൽ സാധിക്കുന്നതല്ല. വളരെ അദ്ധ്വാനിച്ചു് ദുഃഖിക്കേണ്ടിവരും. ഒരു പക്ഷെ മുക്തി ലഭിക്കാതെതന്നെ നശിച്ചു എന്നുവരാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, വേദശാസ്ത്രങ്ങൾ സമുദ്രപ്രായങ്ങളാകുന്നു; സമുദ്രത്തിൽ മുത്തു് എന്നപോലെ വേദശാസ്ത്രങ്ങളിൽ സൂക്ഷ്മം ചിലേടത്തു മാത്രം നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. നാനാകർമ്മങ്ങളെ വിധിക്കുന്ന കപടകർമ്മകാണ്ഡത്താൽ ആ സൂക്ഷ്മം മൂടപ്പെട്ടുപോയി ആയതിനാൽ ദേഹത്താൽ മറയ്ക്കപ്പെട്ട ആത്മാവിനെ അറിയാതെ ദേഹത്തിൽ ഭ്രമിച്ചു് നിത്യസംസാരികളാ

യി ദുഃഖിച്ചു നശിക്കുന്നതുപോലെ കമ്മകാണ്ഡത്താൽ മറ ക്കപ്പെട്ട വേദസാരത്തെ അറിയാതെ കമ്മകാണ്ഡത്തിൽ ഭ്രമിച്ചു പലവിധ കമ്മംചെയ്തു സങ്കടത്തിൽപ്പെട്ടു നശി പ്പാനാകുന്ന അധികം അവകാശമുള്ളതു. അങ്ങിനെതന്നെ പ്രായേണ കാണുന്നു. അങ്ങിനെയല്ലെ? സ്വർണ്ണാഭരണം ധരിപ്പാൻ ഇച്ഛയുള്ളവൻ സ്വർണ്ണം വാങ്ങി ആഭര ണം ഉണ്ടാക്കാതെ ഭൂമി രത്നഗർഭയാകുന്നു എന്നുവെച്ചു സ്വർണ്ണത്തിന്നുംവണ്ടി ഭൂമി മുഴുവൻ കിളപ്പാൻ പുറപ്പെട്ടു ന്നതു എന്തു പുറപ്പാടാണ്? അത്യന്തരോഗപീഡിതൻ സിദ്ധൌഷധം അരികിലിരിയ്ക്കെ അതിനെ ആദരിക്കാതെ വൈദ്യഗ്രന്ഥം മുഴുവനും വായിച്ചാലേ രോഗം ശമിക്കു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതു എന്തു വിചാരമാണ്? സിദ്ധൌ ഷധം വൈദ്യശാസ്ത്രം പഠിക്കാത്തവന്റെയും രോഗദുഃഖ ത്തെ തീൎത്തു സുഖപ്പെടുത്തും. അപ്പോലെ യോഗം വേദ ശാസ്ത്രേതിഹാസപുരാണാദി പഠിപ്പു ഒന്നും ഇല്ലാത്തവ ന്റെയും സംസാരസന്താപത്തെ നശിപ്പിച്ചു സദാനന്ദ ത്തെ നല്കും. അങ്ങിനെയുള്ള യോഗം ഇരിയ്ക്കെ അതിനെ ആശ്രയിക്കാതെ വേദാദികളിൽ ഭ്രമിച്ചു പലവഴിയ്ക്കും വ ലയുന്നതു മഹാദുഃഖം തന്നെ. ഹിന്തുമതം രസം എന്ന പോലെയും കരിമ്പു എന്നപോലെയും നാളികേരം എന്ന പോലെയും ഗുണദോഷസമ്മിശ്രമായിട്ടിരിക്കുന്നു. രസ ത്തിന്റെ ദോഷത്തെ നീക്കി സേവിച്ചാൽ അതുതന്നെ കാ യകല്പം (ദിവ്യരസായനം.); സകല രോഗത്തേയും നീക്കി സുഖിക്കാം. അപ്പോലെ ഹിന്തുമതത്തിലുള്ള അനാചാരാ ദിദോഷങ്ങളെ നീക്കി ആചരിച്ചാൽ സകല ദ[illegible]ങ്ങളേ യും നീക്കി ശാശ്വതാനന്ദത്തിലിരിക്കാം. കരിമ്പിന്റെ കമ്പും തോലും ചണ്ടിയും നീക്കി രസത്തെ മാത്രം സേവി

യ്ക്കുമ്പോഴും നാളികേരത്തിന്റെ ചകിരിയും ചിരട്ടയും നീക്കി സേവിക്കുമ്പോഴും ആസ്വാദ്യമായിട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ശാരസ്യമാണെന്നുവെച്ച് രസത്തിന്റെ ദോഷത്തെ നീക്കാതെ സേവിച്ചാൽ അനേകരോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി ദുഃഖിപ്പിക്കും; സുഖിക്കുവാൻ ഇടവരികയില്ല. നാളികേരത്തിന്റെ ചകിരിയും ചിരട്ടയും കടിച്ചുവലിച്ചാൽ പല്ലിടിഞ്ഞ് രക്തം ചാടും. കരിമ്പിന്റെ കമ്പും ചതാലും വിഴുങ്ങിയാൽ തൊണ്ടയിൽപ്പെട്ട് ബുദ്ധിമുട്ടും; രസവും സിദ്ധിക്കയില്ല. അപ്രകാരംതന്നെ ഹിന്തുമതത്തിന്റെ ദോഷാംശങ്ങളായ അനാചാരങ്ങളേയും അസൽപ്രമാണങ്ങളേയും സേവിച്ചാൽ ദുഃഖത്തിൽപ്പെട്ട് വലയും; പരമാനന്ദരസവും സിദ്ധിയ്ക്കയില്ല. അതിനാൽ ത്യാജ്യങ്ങളായവയെ തള്ളി ഗ്രാഹ്യമായതിനെ മാത്രമേ ഞാൻ എന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ളു. അതുകൊണ്ട് എന്റെ പുസ്തകം വായിച്ചാൽ മോക്ഷമാർഗ്ഗത്തിൽ യാതൊരു സംശയവും ഉണ്ടാകയില്ല. അനേക ദിവസംകൊണ്ട് വായിച്ച് സമാപിപ്പിക്കേണ്ട വലിപ്പത്തിലുള്ള മോക്ഷശാസ്ത്രങ്ങൾ ഇരിയ്ക്കെ ഈ ചെറിയ പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചതുകൊണ്ട് മതിയോ എന്ന് ശങ്കിപ്പാനും തരമില്ല. "സത്തിനെ മാത്രം എടുക്കുമ്പോൾ കുറച്ചുമാത്രമേ ഉണ്ടായിരിയ്ക്കയുള്ളു". അതാണ് വിലയേറിയതും.

നോക്കുക. അനേകം കരിമ്പിൻതടി മടമ്പിച്ചെടുക്കുന്ന ശക്കര അത്രയില്ല; അതിനെ തൂക്കിയിട്ടാകുന്നു വില്ക്കുന്നതു്; കരിമ്പിനെ തൂക്കിവില്ക്കുന്നില്ല എന്നിങ്ങനെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഹിന്തുമതത്തെ കടഞ്ഞെടുക്കുന്ന എന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ ചെറിയ പുസ്തകങ്ങൾ എന്ന അഗണ്യ

തയ്ക്കു് അവകാശം സിദ്ധിക്കയില്ല. ഇന്നുള്ള സർവ്വ മതത്തേക്കാളും യോഗം ഉൽകൃഷ്ടമാകുന്നു എന്നതു് ഏകസംഗതി കൊണ്ടുതന്നെ ബുദ്ധിമാന്മാക്കു് തീർച്ചപ്പെട്ടുത്താം: അതായതു് കരയുന്ന കുട്ടിയെ അമ്മ പാട്ടുപാടി ഉറക്കുന്നതുപോലെ സംസാരത്തിൽ തപിക്കുന്ന മനസ്സിനെ ആനന്ദനിദ്രയെ പ്രാപിപ്പിക്കുന്ന മണിനാദാദിചിഹ്നങ്ങളും ക്രൂരിരുട്ടിൽപെട്ടു് ദിക്കറിയാതെ സമുദ്രത്തിലുഴലുന്ന കപ്പലിനെ ലൈറ്റ് ഹൌസിലെ വെളിച്ചം കരയണയിക്കുംപ്രകാരം സംസാരത്താൽ ഉഴലുന്ന മനസ്സിനെ ആനന്ദക്കരയണയിക്കുന്ന മണിദീപാദിവെളിച്ചങ്ങളും കാട്ടിൽ കിടക്കുന്ന തേനീച്ചയെ സുഗന്ധത്താലും മധുരസത്താലും പുഷ്പം ആകർഷിക്കുന്നതുപോലെ വിഷയവനത്തിൽ അലയുന്ന മനസ്സിനെ സുഗന്ധത്താലും അമൃതരസത്താലും വശീകരിക്കുന്ന ശക്തിയും യോഗത്തിലല്ലാതെ ഏതെങ്കിലും ഒരു മതത്തിൽ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? മററുള്ള മതങ്ങളും പരമാനന്ദത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ മേൽ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ട മനോലയ ഹേതുഭൂതങ്ങളായ വിസ്മയാനന്ദ ചിഹ്നങ്ങളെ ആ മതങ്ങളിൽ പ്രകാശിപ്പിപ്പാൻ സംഗതിയുണ്ടായിരുന്നു. യോഗത്തിലുള്ള സിദ്ധികളെ കേട്ടാൽ സർവ്വമതങ്ങളും ലജ്ജിച്ചു് ഓടിപ്പോകും. യോഗത്തെ ഞാൻ പ്രശംസിച്ചതുകൊണ്ടു് മററുള്ള മതങ്ങളെ ഞാൻ നിന്ദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് വിചാരിക്കരുതു്. മനോജയം വേണമെന്നു് പറയുന്ന മതമെല്ലാം എനിക്കു് ഇഷ്ടം തന്നെ. സമഷ്ടിയെ കളയുന്നതായും ഹിംസാപരമായും മനോലയ വിരോധിയായും അയുക്തമായും ഇരിക്കുന്ന അംശത്തെ മാത്രമേ ഞാൻ അസാധുവാണെന്നു് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളു. ആതെല്ലാം

മോക്ഷപ്രദീപംകൊണ്ടറിയാം. യോഗത്തിൻെറ സർവ്വോൽ കൃഷ്ടതയേയും പ്രമാണയുക്തിപുരസ്സരം അറിയാം. മോക്ഷപ്രദീപത്തിൽ ഞാൻ ഉദാഹരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രമാണങ്ങളിൽനിന്നും ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞ സംഗതികളെ തെളിയിപ്പാൻ എത്ര ആവശ്യമുണ്ടോ അത്രമാത്രം എടുത്തുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്ന് എതിരായി പ്രമാണങ്ങളെ കാണിച്ച് എതിർക്കുവാൻ വിചാരിക്കുന്ന കൂട്ടർ, ആ പ്രമാണങ്ങൾ നിർദ്ദോഷങ്ങളായും മോക്ഷസഹായിയായും സമദൃഷ്ടിപ്രദങ്ങളായും ഇരിക്കുന്നവയാകുന്നു എന്ന് യുക്തികൊണ്ടും അനുഭവംകൊണ്ടും തെളിയിച്ച് എതിർക്കേണ്ടതാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഹിന്തുമതത്തിൽ കളവുചെയ്യുന്നതിന്നും കള്ളു കുടിക്കുന്നതിന്നും കൊല്ലുന്നതിന്നുംകൂടി വിരോധമില്ലെന്നു ദൃഷ്ടപ്രമാണങ്ങൾ ഉണ്ടു്. നോക്കുക.

> അദാതുർണാംധനം ഹൃത്വാ യോ ദദാതി തദർത്ഥിനെ
> തസ്യമോഷണജോദോഷോ ദാനധർമ്മേണനശ്യതി.

(എന്ന് വിലാസവ്യാഖ്യ.) അർത്ഥം:—ലോഭികളുടെ പണത്തെ മോഷ്ടിച്ച് യാചകന്ന് ദാനം ചെയ്താൽ കളവുചെയ്ത ദോഷം തീരും. ഈ പ്രമാണത്തെ വിശ്വസിച്ച് കക്കാൻപോയാൽ ജെയിലിൽ കിടക്കേണ്ടിവരും. നരബലി ഉടന്തടി മുതലായ അസൽക്രിയകൾക്ക് ആസ്പദങ്ങളായ പ്രമാണങ്ങളെ എടുത്തുചേർത്ത് എൻെറ പുസ്തകത്തെ ഞാൻ മലിനമാക്കുന്നില്ല. ഗ്രന്ഥവിസ്താരഭയവും അതിന്ന് എന്നെ അനുവദിക്കുന്നില്ല. ബുദ്ധൻ വിഷ്ണുവിൻെറ അവതാരമാ

ണെന്നും നിരുപദ്രവമായ ശ്രേഷ്ഠധർമ്മത്തെതന്നെയാണ് പ്രസംഗിച്ചതു് എന്നും കാണിപ്പാനുമുള്ള പ്രമാണം:

ദുഷ്ടയജ്ഞവിഘാതായ പശുഹിംസാനിവൃത്തയെ
ബൌദ്ധരൂപംദധൌയോസൌ തസ്മൈദേവായതേനമഃ

ഇതു് ദേവീഭാഗവതത്തിൽ വിഷ്ണുസ്തുതിയിലുള്ള ഒരു പദ്യമാകുന്നു. അർത്ഥം—യാതൊരു ഭഗവാൻ ദുഷ്ടങ്ങളായ യാഗകർമ്മങ്ങളെ നശിപ്പിപ്പാൻ വേണ്ടിയും പശുഹിംസയെ നിർത്തൽചെയ്യാൻവേണ്ടിയും ബുദ്ധരൂപത്തെ ധരിച്ചുവൊ ആ ദേവനായ ഭവാന് നമസ്കാരം.

എന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താ,
ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമി ശിവയോഗി.

നാലാംപതിപ്പിന്റെ മുഖവിന്യാസം

മോക്ഷപ്രദീപത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ പതിപ്പ് 1905-ൽ ആയിരുന്നു. 1908-ൽ രണ്ടാംപതിപ്പിനു് സംഗതിവന്നു. 1910-ൽ മൂന്നാം പതിപ്പിന്നും 1914-ൽ നാലാം പതിപ്പിന്നും സംഗതിവന്നു. ബുക്കഡിപ്പോവിൽ കൊടുത്തിട്ടോ ആൾവശം കൊടുത്തയച്ചിട്ടോ ഞാൻ മോക്ഷപ്രദീപത്തെ വില്പിച്ചിട്ടില്ല. വി. പി. മാൎഗ്ഗമായിട്ടും ഇവിടെ വന്നു് ആളുകൾ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുമാണ് ചിലവായതു്. ഈ വിധത്തിൽ ഇത്ര വേഗത്തിൽ ചിലവായി നാലാംപതിപ്പിന്നു് സംഗതിവന്നതു് മോക്ഷപ്രദീപത്തിന്റെ സ്ഥിതിയ്ക്കും എന്റെ സ്ഥിതിക്കും അത്ഭുതപ്പെടേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ,

1. അനാദികാലമായി ആചരിച്ചുവരുന്ന ജാതിഭേദത്തെയും യാഗം, വ്രതം, തീൎത്ഥസ്നാനം, വിഗ്രഹാരാധനം മുതലായ കൎമ്മങ്ങളേയും അവയെ വിധിക്കുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളേയും മോക്ഷപ്രദീപത്തിൽ ഖണ്ഡിച്ചിരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല അവ മോക്ഷത്തിന്നു് വിഘ്നങ്ങളും കപടപ്രമാണങ്ങളും ആകുന്നു എന്നും കൂടി ഘോഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽമീതെ ഹിന്തുക്കൾക്കു് നീരസമായും അസഹ്യമായും ഇരിക്കുന്നവിഷയം എന്താണ് ഉള്ളതു്? ജാതിഭേദവും തത്തൽകൎമ്മങ്ങളും മോക്ഷത്തിന്നു് ആദിപാടയാണെന്നും അവയെ കല്പിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ ഈശ്വരനാലും മഹൎഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരാലും മതാചാര്യന്മാരാലും മററും നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ടവയാണെന്നുമാകുന്നു ഹിന്തുക്കൾ വിശ്വസിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാ

കുന്ന അനേകായിരം ദ്രവ്യം ചിലവുചെയ്തു് ക്ഷേത്രംകെട്ടി വിഗ്രഹാരാധന ചെയ്തിട്ടും യാഗാദികർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടും ചെയ്യിപ്പിച്ചിട്ടും അജ്ഞാനതിമിരത്തെ നാടെല്ലാം പരത്തി ജനങ്ങളെ അന്ധകാരത്തിൽ പെടുത്തുന്നതും അതിന്നു് വിരോധം പറയുന്ന എന്നേയും എന്റെ മോക്ഷപ്രദീപാദിയേയും ദൂഷിക്കുന്നതും. ഈ സ്ഥിതിക്കും കർമ്മികൾ പ്രബലന്മാരായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കും അവരുടെ സംഖ്യ അളവില്ലാതെ നാടെല്ലാം വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയ്ക്കും എന്റെ മോക്ഷപ്രദീപത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധിക്കും പ്രചാരത്തിന്നും ഇത്രവേഗത്തിൽ നാലാംപതിപ്പിന്നും ഇടവന്നതോർക്കുമ്പോൾ അത്ഭുതപ്പെടേണ്ടതായിരിക്കുന്നു.

2. എന്റെ പ്രബലതകൊണ്ടാണോ ഇങ്ങിനെവന്നതു് എന്നു് അണുവോളവും ആലോചിപ്പാൻ അവകാശമില്ല. ഞാൻ പാരമ്പര്യാ പൂജ്യസ്ഥാനത്തെ വഹിച്ചിരിക്കുന്ന ആചാര്യഗോത്രത്തിലൊ രാജവംശത്തിലൊ പെട്ടവൻ അല്ല. ഞാൻ ബി. എ; എം. എ., മുതലായ പരീക്ഷകളിൽ വിജയം പ്രാപിച്ചവനും അല്ല. ഉദ്യോഗവലിപ്പവും എനിക്കില്ല. ബഹുമാനചിഹ്നങ്ങളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും ഇല്ല. ബന്ധുജനപുഷ്ടിയും ഇല്ല. വിനോദത്തിന്നുള്ള കഥകളും മോക്ഷപ്രദീപത്തിൽ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. ഹിന്തുക്കളാൽ പരമഭക്തിപുരസ്സരം പാരായണം ചെയ്യപ്പെടുന്ന വേദശാസ്ത്രേതിഹാസപുരാണങ്ങളുടെ പരിപൂർണ്ണമായ തർജ്ജമയും ഇതിൽ ഇല്ല പണ്ഡിതന്മാരുടെ സർട്ടിഫിക്കേറ്റുകൾ വാങ്ങി മോക്ഷപ്രദീപത്തിൽ ചേർത്തിട്ടില്ല. ഇപ്രകാരമായിട്ടും വല്ലതും ഉണ്ടെങ്കിലേ ജനങ്ങൾ കൊണ്ടാടുകയുള്ളു എന്നതു് ഒരു നിയമംപോലെ ലോകത്തിൽ പ്രബലപ്പെട്ടിരിക്കു

ന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കും എന്റെ മോക്ഷപ്രദീപത്തെ കൊണ്ടാടുവാൻ ജനങ്ങൾ ഉണ്ടായതും ഇത്ര വേഗത്തിൽ നാലാം പതിപ്പിന്നു് സംഗതിവന്നതും അത്ഭുതംതന്നെ. ഇങ്ങിനെ അത്ഭുതപ്പെടേണ്ടസംഗതി വന്നതു് പലേടങ്ങളിലും ഇക്കാലത്തു് സാരഗ്രാഹികൾഉള്ളതുകൊണ്ടാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് സാരഗ്രാഹികൾ വർദ്ധിച്ചുവരട്ടെ! എന്നാൽ ഇതുവരെ ആരും ഹിന്തുമതത്തിൽ കള്ളപ്രമാണങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു് കൊട്ടിഘോഷിച്ചിട്ടില്ല, ഇങ്ങിനെ കർമ്മങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ചിട്ടും ഇല്ല, ഇദ്ദേഹം മാത്രമെ ഒന്നാമതായി ഒരു ജ്ഞാനിലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളു എന്നും മറ്റും പലവിധത്തിൽ എന്നെ നിന്ദിക്കുന്നതുപോലെ മറ്റൊരു ജ്ഞാനിയെ നിന്ദിക്കയില്ല, നന്ദിക്കയെ ഉള്ളു എന്നതു് സാരഗ്രാഹികൾ മോക്ഷപ്രദീപത്തെ നന്ദിക്കുന്നതുകൊണ്ടും എന്റെ സിദ്ധാശ്രമത്തിൽ വിസ്മയിച്ചുകൊണ്ടു് വരുന്നതുകൊണ്ടും ഇത്ര വേഗത്തിൽ മോക്ഷപ്രദീപത്തിന്റെ 4-ാം പതിപ്പിന്നു് അപരിചിതന്മാരായ അവർ സംഗതി വരുത്തിയതുകൊണ്ടും 'ആനന്ദസൂത്ര'ത്തിന്റെ കർത്തൃത്വത്തിന്നുകൂടി എന്നെ പാത്രമാക്കിയതുകൊണ്ടും എനിക്കു് അനുഭവമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് സാരഗ്രാഹികൾ വർദ്ധിച്ചുവരട്ടെ! വിദ്വാന്മാർ സഭകൂടി കപടപ്രമാണങ്ങളെ തീയിലിട്ടു ചുടട്ടെ. അതിന്നു് പ്രയാസം ഉണ്ടെങ്കിൽ കപടപ്രമാണങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ചു് വിദ്വാന്മാർ ഓരോ പുസ്തകങ്ങളെ എഴുതട്ടെ. വിദ്വാന്മാർ ലോകത്തെ കെടുത്തു എന്ന അപവാദം നാടുകടക്കട്ടെ. അങ്ങിനെ ഒരപവാദം വിദ്വാന്മാർക്കുണ്ടോ എന്നു ശങ്കിക്കുന്നു എങ്കിൽ ഉണ്ടെന്നു് പ്രബലപ്പെട്ട രേഖാപുരസ്സരം ഇതാ ഞാൻ തെളിയിക്കുന്നു.

"നാനാകപടശാസ്ത്രാണി പ്രപഞ്ചകഥിതാനിവൈ
ദൃഷ്ട്വാവിശ്വാസപൂർവ്വന്തു വിദ്വാന്മപിചലത്യഹോ.
പ്രപഞ്ചാ കർമ്മസംചരിന്നം തൽസംഗാൽ കർമ്മരാജനാഃ"

എന്ന് ശിവജ്ഞാനദീപികയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു

അർത്ഥം:—പലവിധത്തിലുള്ള കള്ളപ്രമാണങ്ങൾ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഘോഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, അവയെവിശ്വസിച്ച് വിദ്വാന്മാരും തെററിനടക്കുന്നു. ആ വിദ്വാന്മാരുടെ സംസർഗ്ഗം ഹേതുവായിട്ട് ജനങ്ങളെല്ലാം കർമ്മങ്ങളിൽ ആസക്തന്മാരായിത്തീർന്നു. കർമ്മങ്ങൾകൊണ്ട് ജനങ്ങൾ കെട്ടുപോയി. ജനങ്ങൾ കെട്ടുപോകാതെ ഇരിക്കേണമെങ്കിൽ ഭേദദൃഷ്ടിയേയും മാത്സര്യത്തേയും വർദ്ധിപ്പിച്ച് ഐക്യമത്യത്തെ കെടുത്ത് ഐഹികസുഖത്തിൽനിന്നും ശാശ്വതസുഖത്തിൽനിന്നും ഭ്രഷ്ടന്മാരാക്കിത്തീർക്കുന്ന ജാതിഭേദത്തേയും അജ്ഞാനകർമ്മങ്ങളേയും വിദ്വാന്മാർ ഖണ്ഡിക്കേണ്ടതായിരുന്നു അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ വിദ്വാന്മാർ അവയെ അനുഷ്ഠിക്കയും അനുഷ്ഠിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. വിദ്വാന്മാരെ പിന്തുടർന്ന് മററുള്ളവരും ആചരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയാണ് ഹിന്തുക്കൾ കെട്ടതും കെടുന്നതും. തീവണ്ടിയുടെ മുഖവണ്ടി കുണ്ടിൽ ചാടിയാൽ അതോടുകോർത്തുകിടക്കുന്ന വണ്ടികളുടെ ഗതിയും അങ്ങിനെതന്നെ അതുകൊണ്ട് ശിവജ്ഞാനദീപികയിൽ വിദ്വാന്മാർ കർമ്മകാണ്ഡത്തെ വിശ്വസിച്ചിട്ടും ലോകം വിദ്വാന്മാരെ വിശ്വസിച്ചിട്ടും കെട്ടുപോയി എന്നുപറഞ്ഞതു് അനുഭവമായിവന്നിരിക്കുന്നു. ക്ഷേത്രനിർമ്മാണം, യാഗം, വ്രതം, തീർത്ഥസ്നാനം മുതലായ കർമ്മങ്ങൾക്കുവേണ്ടി എത്ര വളരെ ദ്രവ്യമാണ് ഇന്നും ന

ശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്! അജ്ഞാനത്തെയും ദുഃഖത്തെയും വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ഈ കൎമ്മങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഇത്രയെല്ലാം ചിലവുചെയ്യുന്നുവല്ലൊ. യോഗജ്ഞാനവിഷയത്തിലെയ്ക്കു വേണ്ടി ഒററ പൈ ചിലവുചെയ്യുന്നുണ്ടൊ? "പല സ്ഥലങ്ങളിലും സംസ്കൃതവിദ്യാശാലകൾ സ്ഥാപിച്ചു് സംസ്കൃതഭാഷയിൽ പാണ്ഡിത്യമുണ്ടാക്കി വേദശാസ്ത്രാദികൾ പഠിപ്പിച്ചു ഹിന്തുമതസ്വരൂപത്തെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ യോഗജ്ഞാനവിഷയത്തിന്നുവേണ്ടി ഒററപൈ ചിലവുചെയ്യുന്നുണ്ടൊ എന്നു ചോദിക്കുന്നതു തെററല്ല" എന്നു് പറയുന്നു എങ്കിൽ പറയാം: ഇപ്പോൾ അങ്ങിനെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽനിന്നു് സംസ്കൃതഭാഷയിൽ അറിവു് വൎദ്ധിക്കുന്നുണ്ടു്, അത്രമാത്രമെ ഉള്ളു. ഹിന്തുമതവിഷയമായ അജ്ഞാനം നീങ്ങുന്നില്ല, വൎദ്ധിക്കുന്നതേയുള്ളു. അതുകൊണ്ടു് ആ പഠിച്ചകൂട്ടൎക്കും ഉപകാരമില്ല. അവരെക്കൊണ്ടു് മററുള്ളവരുടെ മതവിഷയമായ അജ്ഞാനത്തെ നീക്കുവാൻ കഴിയുന്നതും ഇല്ല. എന്നുമാത്രമല്ല ആ പഠിച്ചകൂട്ടർ അജ്ഞാനത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ മുമ്പത്തെക്കാൾ അതിശക്തന്മാരായി തീരുന്നുമുണ്ടു്. ഇതു് എത്രവലിയതായ ദോഷമായി കലാശിക്കുന്നു! ഇങ്ങിനെ വരുവാൻ കാരണമെന്താകുന്നു എങ്കിൽ ജാതിഭേദങ്ങളെയും യാഗാദികൎമ്മങ്ങളെയും വിധിക്കുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളെ ഹിന്തുമതമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടാകുന്നു ആ പാഠശാലകളിൽപഠിപ്പിക്കുന്നതു്. അങ്ങിനെപഠിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവിടെപഠിച്ചവൎക്കു് ആ പ്രമാണങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിച്ചു് മററുള്ളവരെ ഭ്രമിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു വിശേഷസാമൎത്ഥ്യം മുമ്പുള്ളതിനെക്കാൾ സിദ്ധിക്കുന്നു. അതാകുന്നു അജ്ഞാനം വൎദ്ധിപ്പിപ്പാൻ മുമ്പ

ത്തേക്കാം അവർ അതിശക്തന്മാരായിത്തീരുന്നു എന്നു് പറവാൻ കാരണമായതു്. അതുകൊണ്ടു് ജാതിഭേദത്താൽ കർമ്മങ്ങളെ വിധിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ കപടപ്രമാണങ്ങളാകുന്നു എന്നു് പ്രബലപ്പെട്ട പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ടുംയുക്തികൾകൊണ്ടും അനുഭവങ്ങൾകൊണ്ടുംതെളിയിച്ചുകൊടുത്തു് ആ അശുദ്ധഭാഗത്തെ നീക്കി ഹിന്തുമതത്തിന്റെ ശുദ്ധജ്ഞാനഭാഗത്തെമാത്രം എടുത്തു് പഠിപ്പിക്കേണ്ടതാകുന്നു. എന്നാൽ ഭേദദൃഷ്ടി, അജ്ഞാനം, ജാത്യഭിമാനം, മാത്സര്യം, കർമ്മഭ്രാന്തി മുതലായ ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾ ഓടിപ്പോയി സമദൃഷ്ടി, ദയ, ജ്ഞാനം, ശാന്തി, അഹിംസ സന്തോഷം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചുവന്നു് ഹിന്തുക്കൾക്കു് പരമാനന്ദപദവിയിൽ തന്നെ കഴിയാമായിരുന്നു. അതിന്നു് നമ്മുടെ കൂട്ടർ സമ്മതിക്കയില്ല, അതിന്നു് അനേക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ചിലതു് പറയാം. സ്വത്തുള്ള തറവാട്ടിൽജനിച്ചിട്ടും മരുമക്കത്തായക്കാരുടെ ഇടയിൽ ചോറുംകൂടികുടുംബങ്ങൾക്കു് കിട്ടാതെ വ്യവഹരിച്ചു് വ്യവഹരിച്ചു് വളരെ തറവാടുകൾ കെട്ടുപോയി. ഇതിന്റെ നിവാരണത്തിന്നു് ചിലബുധിമാന്മാർ ഭാഗിപ്പാനുള്ള ഒരു നിയമം പാസ്സാക്കാൻ എത്രയോ യത്നം ചെയ്തിട്ടും സമ്മതിച്ചിട്ടില്ല ജാതിഭേദംകൊണ്ടുള്ള ദോഷത്തെകണ്ടു സഹിച്ചുകൂടാതെ നായർസംഘത്തെയെങ്കിലും ഏകജാതിയാക്കിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു് ഉത്സാഹിച്ചു് ചിലർപുറപ്പെട്ടു. ആ യോഗ്യന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തേയും സമ്മതിച്ചിട്ടില്ല. ബ്രാഹ്മണരുടേയും മററും ഇടയിൽ ബാല്യകാലത്തിലേ വൈധവ്യം വന്നു് ദുഃഖാഗ്നിയിൽ ദഹിക്കുന്ന സ്ത്രീജനത്തിന്റെ ദുഃഖനിവാരണത്തിന്നു് പുനർവ്വിവാഹവിധി ഏർപ്പെടുത്തുവാൻ ചിലർ പുറ

പ്പെട്ടു. ആ ദയാലുക്കളുടെ അഭിപ്രായത്തേയും സമ്മതിച്ചിട്ടില്ല. ഈ കാരണങ്ങളാൽ പല ദോഷങ്ങൾ ഹിന്തുക്കളുടെഇടയിൽ നിലനില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവർ ദുഃഖിക്കുന്നു. എങ്കിലും പറയുന്നതു് മറിച്ചാകുന്നു. "പണ്ടുള്ളമഹാന്മാർ വെച്ചുവെപ്പിനെ ഇന്നുള്ളവർ ഇളക്കുവാൻ നിരൂപിച്ചാൽ കഴിയുമൊ? അവരുടെ മഹിമ അങ്ങിനെയല്ലെ? ഇന്നുള്ളവൎക്കു് ആ യോഗ്യതയുണ്ടോ?" എന്നു്. അന്ധപാരമ്പരയാ ആലോചിക്കാതെ കണ്ണടച്ചു് അന്നേമുതൽ ഇന്നേവരെ ആചരിച്ചു് ഉറച്ചുപോയ അജ്ഞാനതിമിരച്ചുടങ്ങിൻെറ ശക്തികൊണ്ടാണു്, ദോഷകരമായ പൂൎവ്വനടവടിയെ പരിഷ്കരിക്കേണമെന്നു് പറയുമ്പോൾ സമ്മതിക്കാത്തതു്. ഈ അജ്ഞാനച്ചുടങ്ങിൻെറ ശക്തിതന്നെയാണുയാഗവ്രതതീൎത്ഥസ്നാനവിഗ്രഹാരാധനാദികളെ നിലനിൎത്തിവരുന്നതും യോഗജ്ഞാനത്തെ പരത്താൻ സമ്മതിക്കാത്തതും. ഈ സ്ഥിതിക്കു് എങ്ങിനെ യോഗക്ഷേമങ്ങൾ ഉണ്ടാകും? ആംഗ്ലേയചക്രവൎത്തിയുടെ ഭരണവിശേഷം കൊണ്ടുമാത്രമാകുന്നു ഇപ്പോൾ ഹിന്തുക്കൾ മത്സരിച്ചു തമ്മിൽ തല്ലി നശിക്കാതെ ഒരുവിധം ക്ഷേമത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്നതു് എന്നുമാത്രമെ പറവാൻ തരം കാണുന്നുള്ളു. കപടപ്രമാണങ്ങൾ എന്നു് പറഞ്ഞതു" കൎമ്മകാണ്ഡമാകുന്നു എന്നും അതിൽ പറയുന്ന കൎമ്മങ്ങൾ ആനന്ദപദവിയിൽനിന്നു് തെററിച്ചു് ദുഃഖത്തിൽ പതിപ്പിക്കുന്നവയാകുന്നു എന്നും പ്രബലപ്പെട്ട പ്രമാണങ്ങൾ കൊണ്ടും യുക്തികൾകൊണ്ടും അനുഭവം കൊണ്ടും മോക്ഷപ്രദീപത്തിലും ആനന്ദസൂത്രത്തിലും ഞാൻ നല്ലവണ്ണം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു് യോഗജ്ഞാനം ആനന്ദത്തെ കൊടുക്കുന്നതും സൎവ്വ

ക്കും സുകരമായിട്ടുള്ളതും ആകുന്നു എന്നും മേല്പറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഞാൻ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ഇവിടെ കൂടി യോഗജ്ഞാനവിശേഷത്തെ അല്പം ഓൎമ്മപ്പെടുത്തുന്നതു് അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

"അയംഗുഹ്യൊരാജയോഗസ്സൎവ്വൎണ്ണാശ്രമക്ഷമഃ
ഹീനനാംപതിതാനാഞ്ച സങ്കരാണാം തഥൈവച
സ്ത്രീണാഞ്ചരാജയോഗോയം പാവനഃപരികീൎത്തിതഃ"

അൎത്ഥം:- ഈ രാജയോഗം ഗോപ്യമായിട്ടുള്ളതും എല്ലാജാതികൾക്കും ഹീനന്മാൎക്കും ഭ്രഷ്ടന്മാൎക്കും സങ്കരവൎണ്ണങ്ങൾക്കും സ്ത്രീകൾക്കുംകൂടി സ്വീകരിക്കാവുന്നതും പരിശുദ്ധമായിട്ടുള്ളതും ആകുന്നു നാളികേരജലം ബാലന്മാൎക്കും യുവാക്കൾക്കും വൃദ്ധന്മാൎക്കും സ്ത്രീകൾക്കും എല്ലാവൎക്കും കുടിക്കാമല്ലൊ? അപ്രകാരം രാജയോഗം സ്വല്പബുദ്ധികൾക്കും ബുദ്ധിമാന്മാൎക്കും എല്ലാവൎക്കും ആദ്യത്തിൽതന്നെ അനുഷ്ഠിക്കപ്പെടാവുന്നതാകുന്നു. അതു് അറിയാതെ രാജയോഗം ബുദ്ധിമാന്മാൎക്കു് വെച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു, ബിംബാരാധനാദികൎമ്മങ്ങൾ സ്വല്പബുദ്ധികൾക്കു് വെച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്നു് പറയുന്നതു്. നാളികേരജലം പല്ലുള്ള മുതിൎന്ന കൂട്ടൎക്കു് വെച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു; ചകിരിയും ചിരട്ടയും പല്ലില്ലാത്ത പച്ചകുട്ടികൾക്കു് ആദിയിൽ തിന്നാൻ വേണ്ടി സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്നു് പറയുമ്പോലെ തീരെ അസംബന്ധമായിരിക്കുന്നു. ചിലർ വിഗ്രഹാരാധനാദികൾ വേണ്ടാ എന്നു് വിധിച്ചിട്ടുള്ളതു് ജ്ഞാനികൾക്കാകുന്നു, അജ്ഞാനികൾക്കല്ല, അജ്ഞാനികൾ അവ ചെയ്യണം എന്നു പറയുന്നതും തീരെ അസം

ബന്ധമാകുന്ന അജ്ഞാനികൾക്കു് ജ്ഞാനമല്ലെ ഉണ്ടാകേണ്ടതു്? അതിന്നു് ജ്ഞാനമാൎഗ്ഗത്തിലല്ലയൊ പരിചയിക്കേണ്ടതു്? അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെവിഗ്രഹാരാധനാദികളായ അജ്ഞാനകൎമ്മങ്ങൾ ചെയ്താൽ അജ്ഞാനമല്ലെ മേൽക്കുമേൽ വൎദ്ധിപ്പാൻ അവകാശം? അതുകൊണ്ടു് വിഗ്രഹാരാധനാദികളെ നിഷേധിച്ചിട്ടുള്ളതു് അജ്ഞാനികൾക്കുവേണ്ടിതന്നെ. ജ്ഞാനികൾക്കല്ല ജ്ഞാനികൾവിഗ്രഹാരാധനാദികൾ ദോഷമെന്നുപറഞ്ഞു് ഖണ്ഡിച്ചവരാകുന്നു. മദ്യപാനദോഷം അറിഞ്ഞു് അതിനെ ദൂരെ വൎജ്ജിച്ചിരിക്കുന്ന സത്തുക്കൾ മദ്യപാനം ചെയ്കയില്ല. അതുകൊണ്ടു് "ന സുരാം പിബേൽ" മദ്യപാനം ചെയ്യരുതു് എന്ന വിധി മദ്യപാനത്തെ വൎജ്ജിച്ച സത്തുക്കൾക്കു് വേണ്ടിയല്ല, മദ്യപിച്ചു് കെട്ടുപോകുന്നക്രൂട്ടൎക്കുതന്നെ, ചിലർ, ഒരു പട്ടണത്തിൽ ചെന്നുചേരാൻ പലവഴികളും ഉണ്ടു്, ഏതു് വഴിക്കു ചെന്നാൽ എന്താണു്? അപ്രകാരം മുക്തിയ്ക്കു പല വഴിയുണ്ടു്, അതുകൊണ്ടു് മുക്തിക്കു് ഒരേ വഴിയേ ഉള്ളു എന്നു് പറഞ്ഞു് മററുള്ള വഴികളെ ദൂഷ്യം പറയുന്നതു് ശരിയല്ല" എന്നു പറയുന്നു. മുക്തി എന്ന വാക്കിന്റെ അൎത്ഥംഅവൎക്കു് അറികയില്ല, അതുകൊണ്ടു് പല വഴിയുണ്ടെന്നു് അവർ പറയുന്നതാകുന്നു. ദുഃഖത്തിൽനിന്നുള്ള മോചനം (വേർപെടൽ) എന്നാകുന്നു മുക്തി എന്ന വാക്കിന്റെ അൎത്ഥം, കൎമ്മങ്ങൾ ദുഃഖങ്ങളായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് മുക്തിക്കു് വിരോധികളാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ജാതിഭേദാചരണം, വിഗ്രഹാരാധനം, തീൎത്ഥസ്നാനം, യാഗം, വ്രതം മുതലായ കൎമ്മ

ങ്ങാം ദുഃഖത്തിന്നുള്ള വഴിയാകുന്നു, മുക്തിയ്ക്കുള്ള വഴി കാം അല്ല എന്നു പറയുമ്പോാം പലനസംബന്ധങ്ങളുംപ റഞ്ഞു കമ്മികാം ശണ്ഠയ്ക്കു വരുന്നു, അസ്മാദൃക്കുകളെ ദൂ ഷിച്ചു എഴുതുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊ ണ്ടു വിഗ്രഹാരാധനാദികമ്മങ്ങാം ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തിന്നു ള്ള ഒന്നാമത്തെ പടവല്ല, അജ്ഞാനത്തെ വദ്ധിപ്പിപ്പാനു ള്ള മുഖ്യപടവാകുന്നു എന്നാകുന്നു തെളിയുന്നതു് അങ്ങ നെയല്ലെ? വിഗ്രഹാരാധനാദികമ്മങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കുകനി മിത്തം ജ്ഞാനനിധിയായ ബുദ്ധൻെറ മതത്തെ കമ്മി കാം നാടുകടത്തിക്കളഞ്ഞു. കുട്ടിച്ചാത്തനേയും കരിങ്കുട്ടിയേ യും ഘണ്ടാകണ്ണനേയും കാളിയേയും കൂളിയേയും പ്രേതങ്ങ ളേയും അവതാരമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടും മററും പല പല മൂത്തികളേയും പൂജിപ്പാൻവേണ്ടി അനേകായിരം ഉ റുപ്പിക ചിലവുചെയ്തു ക്ഷേത്രങ്ങാംകെട്ടുന്നു, പൂജിക്കുന്നു. സംസാരികളിൽ ചിലരുടെ ഓമ്മയ്ക്കുവേണ്ടിക്കൂടി അന വധി ദ്രവ്യം ചിലവുചെയ്തു അവരുടെ പേർ കൊടുത്തു ഓരോവിധ സ്മാരകശാലകാം കെട്ടിയിടുന്നു. ബുദ്ധൻെറ സ്മൃതിയ്ക്കുവേണ്ടി സൂചിമുനയോളം സ്ഥലമാവട്ടെ ഒററ പൈ ആവട്ടെ ഹിന്തുക്കാം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. ശ്രീരാമൻ, ശ്രീകൃഷ്ണൻ, ശങ്കരാചാര്യർ മുതലായ ഹിന്തുമത മാന്യന്മാരെ ഗണിക്കാത്ത അന്യ മതക്കാർക്കൂടി ബുദ്ധൻെറ ചരിത്രത്തെ അത്യന്തം അഭിനന്ദിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ഗുണഗണങ്ങാം തികഞ്ഞ മഹാത്മാവാകുന്നു ബുദ്ധൻ ബു ദ്ധൻ വിഷ്ണുവിൻെറ അവതാരമാകുന്നു, ദുഷ്കമ്മത്തെ നഷ്ട മാക്കാൻവേണ്ടി അവതരിച്ചതാകുന്നു എന്നു ഹിന്തുക്കാം സ മ്മതിക്കയുംചെയ്യുന്നു. എന്നിട്ടും വിഗ്രഹാരാധനാദികളായ

അജ്ഞാനകർമ്മങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ച് ജ്ഞാനത്തെ മാത്രം പ്രസംഗിച്ചമൂലം ബുദ്ധനെ നിഷിദ്ധനാക്കി. വിഗ്രഹാരാധനാദികളായ കർമ്മങ്ങൾ അജ്ഞാനത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനുള്ള മുഖ്യപടവാകുന്നു എന്നതിന്ന് ഇതിൽമീതെ എന്താണു ദൃഷ്ടാന്തംവേണ്ടതു്? ഈ സ്ഥിതിക്ക് എന്നേയും എന്റെ സിദ്ധഗ്രന്ഥങ്ങളേയും കർമ്മികൾ ദുഷിക്കുന്നതിൽ എന്താശ്ചര്യം? ഇല്ല കാട്ടാനകുത്തിക്കൊന്നാലും വേണ്ടില്ല, കരടി കടിച്ചുകൊന്നാലും വേണ്ടില്ല, സർപ്പം കടിച്ചുകൊന്നാലും വേണ്ടില്ല, സിംഹമൊ വ്യാഘ്രമൊ ചെന്നായൊ കടിച്ചുകൊന്നതിന്നാലും വേണ്ടില്ല, കർമ്മകാണ്ഡപ്പരിഷകളുടെ അസംബന്ധപ്രലാപവും അസഭ്യവും കേൾക്കാതേയും ഹിംസയിൽ പെടാതേയും കാലം കഴിഞ്ഞാൽമതി എന്നു കരുതി ചില ജ്ഞാനികൾ പണ്ടു് കാട്ടിലും ഗുഹയിലും പർവ്വതത്തിലും ചെന്നിരുന്നതും മൌനം ദീക്ഷിച്ചതുമാകുന്നു. ഹൃദയസ്ഥിതനായ ഈശ്വരനെ കാണ്മാൻ കാട്ടിൽ പോകേണമൊ? മൌനം ദീക്ഷിക്കേണമൊ? പണ്ടുള്ള ജ്ഞാനികൾ ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവരാകുന്നൊ? അന്യമതക്കാരെക്കൂടി ആനന്ദിപ്പിക്കുന്ന ജ്ഞാനപ്രസംഗം ഇന്നും കർമ്മികൾക്ക് കർണ്ണശൂലമായിട്ടിരിക്കുന്നു. അന്യമതക്കാരാലും ഹിന്തുമത തത്വജ്ഞാനികളാലും വിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമെന്നു സമ്മതിക്കപ്പെട്ട ബുദ്ധമഹർഷിയാലും നിന്ദിക്കപ്പെട്ടതും അന്നും ഇന്നും കലഹത്തിന്നും നാശത്തിന്നും മുഖ്യകാരണമായിട്ടുള്ളതും ആയ ജാതിഭേദവിഗ്രഹാരാധനാദി കർമ്മപ്രസംഗം കർമ്മികൾക്കു കർണ്ണാമൃതമായിട്ടും ഇരിക്കുന്നു. ഇതു് ബിംബപ്രതിഷ്ഠക്കുപണ മോക്ഷദ്വാരത്തെ കല്ലിട്ടടച്ചു് പണം സമ്പാദിക്കുന്ന ആചാര്യന്മാരുടെ ശുഷ്ക

ദേശതന്നെ. ഈ ശുഷ്കദേശക്കാർ ആര്യമതഹൃദയത്തെ അറിഞ്ഞവരല്ല. അറിഞ്ഞവർ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാജ്ഞാനത്തിനുള്ള ഒന്നാമത്തെ പടവ് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാജ്ഞാനമുള്ള ജനത്തോടുള്ള സംസർഗ്ഗംപോലെ ജ്ഞാനത്തിനുള്ള ഒന്നാമത്തെ പടവ് ജ്ഞാനമുള്ളവരോടുള്ള സംസർഗ്ഗംതന്നെ, വിഗ്രഹാരാധനാദികളല്ല എന്നേ പറകയുള്ളു. നാളികേരത്തിന്റെ അന്തർഭാഗത്തിലുള്ള ആസ്വാദ്യാംശത്തെ ഭുജിച്ചവർ നാളികേരത്തിന്റെ ചകിരിയും ചിരട്ടയും തിന്നതിന്റെ ശേഷമേ ആ ആസ്വാദ്യാംശത്തെ തിന്നുകൂടൂ എന്ന് ഉപദേശിച്ച് കുട്ടികളുടെ വായിൽ ചകിരിയും ചിരട്ടയും കുത്തിത്തിരുകി കുട്ടികളെ കരയിച്ച് കൊല്ലുകയില്ല. ചകിരിയും ചിരട്ടയും തിന്നാൽ പല്ലിടിഞ്ഞ് രക്തം ചാടി ദുഃഖിച്ച് മരിക്കയേയുള്ളു എന്നുമാത്രമേ എല്ലാകാലത്തും സിദ്ധാന്തിക്കയുള്ളു. അപ്രകാരം ആര്യമതഹൃദയത്തെ അറിഞ്ഞ ആര്യന്മാർ ജാതിഭേദ വിഗ്രഹാരാധനാദി കർമ്മങ്ങൾ ആദിയിൽ അനുഷ്ഠിച്ചതിനുശേഷമേ യോഗജ്ഞാനം അഭ്യസിച്ചുകൂടൂ എന്ന് ഉപദേശിച്ച് മററുള്ളവരെ ദുഃഖത്തിൽ ചാടിച്ച് നശിപ്പിക്കയുമില്ല. ജാതിഭേദവിഗ്രഹാരാധനാദികളെ ആചരിച്ചാൽ അജ്ഞാനം വർദ്ധിച്ച് ദുഃഖിച്ചു നശിക്കയേയുള്ളു എന്നുമാത്രമേ എപ്പോഴും എല്ലാവരോടും സിദ്ധാന്തിക്കയുള്ളു. ഇങ്ങിനെ യഥാർത്ഥത്തെ മാത്രം ഘോഷിച്ച ജ്ഞാനികളുടെ മതത്തെ ധിക്കരിച്ച് കർമ്മകാണ്ഡപ്രവർത്തകന്മാരുടെ മതത്തെ പ്രബലപ്പെടുത്തി ആചരിച്ചുവന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ഹിന്തുക്കൾ ഇന്നും തമ്മിൽ തല്ലി അസ്വതന്ത്രന്മാരായി ദുഃഖിക്കുന്നതു്. ഹേ ദൈവമേ! ഹേ പരിപൂർണ്ണ! നീ പണ്ടു് രാമാദികളായി അവതരിച്ചപ്പോൾ രാ

വണരാക്ഷസാദികളെ വധിച്ച് ലോകദുഃഖം തീർത്തു പോൽ! ഇതു് ശരിയാണെന്നു് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. കർമ്മകാണ്ഡബ്രഹ്മരാക്ഷസനെ അല്ലയോ വധിക്കേണ്ടിയിരുന്നതു്. അന്നും ഇന്നും അനന്തദുഃഖത്തിൽ പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അതിഭയങ്കര രാക്ഷസൻ കർമ്മകാണ്ഡബ്രഹ്മരാക്ഷസനാകുന്നു, രാവണാദികളല്ല. ഇനിയും ദുഷ്ടനിഗ്രഹത്തിനുവേണ്ടി നീ അവതരിക്കുമെന്നു് നീ ഭഗവൽഗീതയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നുപോൽ. സർവ്വശക്തനായ നിനക്കു് അവതരിക്കാതെതന്നെ വേണ്ടുന്ന കൃത്യങ്ങളെല്ലാം നടത്തുവാൻ കഴിയും. പിന്നെന്തിന്നു് അവതാരം? നമ്മുടെ കൂട്ടർപറയുന്നതുപോലെ ഭവാൻ ഇനിയും അവതരിക്കുന്നവനാകുന്നു എങ്കിൽ അന്നു് കർമ്മകാണ്ഡബ്രഹ്മരാക്ഷസനെയാകുന്നു വധിക്കേണ്ടതു്. എങ്കിലെ ദുഷ്ടനിഗ്രഹമായിട്ടുള്ളു, എങ്കിലെ ഹിന്തുക്കൾക്കു് ദുഃഖനിവൃത്തിയും യോഗക്ഷേമങ്ങളും ഉണ്ടാകയുള്ളു. അവതരിക്കുന്നപക്ഷം ദിവ്യശാസ്ത്രങ്ങളോടും സൈന്യങ്ങളോടുംകൂടിത്തന്നെ അവതരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ കർമ്മികൾ ഭവാനെ ഹിംസിക്കും. 'ജ്ഞാനിനോ ദുർല്ലഭാലോകെ കർമ്മിണഃകോടി കോടയഃ' എന്നു് ശിവജ്ഞാനദീപികയിൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം ജ്ഞാനികൾദുർല്ലഭം, കർമ്മികൾ കോടി കോടി.

സിദ്ധാശ്രമം ആലത്തൂർ, 1914 ഫെബ്രുവരി16-ാംനു | എന്നു്, ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമിശിവയോഗി

ആനന്ദ ഏവ വിജയതേ
മനഃസ്വാസ്ഥ്യമേവാനന്ദഃ
മനോജയ ഏവ മഹാജയഃ
അഹിംസൈവ പരമോധർമ്മഃ

മോക്ഷപ്രദീപം

ശക്തിമാഹാത്മ്യം

ആനന്ദത്തിങ്കൽനിന്നീസകലഭുവനവും
സംഭവിക്കുന്നു പിന്നെ
ആനന്ദത്താലിവണ്ണം നിഖിലമുലകവും
നിത്യവും വാണിടുന്നു
ആനന്ദത്തെക്കുറിച്ചിട്ടഖിലരുമലരു
ന്നന്തകാലത്തുമോർത്താൽ
ആനന്ദം ശക്തിയാംനീയടിയനുഗതിനീ
വന്ദനം വന്ദനംതേ.

ശിഷ്യൻ:- സ്വാമിൻ, ഗുരോ! അങ്ങുന്നു് ശക്തിയെ പ്രധാനയായി സ്ഥാപിച്ചു വന്ദിച്ചതു് എന്താണു്? ഈശ്വരന്റെ ശക്തി എന്നു പറയുമ്പോൾ അതു് ഈശ്വരനിൽ അടങ്ങിയിരിപ്പായി. എന്റെ ശക്തി എന്നു പറയുമ്പോൾ അതു് എന്നിൽ അടങ്ങിയിരിപ്പായി. മരുന്നിന്റെ ശക്തി എന്നു പറയുമ്പോൾ അതു മരുന്നിൽ അടങ്ങിയിരിപ്പായി. ഇങ്ങിനെ സർവ്വത്തേയും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അതാതു വ

സ്തുക്കളിൽ ശക്തി അടങ്ങിപ്പോയി ശക്തി വേറിട്ടൊരു പദാൎത്ഥമല്ല. അതുകൊണ്ടു് ആ വസ്തുക്കൾക്കാകുന്നു പ്രാധാന്യം ഇരിക്കേണ്ടതു്, ശക്തിക്കല്ല. പിന്നെയെങ്ങിനെ ശക്തിക്കു് പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു?

ഗുരു:- ഹേ ശിഷ്യാ! ഒരു വസ്തുവിൽ ഒന്നു് ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആ വസ്തുവിൽ അതു് അടങ്ങിപ്പോയി, ആ വസ്തുവിന്നാണു് പ്രാധാന്യം എന്നു വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം ഈശ്വരൻ നിന്റെ ഹൃദയവാസിയാകുന്നു. ഈശ്വരൻനിന്നിൽ അടങ്ങിപ്പോയി. നീ ഈശ്വരനേക്കാൾ പ്രധാനം എന്നു പറയേണം. ഈസ്ഥൂലദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ പ്രാണൻ ഇരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് സ്ഥൂലദേഹമാണു് പ്രാണനേക്കാൾ പ്രധാനം എന്നു പറയേണം. അതു് അനുഭവത്തിന്നും യുക്തിക്കും പ്രമാണത്തിന്നും വിരോധമല്ലെ? ഈശ്വരൻ ഉള്ളിലും പുറമേയും ഉണ്ടു്. പ്രാണവായുവും ഉള്ളിലും പുറത്തും ഉണ്ടു്. ഇല്ലെങ്കിൽ നാംഎങ്ങിനെ ശ്വസിക്കും? എങ്ങിനെ ജീവിക്കും? പ്രാണൻ പോയാൽ ദേഹം ശവമായി. ദേഹത്തിനെ വീഴാതെ ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു പ്രാണനാകുന്നു. അപ്പോലെ ബ്രഹ്മവിഷ്ണുമഹേശ്വരന്മാരിലും സൎവ്വ ദേവന്മാരിലും സൎവ്വ പ്രമാണികളിലും സൎവ്വചരാചരങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചു് ഉള്ളിലും പുറമേയും ഇരുന്നു് സൎവ്വത്തേയും പതിച്ചുപോകാതെ വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് ഒരു ശക്തിയാകുന്നു. ആ ശക്തിയില്ലെങ്കിൽ എല്ലാം ശവം തന്നെ. ഒന്നിനും കഴികയില്ല. നോക്കുക. "എന്റെ കാലിന്നു ശക്തിയില്ല, എനിക്കു നടപ്പാൻ കഴികയില്ല. എന്റെ കയ്യിന്നു ശക്തിയില്ല, എനിക്കു് ഒന്നിനെ എടുപ്പാൻ

കഴികയില്ല. എന്റെ അവയവങ്ങൾക്ക് ഒന്നിനും ശക്തിയില്ല. എനിക്ക് അവയവങ്ങൾ ഒന്നും അനക്കാൻ കഴികയില്ല. എനിക്ക് അവനോളം ശക്തിയില്ല. അവനോട് എതിർപ്പാൻ കഴികയില്ല ഈ കാളയ്ക്കു് ശക്തിയില്ല, ഇതിന്നു് വണ്ടി വലിപ്പാൻ കഴികയില്ല. ഈ ഔഷധത്തിന്നു് ശക്തിയില്ല, ഇതിന്നു് ഈ രോഗം ശമിപ്പിപ്പാൻ കഴികയില്ല," എന്നിങ്ങനെ സർവ്വമതക്കാരും നിരീശ്വരന്മാരും പറയുന്നുണ്ടു്: ഒരു മതക്കാരും "എന്റെ കാലിന്നു ശിവനില്ല, എന്റെ കാലിന്നു ബ്രഹ്മമില്ല, എന്റെ കാലിന്നു വിഷ്ണുവില്ല, എന്റെ കാലിന്നു ക്രിസ്തുവില്ല അതുകൊണ്ടു് നടപ്പാൻ കഴികയില്ല" എന്നു പറയുന്നില്ല ഇങ്ങിനെ ചരാചരാത്മകമായ ജഗത്തിനെ മുഴവൻ പരിശോധിക്കുമ്പോൾശക്തിയില്ലെങ്കിൽ ഒന്നും സാരമില്ല, തൃണംപോലെതന്നെ, ഒന്നിനും കഴികയില്ല എന്നതീർച്ചയാകുന്നു പിന്നെ "ഇവന്നു ബുദ്ധിക്കും സർവ്വാംഗങ്ങൾക്കുംശക്തിയുണ്ടു്, ഇവന്നു്ഇക്കാര്യം സാധിപ്പാൻ കഴിയും. ഈ ഔഷധത്തിന്നു് നല്ല ശക്തിയുണ്ടു്. ഇതിന്നു് സർവ്വരോഗത്തേയും ശമിപ്പിപ്പാൻ കഴിയും. ഈശ്വരന്നു് എല്ലാററിന്നും ശക്തിയുണ്ട, അതുകൊണ്ട സൃഷ്ടിപ്പാനും രക്ഷിപ്പാനും സംഹരിപ്പാനും കഴിയും." ഇങ്ങിനെ പറയുന്ന സമ്പ്രദായമുണ്ടു്. "ഇവന്നു്ബുദ്ധിക്കും സർവ്വാംഗങ്ങൾക്കും ബ്രഹ്മമുണ്ടു്, ശിവനുണ്ടു്, വിഷ്ണുവുണ്ടു്, ക്രിസ്തുവുണ്ടു്, അതുകൊണ്ടു് ഇവന്നു് ഇക്കാര്യം സാധിപ്പാൻ കഴിയും", എന്നിങ്ങനെ ഒരു മതക്കാരും പറയുന്നസമ്പ്രദായമില്ല. അപ്പോൾ ശക്തിയുണ്ടെങ്കിലെ എല്ലാററിന്നും എല്ലാ ജീവികൾക്കും ഈശ്വരന്നും അതാതു്കൃത്യങ്ങൾക്ക്കഴിവു, യോഗ്യതയും ഉള്ളു എന്നു് സിദ്ധിക്കുന്നു. അപ്പോൾശക്തി

യാണ് ഈശ്വരനിലും സ്ഥാവരജംഗമസ്വരൂപമായ ജഗത്തിലും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്നു് ആസ്തികന്മാർക്കും നാസ്തികന്മാർക്കും സമ്മതിക്കാതെയിരിപ്പാൻ നിർവ്വാഹമില്ലെന്നായി. അതുകൊണ്ടു് ശക്തിയാണ് എല്ലാററിന്നും മീതെ എന്നും സിദ്ധിച്ചു. 'കുളത്തിലെ വെള്ളം, കിണററിലെ വെള്ളം' എന്നു പറയുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് വെള്ളം കുളത്തിലും കിണററിലും അടങ്ങിയതാകുന്നു എന്നു്തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതു ശരിയല്ല. കുളവും കിണറും കുഴിക്കുന്നതിന്നമുമ്പുതന്നെ വെള്ളം ഉണ്ടു്; അതു് ഭൂമിയിലെങ്ങും വ്യാപിച്ചുംഇരിക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ കുഴിച്ചപ്പോഴേ കാണ്മാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. കുളവും കിണറും കുഴിച്ചതിന്നശേഷമല്ല വെള്ളം ഉണ്ടായതു്. തീ തിരിയിൽ കത്തിക്കാണുന്നതുകൊണ്ടു് അതു് തിരിയുടെ തീയ് എന്നല്ല തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതു്. തിരിക്കു മുമ്പുതന്നെ തീയുണ്ടു്, തിരി തിരിച്ചുണ്ടാക്കിയതിന്നശേഷമല്ല തീ ഉണ്ടായതു്. എന്നാൽ തിരി മുതലായ ഉപാധിയിൽക്കൂടി മാത്രമെ തീയിനെ അറിവാൻ കഴികയുള്ളൂ. അപ്പോലെ ഓരോ വസ്തുവിൽക്കൂടി മാത്രമെ ശക്തിയേയും പരീക്ഷിച്ചറിവാൻകഴികയുള്ളൂ. അതു് ദൃശ്യവസ്തുവല്ലല്ലൊ. ആ ശക്തി സൃഷ്ടിക്കു മുമ്പെ ഉള്ളതും ആകുന്നു. അഗ്നിയെ തിരിയിൽ പ്രവേശിച്ചതുകൊണ്ടു് കാണ്മാൻ കഴിഞ്ഞതുപോലെ ശക്തി ചരാചരലോകത്തിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കയാൽ അറിവാൻ ഇടവന്നതുകൊണ്ടു ഓരോ വസ്തുവിന്റെ ശക്തിയാണെന്നുപറയുന്നതു്തിരിയുടെ തീആണെന്നും കുളത്തിന്റെ വെള്ളമാണെന്നുംപറയുമ്പോലെയാണ്.നമുക്കു്കുടിപ്പാൻചുക്കുവെള്ളംകൊണ്ടുവന്നുവെച്ചാൽ തൊട്ടുനോക്കിയിട്ടു് "വെള്ളത്തിന്റെചൂടു

കൊണ്ടുതന്നെ പൊള്ളുന്നു, എങ്ങിനെയാണ് കടിക്കുന്നതു്?" എന്നു പറയുന്നുണ്ടു്. സൂക്ഷ്മം ആലോചിച്ചാൽ ചൂടു് വെള്ളത്തിന്റേതാണോ? വെള്ളത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതു് ശൈത്യമല്ലെ; തീയ്യിൽ ഇരിക്കുന്നതല്ലെ ഉഷ്ണം; നാം പറയുന്നതു് അങ്ങിനെയല്ലല്ലൊ; വെള്ളത്തിന്റെ ചൂടുകൊണ്ടു് കടിച്ചുപോയി എന്നു പറയുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ഓരോ പദാൎത്ഥത്തിന്റെയും ശക്തി എന്നു പറയുന്നതു പരമാൎത്ഥം വിട്ടു പറകയാകുന്നു 'എന്റെ ഭൂമി, നിന്റെ ഭൂമി, ജന്മിയുടെ ഭൂമി' എന്നു് അഭിമാനത്താൽ ജനങ്ങൾ അതിൎത്തിപ്പെടുത്തി ഭാഗിച്ചു പറയുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ഭൂമി ഖണ്ഡം ഖണ്ഡമായിത്തീൎന്നു് ഇവരിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നില്ല. അതുപോലെ 'എന്റെ ശക്തി, നിന്റെ ശക്തി, ഔഷധത്തിന്റെ ശക്തി, ഈശ്വരന്റെ ശക്തി' എന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടു് ശക്തി പരിമിതവസ്തുവായി അതാതു വസ്തുക്കളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നില്ല. അങ്ങിനെ വിചാരിക്കുന്നതു് ശക്തിയുടെ മാഹാത്മ്യം അറിയാതെയാകുന്നു. വെള്ളത്തിൽ വ്യാപിച്ചുകാണുകയാൽ വെള്ളത്തിന്റെ ചൂടു് എന്നു പറയുന്നതുപോലെ അതാതുവസ്തുക്കളിൽ വ്യാപിച്ചുകാണുകയാൽ അതാതു വസ്തുക്കളുടെ ശക്തി എന്നു പറയുന്നതു മുഴുവൻ വാസ്തവവും അല്ല. ശക്തി എങ്ങും വ്യാപിച്ചു അഖണ്ഡാകാരമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന അതിരില്ലാത്ത അനിൎവ്വചനീയവസ്തുവാകുന്നു. നമ്മുടെ സ്ഥൂലദേഹം നശിച്ചാലും പ്രാണൻ നശിക്കുന്നില്ല. അതുപോലെ ലോകം നശിച്ചാലും ശക്തി നശിക്കുന്നില്ല. തീ കെട്ടാലും ചൂടു് വിടുന്നില്ല. തീ കത്തിപ്പാൻ ഉരയ്ക്കുമ്പോഴും മുമ്പിൽ ചൂടു് തുടങ്ങി പിന്നീടു് തീകത്തുന്നു. ചൂടു് എന്നു പറയുന്നതു് തീയിന്റെ

(അഗ്നിയുടെ) ദാഹശക്തിയാകുന്നു. പ്രകാശസ്വരൂപനായ അഗ്നിയുടെ മുമ്പും പിമ്പും മദ്ധ്യത്തിലും ദാഹശക്തിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആ ദാഹശക്തിയിൽനിന്നാണ് പ്രകാശസ്വരൂപം ഉണ്ടാകുന്നതു് എന്നും ദാഹശക്തിക്കാണു് പ്രാധാന്യം എന്നും വരുന്നു. രണ്ടു വസ്തുക്കളെ തമ്മിൽ ഉരയ്ക്കുമ്പോഴാണ് ചൂടുപുറപ്പെടുന്നതു്. ഉരയ്ക്കുന്നതും ഒരു ശക്തിയാകുന്നു. അപ്പോൾ ശക്തിയിൽനിന്നാണ് മറെറാരു ശക്തിയും ഉണ്ടാവുന്നത് എന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ സൂക്ഷ്മം ആലോചിക്കുമ്പോൾ ആദിയിലും മദ്ധ്യത്തിലും അവസാനത്തിലും ത്രികാലത്തിലും ശുദ്ധയായിരിക്കുന്നതു് ശക്തിയാണെന്നും ശക്തിയിൽ നിന്നാണ് എല്ലാം ഉണ്ടായതു് എന്നും അതുകൊണ്ടാണ് എല്ലാററിനും ശക്തി കാണുന്നതു് എന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു. എന്റെ ശക്തി, നിന്റെ ശക്തി എന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടു ശക്തി ഒരുവന്നു് അധീനയാണ്, അവനിൽ അടങ്ങിപ്പോയി എന്നുവിചാരിക്കുന്നവൎക്കു് ശക്തിയെ എന്നും ഒരുപോലെ നിലനിറുത്താമല്ലൊ. അതു് സാധിക്കുന്നില്ല. ശക്തിയില്ലാതെ വരുമ്പോൾ 'ഞാൻ' എന്നു പറവാൻകൂടി കഴിയുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് ശക്തിയ്ക്കധീനന്മാരാണു് സൎവ്വരും എന്നു തീൎച്ചപ്പെടുന്നു.

മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളെ സാധിപ്പാനുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ:

ശൃണു രാമ സദാനിത്യാശക്തിരാദ്യാസനാതനീ
സൎവ്വകാമപ്രദാദേവി പൂജിതാ ദുഃഖനാശിനീ. 1
കാരണം സൎവ്വജന്തൂനാം ബ്രഹ്മാദീനാം രഘൂദ്വഹ
തസ്യാഃശക്തിംവിനാകോപി സ്പന്ദിതും നക്ഷമോഭവേൽ!
വിഷ്ണോഃപാലനശക്തിസ്സാ കൎത്തൃശക്തിഃ പിതുൎമ്മമ
രുദ്രസ്യനാശശക്തിസ്സാ ത്വന്യശക്തിഃ പരാശിവാ. 3

യച്ച കിഞ്ചിൽ ക്വചിദ്വസ്തു നാദസൽ ഭുവനത്രയെ
തസ്യ സർവ്വസ്യയാശക്തി സ്തദുൽപത്തിഃകുതോഭവൽ. 4
പൂർവ്വം സംസൃജ്യ ബ്രഹ്മാദീൻ ദത്താശക്തീശ്ച സർവ്വശഃ
താംജ്ഞാത്വാമുച്യതെ ജന്തുർജ്ജന്മസംസാരബന്ധനാൽ. 5
അസംഖ്യാതാനിനാമാനി തസ്യാബ്രഹ്മാദിഭിഃകില 6
(എന്നു ദേവീഭാഗവതം, നാരദർശ്രീരാമനോടു പറഞ്ഞതാകുന്നു.)

അൎത്ഥം:— 1. ഹേ രാമ! കേൾക്ക, കാലത്രയത്തിലും നാശമില്ലാത്ത ഒരു ശാശ്വതശക്തി ലോകത്തിന്നുമുമ്പു് ഉണ്ടു്. അതിനെ പൂജിച്ചാൽ അതു സർവ്വദുഃഖവും നശിപ്പിച്ചു സർവ്വാഭീഷ്ടവും നൽകും. 2. ബ്രഹ്മാദികളായ സർവ്വജീവികളും ആ ശക്തിയിൽനിന്നു് ഉണ്ടായവരാകുന്നു. അതിന്റെ ശക്തികൂടാതെ ഒരുവനും ഇളകുവാൻ കൂടി ശക്തനാകയില്ല. 3. വിഷ്ണുവിന്നു് പാലിപ്പാനുള്ള ശക്തി അതാണു്. എന്റെ പിതാവിന്നു (ബ്രഹ്മാവിന്നു്) സൃഷ്ടിപ്പാനുള്ള ശക്തിയും അതുതന്നെ. രുദ്രന്നു് സംഹരിപ്പാനുള്ള ശക്തിയും അതാകുന്നു. അന്യജീവികൾക്കുള്ളശക്തിയും ആ പരാശക്തിതന്നെ. 4. മൂന്നു ലോകത്തിലും ജംഗമമായിട്ടും സ്ഥാവരമായിട്ടും ഏതൊരു വസ്തുവുണ്ടോ അതിന്നെല്ലാം ഏതേതു് ശക്തിയുണ്ടോ അതു് എവിടെനിന്നുണ്ടായി? (ശക്തിയിൽനിന്നുണ്ടായതാകുന്നു.) 5. ആ ശക്തി ആദിയിൽ ബ്രഹ്മാദികളെ സൃഷ്ടിച്ചു് അവൎക്കെല്ലാവൎക്കും ശക്തികളെ കൊടുത്തു. ആ ശക്തിയെ അറിഞ്ഞാൽ പ്രാണിവൎഗ്ഗം സംസാരബന്ധത്തിൽനിന്നു് മുക്തിയെ പ്രാപിക്കും. 6. ആ ശക്തിയ്ക്കു ബ്രഹ്മം എന്നും മററും അസംഖ്യം നാമങ്ങൾ ഉണ്ടു്.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ: ഇവിടുത്തെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ എല്ലാം ശക്തി എന്ന നാമത്തെത്തന്നെ വെയ്ക്കാതെ ബ്രഹ്മം, പരമാത്മാവ്, ആത്മാവ് എന്നും മററും പല നാമങ്ങൾ വെച്ചതെന്താണ് എന്നു ചോദിക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചു. മേല്പറഞ്ഞ ശ്ലോകംകൊണ്ടു ശക്തിതന്നെയാണു ബ്രഹ്മം എന്നും മററും അസംഖ്യം നാമം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു എന്നു കണ്ടതുകൊണ്ടു ആ സംശയം തീൎന്നു.

ഗുരു:—ചട്ടി, പാനി, കുടം, കലം എന്നെല്ലാം വ്യവഹരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഒക്കെ മണ്ണുതന്നെ. നാമങ്ങൾ കല്പിതങ്ങളാകുന്നു. അപ്രകാരം ബ്രഹ്മാവ്, വിഷ്ണു, ശിവൻ, ബ്രഹ്മം, ആത്മാവ്, ചരം, അചരം എന്നു പറയപ്പെടുന്ന സകലത്തേയും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ എല്ലാം ശക്തിമയമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. നാമത്താൽ ഭ്രമിക്കുന്ന കുട്ടികൾക്കും രുചിക്കണമെങ്കിൽ അതാതു നാമങ്ങളെത്തന്നെ പറയണം. അതുകൊണ്ടു അങ്ങിനെപറഞ്ഞതാകുന്നു, ഞാൻ വൎണ്ണിച്ചതെല്ലാം ഒരെ വസ്തുവെത്തന്നെ എന്നു സാരഗ്രാഹികൾക്കു അറിയാം. ശക്തിയുടെ അംശമല്ലാതെ ജഗത്തിൽ ഒന്നും ഇല്ല. നോക്കുക. സ്ത്രീ, പുരുഷൻ, നപുംസകം എന്നു മൂന്നായി വിഭാഗിച്ചുപറയപ്പെട്ട സർവ്വപ്രാണികളുടെ ദേഹം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ പഞ്ചഭൂതവികാരമായിരിക്കുന്നു. പഞ്ചഭൂതമൊ ശക്തിയുടെ അപരാ എന്ന അംശമാകുന്നു, ദേഹം ഒഴിച്ചാൽ പിന്നെ ഒരു ചൈതന്യമാണു എല്ലാ ദേഹങ്ങളുടേയും ഉള്ളിൽ വിളങ്ങുന്നതു. അതു ശക്തിയുടെ പരാ എന്ന അംശമാകുന്നു. അപ്പോൾ ആണും, പെണ്ണും, നപുംസകവും ശക്തിയുടെഅംശം എന്നു സിദ്ധിച്ചു. ശക്തിയെ സ്ത്രീയെന്നു നമ്മുടെ

ചില കൂട്ടക്കാർ പറയുന്നുണ്ടു്. അങ്ങിനെ ആയാൽ എല്ലാവരും സ്ത്രീകളാകുന്നു. പുരുഷന്മാരും നപുംസകങ്ങളും ലോകത്തിൽ ഇല്ല. എല്ലാം ശക്തിമയമല്ലെ? ശക്തിയെ സ്ത്രീയാണെന്നും അവർ പറയുന്നവല്ലോ? സ്ഥാവരങ്ങളും പഞ്ചഭൂതവികാരങ്ങളാകയാൽ ശക്തിയുടെ അപരാ എന്ന അംശത്തിൽ അടങ്ങിപ്പോയി അപ്പോൾ സ്ഥാവരങ്ങളേയും പെണ്ണുങ്ങൾ എന്നു പറയണം. തത്വജ്ഞന്മാർക്കു് അതു് സമ്മതമല്ല. അവർ സകല ലോകത്തേയും ശക്തിമയമായിട്ടാകുന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതു്. അതിന്നു് പ്രമാണം മുമ്പു് ഉദാഹരിച്ചതുമാത്രം മതിയെങ്കിലും പ്രമാണപ്രിയന്മാർക്കുവേണ്ടി ഒന്നുകൂടി ഉദാഹരിക്കാം:

ഭൂമിരാപോനലോവായുഃ ഖംമനോ ബുദ്ധിരേവച
അഹങ്കാര ഇതീയംമേ ഭിന്നാ പ്രകൃതിരഷ്ടധാ. 1
അപരേയമിതസ്ത്വന്യാം പ്രകൃതിംവിദ്ധിമേപരാം
ജീവഭൂതാം മഹാബാഹോ യയേദംധാര്യതേ ജഗൽ

(എന്നു് ഭഗവൽഗീതാ)

അർത്ഥം:— 1. ഭൂമി, വെള്ളം, അഗ്നി. വായു, ആകാശം, മനസ്സ്, ബുദ്ധി, അഹങ്കാരം എന്നിങ്ങനെ എട്ടുവിധത്തിൽ എന്റെ ശക്തി പിരിഞ്ഞു. ഇതു് അപരാ എന്ന അംശമാകുന്നു. ഹേ! അർജ്ജുന! പരാശക്തിയാണു് എല്ലാറ്റിന്റെയും ജീവനായി ഭവിച്ചു് ഈ ജഗത്തെല്ലാം വഹിക്കുന്നതു്"

ഈ പ്രമാണംകൊണ്ടും മുമ്പെചൊല്ലിയ പ്രമാണംകൊണ്ടും യുക്തികൊണ്ടും അനുഭവംകൊണ്ടും ആലോചിക്കുമ്പോൾ ആത്മാവു് എന്നു പറയപ്പെടുന്നതും ദേഹം എന്നു പറയപ്പെടുന്നതും സ്ഥാവരങ്ങൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്നതും

ശക്തിയുടെ അംശങ്ങളാകുന്നു എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. അതു കൊണ്ടു് എന്റെ ശക്തി എന്നു പറയുന്നതും യുക്തംതന്നെ. എങ്ങിനെയെന്നാൽ, ആസ്തികന്മാർ ദൈവത്തെപ്രാത്ഥിക്കുമ്പോൾ 'എന്റെ സ്വാമിൻ! എന്റെ ഈശ്വരാ! എന്റെ ആത്മാവെ എന്റെ പിതാവെ! ലോകപിതാവേ!' എന്നുംമററും സംബോധനവാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടു്. 'എന്റെ മാതാവു് എന്റെ അച്ഛൻ' എന്നു് സാധാരണ അമ്മ അച്ഛന്മാരെയും പറയുന്നു. 'എന്റെ ഈശ്വരൻ എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ഈശ്വരൻ അവനിൽ മാത്രം അടങ്ങിയതും അവനിൽ നിന്നു്താണതുമല്ല. 'എന്റെ അച്ഛൻ എന്റെ അമ്മ' എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു്അച്ഛനും അമ്മയും പുത്രനിൽ അടങ്ങിയിപ്പോയവരും പുത്രനിൽ നിന്നു്ജനിച്ചവരും അല്ല എന്നാൽ മമത്വംകൊണ്ടു് 'എന്റെ' എന്ന വാക്കു് ഉപയോഗിക്കുന്നതാകുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ 'എന്റെ ശക്തി' എന്നു പറയുന്നതും 'ഈശ്വരന്റെ ശക്തി' എന്നും മററും പറയുന്നതും ശക്തിയുടെ അംശമാകയാൽ പറയുന്നതാകുന്നു. ശക്തി ഇല്ലെങ്കിൽ ആർ ഈശ്വരനെ സേവിക്കും. ദാഹശക്തിയില്ലെങ്കിൽ തീയിനെ കാലുകൊണ്ടു് ചവുട്ടിത്തേയ്ക്കും, പചനാദികാര്യ്യങ്ങൾ അനുഭവിക്കുക ഴികയില്ല. അപ്പോലെതന്നെ ഈശ്വരനും ഒന്നിന്നും കഴികയില്ല. അതുകൊണ്ടു് ആസ്തികന്മാർ പറയുന്ന ഈശ്വരനും ശക്തിക്കു് അധീനനാകുന്നു ഇതിന്നു പ്രമാണങ്ങൾ മുമ്പു് ഉദാഹരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കുറേക്കൂടി ഇവിടെ ചേക്കുന്നു.

ജഗൽസംജനനെശക്തി സ്ഥയിതിഷ്ഠതി രാജസി
സാത്വകീമയിരുദ്രേച താമസീപരികീത്തിതാ

തയാവിരഹിതസ്സ്വാംന തൽകർമ്മ കരണേ പ്രഭുഃ
നാഹം പാലയിതും ശക്തഃ സംഹർത്തും നാപിശങ്കരഃ 2
തദധീനായയം സർവ്വ വർത്താമഃ സതതം വിഭോ 3
ശേഷേ സ്വാപിമി പര്യ്യങ്കേ പരതന്ത്രോ ന സംശയഃ
തദധീനസ്സദോത്തിഷ്ഠേ കാലെ കാലെ വശം ഗതഃ 4
കശ്യപഃ കോലസിംഹശ്ച വാമനശ്ച യുഗേ യുഗേ
നകസ്യാപിപ്രിയോലോകെ തിര്യ്യഗ്യോനിഷു സംഭവഃ 5
വിഹായലക്ഷ്യാസഹ സംവിഹാരം
കോയാതി മത്സ്യാദിഷു ഹീനയോനിഷു
ശയ്യാഞ്ചമുക്ത്വാ ഗരുഡാസനസ്ഥഃ
കരോതി യുദ്ധം വിപുലം സ്വതന്ത്രഃ 6
തസ്മാന്നാഹം സ്വതന്ത്രോസ്മി ശക്ത്യധീനോസ്മിസർവ്വഥാ
താമേവശക്തിം സതതം ധ്യായാമിച നിരന്തരം. 7
നാതഃ പരതരം കിഞ്ചിജ്ജാനാമി കമലോത്ഭവ! 8
(എന്നു ദേവീഭാഗവതം)

ഒരിനാൾ വിഷ്ണു ധ്യാനനിഷ്ഠനായിരിക്കമ്പോൾ ബ്ര ഹ്മാവു ചോദിച്ചു: "ഹേ ദേവദേവ! അങ്ങുന്നു സമസ്തജഗ ത്തിനും പ്രഭുവായിരിക്കുന്നു. സൃഷ്ടിപ്പാനും രക്ഷിപ്പാനും സംഹരിപ്പാനും സർവ്വത്തിനും അങ്ങുന്നു സമർത്ഥനാകുന്നു. അങ്ങയിൽനിന്നു ജാതനായ ഞാൻകൂടി സൃഷ്ടിക്കുന്നു. നി ന്നിൽമീതെ ഒരു ദൈവമുണ്ടെന്നു ഞാൻ അറിയുന്നില്ല. അങ്ങുന്നു പിന്നെ ആരെയാണു ധ്യാനിക്കുന്നതു്? കേട്ടാൽ കൊള്ളാം." ഈ ചോദ്യത്തിനു ഉത്തരമായിപ്പറഞ്ഞ പ ദ്യങ്ങളിൽ ചിലതാകുന്നു മേൽ കാണിച്ചവ.

അൎത്ഥം:— 1. ഹേ ബ്രഹ്മാവേ! ജഗത്തിനെ സൃഷ്ടിപ്പാൻ രാജസിയായ ശക്തി നിന്നിൽ ഇരിക്കുന്നു. സാത്വികിയായ ശക്തി എന്നിലും താമസിയായ ശക്തി രുദ്രങ്കലും ഇരിക്കുന്നു. 2. ആ ശക്തിയെക്കൂടാതെ നീ സൃഷ്ടിപ്പാനും ഞാൻ പാലിപ്പാനും രുദ്രൻ സംഹരിപ്പാനും ശക്തന്മാരാകയില്ല. 3. നാം എല്ലായ്പോഴും ആ ശക്തിക്ക് അധീനന്മാരാകുന്നു, 4. ഞാൻ അതാതു കാലത്തിൽ ശേഷനാകുന്ന ശയ്യയിൽ കിടന്നുറങ്ങുന്നു. ഉണരുകയുംചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളവൻ അല്ല, ശക്തിക്കു അധീനൻതന്നെ, സംശയമില്ല. (ഞാൻ സ്വതന്ത്രനാണെങ്കിൽ നിദ്രക്കു വശനാകയില്ല എന്നു സാരം) 5. ഒരുവനും തിൎയ്യക്ജന്തുക്കളുടെ യോനിയിൽ ജന്മം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതല്ല. അങ്ങിനെയാണെങ്കിലും ഞാൻ ആമയായിട്ടും, പന്നിയായിട്ടും, സിംഹമായിട്ടും, വാമനനായിട്ടും യുഗന്തോറും ജനിക്കുന്നു. 6. സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെങ്കിൽ വൈകുണ്ഠത്തിൽ ലക്ഷ്മീദേവിയോടുകൂടിയുള്ള സുഖക്രീഡയേയും ശയനത്തേയും വിട്ടു മത്സ്യാദികളായ ഹീനയോനികളിൽ പോയി ജനിക്കുമോ? മഹായുദ്ധത്തെ ചെയ്യുമോ? (മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു ശ്ലോകത്തെക്കൊണ്ടു വിഷ്ണുവിന്റെ മത്സ്യാവതാരം തനിക്കു സങ്കടമാണെന്നും ലക്ഷ്മിയോടുകൂടിയുള്ള വൈകുണ്ഠനിവാസമാണു സുഖകരമെന്നും തനിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലായ്കയാൽ ശക്തിയുടെ പ്രേരണകൊണ്ടു അവതാരങ്ങളും യുദ്ധങ്ങളും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു എന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.) 7. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളവനല്ല. എല്ലാംകൊണ്ടും ശക്തിക്കു അധീനനാകുന്നു. ആ ശക്തിയെത്തന്നെ എല്ലായ്പോഴും ഞാൻ ധ്യാനിക്കുന്നു. 8. ഹേ ബ്ര

ഹ്മാവേ! ശക്തിയിൽ മീതെ പ്രധാനമായിട്ട് ഞാൻ ഒന്നും അറിയുന്നില്ല എന്ന് വിഷ്ണു ഭഗവാൻ ബ്രഹ്മാവിനോട്ട് ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

മുക്തിദാതാവായിട്ടും ഭുക്തിദാതാവായിട്ടും ഈശ്വരനായിട്ടും ജനങ്ങളാൽ ഭജിക്കപ്പെടുന്ന വിഷ്ണുഭഗവാൻകൂടി ശക്തിയെ ഭജിക്കുന്ന അവസ്ഥക്ക് മനുഷ്യർക്ക് അതിനു ബുദ്ധി വരാത്തതു് ഭാഗ്യദോഷംതന്നെ. ഒരേ ദൈവംതന്നെ ആണ് സൃഷ്ട്യാദികൾ ചെയ്യുന്നതു്. അല്ലാതെ ബ്രഹ്മാവെന്നും വിഷ്ണുവെന്നും രുദ്രനെന്നും ഭിന്നമൂർത്തികൾ ഇല്ലാ എന്നു് ചില മതക്കാർ വാദിക്കുന്നുണ്ട്, ആ പക്ഷത്തിലും ശക്തിയെ ആശ്രയിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവ്വാഹമില്ല. അതിന്നു് പ്രമാണം.

പരോപിശക്തിരഹിതഃ ശക്ത്യുയുക്തോ ഭവേദ്യദി
സൃഷ്ടിസ്ഥിതിലയാൻ കൂത്തുമശക്തഃ ശക്ത ഏവഹി

(എന്നു് രുദ്രയാമളം)

അത്ഥം:—പരമാത്മാവും ശക്തിയോടുകൂടിയെങ്കിൽ സൃഷ്ടിപ്പാനും രക്ഷിപ്പാനും സംഹരിപ്പാനും സമത്ഥനായിത്തീരുന്നു. ശക്തിയോടുകൂടിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ മേല്പറഞ്ഞ കൃത്യങ്ങൾക്കു കഴികയില്ല. തീർച്ചതന്നെ.

ശിഷ്യൻ:—എല്ലാററിലും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഒരേ ശക്തിയാണെങ്കിൽ അതു് പലവിധത്തിൽ കാണ്മാൻ കാരണമെന്താണ്? അങ്ങിനെ കാണുന്നതുകൊണ്ട് അതാതു വസ്തുക്കളുടെ ശക്തിയെന്നല്ലെ പറയേണ്ടതു്?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! ശക്തിയുടെ വൈഭവവും വൈചിത്ര്യവും അണുവോളവും പറവാൻകൂടി ദേവന്മാർക്കും കഴിയാത്ത കാര്യമാകുന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ

ഞാൻ എന്തു പറയട്ടെ! ശക്തി ഏകയായും അനേകയായും ഇരിക്കുന്നു. അതു് അസംബന്ധമല്ലെ എന്നു വിചാരിക്കേണ്ട, നമ്മിൽ ഇരിക്കുന്ന മനഃശക്തിയുടെ (മനസ്സിന്റെ) സ്ഥിതിയെ നോക്കുക. നിദ്രയിൽ അതു് എന്തെല്ലാം സൃഷ്ടിക്കുന്നു? ചിലപ്പോഠം ചില സ്ത്രീകളോടുകൂടി ക്രീഡിച്ചു സുഖിച്ചു കാണുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല. രേതസ്ഖലനംകൂടി ഉണ്ടാകുന്നു ചിലപ്പോഠം ചില സ്നേഹിതന്മാരോടും ബന്ധുക്കളോടും മററും സംഭാഷണം ചെയ്യുകാണുന്നു ചിലപ്പോഠം ശത്രുക്കളോടു കലഹിച്ചും ഭയപ്പെട്ടും മററും കാണുന്നു. ചിലപ്പോഠം അനേക ജനങ്ങളോടുകൂടിയ ഉത്സവത്തെ കാണുന്നു. ചിലപ്പോഠം നദികഠം, പർവ്വതങ്ങഠം, കാടുകഠം, ഗജങ്ങഠം, അനേക രാജ്യങ്ങഠം, പ്രേതങ്ങഠം ഇവയെല്ലാം കാണുന്നു. ചിലപ്പോഠം വരാൻപോകുന്ന ചില കാൎയ്യങ്ങളെ ശരിയായി അറിയിച്ചുതരുന്നു. യോഗജ്ഞാനോപദേശത്തേയും ചെയ്യുന്നു. ഇന്നിന്നവയാണെന്നു അൎത്ഥം തീൎച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയാത്ത അനേക സംഭവങ്ങഠം ഉണ്ടാകുന്നു. നാം ഉണൎന്നതിന്റെ ശേഷം സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു് സംഭാഷണംചെയ്ത സ്നേഹിതനോടു് ഇന്നലെ നാം രാത്രിയിൽ ചിലതെല്ലാം സംഭാഷിച്ചില്ലെ എന്നു് ചോദിച്ചാൽ അവൻ ഇല്ലെന്നല്ലാതെ മറെറാരു മറുപടിയും പറകയില്ല. ചില ഭാവിഷ്യത്തോ ദൂരദേശവൃത്താന്തമോ കാണിച്ചിരുന്നതു് പരമാൎത്ഥമായിട്ടും ഭവിക്കുന്നു. അപ്പോഠം മിഥ്യയായിട്ടും സത്യമായിട്ടും കാണിച്ചതും ദ്രഷ്ടാവായിട്ടും ദൃശ്യമായിട്ടും അനന്തമായി അനവധി വൈചിത്ര്യത്തോടുകൂടി ഇരുന്നതും മനസ്സാകുന്നു എന്നതു് അനുഭവസിദ്ധമാകുന്നു. അതു് വിചാരിക്കുമ്പോഠം ഏകമായിട്ടും അനേക

യായിട്ടും ഒരേ ശക്തിതന്നെ ഭവിക്കുന്നതിന്ന് എന്താണ് വിരോധം? അതിരിക്കട്ടെ. ശുദ്ധജലം ഈഷന്മധുരമാകുന്നു. എങ്കിലും ആ ജലംകൊണ്ട് വളൎത്തപ്പെടുന്ന സസ്യങ്ങളാകുന്ന ഉപാധികളിൽ വ്യാപിക്കുമ്പോഴ് അതു് നാനാ രസത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്നു. നാളികേരജലം മധുരമായിരിക്കുന്നു. നെല്ലിക്കവെള്ളം ചവൎപ്പും പുളിപ്പുമിരിക്കുന്നു. കാഞ്ഞിരപ്പഴത്തിൻ വെള്ളം വളരെ കശപ്പായിരിക്കുന്നു. ചെറുനാരങ്ങവെള്ളം പുളിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇലകൾ ചതച്ചു് പിഴിയുമ്പോഴ് ആ വെള്ളം പച്ചവൎണ്ണത്തിൽ ഇരിക്കുന്നു, ചെമ്പരത്തിപ്പൂ പിഴിയുമ്പോഴ് ആ വെള്ളം ചുവന്നിരിക്കുന്നു. ജലാംശംതന്നെ പ്രാണികളിൽ രക്തമായിട്ടും പാലായിട്ടും നയനജലമായിട്ടും മൂത്രമായിട്ടും ഉമിനീരായിട്ടും സമുദ്രത്തിൽ ഉപ്പുവെള്ളമായിട്ടും ഇങ്ങിനെ രസംകൊണ്ടും വൎണ്ണംകൊണ്ടും ഗുണംകൊണ്ടും അനേകവിധമായി കാണുന്നു, ഇതു് ജലത്തിന്റെ ഭേദമല്ല, ഉപാധിയുടെ (ആശ്രയവസ്തുക്കളുടെ) ഭേദമാകുന്നു. അപ്പോലെ ശക്തിയും വസ്തുക്കളിൽ പലപ്രകാരത്തിൽ കാണുന്നതു് ഉപാധിഭേദമാകുന്നു. കരിമ്പിൽ അടങ്ങിയതുകൊണ്ടു് കരിമ്പിന്റെ വെള്ളമെന്നു് പറയുന്നു, എങ്കിലും കരിമ്പിനെ നനച്ചുവളൎത്തുവാൻ കാരണമായി ബാഹ്യത്തിൽ ഇരുന്നതും ആ ജലംതന്നെ. അപ്പോഴ് സകല സസ്യങ്ങൾക്കും ജീവനായി അകത്തും പുറത്തും ജലം ഇരിക്കുന്നു എന്നും സസ്യങ്ങളുടെ ജലം എന്നു് പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ജലം സസ്യങ്ങളാൽ പരിമിതവസ്തുവല്ലെന്നും സിദ്ധിച്ചു. അപ്പോലെ അതാതുവസ്തുക്കളിൽ പ്രവേശിച്ചു് ഗൂഢമായി ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അതാതു വസ്തുക്കളുടെ ശക്തി എന്നു് പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലുംശക്തിഅതാതു്

വസ്തുക്കളാൽ പരിമിതവസ്തുവല്ലെന്നുംസർവ്വചരാചരത്തിന്നും കാരണമായി ഉള്ളും പുറവുംനിന്ന് ലോകത്തെ നിലനിറുത്തികൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഖണ്ഡവസ്തുവാണെന്നും അറിയേണ്ടതാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആനന്ദം എന്നും ആത്മാവെന്നും ശിവനെന്നും വിഷ്ണുവെന്നും ബ്രഹ്മമെന്നും പറയുന്ന നാമങ്ങൾക്ക് ലക്ഷ്യാർത്ഥം ശക്തിയാണെന്നും അറിയേണ്ടതാകുന്നു. ശക്തിതത്വത്തെ അറിയുന്നവർ എങ്ങും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ചിച്ഛക്തിയെ തന്നെയാണ് പരിപൂർണ്ണ ബ്രഹ്മമായിട്ടും ആത്മാവായിട്ടും മററും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. ഇതു് ഭഗവാനായ ബാദരായണാചാര്യർ ദേവീഗീതയിൽ ഘോഷിച്ചിരിക്കുന്നു. കേൾക്കുക:

നമോവിരാട്സ്വരൂപിണ്യൈ നമഃസൂത്രാത്മമൂർത്തയെ
നമോവ്യാകൃതരൂപിണ്യൈ നമഃബ്രഹ്മമൂർത്തയെ
നമഃപ്രണവരൂപായൈ നമോഹ്രീങ്കാരമൂർത്തയെ
സച്ചിദാനന്ദരൂപാം താം ഗായത്രീ പ്രതിപാദിതാം
നമാമിനമസ്തൽപദലക്ഷ്യാർത്ഥം.

അർത്ഥം:— വിരാട്ട് സ്വരൂപിണിയായ ശക്തിക്കു് നമസ്കാരം. വിശ്വമെല്ലാം വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സൂത്രസ്വരൂപിയായ ശക്തിക്ക് നമസ്കാരം. സൃഷ്ടിക്കുമുമ്പു് അവ്യാകൃതരൂപിണിയായിരിക്കുന്ന ശക്തിക്കു നമസ്കാരം. ബ്രഹ്മസ്വരൂപിണിയായ ശക്തിക്ക് നമസ്കാരം. ഓംകാരരൂപിണിയായ ശക്തിക്ക് നമസ്കാരം. ഹ്രീകാരാത്മകമായ ശക്തിക്ക് നമസ്കാരം. ഗായത്രിയാൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടും സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപിണിയായും ഇരിക്കുന്ന ശക്തിയെ നമസ്കരിക്കുന്നേൻ, തൽപദപ്പൊരുളായ ശക്തിയെ സ്തുതിക്കുന്നേൻ.

ഏകൈവ സർവ്വത്ര വർത്തതേ തസ്മാദുച്യത ഏകാ 1
ഏകൈവ വിശ്വരൂപിണി തസ്മാദുച്യതേനേകാ 2
യസ്യാഃപരതരംനാസ്തി.

(എന്ന് ദേവ്യുപനിഷത്ത്)

അർത്ഥം,— 1. ഒരു ശക്തിതന്നെ എങ്ങും ഇരിക്കുന്നു, അതുകൊണ്ട് 'ഏകാ' എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. 2. ഒരു ശക്തി തന്നെ സർവ്വാത്മികമായിട്ടിരിക്കുന്നു, അതുകൊണ്ട് 'അനേകാ' എന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. 3. യാതൊരു ശക്തിയേക്കാൾ പ്രധാനമായ വസ്തു ഇല്ല.

ശിഷ്യൻ:— ആസ്തികന്മാരായ മതക്കാരെല്ലാം അവരവർ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്ന ദൈവംതന്നെ പ്രധാനം എന്ന് കാണിപ്പാൻ ശ്രുതികളെ ഇപ്രകാരം ഘോഷിക്കും.

ഗുരു:— ഹേ ശിഷ്യ! യുക്തികൊണ്ടും അനുഭവംകൊണ്ടും കൂടി ശക്തിയിൽനിന്ന് കവിഞ്ഞതായ ഒരു ദൈവത്തെ സ്ഥാപിക്കുവാൻ അവർക്കുകഴിയുന്നുണ്ടോ എന്നു കൂടി പരീക്ഷിക്കുക; കഴിയുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആ മതത്തെ സ്വീകരിച്ചുകൊൾക. എനിക്കു സിദ്ധാന്തമില്ല. വെറും പ്രമാണംമാത്രം കണ്ടു ഭ്രമിക്കേണ്ട. ഞാൻ പ്രമാണംകൊണ്ടും യുക്തികൊണ്ടും അനുഭവംകൊണ്ടുമാണ് സർവ്വവും ശക്തിയുടെ അംശമെന്നും ശക്തിയ്ക്കധീനമെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതു്. ആ ശക്തിതന്നെയാണ് എല്ലാമതക്കാരുടെയും ദൈവമെന്നാണ് എൻെറ അഭിപ്രായം. എൻെറ സിദ്ധാന്തശ്രുതികൊണ്ടുതന്നെ അതു് ഏവക്കും അറിയാമല്ലൊ. എന്നാൽ ശക്തിതത്വത്തെ സ്വീകരിച്ചാൽ നിരീശ്വരന്മാരെക്കൂടി യുക്തിയുക്തമായി തൃപ്തിപ്പെടുത്തു

വാൻ കഴിവുണ്ടു്. എന്നുമാത്രമല്ല, നാമരൂപഭേദങ്ങളാൽ ആസ്തികന്മാരും പരസ്പരം മതവിഷയത്തിൽ കലഹിച്ചു് ദ്വേഷിക്കുന്നു. അതിന്റെ നിവാരണത്തിനും ശക്തിതത്വത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതു് ഉചിതമെന്നു കരുതി ഇത്രയും പ്രതിപാദിച്ചതാണ്.

മതഭേദപ്രകരണം.

ശിഷ്യൻ:— ശക്തിതത്വത്തെ മറക്കാനും ഹിന്ദുമതം നാനാപ്രകാരമായി വരുവാനും കാരണമെന്താണ്?

ഗുരു:— ശിഷ്യ! മതകർത്താക്കന്മാരുടെ ചിത്തശുദ്ധിയുടേയും ജ്ഞാനത്തിന്റേയും താരതമ്യംപോലെ മതവും ഭേദത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. എല്ലാം ഒരേകാലത്തു എഴുതിയതല്ല. ഒരു കാലത്തു് ഒരു വിധം എഴുതി; അതു് പോരെന്നു തോന്നി മറ്റൊരു കാലത്തു് ഭേദപ്പെടുത്തി എഴുതി. അപ്പോലെതന്നെ പിന്നെയും ചിലകാലങ്ങളിൽ മതത്തെ പ്രകാരാന്തരമായി ചിലർ എഴുതി. ഇങ്ങനെ പലകാലമായി മതം ഭേദത്തെ പ്രാപിച്ചതാകുന്നു. ചിത്തശുദ്ധിയും സമദൃഷ്ടിയും ജ്ഞാനശക്തിയും യുക്തിയും വന്നതിനുശേഷം മതവിഷയമായി എഴുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർദ്ദോഷങ്ങളായും ആ വക ഗുണങ്ങൾ അത്ര ഇല്ലാത്തപ്പോൾ എഴുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഗുണം ചുരുങ്ങിയും കലഹകാരണങ്ങളായും ഇരിക്കുന്നു. ഒരേ മനുഷ്യൻ തന്നെ കർമ്മകാണ്ഡപ്രവർത്തകനായും ജ്ഞാനകാണ്ഡകർത്താവായും കാണുന്ന കാരണ

വും ഇതുതന്നെ. ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരുടെ ബുദ്ധി വ്യത്യാസം അനുസരിച്ച് മതങ്ങളും ഘടീയന്ത്രംപോലെ നീചസ്ഥിതിയെയും ഉച്ചസ്ഥിതിയേയും ഇപ്പോഴും പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഭാവികാലത്തും ഇങ്ങിനെതന്നെ വിദ്വാന്മാർ മതത്തിന്നു ഭേദഗതി വരുത്തുന്നുണ്ടോ എന്നു ശങ്കിക്കുന്നപക്ഷം ഉണ്ടെന്നു തെളിയിപ്പാൻ ഒരു പ്രമാണം ഉദാഹരിക്കാം.

കുർവ്വന്തിയെ തവപദാദവിമുഖാന്നരാഗ്ര്യാൻ
സേവകാൻ ഹരിഹരാർച്ചന ഭക്തിയാഗൈ
തേഭ്യാനകുപ്യസിദയാം കുരുഷേംബികെതം
ത്രേതായുഗെ ഭവതി ചാതിബലംഗുണസ്യ
ത്ര്യസ്യതെനമഥിതാന്യസദാഗമാനി
താംഗോപയന്തി നിപുണാഃ കവയഃ കലൌവൈ
തൽകല്പിതാൻ സുരഗണാനപി സംസ്തുവന്തി
(എന്നു ദേവീഭാഗവതം)

ഇതു ശക്തിയെ സ്തുതിക്കുന്ന പദ്യങ്ങളിൽ പെട്ടവയാകുന്നു.

അർത്ഥം:— 1. ഹേ അംബികെ! വിഷ്ണുവിനേയും ശിവനേയും പൂജിക്കണം, ഭജിക്കേണം, ധ്യാനിക്കേണം എന്ന സംഗതിയാൽ ഏതു മനുഷ്യർ അവനവനാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ടു മറ്റുള്ള ജനങ്ങളെ നിന്റെ പാദത്തിൽ വിമുഖന്മാരാക്കിത്തീർക്കുന്നുവൊ അവരുടെനേരെ നീ കോപിക്കുന്നില്ല; ദയ കാണിയ്ക്കുന്നു. 2. ത്രേതായുഗത്തിൽ സത്വഗുണം പ്രധാനമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ആ സത്തുക്കളായ പ്രമാണങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു. കലിയുഗയിൽ കവികൾ നിന്നെ മറക്കുന്നു. നിന്നാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ദേവന്മാരേക്കൂടി സ്തുതിക്കുന്നു.

മേല്പറഞ്ഞ പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ടു സത്വഗുണം വർദ്ധിച്ചകാലത്തു് സത്തുക്കൾ ശക്തിയെ ഭജിച്ചിരുന്നു എ

ന്നം ശരിയല്ലാത്ത പ്രമാണങ്ങളെ എല്ലാം നശിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു എന്നും രജസ്തമോഗുണങ്ങൾ വൎദ്ധിച്ചകാലത്തു് കവിതക്കാരാൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട പ്രമാണങ്ങളിൽ ഭ്രമിച്ചു പല ദേവന്മാരേയും ഭജിച്ചുതുടങ്ങി സൎവ്വകാരണമായ ശക്തിയുടെ ഭജനം ക്ഷയിച്ചുപോയി എന്നും കാണുന്നു. അതുകൊണ്ടു് വിദ്വാന്മാർ മതഭേദം ചെയ്യുന്നതെന്നും തത്വമറിവാൻ ശക്തിയില്ലാത്തവർ അവയിൽ ഭ്രമിച്ചു ശക്തിയെ മറന്നു പല ദേവന്മാരെ പൂജിച്ചുതുടങ്ങിയതാണെന്നും മതഭേദത്തെ കല്പിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളിൽ ദോഷയുക്തങ്ങളായിട്ടുള്ളവയെ നശിപ്പിച്ചുകളയുന്ന സമ്പ്രദായം ഉണ്ടെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇക്കാലത്തു് അങ്ങിനെ ദുഷ്ടപ്രമാണങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചു സൽപ്രമാണങ്ങളെ മാത്രം സ്ഥാപിപ്പാൻ ബുദ്ധിമാന്മാർ ഒരുമ്പെടാത്തതു് ജനസമുദായത്തിന്റെ നിർഭാഗ്യം തന്നെ. പഴയ നിയമങ്ങൾ ദോഷമെന്നു കാണുമ്പോൾ അവയെ ദുൎബ്ബലപ്പെടുത്തി പുതിയ നിയമങ്ങൾ നിൎമ്മിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ പഴയ നിയമത്തിൽ ഭേദഗതി വരുത്തി പരിഷ്കരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം മതവിഷയത്തിലും ചെയ്യാവുന്നതാകുന്നു.

സുരാപാ ബ്രാഹ്മണാംതാത നിഷിദ്ധാസുരശ്ശൂദ്രകം
സൈ്വരവൃത്തിസതീകഞ്ച കഞ്ചിൽകാലം സ്മരാമ്യഹം.

(എന്നു് വാസിഷ്ടം)

അൎത്ഥം:— ഹേ താത! ഒരു കാലത്തു് ബ്രാഹ്മണൎക്കു് എല്ലാം മദ്യപാനം ചെയ്യാമെന്നും ശൂദ്രൎക്കു് മദ്യപാനം ചെയ്യരുതെന്നും പതിവ്രതകളായ സ്ത്രീകൾക്കു് ഇഷ്ടമുള്ള പുരുഷനെ എത്രയെങ്കിലും അംഗീകരിക്കാമെന്നും ആയിരുന്നു വിധി.

ഇക്കാലത്തു് ശൂദ്രക്കു് മദ്യപാനം ചെയ്യാമെന്നും ബ്രാഹ്മണക്കു് ചെയ്തുകൂടായെന്നും പതിവ്രതമാക്കു് സ്വഭർത്താവിനെ അല്ലാതെ മറ്റാരെയും അംഗീകരിച്ചുകൂടാ എന്നും മുമ്പത്തേതിന്നു നേരെ വിപരീതമായി ആചാരം ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഓരോ കാലത്തെ ആചാരഭേദത്തെ പറയുമ്പോൾ ഗ്രന്ഥവിസ്താരം വരുന്നതിനാൽ അതിൽനിന്നു ഞാൻ വിരമിക്കുന്നു. മതകർത്താക്കന്മാക്കു് ചിത്തശുദ്ധിയും ജ്ഞാനവും മററും തികയുന്നതിന്നു മുമ്പു് എഴുതിയതാകുന്നു കർമ്മകാണ്ഡം. അതുകൊണ്ടാണു് അതു് കലഹകാരണമായും സമദൃഷ്ടികൾക്കു് രുചിക്കേണ്ട തരത്തിലല്ലാതെയും ഭവിച്ചതു്. എന്നാൽ ജ്ഞാനകാണ്ഡത്തെ നോക്കി ഭൂമിയിലുള്ളവരെല്ലാം സിദ്ധന്മാരായി തീന്നാലൊ എന്നു കരുതി കർമ്മകാണ്ഡം ഉണ്ടാക്കി ജനങ്ങളെ പേയിനെപ്പോലെ അലയുവാൻ ഈശ്വരൻതന്നെ ഇടവരുത്തിയതാകുന്നു എന്നു ചില മഹാന്മാരുടെ അഭിപ്രായമുണ്ടു്. അങ്ങിനെ അഭിപ്രായപ്പെടുമ്പോൾ ഈശ്വരൻ അസൂയക്കുടുക്കയാകുന്നു എന്നു് ദുഷിപ്പാൻ സംഗതിവരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഞാൻ ഈ അഭിപ്രായത്തോടു് യോജിക്കുന്നില്ല. അതാണു് ചിത്തശുദ്ധിയില്ലാത്ത കാലത്തു് നിർമ്മിച്ചതാണു് കർമ്മകാണ്ഡം എന്നു് പറവാൻ കാരണമായതു്. ചിത്തത്തിന്നു പരിപാകം വന്നതിന്നുശേഷം പരിഷ്കാരപ്പെടുത്തി എഴുതിയതാകുന്നു ജ്ഞാനകാണ്ഡം. അതിൽ അത്യന്തം ഉൽകൃഷ്ടഭാഗമാകുന്നു യോഗം.

യോഗമാഹാത്മ്യപ്രകരണം

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! യോഗം സർവ്വോൽകൃഷ്ടമാകുന്നു എങ്കിൽ യോഗംകൊണ്ടു് മുക്തി കിട്ടില്ല എന്നു് വേദാന്തികൾ പറയുവാൻ കാരണമെന്താണ്?

ഗുരു:— യോഗസ്വഭാവത്തെ അറിയാതെ ചിലർ പറയുന്നു. 2. ചിലർ വേദാന്തഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരായുള്ളതുകൊണ്ടു് വേദാന്തഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധിക്കും പ്രചാരത്തിനുംവേണ്ടി യോഗത്തെ നിഷേധിക്കുന്നു. (ഒരു കച്ചവടക്കാരൻ തന്റെ ചരക്കു് വിലപ്പോകാൻവേണ്ടി മറ്റൊരു കച്ചവടക്കാരന്റെ ചരക്കിനെ ദൂഷ്യം പറയുംപോലെ) 3. ചിലർ യോഗത്തിന്റെ ആന്തരാംശം മനസ്സിലാക്കാതെ ബാഹ്യത്തിലുള്ള ഹഠക്രിയകളും ക്രിയായോഗവും കണ്ടു് നാളികേരത്തിന്റെ ആസ്വാദ്യാംശമായ അന്തർഭാഗത്തെ അറിയാതെ ബാഹ്യത്തിലുള്ള ചകിരിയും ചിരട്ടയും കണ്ടു് നാളികേരത്തെ ദൂഷിക്കുന്നമാതിരി യോഗത്തെ ദൂഷിക്കുന്നു. 4. യോഗത്തിൽ അണിമാദ്യഷ്ടസിദ്ധിമാർഗ്ഗം കൂടി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് അല്പ സമ്പത്തിൽകൂടി ഭ്രമിക്കുന്ന ലോകർ അണിമാദി സമ്പത്തിക്കുള്ള മാർഗ്ഗം കാണുമ്പോൾ എങ്ങിനെ അതിൽ ഭ്രമിക്കാതെയിരിക്കും? നിശ്ചയമായിട്ടും ഭ്രമിക്കും. അപ്പോൾ ആ സിദ്ധിയ്ക്കുവേണ്ടി അദ്ധ്വാനിച്ചു വളരെക്കാലം കളവാൻ ഇടവരും. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ മോക്ഷം പ്രാപിപ്പാൻ താമസം നേരിടും എന്നു് വിചാരിച്ചുമാത്രം ചിലർ യോഗത്തെ ദൂഷിച്ചിരിക്കുന്നു. അതു് ഏതാനും ഭാഗത്തെപ്പറ്റി മാത്രമാകുന്നു. അല്ലാതെ

ബ്രഹ്മസാക്ഷാൽക്കാരപരമായ രാജയോഗത്തെ ആരും നിഷേധിച്ചിട്ടില്ല. നിഷേധിച്ചാൽ അതു് സാധുവാകുന്നതു മല്ല.

ശിഷ്യൻ:— സ്വാമിൻ! അപ്പയ്യദീക്ഷിതർ യോഗദർപ്പണത്തിൽ രാജയോഗംകൊണ്ടു് ഖണ്ഡദർശനമല്ലാതെ അഖണ്ഡബ്രഹ്മദർശനം സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നു് പറഞ്ഞു് രാജയോഗത്തെ നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നുവല്ലോ.

രാജയോഗേന സൂര്യാദി സദൃശാൻ പ്രത്യയാൻ ബഹൂൻ
ഖണ്ഡാൻസമീക്ഷമാണസ്യനാഖണ്ഡജ്യോതി രീക്ഷണം.
(യോഗദർപ്പണം 32-ാം ശ്ലോകം.)

അർത്ഥം:— രാജയോഗംകൊണ്ടു് സൂര്യനെപ്പോലെയും മററും അനേക ഖണ്ഡജ്യോതിസ്സുകളെ കാണാം. അഖണ്ഡജ്യോതിസ്സിനെ കാണുകയില്ല.

ഗുരു:— അദ്ദേഹം രാജയോഗസ്വരൂപം മുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കാതെ പറഞ്ഞതാണ് എന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ യോഗദർപ്പണം കൊണ്ടുതന്നെ നമുക്കു് തീർച്ചപ്പെടുത്താം. നോക്കുക, യോഗദർപ്പണം 92-ാം ശ്ലോകം,

പ്രത്യഗാത്മാനമാലോക്യ ഭ്രൂവോർമ്മദ്ധ്യെസ്വയംപ്രഭം
ശ്രുത്വാതത്വമസീത്യൈക്യംമത്വാസ്മീതിതദഭ്യസേൽ 92
അനേനാഭ്യാസയോഗേന പരബ്രഹ്മൈകതാം ഗതഃ
ജീവന്മുക്തോ മഹായോഗിപ്രശാന്തകരണോഭവേൽ 93

അർത്ഥം —92. ഭ്രൂമദ്ധ്യത്തിൽ സ്വപ്രകാശമായപ്രത്യഗാത്മാവിനെ കണ്ടിട്ടു് 'തത്വമസി'എന്ന വാക്യത്തെ കേട്ടു് ഐക്യത്തെ ഭാവിച്ചു് ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു എന്നു് ധ്യാനിക്കേണം. 93. ഇങ്ങിനെയുള്ള അഭ്യാസംകൊണ്ടു്

ജീവന്മുക്തനായി അന്തഃകരണാദികൾ ലയിച്ച് പരബ്രഹ്മത്തോട് ഐക്യത്തെ പ്രാപിക്കും. 92-ാംശ്ലോകത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഭ്രൂമദ്ധ്യാഭ്യാസം രാജയോഗത്തിൽപെട്ട അഭ്യാസമാകുന്നു. കേൾക്കുക.

ഉന്മന്യവാപ്തയേശീഘ്രം ഭ്രൂധ്യാനം മമ സമ്മതം
രാജയോഗപദം പ്രാപ്തും സുഖോപായോല്പചേതസാം.
(എന്നു ഹഠയോഗപ്രദീപിക)

അർത്ഥം:—സായൂജ്യമുക്തിയെ പ്രാപിപ്പാനായിക്കൊണ്ടു ഭ്രൂധ്യാനമാണ് എനിക്കു സമ്മതമായിട്ടുള്ളതു്. അല്പചേതസ്സുകൾക്കു രാജയോഗത്തെ സിദ്ധിപ്പാൻ ഇതു് എളുപ്പമായ വഴിയാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ യോഗശാസ്ത്രത്തിൽ ശോലാഷിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു "പ്രത്യഗാത്മാനമാലോകാ ഭ്രുവോർമ്മദ്ധ്യെ സ്വയംപ്രഭം" എന്നു ജ്ഞാനയോഗമായി അപ്പയ്യദീക്ഷിതർ പറയുന്നതു് രാജയോഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒരു അഭ്യാസം വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിലേ ഇല്ല. ഇതു് യോഗത്തിൽനിന്നെടുത്തതാകുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! അതു് ശരിതന്നെ. എന്നാൽ ആ ശ്ലോകത്തിൽതന്നെ സ്വയംപ്രഭമായ ആത്മാവിനെ കണ്ടതിൻെറശേഷം 'ശ്രുതസ്വാതത്വമസീത്യൈക്യം മത്വാസ്മീതി തദഭ്യസേൽ', എന്നുകൂടി പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു 'ആ കണ്ടതു് നീയാകുന്നു' എന്നു ഗുരു മുഖത്തിൽനിന്നു ശ്രവണം ചെയ്തു് പിന്നെ 'അതു് ഞാനാകുന്നു' എന്നു ഭാവിച്ചുകൊണ്ടു അഭ്യസിക്കേണം എന്നുകൂടി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു 'തത്വമസി' (ബ്രഹ്മം നീയാകുന്നു) 'അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി' (ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു) എന്ന വേദാന്തവാക്യവി

ചാരത്തെക്കൂടി അതിൽ സംബന്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെക്കൂടി ചെയ്താലെ അഖണ്ഡദർശനം സിദ്ധിക്കയുള്ളൂ. അല്ലാതെ പ്രത്യഗാത്മാവിനെ കണ്ടുംകൊണ്ടു് ഇരുന്നതിനാൽ മാത്രം സിദ്ധിക്കയില്ല എന്നു് കരുതി രാജയോഗത്തെ നിഷേധിച്ചതാകുന്നു.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! ഉണ്ടാൽ വയറു നിറയും. ഞാൻ ഉണ്ടതു് അന്നമാണു് എന്നു് ഗുരുമുഖേന കേട്ട് അതിന്റെ ശേഷം ഞാൻ അന്നം ഉണ്ടു എന്നു് ധ്യാനിക്കയും ചെയ്താലേ വയറു് നിറയൂ എന്നു് പറയുന്നമാതിരിയിലിരിക്കുന്നു ഈ പറഞ്ഞതു്. ഹേ പ്രിയ ശിഷ്യ! ജലസാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടു് ഉപ്പു് താനേതന്നെ അലിഞ്ഞു് ജലമയമാകുന്നു. ഞാൻ ജലമാകുന്നു, ഞാൻ ജലമാകുന്നു എന്നു് ഉപ്പു് ജപിക്കയും ധ്യാനിക്കയും ചെയ്യേണ്ട. അപ്രകാരം സ്വപ്രകാശപ്രത്യഗാത്മാവിന്റെ ദർശനം സിദ്ധിച്ചാൽ താനേതന്നെ ഐക്യമാകും. 'അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി, (ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു) എന്നു് ജപിക്കയും ഭാവിക്കയും ചെയ്യേണ്ട. 'തത്വമസി' (നീ ബ്രഹ്മമാകുന്നു) എന്നു് ഗുരുമുഖത്തിൽനിന്നു് കേൾക്കുകയും വേണ്ട. സ്വാനുഭവത്തിൻമീതെ അല്ല ഗുരുവാക്യവും ശാസ്ത്രങ്ങളും. സുന്ദരീസംയോഗം അനുഭവിച്ച കാമുകന്നു് സുന്ദരീസംയോഗം സുഖമാകുന്നു എന്നതിന്നു് ഗുരുവും പ്രമാണങ്ങളും വേണമോ? വേണ്ട. തീർച്ചതന്നെ. എന്നാൽ അപ്പയ്യദീക്ഷിതർ അവർകൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതു് എന്താണെന്നു് നിരൂപിച്ചാൽ യോഗംകൊണ്ടു് മുക്തി കിട്ടില്ല എന്നും 'അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി' (ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു) എന്നു് പറഞ്ഞും ഭാവിച്ചും ധ്യാനിക്കേണമെന്നും വേദാന്തഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറഞ്ഞതു് കണ്ടു് ഭ്രമിച്ചു് അങ്ങിനെക്കൂടി വേണമെ

ന്നു് ഇദ്ദേഹം സിദ്ധാന്തിച്ചതാകുന്നു. യോഗത്തിൽ അനുഭവമുണ്ടെങ്കിൽ ആ ഭ്രമം നേരിടുകയില്ലായിരുന്നു. പഞ്ചസാര തിന്നു് സ്വാദറിഞ്ഞവനോടു് അതിൽ കുറച്ചു് പുളികൂട്ടി തിന്നാലെ മധുരിക്കയുള്ളു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അവൻ ഭ്രമിക്കുമോ? അതിനെ പ്രമാണമാക്കി ഗ്രന്ഥത്തിൽ എഴുതിയിടുമോ? ഇല്ല സൂര്യനെ കണ്ണുകൊണ്ടു് കണ്ടു് ആ വെളിച്ചത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നവരോടു് സൂര്യന്നു് പ്രകാശം പോരാ ഒരു ദീപംകൂടി കൈയിൽവേണം. എന്നാലെ പകൽ വെളിയിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൂടു എന്നു് പറഞ്ഞാൽ അവൻ അതിനാൽ ഭ്രമിക്കുമോ ഇല്ല. അപ്പോലെ യോഗാനന്ദാനുഭൂതിയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന അസ്മാദൃക്കുകൾ ഭ്രമിക്കയില്ല. ലോകം മുഴുവനുമൊന്നുകൂടി ഒരേമാതിരി പറഞ്ഞാലും തൃണംപോലെ നിരാകരിക്കും. യോഗംകൊണ്ടു് മുക്തിയില്ലെന്നു് പറയുന്നതു് വേദമായാലും അതിനെ തീയിലിട്ടു് ചുടേണ്ടതാണെന്നു് നിസ്സംശയമായി വിധിക്കും. ആകാശം പതിച്ചു എന്നു വരികിലും കാററിനാൽ പർവ്വതം കുലുങ്ങി എന്നു വരികിലും ആനന്ദാനുഭവനിഷ്ഠനായിരിക്കുന്ന യോഗിയുടെ മനസ്സിന്നു് അനന്തം പ്രമാണം കണ്ടാലും അഖിലേശ്വരൻ തന്നെ അനുഭവവിരുദ്ധമായി പറഞ്ഞാലും മുക്തിമാർഗ്ഗത്തിൽ അല്പമെങ്കിലും സന്ദേഹചാഞ്ചല്യം ഉണ്ടായി എന്നു് വരികയില്ല.

ശിഷ്യൻ:—സൂര്യാദി ഖണ്ഡദർശനംകൊണ്ടു് അഖണ്ഡജ്യോതിർദ്ദർശനം സിദ്ധിക്കയില്ല എന്നുകൂടി അപ്പയ്യദീക്ഷിതർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു് അതിന്നു് സമാധാനമെന്താണു്?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! ഒരേ അഖണ്ഡജ്യോതിസ്സുതന്നെ ആദിയിൽ അഭ്യാസകാലത്തിൽ ഖണ്ഡമായികാണും. മ

നോമാലിന്യം തീരെ വിട്ടശേഷമാവാം അഖണ്ഡമായി കാണും. അതുകൊണ്ടു് ഖണ്ഡജ്യോതിസ്സ് ഒന്നു് വേറെ, അഖണ്ഡജ്യോതിസ്സ് ഒന്നു് വേറെ എന്നു പറയുന്നതും ഖണ്ഡജ്യോതിർദ്ദർശനംകൊണ്ടു് അഖണ്ഡജ്യോതിർദ്ദർശനം സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നു് പറയുന്നതും അബദ്ധമാകുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ കണ്ണാടിയിലുള്ള ചളി ഒരു ഭാഗത്തു് അല്പം പോയാൽ ആ ഭാഗത്തു് നമ്മുടെ മുഖം അല്പമായി കാണാം. ചളി മുഴുവൻ പോയാൽ മുഖം മുഴുവൻ അതിൽ സമ്പൂർണ്ണം കാണാം. നമ്മുടെ പൂർണ്ണമുഖംതന്നെയാണ് ആദിയിൽ അല്പം കണ്ടതു്. അതുതന്നെയാണ് പിന്നീടു് പൂർണ്ണമായി കണ്ടതു് ഈ കാര്യത്തിൽ അല്പമുഖം ഒന്നു് വേറെ, പൂർണ്ണമുഖം ഒന്നു വേറെ എന്നു പറയുന്നതും അല്പമുഖദർശനത്താൽ പൂർണ്ണമുഖദർശനം സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നു് പറയുന്നതും അബദ്ധമല്ലെ? പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ മിക്കവാറും മേഘംകൊണ്ടു് മറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ നോക്കിയാൽ നമുക്കു് ഒരു കലയെ കാണുകയുള്ളൂ. കുറേക്കൂടി മേഘത്തിന്റെ മറവു് വിട്ടശേഷം അതിനെത്തന്നെ നമുക്കു് അർദ്ധചന്ദ്രനായി കാണാം. മുഴുവൻ മറവു് വിട്ടശേഷം പൂർണ്ണചന്ദ്രനായിട്ടുതന്നെ കാണാം. നാം ഒരേ ചന്ദ്രനെത്തന്നെയാണ് മൂന്നു പ്രകാരത്തിൽ കണ്ടതു്. ഈ വിഷയത്തിൽ കലാമാത്രചന്ദ്രൻ ഒന്നു് വേറെ, അർദ്ധചന്ദ്രൻ ഒന്നു് വേറെ, പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ ഒന്നു് വേറെ എന്നു് പറയുന്നതും കലാമാത്രചന്ദ്രന്റെയും അർദ്ധചന്ദ്രന്റെയും ദർശനംകൊണ്ടു് പൂർണ്ണചന്ദ്രദർശനം സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നു് പറയുന്നതും എത്ര അബദ്ധമാണ്? ഒരു നേത്രരോഗി, കൺവെളിച്ചത്തിന്നു് ഔഷധം ശീലിക്കുമ്പോൾ ഒരാളെ നോക്കിയാൽ നിഴൽപോലെ ആ

ദിയിൽ തോന്നും. കുറച്ചുകൂടി ആ ഔഷധം ശീലിച്ച് ആ ആളെത്തന്നെ നോക്കിയാൽ കരചരണാദ്യവയവമുള്ള ഒരു മനുഷ്യനായിട്ട് തോന്നും. രോഗനിവൃത്തി നിശ്ശേഷം വന്ന ശേഷം ആ ആളെത്തന്നെ നോക്കിയാൽ ഇന്നാളാണ് എന്ന് വ്യക്തമായി അറിയും. നേത്രരോഗി ഒരേ മനുഷ്യനെത്തന്നെയാണ് മൂന്നുപ്രകാരത്തിൽ കണ്ടതു്. അല്ലാതെ നിഴലായിട്ട് ഒരു മനുഷ്യൻ, കരചരണാദ്യവയവമുള്ള ഒരു അവ്യക്ത മനുഷ്യൻ, പിന്നെ ഒരു വ്യക്തമനുഷ്യൻ ഇങ്ങിനെ മൂന്നുകൂട്ടക്കാർ അതാതു് സമയത്തു് അവൻെറ മുമ്പിൽ ചെന്നു് നിന്നിട്ടില്ല.

ശിഷ്യൻ:— സ്വാമിൻ! ദൃഷ്ടിപ്രതിബന്ധതാരതമ്യം നിമിത്തം ഒരു വസ്തുവിനെ പലപ്രകാരത്തിൽ കാണാം. ആ തടസ്സം തീരുമ്പോൾ ആ പലപ്രകാരത്തിൽ കണ്ടതുതന്നെയാണ് ഒരേ പ്രകാരത്തിൽ കാണുന്നതു് എന്നു് മേല്പറഞ്ഞ ഉദാഹരണങ്ങളാൽ എനിക്കു് ബോദ്ധ്യമായി. ഖണ്ഡജ്യോതിർദ്ദർശനംകൊണ്ടു് അഖണ്ഡജ്യോതിർദ്ദർശനം സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നു് അപ്പയ്യദീക്ഷിതരവർകൾ പറഞ്ഞതു അബദ്ധംതന്നെ. 'ഏകമേവാദ്വിതീയം' എന്ന ശ്രുതികൊണ്ടു് ഒന്നേ ഉള്ളു, രണ്ടില്ല എന്നു് തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു് അഭ്യാസകാലത്തിൽ ഖണ്ഡമായി കാണുന്നതു് ആ ഏകംതന്നെ എന്നാണ് തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതു്. മനസ്സിന്നു് യോഗ്യത മുഴുവൻ വരാത്തതുകൊണ്ടു് അങ്ങിനെ ഖണ്ഡമായി കാണുന്നതാണ് എന്നാണ് പറയേണ്ടതു്. ഭൂമിയെക്കാളും എത്രയോ വലിപ്പമുള്ള സൂര്യനെ ഒരു വലിയ പപ്പടത്തോളമെ നമ്മുടെ കാഴ്ചയ്ക്കു് തോന്നുന്നുള്ളു. ഇതുകൊണ്ടു് ഇതു് പപ്പടാകാരത്തിലുള്ള ഖണ്ഡ

സൂൎയ്യനാകുന്നു. ഈ സൂൎയ്യന്റെ ദർശനംകൊണ്ടു് മേല്പറഞ്ഞ വിസ്താരമുള്ള സൂൎയ്യനെ കാണുകയില്ല എന്നല്ലാ പറയേണ്ടതു്. അതിദൂരതാം ഹേതുവായി ആ സൂൎയ്യനെത്തന്നെ ചെറുതായി തോന്നുന്നു എന്നാണു് പറയേണ്ടതു്. എന്നാൽ അപ്പയ്യദീക്ഷിതരവർകാം രാജയോഗം പോരാ ശ്രവണമനനാദികളും വേദാന്തശാസ്ത്രപ്രകാരം ചെയ്യേണമെന്നു് പറവാൻ വേറെ ഒരു കാരണം കൂടി ഉണ്ടു്. അതു് എന്താകുന്നു എങ്കിൽ യോഗബീജം എന്ന യോഗഗ്രന്ഥത്തിൽ വേദാന്ത വിചാരജ്ഞാനത്തെ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ജ്ഞാനസ്വരൂപമേവാദൌ ജ്ഞേയം ജ്ഞാനൈകസാധനം
അജ്ഞാനം കീദൃശഞ്ചേതി പ്രവിചാൎയ്യം വിവേകിനാ,
(എന്നു് യോഗബീജം)

അൎത്ഥം:— ജ്ഞാനത്തിന്നു സാധനമായ ജ്ഞാനസ്വരൂപത്തെ ആദിയിൽ അറിയേണ്ടതാണു്. അജ്ഞാനസ്വരൂപവും എപ്രകാരമാണെന്നു വിവേകിയായിരിക്കുന്നവൻ വിചാരിക്കേണ്ടതാണു്.

ഗുരു:— ഹേ ശിഷ്യ! ആത്മാനാത്മവിചാരത്തെ മാത്രമല്ല, കൎമ്മത്തേയും ഭക്തിയേയും കൂടി അഷ്ടാംഗയോഗത്തിൽ നിയമത്തിൽ അടക്കീട്ടുണ്ടു്. 'ശൌചസന്തോഷതപഃസ്വാദ്ധ്യായേശ്വരപ്രണിധാനാനി' എന്നു് പതഞ്ജലി നിയമത്തെ അഞ്ചായി വിഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ തപഃ എന്നതിൽ കൎമ്മം അടങ്ങിപ്പോയി. 'സ്വാദ്ധ്യായം' എന്നതിൽ വേദാന്തം അടങ്ങിപ്പോയി. എങ്ങിനെയെന്നാൽ;

വേദാന്തശതരുദ്രീയ പ്രണവാദി ജപംബുധാഃ
സത്വശുദ്ധികരംപുംസാം സ്വാദ്ധ്യായം പരിചക്ഷതേ

അൎത്ഥം:— വേദാന്തശ്രവണത്തേയും ശതരുദ്രീയത്തേയും പ്രണവജപത്തേയും ശീലിക്കുന്നതു് ചിത്തശുദ്ധിക്കു് നന്നു്. ഇതിനെ വിദ്വാന്മാർ സ്വാദ്ധ്യായം എന്നു് പറയുന്നു ഈശ്വരപ്രണിധാനം എന്നതിൽ ഭക്തി അടങ്ങിപ്പോയി. ഇങ്ങിനെ കൎമ്മവും ജ്ഞാനവും ഭക്തിയും യോഗത്തിൽ അടങ്ങിപ്പോയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് യോഗത്തിൽമീതെ പുരുഷാൎത്ഥം വേറെ ഒന്നും ഇല്ലെന്നു് സിദ്ധിച്ചു. വാസ്തവം ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ ജ്ഞാനംകൊണ്ടേ മുക്തിയുള്ളൂ, യോഗംകൊണ്ടു് മുക്തിയില്ല എന്നു് വാദിക്കുന്നതു് ഏതുപോലെ ഇരിക്കുന്നു എങ്കിൽ തവിടു് തിന്നാലെ വയർ നിറയൂ, ക്ഷുൽപീഡയിൽനിന്നു് മുക്തനാകൂ, അരി വെവിച്ചു ഉണ്ടാൽ വയർ നിറയില്ല; ക്ഷുൽപീഡയിൽനിന്നു് മുക്തനാകയില്ല എന്നു് പറയുന്നപോലെയും ഔഷധത്തിന്റെ പേർ പറഞ്ഞാലേ രോഗദുഃഖത്തിൽനിന്നു് മുക്തനാകൂ, ഔഷധം സേവിച്ചാൽ രോഗദുഃഖത്തിൽനിന്നു് മുക്തനാകയില്ല എന്നു് പറയുന്നപോലെയും ഇരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ പറയുന്നവർ യോഗസ്വരൂപത്തെ അറിയാത്തവർതന്നെ, സംശയമില്ല.

ശിഷ്യൻ:— സ്വാമിൻ! വേദാന്തം യോഗത്തിന്റെ ഒരംഗമായി എടുത്തിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് യോഗിക്കു് വേദാന്തത്തെ ധിക്കരിക്കുവാൻ പാടില്ലല്ലോ. പിന്നെ എങ്ങിനെ ധിക്കരിച്ചു?

ഗുരു.— യോഗത്തിന്നു് ബഹിരംഗം എന്നും അന്തരംഗം എന്നും രണ്ടു് ഭാഗമുണ്ടു്. അതിൽ ബഹിരംഗം പ്രധാനമല്ല. വേദാന്തവിചാരം അതിൽ പെട്ടുപോയി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മുക്തിയായി എന്നു് തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നേ

വരെ ആന്തരംഗമായ രാജയോഗത്തിലേയ്ക്കു് തിരിക്കുവാൻ വേണ്ടി വേദാന്ത വിചാരജ്ഞാനംകൊണ്ടു് പോരായെന്നു് നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—ബഹിരംഗംകൂടാതെ യോഗത്തിന്റെ ആന്തരംഗം സിദ്ധിക്കുമോ?

ഗുരു:—സിദ്ധിക്കും. എങ്ങിനെയെന്നാൽ, കദളിയുടെ ഇലയും ഉണ്ണിത്തണ്ടും സ്വീകരിക്കാതെ കദളിപ്പഴം മാത്രം എടുത്തു് ഭക്ഷിക്കാം. അപ്പോലെ പുണ്യവാനായ സാരഗ്രാഹി ബഹിരംഗമായ ക്രിയായോഗത്തിൽ ഭ്രമിക്കാതെ ആന്തരംഗമായ രാജയോഗത്തെമാത്രം ഗ്രഹിക്കുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ബഹിരംഗംകൂടാതെ കഴിയുമെങ്കിൽ യോഗത്തിൽ എന്തിനായിക്കൊണ്ടു് അതിനെ കല്പിച്ചു?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! ജനിച്ചു് കൺമിഴിക്കുന്നതു് കർമ്മകാണ്ഡത്തിലും പിന്നെ വേദാന്തത്തിലും ആകുന്നു. അവയിൽ പരിചയിച്ചു് വളരുന്ന സംസാരികളോടു് തുടക്കത്തിൽതന്നെഅവയെ ഖണ്ഡിച്ചു് പറഞ്ഞാൽ സ്ഥൂലബുദ്ധികൾ ശകാരിച്ചു് തുടങ്ങും. അതിനാൽ അവരെ രാജയോഗത്തിൽ ഏർപ്പെടുത്തുവാൻവേണ്ടി അവരുടെ വിശ്വാസത്തിന്നും രുചിക്കും ഉള്ള സംഗതികളെ വെളിയിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ബാഹ്യാംഗം യോഗത്തിൽ കല്പിച്ചതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടും ഉപകാരമുണ്ടു്. അതു് പിന്നീടു് പറയാം. ഇതാണ് യോഗബീജത്തിൽ 'ജ്ഞാനസ്വരൂപമേവാദൌജ്ഞേയം' ജ്ഞാനസ്വരൂപം ആദിയിൽ അറി

യോണ്ടതാണ്"എന്നു് പറഞ്ഞതു്. പിന്നീടു് യോഗംതന്നെ വേണം. അല്ലാതെ ആത്മാനാത്മവിചാരംകൊണ്ടു് ഉണ്ടെന്നു് തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതിനെ സിദ്ധിക്കയില്ല എന്നും ആ യോഗബീജത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടില്ലെ? നോക്കുക.

പ്രവിചാര്യ്യചിരംജ്ഞാനാൽ മുക്തോഹമിതിമന്യതെ
കിമസൌമനനാദേവ മുക്തോ ഭവതി തൽക്ഷണാൽ
പുമാൻ ജന്മാന്തരശതൈർയ്യോഗേനൈവ വിമുച്യതെ.

അർത്ഥം:—ആത്മാനാത്മവിചാരം ചെയ്തിട്ടു് ജ്ഞാനംകൊണ്ടു് ഞാൻ മുക്തനാകുന്നു എന്നു് അനേകകാലം മനനംചെയ്യുന്നു. മനനംകൊണ്ടു് മാത്രം ഇവൻ തൽക്ഷണം മുക്തനാകുമോ? ഇല്ല. അനേകജന്മം കഴിഞ്ഞാലും യോഗംകൊണ്ടുമാത്രമെ മനുഷ്യൻ മുക്തനാകയുള്ളു.

ശിഷ്യൻ:—ശരിതന്നെ. അതിൽ യോഗത്തെ മുഖ്യസാധനമായിട്ടും ജ്ഞാനത്തെ അവാന്തരസാധനമായിട്ടും തന്നെയാണു് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്.

ഗുരു:—അതു് ഞാനും സമ്മതിക്കുന്നു. അപ്പയ്യദീക്ഷിതരവർകൾ അതിന്നു് വിപരീതമായി യോഗത്തെ നിഷേധിച്ചിട്ടും ജ്ഞാനത്തെ മുഖ്യമായിട്ടുമാകുന്നു പറഞ്ഞതു് ആ വിപരീതവാക്കിനെയാണു് ഞാൻ ഖണ്ഡിച്ചതു്. വേദാന്തവിചാരത്തെ നിയമത്തിൽ (ക്രിയായോഗത്തിൽ) അടക്കിയതുകൊണ്ടു് യോഗത്തിന്റെ ഉപാംഗമെന്ന നിലയിലേ അതു് എടുത്തിട്ടുള്ളു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ യോഗം വേദാന്തത്തേക്കാൾ വളരെ ഉന്നതസ്ഥിതിയിലുള്ളതാണെന്നു് തീർച്ചപ്പെടുത്താമല്ലൊ. "തപഃസ്വാദ്ധ്യായേശ്വരപ്രണിധാനാനി ക്രിയായോഗഃ' (എന്നു് പാതഞ്ജല യോഗ

സൂത്രം) "സ്വാദ്ധ്യായം" എന്നതിൽ വേദാന്തം അടങ്ങി പ്പോയി എന്നു് മുമ്പു് വിവരിക്കയുണ്ടായി. അപ്പോൾ ക്രിയായോഗത്തിൽ മാത്രമേ വേദാന്തത്തെയും കർമ്മത്തെയും ഭക്തിയേയും യോഗികൾ ഗണിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അതിൽ നിന്നു് ഊഹിച്ചുകൊൾക, ആന്തരംഗമായ രാജയോഗത്തിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടതയുടെ ആധിക്യത്തെ! ഹേ ശിഷ്യ, ജ്ഞാനംകൊണ്ടു മാത്രമേ മുക്തിയുള്ളൂ, ഭക്തികൊണ്ടുമാത്രമേ മുക്തിയുള്ളൂ. കർമ്മംകൊണ്ടു മാത്രമേ മുക്തിയുള്ളൂ എന്നു് ചിലർ സ്വപക്ഷത്തെ സിദ്ധാന്തിച്ചു് പ്രസംഗിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതെല്ലാം സൂക്ഷ്മത്തിൽ യോഗത്തിന്റെ പ്രശംസയായിത്തീരുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ, തവിട്ടു് തിന്നാലേ വയർ നിറയൂ എന്നു് സിദ്ധാന്തിച്ചു് തവിടിനെ വർണ്ണിക്കുന്നു എങ്കിൽ തവിട്ടു് ധ്യാനത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടുപോയതാകയാൽ ആ വർണ്ണന ധാന്യവർണ്ണനയായിട്ടല്ലേ കലാശിക്കുന്നതു്? അപ്പോലെ യോഗത്തിന്റെ ബഹിരംഗമായ ക്രിയായോഗത്തിൽതന്നെ ജ്ഞാനവും ഭക്തിയും കർമ്മവും ഉൾപ്പെട്ടുപോകയാൽ ജ്ഞാനാദികളുടെ വർണ്ണനയും യോഗവർണ്ണനയായി കലാശിക്കുന്നു. ഒഴക്കു്, ഉരി, നാഴി, ഇടങ്ങഴി എന്ന ചെറിയ അളവുപാത്രങ്ങൾ 'പറ'യെന്നു് പറയപ്പെടുന്ന വലിയ അളവുപാത്രത്തിൽ എങ്ങിനെ അടങ്ങിപ്പോകുന്നുവോ, തോടു്, പുഴ മുതലായ ജലപ്രവാഹങ്ങൾ സമുദ്രത്തിൽ എങ്ങിനെ ലയിച്ചുപോകുന്നുവോ അപ്രകാരം കർമ്മം, ഭക്തി വേദാന്തവിചാരജ്ഞാനം മുതലായ പല മതങ്ങളും യോഗത്തിൽ അടങ്ങിപ്പോകുന്നു. ഒഴക്കു് മുതലായ അല്പപാത്രങ്ങളിൽ പറ അടങ്ങാതെ ഇരിക്കുന്നതുപോലെയും തോടു് മുതലായ അല്പപ്രവാഹങ്ങളിൽ സമുദ്രം ഇരിക്കുന്നതുപോ

ലേയും യോഗം അതിമഹത്തായിരിക്കുന്നു. കേൾക്കുക യോഗമാഹാത്മ്യം:

ജ്ഞാനംകേചിദ്വദന്ത്യത്ര കേവലം തന്നസിദ്ധയെ
യോഗഹീനംകഥംജ്ഞാനം മോക്ഷദം ഭവതീഹഭോഃ। 1
ജ്ഞാനനിഷ്ഠോവിരക്തോപിധർമ്മജ്ഞോവിജിതേന്ദ്രിയ!
വിനായോഗേന ദേവോപി നമോക്ഷം ലഭതേ വിധേ. 2
(എന്നു യോഗശിഖോപനിഷത്തു്)

അർത്ഥം!—1. ചിലർ മുക്തിക്കു ജ്ഞാനം മതി എന്നു പറയുന്നു. അതുമാത്രം പോരാ. ഹേ ബ്രഹ്മാവേ! യോഗരഹിതമായ ജ്ഞാനം മോക്ഷത്തെ കൊടുക്കയില്ല. 2. ഹേ! ബ്രഹ്മാവേ: ജ്ഞാനനിഷ്ഠനായാലും വിരക്തനായിരുന്നാലും ധർമ്മജ്ഞനായാലും ജിതേന്ദ്രിയനായാലും ദേവനായാലുംകൂടി യോഗംകൂടാതെ മോക്ഷം ലഭിക്കയില്ല. (മനുഷ്യന്റെ കാര്യം പിന്നെ പറവാനുണ്ടോ, എന്നു സാരം.)

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! മേല്പറഞ്ഞ പ്രമാണങ്ങൾ വഴി വേദാന്തശാസ്ത്ര സമ്പ്രദായം കൊണ്ടു സിദ്ധിച്ചജ്ഞാനംമാത്രം മുക്തിക്കു പോരാഎന്നുതീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നുവല്ലോ. അപ്പോൾ ജ്ഞാനംകൊണ്ടു മുക്തിയുണ്ടെന്നു പറയുന്ന ശ്രുതികൾക്കു അർത്ഥം ഉണ്ടോ?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! ആത്മാനാത്മവിചാരംകൊണ്ടു ദേഹം നശ്വരമെന്നും ദേഹം താനല്ലെന്നും ദേഹാഭിമാനം ദുഃഖമാണെന്നും ആത്മാവു നിത്യമാണെന്നും ആത്മനിഷ്ഠ ആനന്ദമാണെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്തികൊണ്ടു മുമുക്ഷുക്കൾ ആത്മാവിൽ ആസക്തിവന്നു ആത്മാവിനെ അന്വേഷി

ച്ചുതുടങ്ങുന്നു. അപ്പോൾ വേദാന്തശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള വിചാരജ്ഞാനം ഏതാണ്ടും സഹായിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. നല്ലതിനെ അറിയാതെ ചീത്തയിൽ ഭ്രമിക്കുമ്പോൾ നല്ലതു് ഇന്നതാണെന്നു് കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു എങ്കിൽ അതു് വലുതായ ഒരു കാര്യമല്ലെ? പിന്നെ ആ വഴിക്കു് ശ്രമിക്കാമല്ലൊ. അപ്പോൾ അനാത്മാവിൽനിന്നു് മോചിപ്പാൻ ഇടവരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് മുക്തി എന്നു് പറഞ്ഞതിന്നു് വിരോധമില്ല. പിന്നെ കർമ്മകാണ്ഡോക്തങ്ങളായ യാഗം, വ്രതം, ദാനം, തീർത്ഥാടനം മുതലായ നാനാകർമ്മങ്ങളിലുള്ള ഭ്രമം, മൂർത്തിഭേദഭ്രമം, ജാതിഭേദഭ്രമം ഇവകൊണ്ടാണു് ഹിന്തുക്കൾ കെട്ടതും കെടുന്നതും. വിചാരജ്ഞാനത്താൽ യാഗാദികർമ്മങ്ങൾ അജ്ഞാനത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് മുക്തിക്കു വിഘ്നങ്ങളാണെന്നും ഏകദൈവമെ ഉള്ളു എന്നും ഒരേ ജാതിയല്ലാതെ ഭിന്നജാതിയില്ലെന്നും തീർച്ചപ്പെടുന്നതിനാൽ നാനാഭ്രമദുഃഖത്തിൽനിന്നു് മോചിപ്പാൻ സംഗതിവരുന്നു. തന്മൂലം ജ്ഞാനംകൊണ്ടു് മുക്തി എന്നു് പറഞ്ഞതിന്നു് വിരോധമില്ല. അനേക മതങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും മുക്തിക്കു് യോഗംതന്നെയാണു് മുഖ്യമെന്നു് അറിയുന്നതും ഒരു ജ്ഞാനമല്ലെ? യോഗം ഇന്നവിധമാണു് അഭ്യസിക്കേണ്ടതു് എന്നു് അറിയുന്നതും ഒരു ജ്ഞാനമല്ലെ? അപ്പോൾ യോഗാഭ്യാസത്തിന്നു് സംഗതിവരുത്തുന്നതുതന്നെ ജ്ഞാനമാകുന്നു. ആകയാൽ ജ്ഞാനംകൊണ്ടു് മുക്തി എന്നു് പറഞ്ഞതിന്നു് വിരോധമില്ല. പിന്നെ യോഗാഭ്യാസത്താൽ ആത്മസാക്ഷാല്ക്കാരജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കുന്നു. അതിനാലും ജ്ഞാനംകൊണ്ടു് മുക്തി എന്നു് പറഞ്ഞതിന്നു് വിരോധമില്ല. എന്തിന്നു് അധികം പറയുന്നു! മുക്തിക്കു് മാത്രം എന്നു് വിചാരിക്കേണ്ട,

ആഹാരം കഴിക്കേണമെങ്കിൽക്കൂടി ജ്ഞാനംവേണം അതു് ഇല്ലാതെ അപഥ്യമായ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു് ചിലക്കു് രോഗവും ചിലക്കു് മരണവുംക്കൂടി നേരിടുന്നു. അതുകൊണ്ടു് സർവ്വത്തിന്നും ജ്ഞാനം ആവശ്യം തന്നെ. ജ്ഞാനംകൊണ്ടു് നല്ലതു് ഇന്നതാണെന്നു് അറിഞ്ഞാൽ അതിനെ സാധിപ്പാൻ പ്രയത്നംക്കൂടി ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം വേദാന്തശാസ്ത്രംകൊണ്ടു് വസ്തുലക്ഷണം അറിഞ്ഞാൽ അതിന്റെ സാക്ഷാൽക്കാരജ്ഞാനത്തിനെ സാധിപ്പാൻ യോഗാഭ്യാസംതന്നെ അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നതു്. അതിന്നു് പ്രമാണം.

ജ്ഞാനേനൈവഹിമോക്ഷാസ്തിവാക്യം
തേഷാന്തുനാന്യഥാ
സർവ്വേവദന്തിഖഡ്ഗേന ജയോഭവതിതർഹികിം 1
വിനായുദ്ധേന വീര്യേണ കഥംജയമവാപ്നയാൻ
തഥായോഗേനരഹിതം ജ്ഞാനംമോക്ഷായനോഭവൽ.
(എന്നു് യോഗബീജം)

അർത്ഥം:—ജ്ഞാനികളുടെ വാക്കു് ജ്ഞാനംകൊണ്ടുതന്നെയാണു് മോക്ഷം ഭവിക്കുന്നതു്? മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിൽ അല്ല എന്നാകുന്നു. സർവ്വജനങ്ങളും വാൾകൊണ്ടു് ജയം ഉണ്ടാകുന്നു എന്നു് പറയുന്നുണ്ടു്. വീര്യവും യുദ്ധവും ഇല്ല എങ്കിൽ എങ്ങിനെ ജയം ഭവിക്കും? ഭവിക്കയില്ല. അപ്രകാരം യോഗംക്കൂടാതെയുള്ള ജ്ഞാനം മോക്ഷത്തിന്നായി ഭവിക്കയില്ല. ഒരുവന്റെ പക്കൽ വാൾ ഉണ്ടു്. യുദ്ധംചെയ്യാനും അവന്നു് അറികയില്ല വീര്യവും ഇല്ല എങ്കിൽ എങ്ങിനെ ജയം സിദ്ധിക്കയില്ലയോ അപ്രകാരം ജ്ഞാനംമാത്രം ഉണ്ടു്, യോഗാഭ്യാസം ഇല്ലെങ്കിൽ മുക്തി ലഭിക്കയില്ലെന്നു് സാരം.

ജ്ഞാനംകൊണ്ടു് മുക്തി എന്ന ശ്രുതികഠംക്കും മേലു് പറഞ്ഞപ്രകാരമെല്ലാം അൎത്ഥം ഘടിപ്പിക്കാം. ഹേ പ്രിയ ശിഷ്യ, അതുകൊണ്ടു് സൎവ്വോൽകൃഷ്ടമായും മുക്തിക്കു് മുഖ്യമായും വൎണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജ്ഞാനം യോഗത്താൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ആത്മസാക്ഷാല്ക്കാരജ്ഞാനംതന്നെയാണു് എന്നാൽ ചിലർ അതുവിട്ടു് വേദാന്തവിചാരസമ്പ്രദായത്താലുള്ള ജ്ഞാനംമാത്രം മതി എന്നു് ഉപദേശിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് മതിയാകയില്ല. ആ വക ജ്ഞാനികഠംക്കു് പിന്നെയും ജന്മംവേണ്ടിവരും. അതിന്നു് പ്രമാണം.

ദേഹാന്തേജ്ഞാനിനാംപുണ്യാൽ പാപാൽഫലവാപ്യതെ
യാദൃശന്തുഭവേത്തത്തൽ ഭുക്ത്വാജ്ഞാനീപുനർഭവൽ
പാശ്ചാൽപുണ്യേനലഭതേ സിദ്ധേനസഹസംഗതിം
തതഃസിദ്ധസ്യകൃപയാ യോഗീഭവതിനാന്യഥാ.
തതൊനശ്യതിസംസാരൊ നാന്യഥാശിവഭാഷിതം.

(എന്നു് യോഗശിഖോപനിഷത്തു)

അൎത്ഥം:—ദേഹനാശത്തിൽ ജ്ഞാനികഠം പുണ്യത്താലും പാപത്താലും ഉള്ള ഫലം പ്രാപിക്കുന്നു. അതു് ഏതുതു് തരത്തിലുള്ളതോ അതാതിനെ അനുഭവിച്ചു് രണ്ടാമതും ജ്ഞാനി ജനിക്കുന്നു. പിന്നെ പുണ്യത്താൽ ജ്ഞാനിക്കു് യോഗിയുടെ സംസൎഗ്ഗം സിദ്ധിക്കുന്നു. അതിന്റെ ശേഷം യോഗിയുടെ കൃപകൊണ്ടു് ജ്ഞാനിയും യോഗിയായി ഭവിക്കുന്നു. അതിന്റെ ശേഷം ജ്ഞാനിയുടെ സംസാരം നശിക്കുന്നു. (മുക്തനാകുന്നു) മറെറാരുപ്രകാരത്തിൽ സംസാരം നശിക്കയില്ല എന്നു് ശിവഭാഷിതം.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! വേദാന്തികൾ യോഗത്തെ ദൂഷിക്കുന്നുണ്ടു്. അതിനുപകരം യോഗി വേദാന്തികളെ ദൂഷിച്ചതായിരിക്കാം ഇതു്. സ്വമതത്തെ എല്ലാവരും അംഗീകരിപ്പാൻവേണ്ടി ചിലർ തങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്വനാമത്തെ വെക്കാതെ ഈശ്വരന്റേയും മഹർഷിമാരുടേയും മററും പേർ വെച്ചുകാണുന്നു. ഈശ്വരപ്രോക്തമാണെന്നോ മഹർഷിപ്രോക്തമാണെന്നോ കണ്ടാൽ ജനങ്ങൾ നിർവ്വാദമായി ബഹുമാനപുരസ്സരം സ്വീകരിക്കും. അതിനുള്ള ഉപായമായിട്ടാണ് അങ്ങനെ ചെയ്തുകാണുന്നതു്. അതിനാൽ ഈശ്വരനാലും മഹാന്മാരാലും പറയപ്പെട്ടതാണെന്നു് ഗ്രന്ഥത്തിൽ കണ്ടതുകൊണ്ടു് ഭ്രമിച്ചു് വിശ്വസിക്കേണ്ട, യുക്തിയില്ലെന്നുകണ്ടാൽ അതാരോ ഒരുവൻ പറഞ്ഞതാണെന്നു് തീർച്ചപ്പെടുത്തി തള്ളിക്കളയണം. ഈശ്വരനും മഹാന്മാരും അയുക്തമായി പറകയില്ലാ എന്നാണു് ബുദ്ധിമാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതു് എന്നു് ഇവിടുന്നു് മുന്നൊട്ടു് ഒരു കാലത്തു് ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ടു് ഹിന്ദുമതത്തിൽ കൃത്രിമം ഉണ്ടെന്നു് തെളിയിപ്പാൻ ദേവീഭാഗവതത്തിൽനിന്നു് ഒരു ശ്ലോകവും ഉദാഹരിക്കയുണ്ടായി, അതാണിതു്.

ദ്വിജൈർഭോഗരതൈർവ്വേദെ ദർശിതം ഹിംസനം പശോഃ
ജിഹ്വാസ്വാദപരൈഃ കാമമഹിംസൈവ പരാമതാ

അർത്ഥം:—സുഖാനുഭവത്തിൽ താല്പര്യമുള്ളവരും രസനാരസപ്രധാനന്മാരുമായ ദ്വിജന്മാരാൽ പശുഹിംസ വേദത്തിൽ ചേർക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു. അഹിംസ തന്നെയാണ് ഉൽകൃഷ്ടമായ ധർമ്മം. ഇതുകൊണ്ടു് ഇഷ്ടംപോലെ ചിലർ എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടും ഉണ്ടെന്നു് തീർച്ചപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് വസിഷ്ഠഭഗവാൻ വാസിഷ്ഠത്തിൽ അയുക്തമായി ക

ണ്ടാൽ ഈശ്വരനാൽ പറയപ്പെട്ടതാണെന്ന് പറഞ്ഞാലും നിരാകരിക്കേണം എന്ന് പറവാൻ കാരണമായത് എന്ന് പറഞ്ഞു് വാസിഷ്ഠത്തിൽനിന്ന് എടുത്ത് ഉദാഹരിച്ച ശ്ലോകമാണ് ഇത്:

യുക്തിയുക്തമുപാദേയം വചനം ബാലകാദപി
അന്യത്തൃണമിവത്യാജ്യമപ്യുക്തം പത്മജന്മനാ

അർത്ഥം: — ഒരു കുട്ടി പറഞ്ഞാലും യുക്തിയുക്തമായ വചനത്തെ സ്വീകരിക്കേണം. ബ്രഹ്മാവു് പറഞ്ഞാലും യുക്തിയില്ലാത്ത വാക്കിനെ തൃണംപോലെ നിരാകരിക്കേണം.

ഗുരു: — അങ്ങിനെതന്നെയാണ് വേണ്ടതു്. യുക്തിപുരസ്സരമല്ലാതെ പുരാണപ്രോക്തമാണെന്നു വെച്ച് കണ്ടതെല്ലാം വിശ്വസിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ ഹിന്ദുമതമാകുന്ന സമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങി ചാകുന്നതല്ലാതെ മുക്തി കിട്ടുകയില്ല. മുക്തിക്കു് അനേകം വഴി കാണാം. ഏതാണ് നല്ലതെന്ന് ആലോചിച്ച് ഏതു് പ്രമാണം സാരമായി ഇരിക്കുന്നുവോ അതിനെ സ്വീകരിക്കേണം. കരിമ്പ് ഈശ്വരസൃഷ്ടമാണെന്നുവെച്ച് കരിമ്പിന്റെ തോലും കമ്പും ചണ്ടിയും ആരും തിന്നുന്നില്ല. അതിന്റെ രസത്തെ മാത്രമെ അനുഭവിക്കാറുള്ളൂ. നെല്ല് ഈശ്വരസൃഷ്ടമാണെന്നുവെച്ച് ഉമിയും, വയ്ക്കോലും നാം തിന്നമാറില്ല; സാരഭൂതമായ അരി മാത്രമേ നാം ഭക്ഷിയ്ക്കുന്നുള്ളൂ. പരമഭക്തനുംകൂടി ഈശ്വരന്റെ നേരെയുള്ള ഭക്തി കാണിപ്പാൻവേണ്ടി കരിമ്പിന്റെ തോലും കമ്പും ചണ്ടിയും, നെല്ലിന്റെ ഉമിയും വയ്ക്കോലും തിന്നുന്നില്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടു് അവൻ ഭക്തനല്ലെന്ന് ഒരു മതക്കാരും പറയുന്നതും ഇല്ല. ഈശ്വരസൃഷ്ടങ്ങളായ വസ്തുക്കളിൽനിന്നുകൂടി സാര

ത്തെ മാത്രം എടുത്തു് നിസ്സാരത്തെ ത്യജിക്കുന്ന സ്ഥിതി യ്ക്കു് മനുഷ്യരാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു് സാരത്തെ മാത്രം എടുത്തു് അസംബന്ധം ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിന്നു് എന്തു് വിരോധം? ഒരു വിരോധവും ഇല്ല. നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ കുഴിച്ചുവെച്ച കിണറുകളിൽ ചിലതിലെ വെള്ളം ഉപ്പുവെള്ളമാണെന്നുവരികിൽ ആ ഉപ്പുവെള്ളം തന്നെ മരണപര്യന്തം കുടിക്കണമെന്നുണ്ടോ ? ഇല്ല. അതിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു് നല്ലവെള്ളം എവിടെ ലുണ്ടോ അതിനെ സ്വീകരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ നമുക്കുതന്നെ ഒരു കിണറുകുത്തി നല്ലവെള്ളം കുടിക്കാം. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു് പൂർവ്വന്മാരെ ധിക്കരിക്കയാണെന്നു് വിചാരിക്കുന്ന പക്ഷക്കാർ, നെല്ലിന്റെ ഉമിയേയും, വെക്കോലിനേയും, കരിമ്പിന്റെ തോലിനേയും ഇങ്ങിനെ അതാതു് വസ്തുക്കളിലുള്ള അഭക്ഷ്യാംശങ്ങളെക്കൂടി ഭക്ഷിപ്പാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥന്മാരാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ഈശ്വരനെ ധിക്കരിച്ച കൂട്ടത്തിലാകുമല്ലോ. പൂർവ്വന്മാരാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട കിണററിലെ ഉപ്പു് വെള്ളം കുടിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ പൂർവ്വന്മാരേയും നിരാകരിച്ച കൂട്ടത്തിലാകുമല്ലോ. ഹേ, പ്രിയശിഷ്യ! നീ മേല്പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിൽപെടാതെ 'യുക്തിയുക്തമുപാദേയം' എന്ന പ്രമാണത്തെ ബലമായി അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ ഞാൻ വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു അതുകൊണ്ടു് യോഗത്തെ യുക്തിയുക്തമായിത്തന്നെ സ്ഥാപിപ്പാൻ ഒരുക്കമുണ്ടു്, എന്നാൽ ഹിന്തുക്കൾ മിക്കതും പ്രമാണത്തെ മാത്രം വിശ്വസിക്കുന്ന കൂട്ടരാകയാൽ യോഗംകൊണ്ടു് മുക്തിയില്ലെന്നു് പറയുന്ന ദുർവ്വാദത്തെ ഖണ്ഡിപ്പാനും യോഗത്തിന്നു് സർവ്വോൽകൃഷ്ടതയുണ്ടെന്നു് കാണിപ്പാനും ഒന്നാമതു് പ്രമാണംതന്നെ കുറെ കാണിക്കട്ടെ, കേട്ടുകൊൾക.

'അഥ തത്ദർശനാഭ്യുപായൊ യോഗഃ' (അൎത്ഥം — ആത്മാവിനെ ദർശിപ്പാനുള്ള ഉപായം യോഗമാകുന്നു.) 'യദാത്മതത്വേനതുബ്രഹ്മതത്വം ദീപോപമെനേഹ യുക്തഃപ്രപശ്യേൽ' അൎത്ഥം: — യോഗയുക്തനായി ദീപംപോലെ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആത്മതത്വംകൊണ്ടു് ബ്രഹ്മതത്വത്തെ കാണുന്നു.) 'ത്രിരുന്നതാം സ്ഥാപ്യ സമം ശരീരം ഹൃദീന്ദ്രിയാണി മനസാസന്നിവേശ്യ ബ്രഹ്മോഡുപേനപ്രതരേത വിദ്വാന സ്രോതാംസി സർവ്വാണി ഭയാവഹാനി' അൎത്ഥം: — വക്ഷസ്സ് (മാറു്) ഗ്രീവ (പെരടി) ശിരസ്സ് ഈ മൂന്നിനെയും നിവൎത്തി ശരീരത്തെ വടിപോലെ വളയാതെ വെച്ചു് ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ മനസ്സോടുകൂടി ഹൃത്തിൽ നിരോധിച്ചു് ജ്ഞാനമാകുന്ന തരണസാധനംകൊണ്ടു് വിദ്വാൻ ഭയങ്കരങ്ങളായിരിക്കുന്ന സംസാരങ്ങളാകുന്ന പ്രവാഹങ്ങളെ കടക്കണം. ഇങ്ങിനെ ശ്രുതികാം.

ഇജ്യാചാരദമാഹിംസാ ദാനസ്വാദ്ധ്യായകൎമ്മണാം
അയന്തു പരമോധൎമ്മാ യദ്യോഗേനാത്മദൎശനം.
(എന്നു് യാജ്ഞവല്ക്യസ്മൃതി.)

അൎത്ഥം: — യാഗം, ആചാരം, ദമം, അഹിംസാ, ദാനം, വേദാന്തവിചാരം ഇവകളിൽ എല്ലാംവെച്ചു് യോഗത്താൽ ആത്മാവിനെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതുതന്നെ മുഖ്യധൎമ്മം.

ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവിശാം സ്ത്രീശൂദ്രാണാഞ്ചപാവനം
ശാന്തയെ കൎമ്മണാമന്യദ്യോഗാന്നാസ്തിവിമുക്തയെ
(എന്നു് മാതംഗമഹർഷി)

അൎത്ഥം: — ബ്രാഹ്മണൎക്കും ക്ഷത്രിയൎക്കും വൈശ്യന്മാൎക്കും സ്ത്രീകൾക്കും ശൂദ്രന്മാൎക്കും കൎമ്മം നശിപ്പാനും മോക്ഷം കിട്ടുവാനും യോഗമല്ലാതെ മറെറാന്നുമില്ല.

അയോഗിനൈവജാനാതി ജാത്യന്ധോഘടം യഥാ.
(എന്നു് ദക്ഷസ്മൃതി)

അത്ഥം:— ജാത്യാ കുരുടനായിരിക്കുന്നവൻ എങ്ങിനെ ഘടകുരുപത്തെ കാണില്ലയോ അപ്രകാരം യോഗിയല്ലാത്തവൻ ആത്മാവിനെ അറികയില്ല.

യുഞ്ജന്നേവം സദാത്മാനം യോഗീനിയതമാനസഃ
ശാന്തിംനിർവ്വാണപരമാം മൽസംസ്ഥാമധിഗച്ഛതി.
(എന്നു് ഭഗവൽഗീത)

അത്ഥം:—എല്ലായ്പ്പോഴും മനസ്സിനെ ആത്മാവോടു് ചേൎത്തു് മനോനിയമത്തെ ചെയ്ത യോഗി സായൂജ്യമുക്തിയെ പ്രാപിക്കുന്നു.

യോഗാൽസംജായതേജ്ഞാനം യോഗൊമയ്യേകചിത്തതാ
(എന്നു് ആദിത്യപുരാണം)

അത്ഥം:—യോഗത്താൽ ആത്മസാക്ഷാൽക്കാരജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുന്നു. യോഗം എന്നു് പറയുന്നതു് എന്നിൽ (ആത്മാവിൽ) ഉള്ള ചിത്തലയമാകുന്നു.

ആത്മജ്ഞാനേന മുക്തിസ്സ്യാൽ തച്ചയോഗാദൃതേനഹി.
(എന്നു് സ്കാന്ദപുരാണം)

അർത്ഥം:—ആത്മജ്ഞാനംകൊണ്ടു് മുക്തി ഭവിക്കും. ആത്മജ്ഞാനം (ആത്മപ്രത്യക്ഷം) യോഗംകൂടാതെ കിട്ടുന്നതും അല്ല.

യോഗാഗ്നിർദ്ദഹതിക്ഷിപ്രമശേഷം പാപപഞ്ജരം
പ്രസന്നം ജായതേജ്ഞാനം ജ്ഞാനാന്നിർവ്വാണമൃച്ഛതി.
(എന്നു് കൂൎമ്മപുരാണം)

അൎത്ഥം:— യോഗാഗ്നി സകല പാപസംഘത്തേയും വേഗത്തിൽ ദഹിപ്പിക്കുന്നു. നിർമ്മലജ്ഞാനവും അതു കൊണ്ടു് ഉണ്ടാകുന്നു. ജ്ഞാനംകൊണ്ടു് മോക്ഷത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു.

തഥായതേതമതിമാൻ യഥാസ്യാന്നിർവൃതിഃപരാ
യോഗേനലഭ്യതെസാതു നചാന്യേനതുകേനചിൽ
പ്രതരന്തിമഹാത്മാനൊ യോഗേനൈവ ഭവാർണ്ണവം
(എന്നു് ഗാരുഡപുരാണം)

അൎത്ഥം:— ഏതൊരു പ്രകാരത്തിൽ സായുജ്യമുക്തി ഭവിക്കുമൊ ആ വിധം ബുദ്ധിമാൻ യത്നിക്കേണം. ആ മുക്തിയാവട്ടെ യോഗത്താൽ ലഭിയ്ക്കുന്നു. മറ്റൊന്നിനാലും ലഭിക്കുന്നില്ല മഹാന്മാർ യോഗംകൊണ്ടു് തന്നെയാണു് സംസാരസമുദ്രത്തെ കടക്കുന്നതു്.

സംപ്രാപ്തയോഗസിദ്ധിസ്തു പൂർണ്ണോയസ്ത്വാത്മദർശനാൽ
നകിഞ്ചിൽദൃശ്യതെകാര്യം തേനൈവ സകലംകൃതം.
(എന്നു് ഗാരുഡപുരാണം)

അൎത്ഥം:— ആത്മപ്രത്യക്ഷംകൊണ്ടു് യാതൊരുത്തൻ യോഗസിദ്ധിയോടുകൂടി പൂർണ്ണനായിഭവിക്കുന്നു, അവൻതന്നെയാണു് കൃതകൃത്യൻ, അവനാൽ ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതായി ഒന്നും കാണുന്നില്ല.

യമരേയഃസദ്വൃത്താനാം സ്ത്രീണാമപ്യപകാരകം
അപികീടപതംഗാനാം തന്നശ്രേയഃപരംവദ
ഇത്യുക്തഃകപിലഃപൂർവ്വം ദേവൈർദേവർഷിഭിസ്തഥാ
യോഗഏവപരംശ്രേയ ഇത്യുക്ഷ്യാമിത്യുക്തവാൻപുരാ.
(എന്നു് വിഷ്ണുധർമ്മം)

അൎത്ഥം:— പുഴു പക്ഷികൾക്കും, സ്ത്രീകൾക്കും, സൎവ്വപ്രാണികൾക്കും ഏതാണ് മുക്തി. ആ മുഖ്യ മുക്തിയെ ഞങ്ങളോട് പറയേണം എന്ന് പണ്ട് ദേവന്മാരും ദേവൎഷികളും കപിലനോട് ചോദിച്ചു. യോഗംതന്നെ അവൎക്ക് (എല്ലാ പ്രാണികൾക്കും) മുഖ്യമായ മുക്തി എന്ന് അദ്ദേഹം ഉത്തരം പറഞ്ഞു

ദുസ്സഹംരാമസംസാര വിഷവേഗവിഷൂചികാ
യോഗഗാരുഡമന്ത്രേണ പാവനേനോപശാമ്യതി.

(എന്ന് വാസിഷ്ഠം)

അൎത്ഥം:—ഹേ രാമ! സംസാരമാകുന്ന വിഷവേഗവിഷൂചിക ദുസ്സഹയാകുന്നു. അതു് പരിശുദ്ധമായ യോഗമാകുന്ന ഗാരുഡമന്ത്രംകൊണ്ട് ശമിച്ചുപോകുന്നതാകുന്നു.

ശിഷ്യൻ:— സ്വാമിൻ! യോഗംകൊണ്ടു് മുക്തിയില്ലെന്നു് പറയുന്ന ദുൎവ്വാദത്തെ ഖണ്ഡിപ്പാനും യോഗം കൂടാതെ മുക്തി കിട്ടില്ലെന്നു് സാധിപ്പാനും, യോഗത്തിനു സൎവ്വോൽകൃഷ്ടത ഉണ്ടെന്നു് കാണിപ്പാനും, ജ്ഞാനംകൊണ്ടു് മാത്രമേ മുക്തികിട്ടുകയുള്ളൂ എന്നു് വൎണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജ്ഞാനം യോഗസിദ്ധമായ സാക്ഷാൽക്കാര ജ്ഞാനംതന്നെ എന്നു് വാദിപ്പാനും പ്രമാണം ഉദാഹരിച്ചതു് ഇത്ര മതി. ഇനി യുക്തികൊണ്ടുകൂടി തെളിയിച്ചുതന്നാൽ കൊള്ളാം.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യാ! സച്ചിദാനന്ദവസ്തുവിൽ മനോലയമാണ് മുക്തി എന്നു പറയുന്നതു്. ഈ ലയം എങ്ങിനെ സിദ്ധിക്കുന്നു എന്നുവരികിൽ ഈ ദേഹത്തിൽ ഗുരുവിനാൽ തൊട്ടുകാണിച്ചു തരപ്പെടുന്ന ആത്മസ്ഥാനത്തിൽ മനസ്സിനെ നിറുത്തിക്കൊണ്ടു ഇരിക്കുമ്പോൾ മനസ്സ് ആത്മാവോട് ലയിക്കുന്നു അതിന്നു് ഒരു ഉദാഹരണം പറ

യാം. ഉപ്പുകട്ടയെ ജലസ്ഥാനത്തിൽ വെക്കുമ്പോൾ അതു് അലിഞ്ഞു് ജലത്തോടു് ലയിക്കുന്നു. പിന്നെ ജലം എന്ന ഒരു രൂപം മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ; അപ്രകാരം ആത്മാവോടു് ചേൎക്കപ്പെട്ട മനസ്സും ഐക്യത്തെ പ്രാപിക്കയാൽ ആത്മസ്വരൂപമായ ഏകരൂപം മാത്രമേ ഉള്ളൂ. വ്യവഹരിപ്പാൻ ദ്വിതീയമായിട്ടു് ഒന്നും ഇല്ല. ഞാൻ എന്ന അഹങ്കാരവും ഇല്ല. അപ്പോൾ ദ്വൈതനാശവും അദ്വൈതസിദ്ധിയുമായി ഇതാണു് അദ്വൈതം, ഇതാണു് രാജയോഗം, ഇതാണു് മുക്തി. എന്നാൽ മനസ്സിനു് ലയമുണ്ടാകുമോ? അതു് ഉണ്ടായാലും സംസാരദുഃഖം ശമിക്കുമോ? എന്നു് ശങ്കിക്കുന്നു എങ്കിൽ നോക്കുക. സുഷുപ്തിയിൽ (നല്ല ഉറക്കത്തിൽ) മനസ്സുലയിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ദ്വൈതപ്രപഞ്ചവും ഇല്ല. യാതൊരു സംസാരദുഃഖവും ഇല്ല. ഇതു എല്ലാവൎക്കും അനുഭവമാകുന്നു. എപ്പോൾ മനസ്സു് വികസിക്കുന്നുവോ (ഉണരുന്നുവോ) അപ്പോഴം ഞാൻ സുഖി, ഞാൻ ദുഃഖി, ഞാൻ ബ്രാഹ്മണൻ, ഞാൻ ക്ഷത്രിയൻ, ഞാൻ വൈശ്യൻ, ഞാൻ ശൂദ്രൻ, ഞാൻ ക്രിസ്ത്യൻ, ഞാൻ മൊഹമ്മദൻ, ഞാൻ സ്ത്രീ, എന്റെ രാജ്യം, എന്റെ കൃഷി എന്റെ വീടു്, എന്റെ മുതൽ, എന്റെ ഭാൎയ്യ, എന്റെ പുത്രൻ, എന്റെ ബന്ധു, എന്റെ ശത്രു എന്നിങ്ങനെ ഓരോ അഭിമാനവും നാനാവ്യവഹാരങ്ങളും സുഖദുഃഖങ്ങളും വന്നു ബാധിക്കുന്നു. ഇതും എല്ലാവൎക്കും അനുഭവമാകുന്നു. അതിനാൽ മനസ്സിന്റെ വികാസമാണു് സംസാരം മനസ്സിന്റെ ലയാവസ്ഥയാണു് സംസാരദുഃഖനിവൃത്തി എന്നതു് സൎവ്വമതക്കാൎക്കും സമ്മതിക്കാതെ ഇരിപ്പാൻ നിൎവ്വാഹമില്ല. അതിനാൽ മനസ്സിനെ തന്നെയാണു് നന്നാക്കേണ്ടതും ലയിപ്പിക്കേണ്ടതും. അതിനു് പ്രമാണങ്ങൾ.

ചിത്തം കാരണമർത്ഥാനാം തസ്മിൻസതി ജഗത്രയം.
തസ്മിൻക്ഷീണെജഗൽക്ഷീണം തച്ചികിത്സ്യംപ്രയത്നതഃ
(എന്നു്, വാസിഷ്ഠം)

അർത്ഥം:— എല്ലാ കാര്യങ്ങൾക്കും മനസ്സുതന്നെ കാരണം. മനസ്സു് ഉണർന്നിരിക്കുമ്പോൾ മൂന്നുലോകവും ഉണ്ടു്. അതു് ലയിച്ചാൽ സകല സംസാരബാധയും നശിച്ചു അതുകൊണ്ടു് മനസ്സിനെയാണു് പ്രയത്നപ്പെട്ടു ചികിത്സിക്കേണ്ടതു്.

മനഃകരോതികർമ്മാണിമനോലിപ്യതിപാതകൈഃ
മനശ്ചഉന്മനീഭൂത്വാ മുച്യതെ സർവ്വപാതകൈഃ
(എന്നു്, ബ്രഹ്മജ്ഞാനതന്ത്രം)

അർത്ഥം:—മനസ്സാണു് കർമ്മം ചെയ്യുന്നതു്, മനസ്സിന്നാണു് പാപം, മനസ്സു് ലയിച്ചാൽ സർവ്വപാപത്തിൽ നിന്നും മോചനമായി.

മനഏവമനുഷ്യാണാം കാരണം ബന്ധമോക്ഷയോഃ
ബന്ധായവിഷയാസക്തം മുക്ത്യൈനിർവ്വിഷയംഗതം

അർത്ഥം:—മനുഷ്യർക്കു് ബന്ധത്തിന്നും മോക്ഷത്തിന്നും കാരണം മനസ്സുതന്നെ. മനസ്സു് സംസാരവിഷയത്തിൽ ചെന്നാൽ ബന്ധമായി. മനസ്സു് സ്വതന്ത്രമായാൽ മുക്തിയും ആയി.

യതോ നിർവ്വിഷയസ്യാസ്യ മനസോ മുക്തിരിഷ്യതെ
തസ്മാന്നിർവ്വിഷയം നിത്യം മനഃകാര്യം മുമുക്ഷുണാ.

അർത്ഥം:—വിഷയത്തെ വിട്ടിരിക്കുന്ന മനസ്സിന്നാണു് മുക്തി. അതുകൊണ്ടു് മോക്ഷേച്ഛയുള്ളവൻ നിത്യവും മനസ്സിനെ വിഷയത്തിൽനിന്നു് വേർപെടുത്തണം.

താവദേവനിരോദ്ധവ്യം യാവൽഹൃദിഗതംക്ഷയം
ഏതജ്ഞാനഞ്ച മോക്ഷശ്ച അതോന്യോഗ്രന്ഥവിസ്തരഃ

അൎത്ഥം!— മനസ്സ് തന്നിൽ ലയിക്കുന്നതുവരെ മാത്രം മനസ്സിനെ തടുത്താൽ മതി. ഈ മനോലയംതന്നെയാണു് ജ്ഞാനമെന്നും മോക്ഷമെന്നും പറയപ്പെടുന്നതു്. മനോലയത്തെ വിട്ടിട്ടുള്ള വഴി ഗ്രന്ഥവിസ്താരം തന്നെ സാരമുള്ളതല്ല.

നിരസ്തവിഷയാസംഗം സന്നിരുദ്ധം മനോഹൃദി
യദായാത്യമനീഭാവം തദാതൽ പരമം പദം

അൎത്ഥം:— ഹൃത്തിങ്കൽ നിരോധിക്കപ്പെട്ട മനസ്സ് സംസാരവിഷയങ്ങളിൽ ഓടാതെ എപ്പോൾലയിക്കുന്നുവോ അപ്പോൾ ആ മുക്തിപദമായി. മേല്പറഞ്ഞ നാലു് ശ്ലോകങ്ങൾ ബ്രഹ്മബിന്ദൂപനിഷത്തിലുള്ളതാകുന്നു.

ശിഷ്യൻ:— സ്വാമിൻ! മനസ്സുതന്നെ മനുഷ്യന്നു് സുഖത്തിന്നും സൎവ്വസമ്പത്തിന്നും ഊൎദ്ധ്വഗതിക്കും മുഖ്യബന്ധു; മനസ്സ്തന്നെ എല്ലാജപത്തിന്നും ദുഃഖത്തിന്നും അധഃപതനത്തിന്നും ഉള്ള മുഖ്യ ശത്രു എന്നതു് നിൎവ്വിവാദംതന്നെ. ഒരുവൻ എന്നെ നോക്കി 'എടാ ചോരാ! എടാ മദ്യപാനിയിൻ!' എന്നും മററും പല അസഹ്യമായ അസഭ്യങ്ങളെ പറയുമ്പോൾ, 'ഇവൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ഞാൻ കള്ളനാകയില്ല. കള്ളുകുടിയനാകയില്ല; എന്തൊ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ' എന്നു് മനസ്സ് ക്ഷമിച്ചിരുന്നാൽ എനിക്കു് ഒരു കുറവും ആപത്തും ഇല്ല; എന്നല്ല ലോകത്തിൽ മഹാജനങ്ങൾ 'ഇവൻ മഹാജ്ഞാനി, ശവം കൂടി എഴുന്നേററു് ഉത്തരം പറയുംവിധമുള്ള അസഹ്യവാക്കുകളെ കേട്ടി

ട്ടം സഹിച്ചുവല്ലൊ' എന്ന് എന്നെ പ്രശംസിക്കും. 'ഇങ്ങിനെയുള്ള യോഗ്യനെ ഈവിധം പറഞ്ഞുവല്ലൊ! കഷ്ടം തന്നെ; പരമദുഷ്ടൻ, മൂഢൻ' എന്ന് എന്നെ തെറി പറഞ്ഞവനെ ലോകം നിന്ദിക്കയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ എന്നെ പ്രശംസാപാത്രമാക്കിയ ബന്ധു എന്റെ മനസ്സല്ലയോ? ഞാനും അവനെപ്പോലെ അക്രമം പ്രവൎത്തിച്ചാൽ കലഹം വൎദ്ധിച്ച് അടിപിടികൂടി കച്ചേരി കയറി കഷ്ടത്തിലും നഷ്ടത്തിലും അകപ്പെട്ടു എന്നോ കോപാധിക്യംകൊണ്ട് കുത്തി കൊലപ്പെടുത്തി മരണപ്പെട്ടു എന്നോ വരാം. മനോദോഷംനിമിത്തം എന്തെല്ലാം വിധത്തിൽ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ അൎത്ഥനാശം, ആൾനാശം മുതലായ അനൎത്ഥങ്ങൾ നേരിടുന്നു! കളവ്, കൊല മുതലായ കുററങ്ങൾനിമിത്തം എത്ര ആൾ ജെയിലിൽ കിടക്കുന്നു! എത്ര പേർ ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നു? എത്രപേരെ തൂക്കികൊല്ലുന്നു? ഈ വക ആപൽകാരണങ്ങളെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ മനോദോഷമെന്നേ തീൎച്ചപ്പെടുന്നുള്ളു. ഒരുവൻ തന്റെ സ്ത്രീ അന്യനെ അംഗീകരിച്ചു എന്നു വെച്ച് അവനെയും അവളെയും കൊന്ന് താനും ചാകുന്നു. അവളെ ഉപേക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞാൽ പോരെ! മൂത്രരുധിരദുൎഗ്ഗന്ധിയായും അമേധ്യദൂഷിതമായും ഇരിക്കുന്ന ചൎമ്മകുണ്ഡത്തെ മോഹിച്ച് ഇഹലോകത്തും പരലോകത്തും ഗതിയില്ലാത്ത പാപകൎമ്മം ചെയ്യേണ്ടുന്ന ആവശ്യം ഉണ്ടോ? ശിവ! ശിവ! മഹാമധ്യാ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾകൊണ്ടാണ് കാമിനിമാരുടെ സൃഷ്ടി എന്നുവരികിൽ ഒരു മുഹൂൎത്തത്തിൽതന്നെ ലോകംമുഴുവനും നശിച്ചുപോകുമായിരുന്നു മൂത്രരക്താസ്ഥിസ്രാവദുൎഗ്ഗന്ധിയായ ചൎമ്മത്തെപ്പററി കലഹിച്ചു കടിപിടി കൂടേണ്ടതും

പാപവണ്ടളും ശപാക്കളാകുന്നു. അപ്പോലെ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ സംഭവിക്കുന്നതിന്നു മനോമാലിന്യമല്ലാതെ മറെറാരു കാരണവും കാണുന്നില്ല. ചിലർ ലോകോപകാരതല്പരന്മാരായും സകലജനസമ്മതന്മാരായും ബഹുമാനാദികളായും പൂജ്യന്മാരായും കാണപ്പെടുന്നു. മനസ്സിൻെറ യോഗ്യതതന്നെ ഇതിന്നും കാരണം. അല്ലാതെ ദൈവം ഇവൎക്ക് ഒരു കൊമ്പു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടോ? ഇല്ല. രാവണൻ, ഹിരണ്യകശിപു, ശിശുപാലൻ, ദുൎയ്യോധനൻ മുതലായവർമനോദോഷംകൊണ്ടു് തീരെ നശിച്ചതും, ജഡഭരതൻ, ദത്താത്രേയർ, വസിഷ്ഠൻ, വാമദേവൻ, വിഭീഷണൻ, പ്രഹ്ലാദൻ, ധൎമ്മപുത്രർ മുതലായവർ മനസ്സിൻെറ യോഗ്യതനിമിത്തം മഹാപൂജ്യന്മാരായി ഇരുന്നതും പുരാണാദികളിലും കാണുന്നു. ശാസ്ത്രവും പുരാണവും മററും എന്തിനു്? നമ്മുടെ അനുഭവംതന്നെ എടുക്കുക. നന്നെ കുട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾ കൈക്കൽ വല്ലതും കിട്ടിയാൽ നഞ്ഞായാലും വായിലിട്ടു് ചവയ്ക്കുന്നു. തേളോ സൎപ്പമോ എന്തുവേണ്ട തീക്കട്ടയായാലും കൈകൊണ്ടു് എടുക്കുന്നു. അമേദ്ധ്യത്തേയും കൈകൊണ്ടു് വാരുന്നു. കുറച്ചുവളരുമ്പോൾ പലഹാരമോ മറെറാ മറെറാരു കുട്ടിപക്കൽ കണ്ടാൽ കരയുന്നു. മുതിർന്നാൽ ഈ തരത്തിലുള്ള വ്യാപാരം ചെയ്യുമോ? ഇല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇതു് അഗ്നിയാണ്, തൊട്ടാൽ ദഹിക്കും; ഇതു് സൎപ്പമാണു്, പിടിച്ചാൽ കടിക്കും എന്നിങ്ങനെയുള്ള അറിവു് മനസ്സിന്നുണ്ടായി. അതിനാൽ ആ വക ദുഃഖത്തിന്നു പാത്രമായില്ല. അതിബാല്യത്തിൽ ആ ജ്ഞാനമില്ലാത്തതിനാൽ ആപൽപ്രദങ്ങളായും നിന്ദ്യങ്ങളായും ഇരിക്കുന്ന കൎമ്മങ്ങളെച്ചെയ്തു് ദുഃഖിക്കുമാറായി. ഈ വിഷയത്തിൽ

അഗ്നിയാണു് കൈ പൊള്ളിച്ചു് ദുഃഖിപ്പിച്ച ശത്രു എന്നു് വിചാരിച്ചു് ക്രോധിച്ചു് അഗ്നിയെ ചവിട്ടിയാൽ കാലുംകൂടി ദഹിച്ചു് അതിസങ്കടത്തിൽപെടും. അതുപോലെ ശത്രു പുറമെയാണെന്നു് തീർച്ചപ്പെടുത്തി ദ്വേഷിപ്പാനും ജയിപ്പാനും ശ്രമിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കു് എന്നും ദുഃഖംതന്നെ. കണ്ണിൽ തിമിരം ബാധിച്ചാൽ എവിടെ നോക്കിയാലും ഇരുൾതന്നെ. അതിന്നു സർവ്വദിക്കിലും ഉള്ള ഇരുട്ടിനെ നീക്കുവാനല്ല ശ്രമിക്കേണ്ടതു്, കണ്ണിനാണു് ചികിത്സി ക്കേണ്ടതു്. എന്നാൽ എങ്ങും വെളിച്ചമായി. സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ കാലിൽ കല്ലും ചിലപ്പോൾ മുള്ളും കുത്തുന്നു, പൊടിയും പിരളുന്നു എന്നു് വിചാരിച്ചു് ഭൂമിയിലുള്ള കല്ലും മുള്ളും പൊടിയും നീക്കംചെയ്യാനല്ല ശ്രമിക്കേണ്ടതു്, കാലിൽ പാദരക്ഷയുണ്ടാക്കി ഇടുകയാണു് വേണ്ടതു്. എന്നാൽ ഭൂമി മുഴുവനും ഉള്ള കല്ലും മുള്ളും പൊടിയും നീക്കം ചെയ്തമാതിരി സുഖമായി സഞ്ചരിക്കാം. അപ്പോലെ ജ്ഞാനഹീനമായ മനസ്സിന്നു് പലതും പലരും താപകരമായിത്തീരും. അതിന്നു് ആ വസ്തുക്കളേയും ആ ജനങ്ങളേയും ദ്വേഷിച്ചിട്ടും ദുഃഖിച്ചിട്ടും യാതൊരു ഫലവും ഇല്ല. ജ്ഞാനമാകുന്ന അമൃതംകൊണ്ടു മനസ്സിനെ കുളുർപ്പിക്കുകയാണു് വേണ്ടതു്. എന്നാൽ മാത്രമെ താപത്തിന്നു് നിവൃത്തി കിട്ടുകയുള്ളൂ. സുഖവും സിദ്ധിക്കയുള്ളൂ. അതിന്നു് പ്രമാണം:

അന്തശ്ശീതളതായാന്തു ലബ്ധായാം ശീതളം ജഗൽ
അന്തസ്തൃഷ്ണോപതപ്താനാം ദാവദാഹമയം ജഗൽ.

അർത്ഥം:— മനസ്സു് കുളുത്താൽ ജഗത്തും കുളുർമ്മയായി

ത്തോന്നും. ആശകൊണ്ടു് തപിച്ചിരിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കു് ജഗത്തു് അഗ്നിമയമായിരിക്കും.

ഏകാഗ്രമനോ ദേവോ ജ്ഞേയഃ സർവ്വാർത്ഥസിദ്ധിദഃ
അന്യത്രവിഫലഃക്ലേശഃ സർവ്വേഷാംതജ്ജയംവിനാ
(എന്നു് വാസിഷ്ഠം)

അർത്ഥം:—. സർവ്വസമ്പത്തിനേയും സർവ്വസിദ്ധിയേയും കൊടുക്കുന്ന മുഖ്യദൈവം മനസ്സ്തന്നെ. അതിനെ സ്വാധീനത്തിൽ വെക്കാതെ ചെയ്യുന്ന മററുള്ള യത്നം നിഷ്ഫലമാകുന്നു. ഇതു വാസ്തവം തന്നെയല്ലേ? മനസ്സ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ സ്ഥിരമായിനില്ക്കുക നിമിത്തം എത്ര ജനങ്ങൾ ഇക്കാലത്തിൽ വലിയപരീക്ഷകൾ ജയിച്ചു് വലിയ ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു്. രാജപ്രതിനിധികളായി നീതിയോടുകൂടി പ്രജാപരിപാലനംചെയ്തു് സമ്പൽപുഷ്ടിയോടും സുഖത്തോടും കൂടി വസിക്കുന്നു! പക്ഷെ രാജാവു് അവക്കു് വലിയ ഉദ്യോഗം കൊടുത്തു; അതുകൊണ്ടാണു് ആ സ്ഥിതിയിൽ വന്നതു് എന്നു് പറയുന്നു എങ്കിൽ രാജാവു് എന്തുകൊണ്ടു് നിരക്ഷരകുക്ഷിയായും ബുദ്ധിഹീനനായും ഇരിക്കുന്നവനു് അങ്ങിനെയുള്ള ഉദ്യോഗം കൊടുക്കുന്നില്ല? രാജാവിന്നു് പക്ഷഭേദംഉണ്ടോ? ഇരിക്കട്ടെ. സംസാരവിഷയത്തിൽ ഭ്രമിച്ചു് അകൃത്യംചെയ്യാതെ ദൃഢഭക്തിയോടുകൂടി ഇരിക്കുക നിമിത്തം എത്ര ജനം മോക്ഷസാമ്രാജ്യത്തെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു? ഈ വിഷയത്തിൽ ദൈവം അവരിൽ പക്ഷഭേദംചെയ്തു എന്നു് ദൈവത്തെ കുററം പറവാൻ പാടുണ്ടോ? ഇല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, സൂക്ഷ്മത്തിൽ മനസ്സാണു് പഠിപ്പിച്ചു് പരീക്ഷയിൽ ജയിപ്പിച്ചു് വലിയ ഉദ്യോഗം കൊടുപ്പിച്ച ബന്ധു. അപ്പോലെ ദൃഢഭക്തികൊണ്ടു്

മോക്ഷസാമ്രാജ്യത്തെ സിദ്ധിപ്പിച്ച ബന്ധുവും മനസ്സാകുന്നു അതുകൊണ്ടു് ഇഹലോകസുഖത്തിന്നും പരലോകസുഖത്തിന്നും മനസ്സ്തന്നെ മഹാബന്ധു.

ചിത്തയക്ഷദൃഢാക്രാന്തം നിശാസ്ത്രാണിന ബാന്ധവാഃ
ശക്താസ്സമുദ്ധർത്തും ഗുരവോന ചമാനവം.

(എന്നു് വാസിഷ്ഠം)

അൎത്ഥം.— മനസാകുന്ന പിശാചിന്റെ വശത്തിലായ പുരുഷനെ ഉയൎന്നനിലയിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ ബന്ധുക്കളെകൊണ്ടും ശാസ്ത്രങ്ങളെകൊണ്ടും ഗുരുജനങ്ങളെക്കൊണ്ടും കഴികയില്ല ഇതുംവാസ്തവംതന്നെ. ചിലരോടു് ശാസ്ത്രങ്ങളും, യുക്തികളും ഘോഷിച്ചു് ഈശ്വരവിചാരംകൂടി ചെയ്യേണ്ടതാണു്; കാലംഇങ്ങിനെമിഥ്യയാക്കി കഴിച്ചാൽ പോരാ എന്നു് പറയുമ്പോൾ എനിക്കും അതിന്നു് വളരെ താല്പൎയ്യമുണ്ടു്. പക്ഷെ സമയം കിട്ടുന്നില്ലെന്നു് പറയുന്നു. നാട്ടുകാൎയ്യവും വീട്ടുകാൎയ്യവും അന്വേഷിപ്പാനും കളത്രപുത്രാദികളെ ലാളിപ്പാനും നാടകം കാണ്മാനും ശീട്ടുകളിപ്പാനും മററും അവസരമുണ്ടു്. ഈശ്വരവിചാരത്തിന്നുമാത്രം അവസരമില്ലപോൽ! ചിലർ സംസാരകാൎയ്യങ്ങൾ അനേകം തെളക്കുവാൻ ഉണ്ടു് അതെല്ലാം തെളക്കീട്ടുവേണം ഈശ്വരവിചാരത്തിൽ ഏൎപ്പെടുവാൻ എന്നു് പറയുന്നു! കഷ്ടം! കഷ്ടം! മനസ്സു് തെളങ്ങുമ്പോഴല്ലാതെ സംസാരകാൎയ്യങ്ങൾ തെളങ്ങുന്ന കാലം ഉണ്ടോ? ചിലൎക്കു് ഈശ്വരവിചാരം ചെയ്യാൻ കുറെ പ്രായം ചെന്നിട്ടുവേണം. ചെറുപ്പകാലത്തു് ഭക്തി ഒന്നും ഉറക്കുകയില്ലഎന്നുപറയുന്നു. പ്രായം ചെല്ലുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ കുറുക്കന്നോ മററോ ദേഹം ഇരയായിപ്പോയാലോ എന്നു് ചിന്തിക്കുന്നില്ല. ഈ വക കേസ്സുകൾ അനേ

കം. അതുപോകട്ടെ. മാതാപിതാക്കന്മാരും ബന്ധുജനങ്ങളും ഗുരുജനങ്ങളും എത്രയോ ദ്രവ്യം ചിലവുചെയ്തു ഉപദേശിച്ചിട്ടും നിർബ്ബന്ധിച്ചിട്ടും പല ശിക്ഷകൾ ചെയ്തിട്ടും പഠിപ്പു വിട്ടു സ്ത്രീവശന്മാരായിട്ടോ മദ്യപാനാസക്തന്മാരായിട്ടോ ശീട്ടുകളി മുതലായ ദുർവ്യാപാരങ്ങളിൽ പെട്ടിട്ടോ ദുർമ്മാർഗ്ഗികളായി ചിലർ കെട്ടുപോകുന്നു. ചിലർ വലിയ പരീക്ഷകൾ ജയിച്ചു ഉച്ചസ്ഥിതിയിലെത്തുന്നു. കാര്യാകാര്യ വിചക്ഷണന്മാരായി, ഉന്നതാധികാരികളായി, നാട്ടിന്നലങ്കാരഭൂതന്മാരായിരുന്നിട്ടും മനോദോഷം നിമിത്തം പൊട്ടുന്നവെ ജെയിലിന്നലങ്കാരഭൂതന്മാരായിത്തീരുന്നു. കൈക്കൂലി വാങ്ങി ജെയിലിൽ പോയികിടക്കു എന്നു നിയമങ്ങൾ നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നില്ല. മദ്യം 'എന്നെ വന്നു സേവിക്കൂ' എന്നു ഒരുവനേയും ക്ഷണിക്കുന്നില്ല. ശീട്ടും അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നില്ല. മനസ്സാകുന്നു മേല്പറഞ്ഞ നിന്ദ്യപ്രവൃത്തികളിൽ പിടിച്ചിറക്കി അപത്തിനേയും അതിദുഃഖത്തിനേയും കൊടുക്കുന്നതു. അതുകൊണ്ടു മനസ്സുതന്നെ മഹാശത്രു ഇതിൽ മീതെ ഒരു ശത്രുവും ഇല്ല. നാടു മുഴുവനും രാജാവും ഒരുവന്നു ശത്രുവായാൽ നാട്ടിൽ നിന്നു ആട്ടിക്കളെവാനോ ശിരച്ഛേദം ചെയ്തു പ്രാണഹാനിയെ ചെയ്വാനൊ കഴിയും. ദേഹനാശം എന്നായാലും നേരിടുന്നതല്ലെ? അതു മഹാചക്രവർത്തിക്കും സർവ്വജനങ്ങൾക്കും സംഭവിക്കുന്നതുമല്ലെ എന്നു സമാധാനിക്കവാനെ ഉള്ളു. അപ്പോൾ മനസ്സുനിയന്ത്രിച്ചു സമാധാനിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ഭൂതലവാസത്തെ കെടുപ്പാൻ ചക്രവർത്തിയും സകല നാട്ടുകാരും ശത്രുവായിനിന്നാലും കഴികയുള്ളു. മനസ്സു ശത്രുവായാൽ ഇഹലോകവാസത്തെ മാത്രമല്ലല്ലൊ കെടുക്കുന്നതു. പരമാനന്ദപദപ്രാപ്തി എന്ന പരലോകവാസംകൂടി

കെട്ടുത്തുകളയുന്നു. അതു് ഇത്ര കാലത്തേയ്ക്കാണ് കെട്ടുക ന്നതു് എന്ന അവധിയും ഇല്ല. ഉഭയഭ്രഷ്ടനായി അനേ കം കാലം ദുഃഖിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഈ തരത്തിൽ ദോഷം ചെയ്യാനുള്ള ശക്തി ആൎക്കാണ് ഉള്ളതു്? ആൎക്കും ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു് ഇഹലോകത്തിൽ സംസാര ദുഃഖത്തെ അ നുഭവിപ്പിപ്പാനും എന്നും നരകദുഃഖത്തെ നൽകാനും ഉള്ള മഹാശത്രു മനസ്സ് തന്നെ. ഈ മനസ്സ് ലയിച്ചാൽ മാത്ര മെ ദുഃഖനിവൃത്തിയുള്ളു. അതുതന്നെ മുക്തി, സംശയ മില്ല. എന്നാൽ പിന്നത്തെ സംശയമെന്താകുന്നുവെങ്കിൽ ദേഹത്തിൽ സിദ്ധഗുരുവിനാൽ തൊട്ടുകാണിച്ചു തരപ്പെട്ട ആത്മസ്ഥാനത്തിൽ മനസ്സിനെ നിറുത്തി അഭ്യസിക്കു മ്പോഴും മനസ്സ് ആത്മാവോടു് ലയിക്കും എന്നു് പറകയു ണ്ടായി. ആത്മാവു എങ്ങും നിറഞ്ഞ വസ്തുവായിരിക്കു മ്പോഴും ദേഹത്തിൽ ഒരിടത്തിൽ ആത്മസ്ഥാനത്തെ ക ല്പിച്ചതു് എങ്ങിനെ?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! ആത്മാവു് എങ്ങും നിറഞ്ഞ വസ്തുവായതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ദേഹത്തിൽ ഒരിടത്തിൽ ആത്മസ്ഥാനം കല്പിച്ചതു്. എങ്ങും നിറഞ്ഞ വസ്തു ദേ ഹത്തിൽ ഒരിടത്തിൽ ഇല്ലെന്നുവരുമോ? ഇല്ല. അതുകൊ ണ്ടു് ദേഹത്തിൽ ഒരിടത്തിൽ മനസ്സ് നിൎത്തി അഭ്യസി ക്കേണമെന്നു് പറഞ്ഞതു് യുക്തംതന്നെ. അല്ലാതെ ലോ കം മുഴുവൻ നിറഞ്ഞ ആത്മാവിനെ കാണ്മാൻ ലോകം മുഴുവനും മനസ്സ് നിറുത്തി അഭ്യസിപ്പാൻ നിൎവ്വാഹമില്ല. അനേകയോജന വിസ്താരമുള്ള സമുദ്രത്തിൽ ക്രീഡിക്കേണ മെന്നാശയുള്ളവൻ ഒരു കടവിൽനിന്നുതന്നെ തോണിയിൽ കയറി സമുദ്രത്തിൽ ക്രീഡിക്കണം. അല്ലാതെ സമുദ്രം

മുഴുവനും വ്യാപിക്കുന്നവിധത്തിൽ സമുദ്രത്തോളം വലിപ്പമുള്ള ഒരു തോണിയുണ്ടാക്കി പ്രവേശിക്കാറില്ല. അങ്ങിനെ വിചാരിച്ചാൽ അതു് അസംബന്ധവും അസാദ്ധ്യവും ആകുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—ആത്മാവു് എങ്ങും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു് ഏതെങ്കിലും ഒരു ദിക്കിൽ മനസ്സു് വെച്ചാൽ പോരെ?

ഗുരു — അതുപോരാ. സൂര്യപ്രകാശം പരക്കെ ഉണ്ടെങ്കിലും നേത്രദ്വാരാ മനസ്സു് വെച്ചാലേ ആ പ്രകാശത്തെ കാണ്മാൻ കഴികയുള്ളൂ. ശ്രോത്രമാർഗ്ഗാദികളിൽക്കൂടി മനസ്സിനെ ചെലുത്തിയാൽ കാണുകയില്ല. വാസന അറിയേണമെങ്കിൽ ഘ്രാണേന്ദ്രിയദ്വാരാ മനസ്സിനെ വിട്ടു് അറിയേണം. രസം അറിയേണമെങ്കിൽ രസനേന്ദ്രിയംവഴിക്കു് മനസ്സിനെ വെച്ചാലേ അറികയുള്ളൂ. പഞ്ചസാരയുടെ മാധുര്യം വാസിച്ചാലും മേൽമുഴുവനും പഞ്ചസാരയും തേനും കലന്നു് തേച്ചാലും അറികയില്ല. ഇങ്ങിനെതന്നെ ഏതേതു് ഇന്ദ്രിയംവഴിക്കു് ഏതേതിനെ അറിയേണമോ അതാതുവഴിക്കുതന്നെ മനസ്സിനെ ചെലുത്തിയാലെ അതാതിനെ അറികയുള്ളൂ. അപ്പോലെ സുഷുമ്നാമാർഗ്ഗത്തൂടെ മനസ്സിനെ നിറുത്തിയാലേ എങ്ങും നിറഞ്ഞ ആത്മാവിനെ അറികയുള്ളൂ. അല്ലാതെ അറികയില്ല. അറിയുമെങ്കിലോ, അകത്തും പുറത്തും, മേലും കീഴും സർവ്വത്ര നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ആ പരംജ്യോതിസ്സിനെ എല്ലാവർക്കും ഉപല്യവായി കാണാമല്ലൊ. അങ്ങിനെ കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് മനസ്സിനെ സുഷുമ്നാഗ്രത്തിൽ നിറുത്തി അഭ്യസിക്കു. ലോകംമുഴുവനും പ്രസംഗിച്ചു ജയിച്ചതുകൊണ്ടും, സകലശാ

സ്ത്രങ്ങളും, വേദങ്ങളും പഠിച്ചതുകൊണ്ടും ശാശ്വതാനന്ദം ലഭിക്കയില്ല. അതിന്നു് പ്രമാണം.

അപരാഋഗ്വേദോയജുർവ്വേദഃസാമവേദൊഥർവ്വവേദഃ
ശിക്ഷാകല്പോ വ്യാകരണം നിരുക്തംഛന്ദോജ്യോതിഷം
അഥപരായയാതദക്ഷരമധിഗമ്യതെ.

(എന്നു് മുണ്ഡകോപനിഷത്തു്)

അർത്ഥം:—ഋഗ്വേദം യജുർവ്വേദവം സാമവേദം അഥർവ്വവേദം എന്നീ നാലു് വേദങ്ങളും പ്രധാനങ്ങളാം അല്ല. ശിക്ഷ, കല്പം, വ്യാകരണം, നിരുക്തം, ഛന്ദസ്സ്, ജ്യോതിശാസ്ത്രം എന്ന ആറു് ശാസ്ത്രങ്ങളും പ്രധാനങ്ങളാം അല്ല. ഏതൊന്നിനാൽ ആ ശാശ്വതവസ്തു ലഭിക്കപ്പെടുന്നുവൊ അതാണു് പ്രധാനം.

നവേദം വേദഇത്യാഹുർവ്വേദവേദോനവിദ്യതെ
പരാത്മാവേദ്യതേയേന സ വേദോ വേദഉച്യതെ.

(എന്നു് ശിവസ്വരോദയം)

അർത്ഥം:— വേദത്തെ വേദം എന്നു് പറഞ്ഞുകൂടാ. വേദത്തിൽ വേദം ഇല്ല. ഏതൊന്നിനാൽ പരമാത്മാവു് അറിയപ്പെടുന്നുവോ അതാണു് വേദം. അതിനെയാണു് വേദം എന്നു് പറയുന്നതു്.

ശിഷ്യൻ:—ശിവ! ശിവ! ഹിന്തുമതത്തിന്റെ ഹൃദയം എവിടെ? വേദങ്ങളും ശാസ്ത്രങ്ങളും പാരായണംചെയ്തും പ്രസംഗിച്ചു് ലോകം ജയിച്ചും യാഗാദി നാനാകർമ്മംചെയ്തും ശ്രേഷ്ഠന്മാരെന്നു് നടിക്കുന്നവരുടെ അവസ്ഥ എവിടെ? അതിരിക്കട്ടെ. സ്വാമിൻ! ലോകം മുഴുവൻ തിരഞ്ഞാൽ കാണപ്പെടാത്ത വസ്തുവാണു് ആത്മാവു്. അതാണു് ആ

ത്മാവിനെ അദൃശ്യൻ എന്നു പറയുന്നതു്. അങ്ങിനെയുള്ള ആത്മാവിൽ മനസ്സു് ചെന്നു് ലയിക്കുന്നതു് എങ്ങിനെയാണു്.

ഗുരു:—മനസ്സിനെ നിർവ്വാണചക്രത്തിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു ഇരിക്കുമ്പോൾ ചന്ദ്രൻ, സൂര്യൻ, വഹ്നി, ദീപം, മിന്നൽ, ജ്യോതിസ്സു്, വെള്ളി, നക്ഷത്രം, ബിന്ദു, ത്രികോണം, നവരത്നപ്രഭ, ആകാശം, താമരപ്പൂ, നീലം, പീതം, രക്തവർണ്ണം ഇങ്ങിനെ ചില ചിഹ്നങ്ങൾ സ്ഫുരിക്കും. എന്നുമാത്രമല്ല ചിലപ്പോൾ മണിനാദം, ശംഖധ്വനി വീണീനാദം വേണുനാദം, മൃദംഗധ്വനി, ഭേരീനാദം, ഇടിമുഴക്കം. ഇങ്ങിനെ ചില നാദങ്ങളും കേൾക്കാറാകുന്നു. എന്നല്ല അനിർവ്വചനീയമായ ആനന്ദം, വാസന, രസം ഇവയുംചിലതു് ഉണ്ടാകുന്നു. ഈ പറഞ്ഞവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു അനുഭവമുണ്ടാകുമ്പോൾ മനസ്സിനുള്ള വിസ്മയവും ആനന്ദവും അനുഭവസ്ഥനു് മാത്രമേ അറിഞ്ഞുകൂടൂ. അവനും വാക്കുകൊണ്ടു് വർണ്ണിച്ചു കൂട്ടുന്നതല്ല. ആ വിസ്മയാനന്ദങ്ങൾ കൊണ്ടു് മനസ്സു് ചിലപ്പോൾ ദിവ്യഗന്ധത്തേയും ചിലപ്പോൾ രസത്തേയും ചിലപ്പോൾ സൂര്യാദിജ്യോതിസ്സുകളേയും ചിലപ്പോൾ മണിനാദാദികളേയും അവലംബിച്ചു്വിസ്മയിച്ചു് രസിച്ചുചെന്നു് മഹാനന്ദസമുദ്രത്തിൽ (സച്ചിദാനന്ദവസ്തുവിൽ) ലയിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയാണു് ലയിക്കുന്നതു്. എറുമ്പിനെ കാണിക്കാതെ നെയ്യു് മുതലായതു് നാം വല്ലടിക്കിലും സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചാലും ഗന്ധംവഴിക്കു് അന്വേഷിച്ചു് എറുമ്പു് അവിടെ എത്തി അതിനെ ഭക്ഷിക്കുന്നു. തേനീച്ചകൾ സുഗന്ധംവഴിക്കു് തേനുള്ള പുഷ്പങ്ങളെതിരഞ്ഞു് കണ്ടുപിടിച്ചു് തേൻകുടിച്ചു് സുഖിക്കുന്നു. നെയ്യു്

12

ആദിയിൽ അദൃശ്യമായിരുന്നാലും സുഗന്ധത്താൽ ഏറു ന്നു് കണ്ടുപിടിച്ചു് അനുഭവിക്കുന്നതുപോലെയും തേനീച്ച അദൃശ്യമായ പുഷ്പത്തെ സുഗന്ധംവഴിക്കു് കണ്ടുപിടിച്ചു മധു കുടിച്ചു് ലയിക്കുന്നതുപോലെയും ആത്മാവു് അദൃശ്യനായിരുന്നാലും നാദാദിരസംവഴിക്കു് മനസ്സു് ചെന്നു് ആത്മാവിൽ ലയിക്കുന്നു. ശബ്ദം, സ്പർശം, രൂപം, രസം ഗന്ധം എന്ന അഞ്ചു് വിഷയങ്ങളിൽ ഏതിലെങ്കിലും രുചിച്ചു് മനസ്സു് ബഹിർമ്മുഖമായി സംസാരസമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോകുന്നു. അപ്പോലെ മുൻചൊല്ലപ്പെട്ട ആനന്ദചിഹ്നങ്ങളായ ശബ്ദം, സ്പർശം, രൂപം, രസം, ഗന്ധം എന്നിവയിൽ ഏതിലെങ്കിലും ആസക്തമായിമനസ്സു് അന്തർമ്മുഖപ്പെട്ടു് സച്ചിദാനന്ദസമുദ്രത്തിൽ ലയിക്കുന്നു. മനസ്സു് ലയിച്ചതിന്നുശേഷമാണു് അദ്വൈതസിദ്ധി. അതിന്നു് പ്രമാണം.

തല്ലയാച്ഛദ്ധാദ്വൈതസിദ്ധിർഭേദാഭാവാൽ
ഏതദേവപരമതത്വം.

(എന്നു് മണ്ഡലബ്രാഹ്മണോപനിഷത്തു്)

അർത്ഥം:— തല്ലയാൽ,=അതിന്റെ ലയം ഹേതുവായിട്ടു്. അതു്=മനസ്സു് ലയിച്ചതിന്നുശേഷമാണു് അദ്വൈതസിദ്ധി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അപ്പോൾ ദ്വൈതം ഇല്ല ഇതാണു് എല്ലാററിന്നും മീതെയുള്ള തത്വം. നമുക്കു് സുഷുപ്തിയിൽ മനസ്സു് ലയിച്ചാൽ പിന്നെ ദ്വൈതമുണ്ടോ? ഇല്ല. ഇതു് സർവ്വജനങ്ങൾക്കും അനുഭവമല്ലേ? അപ്പോലെ മനസ്സു് ബ്രഹ്മത്തിൽ ലയിച്ചശേഷമാണു് അദ്വൈതം. ആ അദ്വൈതമാണു് പരമാർത്ഥത്തിലുള്ള അദ്വൈതം. അതാണു് രാജയോഗം, അതാണു് സമാധി. ഇതിന്നു് പലനാമങ്ങളും ഉണ്ടു്.

രാജയോഗസ്സമാധിശ്ച ഉന്മനീചമനോന്മനീ
അമരത്വം ലയസ്തത്വം ശൂന്യാശൂന്യംപരംപദം
അമനസ്കം തഥാദ്വൈതം നിരാലംബം നിരഞ്ജനം
ജീവന്മുക്തിശ്ചസഹജാ തുര്യാചേത്യേകവാചകഃ
(എന്ന് ഹഠയോഗപ്രദീപിക)

അർത്ഥം:— 1. രാജയോഗം, 2. സമാധി, 3. ഉന്മനി, 4. മനോന്മനി, 5. അമരത്വം, 6. ലയം, 7. തത്വം 8. ശൂന്യാശൂന്യം, 9. പരംപദം, 10. അമനസ്കം, 11. അദ്വൈതം, 12. നിരാലംബം, 13. നിരഞ്ജനം, 14. ജീവന്മുക്തി, 15. സഹജാവസ്ഥ, 16. തുര്യം. ഇവയെല്ലാം രാജയോഗത്തിന്റെ പര്യായശബ്ദങ്ങളാകുന്നു.

സലിലെസൈന്ധവംയദ്വൽ സാമ്യം ഭവതിയോഗതഃ
തഥാത്മമനഃസോരൈക്യം സമാധിരഭിധിയതെ.
(എന്ന് സൌഭാഗ്യലക്ഷ്മ്യുപനിഷത്ത്)

അർത്ഥം: — ഉപ്പ് ജലത്തോട് ഏകീകരിക്കുന്നതുപോലെ മനസ്സ് ആത്മാവിനോട് യോഗത്താൽ ഐക്യത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതാകുന്നുസമാധി (രാജയോഗം.) എന്നാൽ ജലത്തിൽ ചേക്കപ്പെട്ട ഉപ്പ് ജലരൂപമാകുന്നതുകൊണ്ട് ജലം എന്ന ഒരു രൂപം മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളു. അപ്രകാരം ആത്മാവോട് (അഖണ്ഡസച്ചിദാനന്ദത്തോട്) ചേക്കപ്പെട്ടമനസ്സ് ആത്മാവോട് ഐക്യത്തെ പ്രാപിക്കയാൽ ആത്മസ്വരൂപമായ ഏകരൂപം മാത്രമേ ഉള്ളു. ദ്വിതീയമായിട്ട് ഒന്നും ഇല്ല.

യോഗശ്ചിത്തവൃത്തിനിരോധഃ
(എന്ന് പാതഞ്ജലയോഗസൂത്രം)

അർത്ഥം:—യോഗം എന്നു് പറയുന്നതു് ചിത്തവൃത്തിയെ നിരോധിക്കുന്നതാകുന്നു. (ചിത്തവൃത്തികളെ സ്വകാരണമായ ആത്മാവിൽ ലയിക്കുംപ്രകാരം നിരോധിക്കുന്നതാകുന്നു യോഗം.)

ശിഷ്യൻ:— സ്വാമിൻ! ഉപ്പു് ജലത്തിൽ ലയിക്കും, അതു് ജലാംശമാകുന്നു. മനസ്സു് അനാത്മാവാകുന്നു എന്നു് വേദാന്തത്തിൽ ഘോഷിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു് അനാത്മാവായ മനസ്സു് യോഗത്താൽ ആത്മാവിൽ ലയിക്കും എന്നു് പറഞ്ഞതു് ശരിയായില്ലല്ലോ.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! മനസ്സിന്റെ സ്വരൂപം അറിയായ്കയാൽ മനസ്സു് അനാത്മാവു് എന്നു്പറഞ്ഞതാകുന്നു

മന ഏവ ഹി സങ്കല്പോ മന ഏവ ഹി ജീവകഃ
മന ഏവ ഹി ചിത്തഞ്ച മനോഹങ്കാര ഏവ ച.

(എന്നു് തേജോബിന്ദൂപനിഷത്തു്)

അർത്ഥം:— മനസ്സു് തന്നെയാണു് സങ്കല്പം, മനസ്സു് തന്നെയാണു് ജീവൻ, മനസ്സു് തന്നെയാണു് ചിത്തം. മനസ്സു് തന്നെയാണു് അഹങ്കാരം.

വാസനാമനസോനാന്യ മനോഹി പുരുഷഃ സ്മൃതഃ

(എന്നു് വാസിഷ്ഠം)

അർത്ഥം:—ചിത്തവൃത്തികൾ മനസ്സിൽനിന്നു് വേറിട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പദാർത്ഥമല്ല. മനസ്സുതന്നെയാണ് പുരുഷൻ.

മനശ്ച പുരുഷഃ പൂർണ്ണാത്മൈവ നതതോവ്യതിരിച്യതേ

(എന്നു് ശ്രുതി)

അർത്ഥം:—മനസ്സു് പുരുഷനും പൂർണ്ണാത്മാവും ആകുന്നു. സംശയമില്ല. മനസ്സു് ആത്മാവിൽനിന്നു് വേറിട്ടി

രിക്കുന്ന മററൊരു പദാത്ഥമല്ല. ഇതു് എല്ലാവക്കും അനുഭവമല്ലെ? സുഷുപ്തിയിൽ മനസ്സു ലയിക്കുമ്പോൾ സങ്കല്പത്തേയോ ജീവനേയോ ചിത്തത്തേയോ അഹങ്കാരത്തേയോ ഒന്നും കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് പല രൂപങ്ങളായി വ്യവഹരിച്ചു് നിന്നതു് മനസ്സു് എന്ന മനനശക്തിതന്നെ എന്നറിയുക.

ശിഷ്യൻ!—സ്വാമിൻ! ഒരേവസ്തുതന്നെ പലേരൂപത്തിൽ കാണുമോ? ഇല്ല. അപ്പോൾ ഒരേ മനസ്സു് എങ്ങിനെ മനസ്സായിട്ടും ജീവനായിട്ടും വാസനകളായിട്ടും അഹങ്കാരമായിട്ടും മററും ഭവിക്കും?

ഗുരു:— ഹേ ശിഷ്യ! ഈ ചോദ്യത്തിനു് അവകാശമില്ല. ഒരേ ശക്തി പലതായി ഭവിക്കുമോ എന്ന സംശയനിവൃത്തിക്കു് ഞാൻ മുമ്പുപറഞ്ഞ ഉദാഹരണങ്ങൾ മതി എങ്കിലും പറയാം. ഒരേ ജലംതന്നെ തിരയായിട്ടും നുരയായിട്ടും മഞ്ഞായിട്ടും മഴയായിട്ടും മഞ്ഞുകട്ടിയായിട്ടും ആവിയായിട്ടും കൽമാരിയായിട്ടും പല രൂപങ്ങളായി ഭവിക്കുന്നില്ലേ? അതുപോലെതന്നെ മനസ്സും ഇന്ദ്രിയാദികളായ നാനാരൂപങ്ങളായി ഭവിക്കുന്നു. മഞ്ഞു് കട്ടിയായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, കൽമാരി കല്ലുപോലെ ഉറച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും അവ വെള്ളമല്ല, കല്ലാകുന്നു എന്നു് വാദിക്കുമ്പോലെയാണു് മനസ്സു് ആത്മാവിൽനിന്നു് ഭിന്നവസ്തുവായ അനാത്മാവു് എന്നു് വാദിച്ചു് തള്ളുന്നതു്. മഞ്ഞുകട്ടി ഉരുകുമ്പോൾ ജലമായിതന്നെ ഭവിക്കുന്നു. അപ്പോലെ മനസ്സു് യോഗത്താൽ ആത്മരൂപത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് മനസ്സു് ആത്മാവിൽ ലയിക്കും എന്നു് പറഞ്ഞതു് യുക്തംതന്നെ. മനസ്സിനെ ആത്മാവിൽ യോജി

പ്പിച്ച് ലയിപ്പിക്കുന്നതുതന്നെ യോഗം. സുഷുപ്തിയിലെന്നപോലെ മനസ്സിനെ ആത്മാവിൽ ലയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഇരിക്കവാനുള്ള വഴി ഏതു് മതത്തിൽ ഉണ്ടോ അതു് ബുദ്ധമതമായാലും വേദാന്തമായാലും ബ്രഹ്മസമാജമായാലും ക്രിസ്തുമതമായാലും യോഗംതന്നെ എന്നാണ് എന്റെ പക്ഷം. ആ മതം സ്വീകരിച്ചുകൊൾക എനിക്കു് സിദ്ധാന്തമില്ല. തേനീച്ചകൾ ഏതു് പുഷ്പത്തിൽ തേൻ ഉണ്ടോ അതിൽ നിന്നു് തേനിനെ എടുക്കുന്നു. അതുപോലെ ബുദ്ധിമാനായ മനുഷ്യൻ ഏതു് മതത്തിൽ സാരമുണ്ടോ ആ മതത്തിൽനിന്നു് സാരത്തെ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അതിന്നു് പ്രമാണം.

ശ്രദ്ധധാനഃശുഭാം വിദ്യാ മാദദീതാവരാദപി
അന്ത്യാദപിപരം ധർമ്മം സ്ത്രീരത്നം ദുഷ്കുലാദപി
വിഷാദപ്യമൃതംഗ്രാഹ്യം ബാലാദപികാഞ്ചനം
അമിത്രാദപിസദ്വൃത്തം അമേദ്ധ്യാദപികാഞ്ചനം
സ്ത്രീയോരത്നാന്യഥോവിദ്യാധർമ്മംശൌചംസുഭാഷിതം
വിവിധാനിചശില്പാനി സമാദേയാനിസർവ്വതഃ
(എന്നു് മനുസ്മൃതി)

അർത്ഥം:—നല്ല അറിവിനെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി നീചനിൽനിന്നും സ്വീകരിക്കാം. ശ്രേഷ്ഠമായ ധമ്മത്തെയും നീചനിൽനിന്നും ഗ്രഹിക്കാം. സ്ത്രീരത്നത്തെ ദുഷ്കുലത്തിൽനിന്നും സ്വീകരിക്കാം. വിഷത്തിൽനിന്നും അമൃതത്തെ സ്വീകരിക്കാം. ബാലങ്കൽനിന്നും സുഭാഷിതത്തെ ഗ്രഹിക്കാം. ശത്രുവിങ്കൽനിന്നും നല്ല നടപ്പിനെ പഠിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അമേദ്ധ്യത്തിൽനിന്നു് സ്വർണ്ണത്തെ ഗ്രഹിക്കാം. സ്ത്രീകൾ, വിദ്യ, ധർമ്മം, ശൌചം, സുഭാഷിതം, ഉൽകൃഷ്ട വസ്തുക്കൾ, പലമാതിരി കലാവിദ്യകൾ ഇവയെല്ലാം

ഏതിൽനിന്നും ഗ്രഹിക്കപ്പെടാവുന്നതാകുന്നു. ഈ സാരോപദേശത്തെ അനുസരിച്ചു് നടക്കാത്തതു് ജനസമുദായത്തിന്റെ നിർഭാഗ്യംതന്നെ. പൂർവ്വന്മാരാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതെല്ലാം പ്രമാണമെന്നു് പ്രബലമായി വിശ്വസിക്കുന്ന ക്രൂർ പൂർവ്വന്മാരാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ഇങ്ങിനെയുള്ള സാരോപദേശത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു് അന്യായംതന്നെ. ഇതു് ഏതുപോലെ ഇരിക്കുന്നു എങ്കിൽ, കരിമ്പിന്റെ ആസ്വാദ്യാംശമായ രസത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു് കരിമ്പിനെയും ചണ്ടിയെയും തോലിനെയുംമാത്രം സ്വീകരിക്കുംപോലെ ഇരിക്കുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ അതാതു് വസ്തുക്കളുടെ സാരാംശത്തെവിട്ടു് നിന്ദ്യമായ നിസ്സാരാംശത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നു എന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളു. യുക്തിയുക്തമായും സാരമായും ഇരിക്കുന്ന മേല്പറഞ്ഞ പ്രമാണത്തെ മാനിക്കുന്നതായാൽ ഒരാൾ പുതുതായി ഒരു മതത്തെ നിർമ്മിച്ചു്, അതാണു് യുക്തിയുക്തമായി വിചാരിക്കുമ്പോൾ എളുപ്പത്തിൽ മോക്ഷത്തെ കൊടുപ്പാൻ സമർത്ഥമായിരിക്കുന്നതു എന്നു് കാണുന്നു എങ്കിൽ അതിനെ സ്വീകരിക്കാം. പുരാതനമല്ലെന്നോ ഋഷിപ്രോക്തമല്ലെന്നൊ വിചാരിച്ചു് നിഷേധിക്കുന്നതു് സർവ്വദാ അസംബന്ധമാകുന്നു. പുരാതനമല്ലെന്നുവച്ചു് നാം കാശിയാത്രയ്ക്കു് തീവണ്ടി സ്വീകരിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടോ, ഇല്ല. ഇങ്ങിനെ പലവസ്തുക്കളും പല പരിഷ്കാരങ്ങളും പരസ്പരം ഭിന്നമതക്കാർ ഇക്കാലത്തിൽ സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ടു്, മതവിഷയമായ സാരത്തെമാത്രം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നു് മനസ്സു് വരുന്നില്ല; എന്നുമാത്രമല്ല മത്സരിച്ചു് കലഹിക്കയുംചെയ്യുന്നു, മഹാ അത്ഭുതം എന്നോ മഹാ കഷ്ടം എന്നൊ എന്താണു് ഈ സംഗതിയിൽ പറയേണ്ടതു് എന്നു് അറിയുന്നില്ല.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! മനസ്സിനെ അന്തർമ്മുഖപ്പെടുത്തി ലയിപ്പിക്കുന്ന ആശ്ചര്യനാന്ദചിഹ്നങ്ങൾ യോഗത്തിൽ അനവധിയുണ്ടെന്നു മുമ്പു പറകയുണ്ടായി. അവ ഇന്നിന്നവ എന്നും പറകയുണ്ടായി. അതിന്നു പ്രമാണംകൂടി കേട്ടാൽകൊള്ളാം.

ഗുരു:—'ആദൌ താരകവൽദൃശ്യതെ, തതോ വജ്രദർപ്പണം, തത ഉപരിപൂർണ്ണചന്ദ്രമണ്ഡലം, തതോ നവരത്നപ്രഭാമണ്ഡലം, തതോ മദ്ധ്യാഹ്നാർക്കമണ്ഡലം, തതോ വഹ്നിശിഖാമണ്ഡലം, സ്ഫടിക, ധൂമ്ര, ബിന്ദു, നാദ, കലാ, നക്ഷത്ര, ഖദ്യോത, ദീപ, നേത്ര, സുവർണ്ണനവരത്നാദിപ്രഭാദൃശ്യന്തെ. ആകാശം, പരാകാശം, മഹാകാശം, സൂര്യാകാശം, പരമാകാശം ഇതിപഞ്ചഭവന്തി. ബാഹ്യാഭ്യന്തരമന്ധകാരമയമാകാശം, ബാഹ്യാഭ്യന്തരെകാലാനലസദൃശം പരാകാശം, ബാഹ്യാഭ്യന്തരെ പരിമിതദ്യുതിനിഭം തത്വം മഹാകാശം, ബാഹ്യാഭ്യന്തരെ സൂര്യനിഭം സൂര്യാകാശം, അനിർവ്വചനീയജ്യോതിസ്സർവ്വവ്യാപകം നിരതിശയാനന്ദലക്ഷണം പരമാകാശം' എന്നു മണ്ഡലബ്രാഹ്മണോപനിഷത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അൎത്ഥം:—ആദിയിൽ നക്ഷത്രംപോലെ കാണപ്പെടുന്നു. പിന്നെ വജ്രക്കണ്ണാടി, പിന്നെ പരിപൂർണ്ണചന്ദ്രമണ്ഡലം, പിന്നെ നവരത്നപ്രഭ, പിന്നെ ഉച്ചനേരത്തിലുള്ള സൂര്യൻ. പിന്നെ അഗ്നിമണ്ഡലം, സ്ഫടികം, കറുപ്പും ചുകപ്പും ആയ വൃത്തം, ബിന്ദു, നാദം, കലാ, നക്ഷത്രം, സൂര്യൻ, ദീപം, നേത്രം, സുവർണ്ണനവരത്നം മുതലായവയുടെ പ്രഭകൾ, ആകാശം, പരാകാശം, മഹാകാശം, സൂര്യാകാശം, പരമാകാശം ഇങ്ങിനെ അഞ്ചു ആകാശങ്ങൾ. ഇവയെല്ലാം

യോഗാഭ്യാസിക്കു് അനുഭവപ്പെടുന്നു. ഉള്ളുംപുറവും അന്ധകാരമയമായിരിക്കുന്നതു് ആകാശം. ഉള്ളുംപുറവും അഗ്നിതുല്യമായിരിക്കുന്നതു് പരാകാശം. ഉള്ളുംപുറവും അളവററശോഭയോടുകൂടിയ തത്വം മഹാകാശം. ഉള്ളുംപുറവും സൂര്യനോടു് തുല്യമായിരിക്കുന്നതു് സൂര്യാകാശം. പറവാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിലുള്ള ജ്യോതിസ്സായും സർവ്വവ്യാപകമായും നിരതിശയമായ ആനന്ദം പരന്നിരിക്കുന്നതായും ഉള്ള പരമാകാശം. ആകാശപഞ്ചകത്തിൻെറ ലക്ഷണമാണു് ഈ പറഞ്ഞതു്. ഇതിൽ ആദിയിൽ നക്ഷത്രം പോലെ കാണാം. പിന്നെ വജ്രദർപ്പണംപോലെ എന്നിങ്ങനെ ഒന്നിൻെറ ശേഷം ഒന്നു് എന്നു് ക്രമം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും ആ ക്രമത്തിൽനിന്നു് ഭേദിച്ചിട്ടും കാണാം. ചിലൎക്കു മേല്പറഞ്ഞ ചിഹ്നങ്ങളിൽ ചിലതുമാത്രമെ അനുഭവപ്പെടുകയുള്ളു. ചിലൎക്കു് നാദം മുമ്പിലുണ്ടാകും. ചിലൎക്കു് ജ്യോതിസ്സു് മുമ്പിലുണ്ടാകും. ചിലൎക്കു് ചന്ദ്രദർശനം മുമ്പിലുണ്ടാകും. ചിലൎക്കു് ആനന്ദം മുമ്പിലുണ്ടാകും. ചിലൎക്കു് അഗ്നിദർശനം മുമ്പിലുണ്ടാകും. ചിലൎക്കു് സൂര്യദർശനം മുമ്പിലുണ്ടാകും. ചിലൎക്കു് പല ചിഹ്നങ്ങളും ഒരേസമയത്തിൽ ഉണ്ടാകും. ഇപ്രകാരം തന്നെ ദശവിധനാദങ്ങളും ക്രമമായിട്ടും ക്രമം തെററിയും ഉണ്ടാകും. ഇങ്ങിനെ പലതരത്തിലും മനോലയചിഹ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുംഎന്നതു് എൻെറ അനുഭവംകൊണ്ടും എൻെറ ശിഷ്യന്മാരുടെ അനുഭവംകൊണ്ടും ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ അനുസരിച്ചു് പ്രമാണങ്ങളും കാണുന്നുണ്ടു്. ചില പ്രമാണങ്ങളിൽ പറഞ്ഞ ക്രമം പോലെ കാണായ്കയാൽ സാധകന്മാർ അന്ധാളിച്ചു് സംശയിച്ചുപോകരുതെന്നു് കരുതി പ്രകാരാന്തരാനുഭവം ഉള്ളതിനെയും പ്രസ്താവിച്ചതാണു്.

*

'ചിണിതിപ്രഥമഃ, ചിഞ്ചിണീതിദ്വിതീയഃ, ഘണ്ടാനാദസ്തൃതീയഃ, ശംഖനാദശ്ചതുർത്ഥഃ, പഞ്ചമസ്തന്ത്രീനാദഃ, ഷഷ്ഠസ്താളനാദഃ, സപ്തമോ വേണുനാദഃ, അഷ്ടമോമൃദംഗനാദഃ, നവമോഭേരീനാദഃ, ദശമോമേഘനാദഃ, എന്നു് ഹംസോപനിഷത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അർത്ഥം:—ചിൺ എന്ന ഒരുവിധം നാദം. ഇതു ഒന്നാമത്തേതു്. ചിഞ്ചിണി എന്നതു് രണ്ടാമത്തെ നാദം. മണിനാദം മൂന്നാമത്തേതു്. നാലാമത്തേതു് ശംഖനാദം. വീണനാദം അഞ്ചാമത്തേതു്. താളധ്വനി ആറാമത്തേതു്. വേണുനാദം ഏഴാമത്തേതു്. മൃദംഗനാദം എട്ടാമത്തേതു്. ഭേരിനാദം ഒമ്പതാമത്തേതു്. കോടഇടിവെട്ടൽപോലെയുള്ള നാദം പത്താമത്തേതു്. ഇങ്ങിനെ പത്തുവിധം നാദം യോഗാഭ്യാസികൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ഈ നാദങ്ങളും ക്രമംതെററി കേൾക്കാം. ചിലക്കു് ചിലനാദം മാത്രമെ കേൾക്കാൻകഴിയൂ. മനസ്സു് ലയിച്ചതിന്നു് ശേഷമുള്ള അവസ്ഥയിൽ സായുജ്യമുക്തി– നിർവ്വികല്പസമാധി– മാത്രമേ മുക്തന്മാരായ യോഗികളുടെ അനുഭവം ഒരേമാതിരി ഇരിക്കു. അവിടെ എത്തുന്നതിലകപ്പെട്ടുള്ള അനുഭവങ്ങൾ എല്ലാം ഒരു പോലെതന്നെ ഇരിക്കയില്ല.

വിഷയവതീവാ പ്രവൃത്തിരുല്പന്നാ
മനസഃസ്ഥിതിനിബന്ധിനീ.

(എന്നു് പാതഞ്ജലയോഗസൂത്രം)

അർത്ഥം:—വിഷയവതിയായ പ്രവൃത്തിഉല്പന്നയായാലും മനസ്സു് നിലയ്ക്കു് നില്ക്കുന്നു. (വിഷയവതി—വിഷയങ്ങൾ ഉള്ളതു്. വിഷയങ്ങൾ—ശബ്ദം, സ്പർശം, രൂപം, രസം, ഗന്ധം.) നാദം കേട്ടുകൊണ്ടു് ആ വഴിക്കു് മനസ്സു് ല

യിക്കും. നിർവ്വാണചക്രത്തിൽ എറുമ്പ് അരിക്കുംപോലെയും മറ്റും ഒരു സ്പർശസുഖം ഉണ്ടാകും. ആ വഴിക്ക് മനസ്സ് ലയിക്കും. ചന്ദ്രൻ, സൂര്യൻ, ദീപം മുതലായ ജ്യോതിസ്വരൂപങ്ങളെ കണ്ടുകൊണ്ട് ആ വഴിക്ക് മനസ്സ് ലയിക്കും. അണ്ണാക്കിലൂടെ ഒരു രസം ഇറങ്ങും. ആ വഴിക്കും മനസ്സ് ലയിക്കും. നാസാഗ്രത്തിൽ ദിവ്യഗന്ധം ഉണ്ടാകും. ആ വഴിക്കും മനസ്സിന്റെ സ്ഥിതിയെ ബന്ധിക്കും എന്ന് താല്പര്യം

1 മനോമത്തഗജേന്ദ്രസ്യ വിഷയോദ്യാനചാരിണഃ
നിയന്ത്രണേ സമർത്ഥോഽയം നിനാദനിശിതാങ്കുശഃ
2 മകരന്ദം പിബൻഭൃംഗോ ഗന്ധംനാപേക്ഷതേയഥാ
നാദാസക്തംതഥാചിത്തംവിഷയാന്നഹികാംക്ഷതെ
3 സദാനാദാനുസന്ധാനാൽക്ഷീയന്തേപാപസഞ്ചയാഃ
നിരഞ്ജനേവിലീയേതെ നിശ്ചിതംചിത്തമാരുതൌ.
4 വിസ്മൃത്യസകലംബാഹ്യം നാദേദുഗ്ധാംബുവന്മനഃ
ഏകീഭൂയാഥസഹസാ ചിദാകാശേവിലീയതേ.
(എന്ന് നാദബിന്ദൂപനിഷത്ത്.)

അർത്ഥം:—1. സംസാരവിഷയമാകുന്ന ഉദ്യാനത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന മനസ്സാകുന്ന മത്തഗജത്തെ ഒതുക്കുവാൻ നാദം മൂർച്ചയുള്ള ഒരു അങ്കുശമാകുന്നു. 2. തേൻകുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തേനീച്ച പുഷ്പത്തിന്റെ വാസനയെ ആശപ്പെടാത്തതുപോലെ നാദത്തിൽ രസിച്ച മനസ്സ് സംസാരവിഷയങ്ങളെ ആശപ്പെടുകയില്ല. 3. ഇടവിടാതെ നാദംകേൾക്കുന്നതുകൊണ്ട് പാപങ്ങളെല്ലാം നശിക്കുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല മനസ്സും പ്രാണനും സച്ചിദാനന്ദവസ്തുവിൽ ലയിക്കയും ചെയ്യുന്നു. 4. പ്രപഞ്ചം മുഴുവനും മറന്ന് മനസ്സ്, പാലിൽ വെ

ള്ളം ഏകീകരിക്കുന്നതുപോലെ നാദത്തിൽ ഏകീകരിച്ച് പിന്നെ സച്ചിദാനന്ദവസ്തുവിൽ ലയിക്കുന്നു.

തൈലധാരാമിവാച്ഛിന്നം ദീർഘഘണ്ടാനിനാദവൽ,
അവാച്യം പ്രണവസ്യാഗ്രം യസ്തം വേദസവേദവിൽ.
(എന്നു് ധ്യാനബിന്ദൂപനിഷത്തു്)

അർത്ഥം:—തൈലധാരപോലെ മണിയടിച്ചതിനു ശേഷം ദീർഘിച്ചുനില്ക്കുന്ന മണിനാദംപോലെ അവിഛിന്നമായും അവാച്യമായും ഇരിക്കുന്ന പ്രണവധ്വനിയെ ഏവൻ അറിയുന്നുവോ അവനാണു് വേദത്തെ അറിയുന്നവൻ. (നാലുവേദങ്ങളെ പഠിച്ചു് പാരായണം ചെയ്യുന്നവരും ഓങ്കാരത്തെ വായിനാൽ നീട്ടിചൊല്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവരും വേദത്തെ അറിഞ്ഞവരല്ലെന്നു് സാരം.)

അനാഹതസ്യശബ്ദസ്യ ധ്വനിർയ്യഉപലഭ്യതെ
ധ്വനേരന്തർഗ്ഗതംജ്ഞേയം ജ്ഞേയസ്യാന്തർഗ്ഗതംമനഃ
മനസ്തത്രലയംയാതി തദ്വിഷ്ണോഃ പരമംപദം
(എന്നു് ഹഠയോഗപ്രദീപികാ)

അർത്ഥം:—ഇടവിടാതെയുള്ള ശബ്ദത്തിന്റെ ഒരു ധ്വനി കേൾക്കപ്പെടുന്നു. ആ ധ്വനിയുടെ വഴിക്കു് അറിയപ്പെടേണ്ട വസ്തു ഇരിക്കുന്നു. ആ അറിയപ്പെടേണ്ട വസ്തുവിൽ മനസ്സു് എത്തിയാൽ മനസ്സു് അതിൽ ലയിക്കുന്നു. അതാണു് എല്ലാററിനും മീതെയുള്ള വിഷ്ണുപദം (സായുജ്യ മുക്തിസാധനം)

നാദാഭ്യന്തരവർത്തിജ്യോതിർദ്ധ്വദത്തഃതഹിഷിരം
തത്രമനേ ലീനഞ്ചെന്നമനസ്സംസാരബന്ധായ
(എന്നു് പ്രബോധസുധാകരം)

അർത്ഥം:—നാദത്തിൻെറ ഉള്ളിൽ ഒരു ജ്യോതിസ്സ് ഉണ്ട്. അതിൽ മനസ്സ് ലയിച്ചുപോയി എങ്കിൽപിന്നെ സംസാരബന്ധം സംഭവിക്കയില്ല.

വിജിതോഭവതീഹതേനവായുഃ
സഹജോയസ്യസമുത്ഥിതഃപ്രണാദഃ
അണിമാദിഗുണാഭവന്തിതസ്യാ
മിതപുണ്യഞ്ചമഹാഗുണോദയസ്യ

(എന്ന് ത്രിപുരാസമുച്ചയം)

അർത്ഥം: ഏവന്ന് സഹജമായ നാദം കേൾക്കുമാറായി ഭവിച്ചുവോ അവനാൽ വായു ജയിക്കപ്പെട്ടു. മഹാഗുണസമ്പന്നനായ അവന്ന് അണിമാദ്യഷ്ടസിദ്ധികളും അമിതപുണ്യവും ഉണ്ടാകുന്നു. അണിമാദ്യഷ്ടസിദ്ധി ഉണ്ടാകും എന്നു പറഞ്ഞ കാര്യം ഫലിച്ചുകാണുന്നില്ല. ദേഹഭരണത്തിനുവേണ്ടി വേറെ ചില വ്യാപാരംകൂടി അഭ്യാസികൾക്ക് ഉള്ളതുകൊണ്ട് സദാനാദാനുസന്ധാനത്തിന്നു സംഗതി വരായ്കയാൽ ഫലിക്കാത്തതായിരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ സംസാരികളെക്കൂടി സംസാരസങ്കടത്തിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി അവൎക്ക് രുചിക്കുന്ന അണിമാദ്യഷ്ടസിദ്ധി നാദാനുസന്ധാനത്താൽ സിദ്ധിക്കുമെന്നു യോഗശാസ്ത്രത്തിൽ കല്പിച്ചതായിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ നാദാനുസന്ധാനത്തായ മനോലയാത്മികമായ ശാശ്വതാനന്ദ പ്രാപ്തി (മുക്തി) കൈക്കൽതന്നെ. അതു് അനുഭവമാകുന്നു.

നാദാനുസന്ധാന നമോസ്തുതുഭ്യം
ത്വാം മന്മഹേ മാന്യതമംലയാനാം
ഭവൽപ്രസാദാൽ പവനേനസാകം
വിലീയതേ വിഷ്ണുപദേ മനോ മേ.

അർത്ഥം:—ഹേ നാദാനുസന്ധാന! നിനക്കു് നമസ്കാരം. നിന്നെ നാം മദനാലയസാധനങ്ങളിൽവെച്ചു് ഏററവും മാനിക്കത്തക്കതായിട്ടു് വിചാരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നിൻെറ പ്രസാദം ഹേതുവായിട്ടു് എൻെറമനസ്സു് പ്രാണവായുവിനോടുംകൂടി വിഷ്ണുപദത്തിൽ (ആകാശത്തിൽ=പരിപൂർണ്ണസച്ചിദാനന്ദവസ്തുവിൽ) ലയിക്കുന്നു. ഇതു് യോഗതാരാവലിയിൽ ശങ്കരാചാൎയ്യർ പറഞ്ഞതാകുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! യോഗസ്വരൂപത്തെമുഴവൻ അറിയായ്കയാൽ ചിലർ യോഗത്തെദൂഷിച്ചതാണെന്നും ചിലർ, യോഗത്തിൽ അണിമാദ്യഷ്ടസിദ്ധികൾകൂടി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവയിൽ ഭ്രമിച്ചു് സംസാരികൾ കാലം കഴിക്കും; അതുകൊണ്ടു് ദുഃഖിച്ചതാണെന്നും ആയതു് മോക്ഷപ്രദമായ രാജയോഗത്തെ അല്ലെന്നും ഇവിടുന്നു് ആദിയിൽ പറകയുണ്ടായി. അതു് ശരിതന്നെ. അല്ലെങ്കിൽ ശങ്കരാചാൎയ്യർ വേദാന്തത്തെ കൊണ്ടാടി എങ്ങും പ്രസിദ്ധംചെയ്ത മഹാനാകുന്നു. അദ്ദേഹം യോഗത്തെ വിശ്വസിക്കുമോ? യോഗപ്രസിദ്ധമായ നാദാനുസന്ധാനംകൊണ്ടാണു് മുക്തനായതു് എന്നു് യോഗതാരാവലിയിൽ പറയുമോ?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! നിനക്കു് ഇതു് പറവാൻ അവകാശമില്ല. യോഗിയുടെ ശിഷ്യനായാലേ ജ്ഞാനിക്കു് മുക്തിയുള്ളു എന്നു് തെളിയിപ്പാൻവേണ്ടി എന്നാൽ മുമ്പു് ഉദാഹരിക്കപ്പെട്ട ഉപനിഷത്തിനെക്കൂടി നീ വിശ്വസിച്ചിട്ടില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു് യോഗത്തിന്നു് മാഹാത്മ്യം വരുത്തുവാൻവേണ്ടി യോഗികളാരോ ശങ്കരാചാൎയ്യരുടെ പേർവെച്ചു് യോഗതാരാവലി എന്ന പുസ്തകം എഴുതിയതാണെന്നു് പറഞ്ഞുകൂടെ?

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ഇവിടുന്നു് യുക്തികൾകൊണ്ടും ദൃഷ്ടാന്തോദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ടുംകൂടി യോഗമാഹാത്മ്യത്തെ സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനി ഒരു കുട്ടി പറഞ്ഞാലും വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞാലും ബ്രഹ്മാവ് പറഞ്ഞാലും എനിക്കു് യോഗമാഹാത്മ്യത്തെ വിശ്വസിക്കാതെ ഇരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല

ഗുരു:—ഈ സ്ഥിതിക്കു് ഇനിയും കുറച്ചുകൂടി കേൾക്കുക. ഐക്യം ജീവാത്മനോരാഹുർയോഗം യോഗവിശാരദാഃ

(എന്നു് ദേവീഭാഗവതം)

അർത്ഥം:—യോഗികൾ ജീവാത്മാവിന്റെയും പരമാത്മാവിന്റെയും ഐക്യത്തെയാണു യോഗം എന്നു് പറയുന്നതു്.

സംയോഗോയോഗഇത്യുക്തോ ജീവാത്മപരമാത്മനോ

(എന്നു് യാജ്ഞവല്ക്യസംഹിതാ

അർത്ഥം:—ജീവാത്മാവിന്റെയും പരമാത്മാവിന്റെയും ചേർച്ചയാണു് 'യോഗം' എന്നു് അറിയപ്പെടുന്നതു്. അപ്പോൾ യോഗം എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം ചേർച്ചയാണെന്നും ആ ചേർച്ച ജീവാത്മാവിനും പരമാത്മാവിനുമാണെന്നും സ്പഷ്ടമായിരിക്കുന്നു. ഹേ ശിഷ്യ! സാംഖ്യമെന്നും വേദാന്തശാസ്ത്രമെന്നും പറയപ്പെടുന്ന തത്വശാസ്ത്രത്താൽ ആത്മാവ് ഇന്നവിധമാണെന്നു് വിചാരിച്ചു് തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നു. അങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു് തീർച്ചപ്പെടുത്തിയ ആത്മാവോടുള്ള ചേർച്ചയാണ് യോഗം. അപ്പോൾ വിചാരജ്ഞാനത്തിൽനിന്നും അതീതമാണ് യോഗം എന്നു് സിദ്ധമായി ഉദാഹരണം[redacted]കൂടി തെളിയിക്കാം. കേൾക്കുക. ജലം ശീതസ്പർശവസ്തുവാകുന്നു എന്നു് നാം വിചാരിച്ചു് തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അതുകൊണ്ടു് നമുക്കു് ശൈത്യവും ഉഷ്ണശാന്തി

യും വരുമോ? ഇല്ല. ജലത്തോട് ചേൎന്നാലെ ആ അനുഭവമുണ്ടാകയുള്ളു. അപ്പോലെ ആത്മാവോട് ചേൎന്നാലെ ആനന്ദപ്രാപ്തിയും മുക്തിയും സിദ്ധിക്കു. വാസ്തവം ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ യോഗംകൂടാതെ ജ്ഞാനംകൊണ്ടു് മാത്രം ആനന്ദപ്രാപ്തിസിദ്ധിക്കും എന്നു് പറയുന്നതു് എതുപോലെ ഇരിക്കുന്നു എങ്കിൽ സ്ത്രീ സംയോഗം കൂടാതെ, സ്ത്രീസ്വരൂപത്തെ വിചാരിച്ചറിഞ്ഞാൽ കുട്ടിയുണ്ടാകുമെന്നും ദീപത്തിന്റെ യോഗംകൂടാതെ തന്നെ ദീപം ഇരുട്ടിനെ നീക്കുന്നതാണെന്നു് വിചാരിച്ചറിഞ്ഞാൽ ഇരുട്ട് നീങ്ങുമെന്നും പഞ്ചസാരയോടുള്ള യോഗം നാവിന്നു് ഇല്ലാതെതന്നെ പഞ്ചസാര മധുരമാണെന്നുള്ള ജ്ഞാനത്താൽ മധുരിക്കുമെന്നും ഔഷധം സേവിക്കാതെ തന്നെ ഔഷധം വ്യാധിയെ ശമിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നുള്ള ജ്ഞാനംകൊണ്ടും, വ്യാധി ശമിക്കുമെന്നും തീയിനെ തൊടാതെ തന്നെ തീ ചൂടുള്ള പദാൎത്ഥമാണെന്നു് വിചാരിച്ചറിഞ്ഞുകൊണ്ടു് കൈ പൊള്ളുമെന്നും പറയുമ്പോലെ ഇരിക്കുന്നു. ആശ്ചൎയ്യം! ഇതിലും വലിയ ആശ്ചൎയ്യം എന്താകുന്നു എങ്കിൽ യോഗംകൊണ്ടു് മുക്തിയില്ലെന്നു് പറയുന്നതാകുന്നു. അതു് എതുപോലെയെന്നാൽ അഗ്നി തൊട്ടാൽ അഗ്നി ചൂടുള്ളതാണെന്നു അനുഭവം വരികയില്ലെന്നും വെള്ളത്തോട്ട് ചേൎന്നുകൊണ്ടു് വെള്ളം ശീതളമാണെന്നുള്ള അനുഭവം ഉണ്ടാകയില്ലെന്നും ഉപ്പിനെ ജലത്തോട് ചേൎത്താൽ ഉപ്പു് അലിയില്ലെന്നും മററും പറയുമ്പോലെയാണു്. കഷ്ടം! കഷ്ടം! ഹേ ശിഷ്യാ! എന്തിന്നു് അധികം പറയുന്നു? ലോകത്തിലുള്ള സകല പദാൎത്ഥങ്ങളേയും ശാസ്ത്രപൂൎവ്വം യുക്തിയുക്തമായി വിചാരിച്ചറിഞ്ഞാലും അതാതു് വസ്തുക്കളുടെ ചേൎച്ച

കൊണ്ടു (യോഗംകൊണ്ടു) നമുക്കു് അതാതിന്റെ പരമാത്ഥജ്ഞാനാനുഭവവും ഫലവും സിദ്ധിക്കൂ. അപ്പോലെ പരമാത്മാവിന്റെ (പരമാനന്ദവസ്തുവിന്റെ) യോഗം കൊണ്ടേ പരമാനന്ദവും മുക്തിയും സിദ്ധിക്കയുള്ളൂ. അതു കൊണ്ടു് സർവ്വമതസാരഗ്രാഹികളുടെ ഇടയിലും യോഗം എന്ന പദത്തിന്നു് ചേർച്ചയെന്നുള്ള അത്ഥം ചേർച്ചയായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് ജ്ഞാനത്തിന്നുംകൂടി യോഗം ജീവനാണെന്നു് പറഞ്ഞതു്. കേൾക്കുക.

'ജ്ഞാനംയോഗാത്മകംവിദ്ധി'

(എന്നു് യാജ്ഞവല്ക്യസംഹിത

അത്ഥം:—ജ്ഞാനം എന്നതു് യോഗം ആത്മാവായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. (യോഗമില്ലെങ്കിൽ ജ്ഞാനം സാരമില്ല എന്നു്) അങ്ങിനെയല്ലേ? കരയുന്ന കുട്ടിയെ അമ്മ പാട്ടുപാടി ഉറക്കുന്നതുപോലെ സംസാരത്താൽ തപിക്കുന്ന മനസ്സിനെ മണിനാദം മുതലായ നാദങ്ങൾ പരമാനന്ദനിദ്രയെ പ്രാപിപ്പിക്കുന്നു. രാത്രിയിൽ ഗാഢാന്ധകാരത്തിൽ ദിഗ്ഭ്രമത്താൽ സമുദ്രമദ്ധ്യത്തിൽ ഉഴലുന്ന കപ്പലിനെ ദീപസ്തംഭത്തിലെ വെളിച്ചം കരയണയിക്കും പ്രകാരം സംസാരസമുദ്രത്തിൽ ഉഴലുന്ന മനസ്സിനെ ചന്ദ്രൻ, സൂര്യൻ, ദീപം മുതലായ വെളിച്ചം ആനന്ദക്കരയ്ക്കു് അണയ്ക്കുന്നു. മുൻ പറഞ്ഞ മണിനാദാദി ചിഹ്നങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു് അനുഭവമായി എങ്കിൽ മനസ്സിന്നു പിന്നേയും അതിനെ ലഭിപ്പാനുള്ള ആശ നിമിത്തം യോഗത്തിൽതന്നെ മഹോത്സാഹത്തോടുകൂടി യത്നംചെയ്തുതുടങ്ങും. ആ രസം നിമിത്തം സംസാരത്തിലുള്ള ആശ താനേതന്നെ വിട്ടു് യോഗത്തെ ശരണംപ്രാപിക്കും. എങ്ങിനെപോലെ എന്നാൽ അല

ഭ്യമായ സുന്ദരീസമാഗമസുഖം ഒരു കാമുകന്ന് ലഭിച്ചാൽ അതിനെത്തന്നെ സ്മരിച്ചുംകൊണ്ടു് പിന്നേയും അതു് സാധിപ്പാൻ പല യത്നംചെയ്തും മററുള്ള കാൎയ്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ കുറഞ്ഞും വരുന്നുവല്ലൊ അതുപോലെ അഥവാ വല്ല കാൎയ്യവും നടത്തേണ്ടിവന്നാൽ സ്ത്രീശക്തിനിമിത്തം ഉദാസീനനായി നടത്തുകയും മിക്കപ്പോഴും കാൎയ്യാദികളിൽ വല്ലാതെ വീഴ്ചവരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, മാതാവിനേയും പിതാവിനേയും സഹോദരമിത്രബന്ധുക്കളേയും ഉപേക്ഷിച്ചാലെ ആ സുന്ദരിയെ ലഭിക്കയുള്ളു എന്നു് വരികിൽ അങ്ങിനെയും ചെയ്തു് ആ സ്ത്രീയെ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നു. അപ്രകാരം യോഗാനന്ദചിഹ്നങ്ങളെ കണ്ടവൻ സമസ്തവിഷയങ്ങളേയും തൃണംപോലെ തള്ളി യോഗാനന്ദത്തെത്തന്നെ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് വേദാന്തികളും വേദാന്തത്തെക്കാൾ യോഗത്തിന്നു് യോഗ്യതയുണ്ടെന്നു് തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അവസാനത്തിൽ ശങ്കരാചാൎയ്യർ യോഗത്തെ അവലംബിച്ചതും അതിനാൽ തനിക്കുണ്ടായ ശാശ്വതാനന്ദപ്രാപ്തിയേയും യോഗമാഹാത്മ്യത്തേയും യോഗതാരാവലിയിൽ ഘോഷിച്ചതും. അതിരിക്കട്ടെ 'പഞ്ചദശപ്രകരണം' എന്ന വേദാന്തഗ്രന്ഥത്തിൽതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനെ കേൾക്കുക:

ബഹുവ്യാകുലചിത്താനാം വിചാരാത്തത്വധീൎന്നഹി
യോഗേയുക്തസ്തതസ്തേഷാം ധീദൎപ്പസ്തേനശാമ്യതി.

അൎത്ഥം:—വളരെ കാൎയ്യങ്ങളാൽ വ്യാകുലമായ മനസ്സോടുകൂടിയവൎക്കു് വിചാരംകൊണ്ടു് തത്വജ്ഞാനം ഉണ്ടാകയില്ല. യോഗമാണ് പററിയതു്. യോഗംകൊണ്ടു് അനാത്മകാൎയ്യങ്ങളിലുള്ള അഭിമാനം നശിക്കുന്നു. വിദ്യാര

ന്യസ്വാമികളാകുന്ന ഇതു പറഞ്ഞതു്. ഇദ്ദേഹം മഹാ വേദാന്തിയായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൊണ്ടും അസാരമായ സംസാരത്തിലുള്ള അഭിമാനത്തെ നശിപ്പിച്ചു് മോക്ഷത്തെ കൊടുപ്പാൻ യോഗംപോലെ വേദാന്തത്തിന്നു് ശക്തിയില്ല എന്നു് സ്പഷ്ടത്തിൽ തെളിയുന്നു.

ശിഷ്യൻ:— അങ്ങിനെയല്ലെ? ക്ഷേത്രത്തിൽ ചെല്ലുവാൻ മനസ്സില്ലാത്ത കളിക്കുട്ടികളും കാൎയ്യാതുരന്മാരായ കൂട്ടരും ക്ഷേത്രത്തിൽ ഭ്രമമില്ലാത്തവരുംകൂടി ഉത്സവകാലത്തിൽ കൊമ്പിന്റേയും കുഴലിന്റേയും മൃദംഗത്തിന്റേയും ഭേരിയുടേയും വെടിയുടേയും നാദങ്ങളെ കേൾക്കയും പൂക്കററി, നിലാത്തിരി, മത്താപ്പു്, ചക്രബാണക്കമ്പം, കൈവിളക്കു് മുതലായവയുടെ വെളിച്ചങ്ങളെ കാണുകയും ചെയ്യുമ്പോഴേക്കു് മററുള്ള കാൎയ്യങ്ങളും വിട്ടു് വിസ്മയിച്ചു് ക്ഷേത്രത്തിലേക്കു് ഓടിച്ചെല്ലുന്നതുപോലെ ആത്മദർശനത്തിൽ ആശയില്ലാത്ത അതിമൂഢന്മാരും കുട്ടികളുംകൂടി യോഗത്തിൽ വിസ്മയാനന്ദപ്രദങ്ങളായ മണിനാദം, ശംഖനാദം, വേണുനാദം, വീണാനാദം, മൃദംഗധ്വനി, ഭേരീനാദം മുതലായ നാദങ്ങൾ കേൾക്കയും ചന്ദ്രൻ, സൂൎയ്യൻ, അഗ്നി, നക്ഷത്രം. മിന്നൽ മുതലായ ജ്യോതിസ്സുകൾ കാണുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മററുള്ള സംസാരകാൎയ്യങ്ങളെ വിട്ടു് ഗാത്രക്ഷേത്രത്തിലെപൂരത്തിനെ കണ്ടു് വിസ്മയിച്ചാനന്ദിച്ചു് പരമാത്മസന്നിധിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. യോഗത്തിൽ ഈവക അത്ഭുതാനന്ദാനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു് കേൾക്കുമ്പോഴേക്കുതന്നെ കുട്ടികൾക്കും മൂഢന്മാർക്കും അതിൽ ആശ ജനിക്കും. മുമുക്ഷുക്കളായ സാരഗ്രാഹികൾക്കു് പിന്നെ പറയേണമോ?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! നീ പറഞ്ഞതു് വാസ്തവമാകുന്നു. എന്റെ സിദ്ധാന്തശ്രുതി കണ്ടതിന്റെ ശേഷം ചില സാരഗ്രാഹികൾ എന്റെ അരികിൽവന്നു് ഉപദേശംകിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു് അപേക്ഷിക്കുകയും ചിലൎക്കു് ഉപദേശം കൊടുക്കുകയും അവർ വിസ്മയാനന്ദതൃപ്തരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഇതു് ആശ്ചര്യമല്ല. ചില സ്ത്രീകുട്ടികൾ കൂടി ഉപദേശം കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു് എന്നെ നിൎബ്ബന്ധിച്ചു അവരുടെ പഠിപ്പിന്നു് ഭംഗംവരും, അപ്പോൾ അവരുടെ ശേഷക്കാർ എന്നെ അസഭ്യം പറഞ്ഞുതുടങ്ങുമെന്നു് കരുതി അവൎക്കു് ഞാൻ ഉപദേശിച്ചിട്ടില്ല. ഹരി എന്ന അക്ഷരം അറിയാത്തവൎക്കു് കൂടി ഉപദേശിക്കുകയുണ്ടായി. അവരും ശാശ്വതാനന്ദത്തിന്നു് പൂൎണ്ണപാത്രമായി സുഖിക്കുന്നു. ഇതാണു് എല്ലാററിലുംവെച്ചു് വിസ്മയം. വേദശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം പഠിച്ചാലേ മുക്തികിട്ടൂ എന്നു് വിചാരിച്ചു അലയുന്നവർ അസംഖ്യം. കൎമ്മങ്ങളെല്ലാം ചെയ്താലേ യോഗജ്ഞാനങ്ങൾക്കു് അധികാരിയാവൂ എന്നു് വിശ്വസിച്ചു് അലയുന്നവർ അനന്തം. പരമാൎത്ഥം എവിടേയോ കിടക്കുന്നു: ശാസ്ത്രാദികൎമ്മാദികളിൽ അലയുന്ന കൂട്ടർ എവിടേയോ കിടക്കുന്നു! ഹേ പ്രിയ ശിഷ്യ! കൃഷ്ണന്നു് അതിപ്രിയനല്ലേ അൎജ്ജുനൻ? അല്ലെങ്കിൽ കപടസന്യാസിവേഷത്താൽ തന്റെ ജ്യേഷ്ഠനായ ബലഭദ്രനേയും മററും തോല്പിച്ചു് തന്റെ പ്രിയസഹോദരിയായ സുഭദ്രയെ മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ കൃഷ്ണൻ വേണ്ടുന്ന സഹായം ചെയ്യുമോ? ഭൃത്യനെപ്പോലെ അൎജ്ജുനന്റെ തേർ തെളിക്കുമോ? ഇല്ല. അങ്ങിനെയുള്ള അതിപ്രിയനായ അൎജ്ജുനന്നു് കൃഷ്ണൻ എന്താണു ഉപദേശിച്ചതു്? യോഗമല്ലേ? കേൾക്കുക.

ഭഗവൽ ഗീതാസാരം

തപസ്വിഭ്യോധികോയോഗീ ജ്ഞാനിഭ്യോപി മതോധികഃ
കർമ്മിഭ്യശ്ചാധികൊയോഗീ തസ്മാദ്യോഗീഭവാർജ്ജുന!

അൎത്ഥം:—യോഗി തപസ്വികളെക്കാൾ കേമനാകുന്നു, യോഗി ജ്ഞാനികളിലുംവെച്ചു മീതെയാകുന്നു. യോഗി കർമ്മികളിലും വെച്ചു മീതെയാകുന്നു. ഹേ അർജ്ജുന! അതുകൊണ്ടു് നീ യോഗിയായി ഭവിക്കു!

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ഈ ശ്ലോകത്തിൽ 'ജ്ഞാനിഭ്യോപിമതോധികഃ' എന്നതിന്നു് ശാസ്ത്രജ്ഞാനമുള്ളവരെക്കാൾ മീതെയാണ് യോഗി എന്നാണ് അൎത്ഥം.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! അങ്ങിനെ അൎത്ഥം കല്പിക്കുന്നതു് അബദ്ധമാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒന്നാമതു് പ്രകൃതംതന്നെ മാറിപ്പോകുന്നുവല്ലൊ. ഉത്തമസുഖത്തിനെ (മോക്ഷത്തെ) ലഭിപ്പാനുള്ള മതവിഷയത്തെപ്പററിയാണ് പ്രകൃതം. ആ സുഖത്തിന്നു് തപസ്സിനെക്കാളും ജ്ഞാനത്തെക്കാളും കർമ്മത്തെക്കാളും യോഗമാണ് മുഖ്യം എന്നു് കൃഷ്ണൻ പറയുമ്പോൾ 'ജ്ഞാനിഭ്യഃ' എന്ന പദത്തിന്നു് ശാസ്ത്രികളേക്കാൾ എന്നു് അൎത്ഥം കല്പിച്ചു് യോഗി ശാസ്ത്രികളെക്കാൾ മീതെയാണെന്നു് പറയുന്നതു് പ്രകൃതവിരോധമാകുന്നു. ശാസ്ത്രജ്ഞാനതാരതമ്യത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുമ്പോഴല്ലേ ശാസ്ത്രികളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരേണ്ട ആവശ്യം? കഷ്ടം! ശാസ്ത്രികളെക്കാൾ യോഗ്യനാണ് യോഗി എന്നു് പറഞ്ഞിട്ടു് യോഗിക്കു് എന്തൊരു മാഹാത്മ്യമാണ് കിട്ടാനുള്ളതു്? ശാസ്ത്രി എവിടെ, യോഗി എ

വിടെ? ശാസ്ത്രി എന്നു് പറയുന്നതു് ആരാണു്, യോഗി എന്നു പറയുന്നതു് ആരാണു്? അതു് അറിവാൻകൂടി വക തിരിവില്ലാത്ത കൂട്ടത്തിലാണു് കൃഷ്ണൻ എന്ന നിന്ദയിൽ ചെന്നു് കലാശിക്കുന്നുവല്ലോ നിൻെറ അൎത്ഥകല്പനം. കൃഷ്ണൻ ആ തരത്തിലാണെങ്കിൽ മേല്പറഞ്ഞ ശ്ലോകത്തിൽ 'തപസ്വിഭ്യോധികോയോഗീ' ശാസ്ത്രിഭ്യോപിമതോധികഃ' എന്നു് തന്നെ പ്രയോഗിക്കാമല്ലോ. ശാസ്ത്രി എന്ന വാക്കും അതിൻെറ അൎത്ഥവും കൃഷ്ണൻ അറികയില്ലയൊ? അറിയും. അതു് അറിയാതെ 'ജ്ഞാനിഭ്യോ' എന്നു് പ്രയോഗിച്ചതല്ല. 'ജ്ഞാനിനസ്തത്വദൎശിനഃ' (ജ്ഞാനികൾ തത്വദൎശികളാകുന്നു=ആത്മാനാത്മവിചാരജ്ഞാനത്തോടുകൂടിയവരാകുന്നു) എന്നു് നാലാം അദ്ധ്യായത്തിൽ കൃഷ്ണൻതന്നെ തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുമ്പോൾ ജ്ഞാനി എന്ന പദത്തിന്നു് ശാസ്ത്രി എന്നൎത്ഥം കല്പിക്കുന്നതു് കൃഷ്ണൻെറ അഭിപ്രായത്തിന്നും പ്രകൃതത്തിന്നും അൎത്ഥത്തിന്നും വിരോധമാകുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—കൃഷ്ണൻ ജ്ഞാനികളെ മുമ്പു് അങ്ങിനെ ഉൽകൃഷ്ടന്മാരായി വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ, അവരെക്കാൾ മീതെയാണു് യോഗികൾ എന്നു് ഇപ്പോൾ പറയുന്നതു്, പൂൎവ്വാപരവിരോധമായിത്തീരുമല്ലൊ എന്നു് ശങ്കിച്ചിട്ടാണു് 'ജ്ഞാനിഭ്യഃ' എന്ന പദത്തിന്നു് അൎത്ഥം മാററി കല്പിച്ചതു്.

ഗുരു:—എന്നാൽ ആശ്ലോകത്തിൽ 'കൎമ്മിഭ്യോപിമതോധികഃ' (കൎമ്മികളെക്കാളും യോഗി കേമൻ) എന്നു് പറഞ്ഞതിന്നും അൎത്ഥം മാററി കല്പിക്കേണം. കൎമ്മികളേയും

കേമന്മാരായി വർണ്ണിച്ച് അവർക്കും മുക്തികിട്ടുമെന്നു ഗീതയിൽ കൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കേൾക്കുക.

ധ്യാനേനാത്മനി പശ്യന്തി കേചിദാത്മാനമാത്മനഃ
അന്യേ സാംഖ്യേന യോഗേന കർമ്മയോഗേന ചാപരേ.

ഇതിൽ കർമ്മയോഗംകൊണ്ട് ചിലർ ആത്മാവിനെ കാണുന്നു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് കർമ്മികളെക്കാളും യോഗികൾ മീതെ എന്നു പറവാനും നിർവ്വാഹമില്ലെന്നു വരുന്നു. അപ്പോൾ ഈ ഘട്ടത്തിലും കൃഷ്ണനെ നന്നാക്കണമെങ്കിൽ കർമ്മിഭ്യോപി എന്നപദത്തിന്നു ദുഷ്ടകർമ്മിഭ്യോപി (ദുഷ്ടകർമ്മം ചെയ്യുന്നവരെക്കാളും) യോഗി കേമനാണു എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കണം. ഇതിനേക്കാൾകൃഷ്ണനെ അസഭ്യം പറയുന്നതാണു നല്ലതു്. ഹേ ശിഷ്യ,കൃഷ്ണന്റെ അഭിപ്രായത്തെ അറിയാതെയും യോഗശാസ്ത്രത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ അറിയാതെയും ചിലർശങ്കിക്കുന്നതാണു്. യോഗംതന്നെയാണു ജ്ഞാനാദികളെക്കാൾഅത്യുൽകൃഷ്ടം എന്നാണു കൃഷ്ണന്റെ അഭിപ്രായം. ആ അഭിപ്രായത്തെ തന്നെയാണു 'തപസ്വിഭ്യോധികോയോഗീ' എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ ഘോഷിച്ചതും, മുമ്പു ജ്ഞാനത്തെയും കർമ്മത്തെയും വർണ്ണിച്ചതുകൊണ്ടു മുക്തിക്കു ഇതു രണ്ടും മതി എന്നു വിചാരിച്ചു മുക്തിക്കു മുഖ്യമായ യോഗത്തിൽ ഏർപ്പെടാതെ ഇരുന്നുപോകരുതെന്നു കരുതി 'തപസ്വിഭ്യോധികോ യോഗീ' എന്ന ശ്ലോകംകൊണ്ടു യോഗം സർവ്വോൽകൃഷ്ടമാകുന്നു എന്നു വിശേഷിച്ചു വിധിച്ചതാകുന്നു. യോഗമാകുന്ന സൂത്രം കൊണ്ടാണു ഗീതാപ്രബന്ധത്തെ കൃഷ്ണൻ ദൃഢമായി ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സാംഖ്യജ്ഞാനകർമ്മാദികളിൽ കൃഷ്ണൻ യോഗത്തെ കൂട്ടിക്കലർത്തീട്ടുണ്ടു്. അതു

കൊണ്ടാണ് സാംഖ്യയോഗം, കൎമ്മയോഗം, ജ്ഞാനകൎമ്മസന്യാസയോഗം എന്നിങ്ങനെ സാംഖ്യം മുതലായ പദങ്ങളോട് യോഗപദത്തെ കൂട്ടിച്ചേൎത്തിരിക്കുന്നതു്. അല്ലാതെ യോഗം എന്ന പദത്തിന്റെ അൎത്ഥമോ യോഗത്തിന്റെ ശക്തിയോ സാംഖ്യത്തിനോ കൎമ്മത്തിനോ സന്യാസത്തിനോ ഉണ്ടായിട്ട് ചേൎത്തതല്ല. പിന്നെ യോഗം എന്ന പദം ചേൎത്തിയതുകൊണ്ടു് സാംഖ്യം, കൎമ്മം, സന്യാസം, ഭക്തിമുതലായവയ്ക്കു് ഒരു ബഹുമാനവും സിദ്ധിക്കുന്നു, അവർകൾ എന്ന പദത്തെ ഒരു നാമത്തോടു് ചേൎക്കുമ്പോൾ കിട്ടുന്നതുപോലെ ഒരാളെക്കുറിച്ചു് നാം പറയുമ്പോൾ രാമൻമേനോൻ എന്നു് പറയുന്നതിനെക്കാളും രാമൻമേനോൻ അവർകൾ എന്നു് പറയുന്നതിൽ ബഹുമാനം സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടു്, അങ്ങിനെ ആലോചിക്കുമ്പോഴും യോഗത്തിന്നു് സൎവ്വോൽകൃഷ്ടതയുണ്ടെന്നും സാംഖ്യം. ജ്ഞാനം, കൎമ്മം, ഭക്തി മുതലായവയ്ക്കു് അത്ര ഉൽകൃഷ്ടതയില്ലെന്നും സിദ്ധമായി. ഉണ്ടെങ്കിൽ സാംഖ്യാദികളുടെ യോഗ്യതാസിദ്ധിക്കു വേണ്ടി യോഗത്തെ അവയോടുകൂട്ടി പ്രയോഗിക്കേണ്ട. പൊന്നിൻകുടത്തിന്നു് പൊട്ടുവേണ്ട. അങ്ങിനെ യോഗശബ്ദത്തെ പ്രയോഗിച്ചതുകൊണ്ടു് കൃഷ്ണൻ യോഗാനന്ദഭ്രാന്തനാണെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയല്ലേ? ഏവന്നു് ഏതിൽ ആസക്തിയുണ്ടോ അവൻ അതിനെ സൎവ്വത്ര പ്രശംസിക്കുന്നതു് സാധാരണസമ്പ്രദായമാണ്. നോക്കുക. വിഷ്ണുഭക്തൻ വിഷ്ണുവിനേയും ശിവഭക്തൻ ശിവനേയും ബുദ്ധമതാനുസാരികൾ ബുദ്ധനേയും ക്രിസ്ത്യന്മാർ ക്രിസ്തുവിനേയും സ്ത്രീഭ്രാന്തൻ സ്ത്രീയേയും പ്രശംസിക്കുന്നു. അതാതു നാമങ്ങളെ ഉച്ചരിക്കുന്നതു കൂടി ആ കൂട്ടക്കാർക്കു് അതിസന്തോഷകരമായിരിക്കുന്നു.

അതുപോലെ കൃഷ്ണന്നു് യോഗം എന്ന നാമം ഉച്ചരിക്കുന്നതുകൂടി അത്യാനന്ദമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടും സാംഖ്യം, ജ്ഞാനം, കർമ്മം മുതലായവയിൽകൂടി യോഗശബ്ദത്തെക്കൂട്ടി ഉച്ചരിക്കുന്നതാകുന്നു. ചില പിതാക്കന്മാർ സ്വപുത്രന്മാർക്ക ഈശ്വരഭക്തികൊണ്ടും സ്നേഹംകൊണ്ടും ഈശ്വരൻേറയും മററും നല്ല പേരുകൾ നാമകരണനാളിൽ ഇടും. അതുപോലെ കൃഷ്ണൻ യോഗം എന്ന നാമത്തേയും ഗീതയിൽ സർവ്വത്ര ചേർത്തിരിക്കുന്നു. കൃഷ്ണൻ മഹായോഗഭ്രാന്തൻതന്നെ. അന്ത്യകാലത്തിലും കൃഷ്ണൻ യോഗനിഷ്ഠയോടുകൂടിയിട്ടാണ് ദേഹത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചതും. അങ്ങിനെ യോഗത്താൽ ദേഹത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചാലേ മുക്തികിട്ടു എന്നുകൂടി ഗീതയിൽ ഘോഷിച്ചിരിക്കുന്നുവല്ലൊ. കേൾക്കുക.

പ്രയാണകാലേമനസാചലേന
ഭക്ത്യായുക്തോയോഗബലേനചൈവ
ഭ്രുവോർമ്മദ്ധ്യപ്രാണമാവേശ്യ സമ്യക്
സതംപരം പുരുഷമുപൈതിദിവ്യം

അത്ഥം:—ഭക്തിയോടും യോഗബലത്തോടുംകൂടിയവൻ ഏവനൊ അവൻ മരണകാലത്തിൽ സ്ഥിരമായ മനസ്സോടുകൂടി പ്രാണവായുവിനെ പുരികങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ നിറുത്തി ആ പരംജ്യോതിസ്സിനോടു് ചേരുന്നു. (സായുജ്യമുക്തിയെ പ്രാപിക്കുന്നു) ഹേ ശിഷ്യാ, ഇതാണ് യോഗം. ഇങ്ങിനെ പരമാത്മാവോടു് ചേരുന്ന യോഗത്തെത്തന്നെയാണ് പ്രധാനമായി കൃഷ്ണൻ അർജ്ജുനന്നു് ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഗീതയിൽ ഈ യോഗത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യത്തെ കൃഷ്ണൻ വർണ്ണിച്ചതു് കേൾക്കുക:

ജിജ്ഞാസുരപിയോഗസ്യശബ്ദബ്രഹ്മാതിവർത്തതെ

അർത്ഥം:—യോഗത്തെ അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ഇച്ഛിക്കുന്നവൻകൂടി വേദത്തെ അതിക്രമിക്കുന്നു. (എന്നാൽ അവന്ന് വേദപാരായണവും വേദോക്തകർമ്മങ്ങളും ഒന്നും ആവശ്യമില്ലെന്ന് സാരം.)

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ഈ അത്യൽകൃഷ്ടമായ യോഗം മാത്രം കൃഷ്ണൻ ഉപദേശിച്ചാൽ എളുപ്പത്തിൽ ഉത്തമസുഖത്തെ പ്രാപിച്ച് ആനന്ദിക്കാമല്ലൊ. അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ വേദോക്ത സകല കർമ്മങ്ങളേയും ചെയ്യണം അല്ലെങ്കിൽ ദോഷമുണ്ട്, കർമ്മയോഗംകൊണ്ട് മുക്തിയുണ്ട് എന്നിങ്ങനെ മിശ്രമാക്കിയതുകൊണ്ടല്ലെ സാരം ഗ്രഹിക്കാതെ നാനാവിധ കർമ്മങ്ങൾചെയ്ത് ജനങ്ങൾ ദുഃഖിക്കുന്നതു്?

ഗുരു:— ഹേ ശിഷ്യ! അജ്ഞാനികളുടെ ഇടയിൽ കർമ്മത്തെ ദൂഷിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അനേകം അനർത്ഥം നേരിടും. അതുകൊണ്ട് യോഗജ്ഞാനത്തെ പ്രബലപ്പെടുത്തുവാൻവേണ്ടി കർമ്മദൂഷണം ചെയ്യരുതു് എന്നാണ് കൃഷ്ണന്റെ അഭിപ്രായം. അതു് കൃഷ്ണൻതന്നെ ഗീതയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കേൾക്കുക.

നബുദ്ധിഭേദംജനയേദജ്ഞാനാംകർമ്മസംഗിനാം
ജോഷയേൽസർവ്വകർമ്മാണി വിദ്വാൻയുക്തസ്സമാചരൻ.

അർത്ഥം:—ജ്ഞാനി കർമ്മത്തിൽ ശ്രദ്ധയുള്ള അജ്ഞാനികളുടെ ബുദ്ധിക്ക് ഇളക്കം വരുത്തരുതു്. താനും അവരോടുകൂടി കർമ്മങ്ങളെ ആചരിച്ച് അവരെക്കൊണ്ട് സർവ്വ കർമ്മങ്ങളേയും ചെയ്യിക്കേണം. ജ്ഞാനി ഇങ്ങിനെ ചെയ്യിട്ടില്ലെങ്കിൽ എന്താണു അനർത്ഥം എങ്കിൽ ജ്ഞാ

ന്നി കർമ്മാസക്തന്മാരോട്ട് അവരുടെ കർമ്മത്തെ ദൂഷിച്ചു് ജ്ഞാനത്തെ സ്ഥാപിപ്പാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ അവർ അസഭ്യം പറയും. പിന്നെയും ജ്ഞാനി കൂട്ടാക്കാതെ യുക്തികളും പ്രമാണങ്ങളും പറഞ്ഞു് അവരുടെ കർമ്മങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ചാൽ തല്ലും കൊള്ളേണ്ടിവരും. ജ്ഞാനശക്തികൊണ്ടു് അതും സഹിച്ചു് എന്തായാലും നല്ലതു് ഉപദേശിക്കതന്നെ എന്നു് വിചാരിച്ചു പിന്നേയും കർമ്മത്തെ ദൂഷിപ്പാൻ തുടങ്ങിയാൽ അജ്ഞാനികൾ പല ഉപദ്രവങ്ങളുംചെയ്തു് ജ്ഞാനിയെ നാട്ടിൽനിന്നു് ഓടിച്ചുകളയും, അല്ലെങ്കിൽ കൊല്ലും. ഈ വക ഹിംസ ജ്ഞാനികൾക്ക് നേരിടാതെ ഇരിപ്പാൻവേണ്ടിയും, ജ്ഞാനികളെ ഉപദ്രവിച്ചിട്ടുള്ള മഹാപാപം അജ്ഞാനികൾക്ക്സംഭവിക്കാതെ ഇരിപ്പാൻ വേണ്ടിയും ജ്ഞാനികൾ നാട്ടിൽ നശിച്ചാൽ ജിജ്ഞാസുക്കൾക്കുകൂടി ഉപദേശിപ്പാൻ ആളില്ലാതെ അവർ കഷ്ടത്തിലകപ്പെടാതെ ഇരിപ്പാൻ വേണ്ടിയും യോഗജ്ഞാനസമ്പ്രദായം അസ്തമിച്ചുപോകാതെ ഇരിപ്പാൻവേണ്ടിയും കർമ്മാസക്തന്മാരോട്ട കർമ്മങ്ങളെ ദൂഷിക്കാതെ ഇണങ്ങിയിരിക്കേണമെന്നു കൃഷ്ണൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതാകുന്നു. അല്ലാതെ അജ്ഞാനകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യണമെന്നോ ചെയ്യിപ്പിക്കേണമെന്നോ കൃഷ്ണന്നു് ആന്തരത്തിൽ ഇല്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽ ആ ശ്ലോകത്തിൽ "അജ്ഞാനാം കർമ്മസംഗിനാം" എന്ന രണ്ടു് പദം പ്രയോഗിക്കുമോ? ആ പ്രയോഗംകൊണ്ടു് കർമ്മസംഗികൾ മൂഢന്മാരാണ് എന്നു് കൃഷ്ണൻ കണ്ടും തുറന്നു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവല്ലോ. വേദവിധിപ്രകാരം കർമ്മം ചെയ്യുന്നവരെ മൂഢന്മാർ എന്നു് പറയുന്നതു് തെററല്ലേ? അവരെ സത്തുക്കൾ എന്നല്ലേ പറയേ

ണ്ടല്ലൂ്? ഇതുകൊണ്ടു് കൃഷ്ണന്നു് കർമ്മങ്ങൾ ഹിതമല്ലായെന്നു് തീർച്ചപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ഹിരണ്യന്റെ നാട്ടിൽ ചെന്നാൽ ഹിരണ്യായനമഃ എന്നാണല്ലോ. അല്ലെങ്കിൽ ഹിരണ്യൻ കൊന്നുകളയും. അജ്ഞാനികൾ അങ്ങിനെ ചെയ്യുമോ എന്നു് ശങ്കിക്കേണ്ട, ചെയ്യും. ക്രിസ്തു ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനും മനുഷ്യരുടെ പാപത്തെ നീക്കി പരിശുദ്ധന്മാരാക്കാൻവേണ്ടി അവതരിച്ചതാണെന്നും ക്രിസ്ത്യന്മാർ പറയുന്നു. ക്രിസ്തു മഹാശാന്തനും സത്യം ആയിരുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ക്രിസ്തു തപത്തെ പ്രശംസിച്ചപ്പോൾ മതവിരോധമായിട്ടാണു് പ്രസംഗിക്കുന്നതു് എന്നു കുററം ആരോപിച്ചു് അദ്ദേഹത്തെ കുരിശിൽ തറച്ചു് കൊന്നു. ബുദ്ധനെ നാട്ടിൽനിന്നു് ഓടിച്ചില്ലേ? ഇദ്ദേഹം ദയാനിധിയും ജ്ഞാനനിധിയും ആയിരുന്നു. പശുഹിംസയോടുകൂടിയ യാഗത്തെ നിർത്തൽ ചെയ്യാൻവേണ്ടിയിട്ടുള്ള വിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമാണെന്നു് ഹിന്ദുക്കൾ സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും എന്താണു് ഫലം സിദ്ധിച്ചതു്? കൃഷ്ണൻ അനേക ദിവ്യശക്തികളെ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് പുരാണങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ഗോവർദ്ധനപർവ്വതത്തെ ഉയർത്തി കുടയായി പിടിച്ചു; ഒരു കൂനിയുടെ പ്രകൃതിസിദ്ധമായ വളവിനെക്കൂടി നേരെയാക്കി; എന്നിട്ടും ദുര്യോധനന്റെ ബുദ്ധിയെ നേരെയാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞുവോ? സൂചിമുനയോളം സ്ഥലം രാജ്യാവകാശികളായ പാണ്ഡവന്മാർക്കു് കൊടുപ്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞുവോ? ഇല്ല. വിശ്വരൂപം കാണിച്ചു് വിസ്മയിപ്പിച്ചു എന്നും വിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമാണ് എന്നും പുരാണാദികൾകൊണ്ടു് കാണുന്നു. എന്നിട്ടും ദുര്യോധനാദികൾ കൃഷ്ണനെ മാട്ടക്കാരനാണെന്നും മററും അസഭ്യം പറഞ്ഞു് പിടിച്ചുകെട്ടുവാൻകൂടിശ്രമിച്ചപ്പോൾ! കുററമല്ല.

മത്സരിച്ചു് നശിപ്പാനുള്ള കാലം അടുത്തവരോടും കർമ്മസംഗികളായ അജ്ഞന്മാരോടും വിഹിതമായതു് ഉപദേശിച്ചാൽ പാമ്പിന്നു് പാൽ കൊടുത്താലുള്ള ഫലംതന്നെ. അതുകൊണ്ടു് അനർത്ഥനിവൃത്തിക്കവേണ്ടി അജ്ഞാനികൾക്കു് അനുകൂലിയായിപ്പോലെ കൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞതാകുന്നു. അതിന്നുവേണ്ടിത്തന്നെയാണു് ഗീതയിൽ കൃഷ്ണൻ താഴെ പറയും പ്രകാരവും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്.

ശരീരയാത്രാപിചതേനപ്രസിദ്ധ്യേദകർമ്മണഃ

(നീ കർമ്മം ചെയ്യാതെ ഇരുന്നാൽ നിന്റെ ദേഹത്തെ സംരക്ഷിപ്പാൻ കൂടി നിനക്കു് കഴികയില്ല) ഇവിടെ നാം ഒരു വിചാരണ ചെയ്യുക. യാഗകർമ്മം ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ ദേവേന്ദ്രനോ ദേവന്മാരോവന്നു കുത്തികൊലപ്പെടുത്തുമോ? പ്രദോഷവ്രതമോ ഏകാദശിവ്രതമോ മററോ എടുത്തു് പട്ടിണി കിടന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ ശിവനോ വിഷ്ണുവോ കോപിച്ചു ശിരച്ഛേദംചെയ്യുമോ? രാമേശ്വരം,കാശി മുതലായ തീർത്ഥസ്ഥലങ്ങളിൽ ഭ്രമിച്ചു അലഞ്ഞു് കായക്ലേശകർമ്മം ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ വിശ്വനാഥനോ രാമേശ്വരനോ ക്രോധിച്ചു് ഹിംസിക്കുമോ? ക്ഷേത്രംകെട്ടി കല്ലിനെ നാട്ടി പൂജിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ ക്ഷുത്തു സഹിപ്പാൻ കഴിയാതെ ശിവനോ മററു ദേവന്മാരോ കോപിച്ചുവന്നു് നമ്മെകൊല്ലുമോ? ഇല്ല. യോഗ്യതയുള്ള മനുഷ്യൻകൂടി തന്നെ പൂജിക്കുന്നില്ല എന്ന സംഗതിയാൽ മറെറാരുവനെ ഹിംസിക്കയില്ല; യാതൊരു ഉപദ്രവത്തിലും പെടുത്തുകയും ഇല്ല. അത്രകൂടി യോഗ്യതയില്ലാത്ത കൂട്ടത്തിലാണോ ദൈവവും ദേവന്മാരും? കർമ്മം ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ ദേഹത്തെ സംരക്ഷിപ്പാൻകൂടി നിനക്കു് കഴികയില്ല എന്നു് പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം എന്താണു്? ക

മ്മസംഗികളായ അജ്ഞന്മാരുടെ ബുദ്ധിയെ ഭേദിപ്പിക്കരുതു് എന്നു് കൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞതിന്റെ അൎത്ഥം എന്താണു്? പറയാം, കേൾക്ക, സംസാരത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ ജ്ഞാനിയാണെന്നുവെച്ചു് ജാതിയേയും ജാത്യാചാരത്തേയും ദൂഷിച്ചു് അതു് വിട്ടു്നടന്നാൽ ഇവൻ ഭ്രഷ്ടൻ, ഇവനു കിണറുംകുളവുംതൊട്ടുവാൻ പാടില്ല എന്നു്വിധിച്ചു് അജ്ഞാനികൾ നീക്കി നിറുത്തും. അതു്കൂട്ടാക്കാതെ ജാത്യാദികൎമ്മങ്ങളെ ദൂഷിച്ചു് പിന്നേയും അവരോടു് തിരക്കിത്തുടങ്ങിയാൽ ബലാൽക്കാരേണ പിടിച്ചുപുറത്താക്കുക, ഉപദ്രവിക്കുക, ദേഹനാശംവരെ ഉള്ള ആപത്തിന്നു്പാത്രമാക്കുക ഇത്യാദികളായ അനൎത്ഥങ്ങൾക്കു് ജ്ഞാനിയെ പാത്രമാക്കിത്തീൎക്കും. ഇതാണു് കൎമ്മസംഗികളായ അജ്ഞാനികളുടെ ബുദ്ധിയെ ഭേദിപ്പിക്കരുതു്, കൎമ്മംചെയ്യാഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ നിനക്കു്ശരീരത്തെസംരക്ഷിപ്പാൻകൂടി കഴികയില്ല എന്നു് പറഞ്ഞതിന്റെഅൎത്ഥം. അല്ലാതെ ദേവന്മാരിൽനിന്നു ഭയപ്പെട്ടു് അങ്ങിനെവിധിച്ചതല്ല. ഈശ്വരൻ ഇല്ലെന്നുവാദിക്കുന്നനിരീശ്വരന്മാരെക്കൂടി ഈശ്വരനോ ദേവന്മാരോ ഉപദ്രവിച്ചു കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് അജ്ഞാനികളിൽനിന്നു് ഉപദ്രവം നേരിടാതെ ഇരിപ്പാൻവേണ്ടി കൃഷ്ണൻ ജ്ഞാനികളും അജ്ഞാനികളുടെ ഇടയിൽ അവരെ അനുസരിച്ചു്കൎമ്മം ചെയ്യേണമെന്നു് പറഞ്ഞതാകുന്നു. അൎത്ഥം 'അജ്ഞാനാം കൎമ്മസംഗിനാം' എന്നു് സാഭിപ്രായവിശേഷണവിശേഷ്യങ്ങൾകൊണ്ടുതന്നെ വ്യക്തമായിരിക്കുന്നു. ബുദ്ധാദികളുടെ ചരിത്രവും ആ അൎത്ഥത്തെ അത്യന്തം വ്യക്തമാക്കുന്നു, പോരെങ്കിൽ എന്റെ മോക്ഷപ്രദീപം വായിച്ച കർമ്മസംഗികളായ കൂട്ടക്കാരും ആ അർത്ഥത്തെ നല്ലവണ്ണം എനിക്കു്

വ്യാഖ്യാനിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നു. കർമ്മം സകാമമായാലും നിഷ്ക്കാമമായാലും അത്യന്തം ദുഃഖമാകുന്നു. നോക്കുക നാം നിഷ്ക്കാമമായും ഈശ്വരാർപ്പണമായും വെയിൽകൊണ്ടു ബുദ്ധിമുട്ടി പട്ടിണികിടന്നു തപസ്സുചെയ്താലും ഏകദശ്യാദിവ്രതമനുഷ്ഠിച്ചാലും പണത്തിൻെറയും മററും ആശകൊണ്ടു മേൽപ്രകാരം ചെയ്താലും താപവും ക്ഷുൽപിപാസാദി ദുഃഖങ്ങളും കഠിനമായി നമുക്ക് ഉണ്ടാകും. ഇതു് എല്ലാവക്കും അനുഭവപ്പെട്ട കാര്യമാകുന്നു. കർമ്മം അജ്ഞാനത്തെ വദ്ധിപ്പിക്കുന്നതായാലും ദേഹോപദ്രവത്തിനു ഹേതുവായിരിക്കുന്നതിനാലും മോക്ഷത്തിനു മഹാവിരോധിയാകുന്നു എന്നതു് അനുഷ്ഠാതൃക്കുകൾക്കുമാത്രം അനുഭവമാകുന്നു. കർമ്മത്തിൽ ഭ്രമിക്കുന്നവരെ മൃഗപ്രായന്മാരായിട്ടു വിഷ്ണുഭഗവാൻ, വസിഷ്ഠാദിജ്ഞാനികൾ മുതലായവർ നിന്ദിച്ചും കാണുന്നു. അങ്ങിനെ ഇരിക്കെ ഉഭയസുഖത്തെ കൊടുക്കുന്ന അജ്ഞാനകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്വാൻ മനഃപൂർവ്വം ഗീതയിൽ ഉപദേശിച്ചു എന്നു് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവർ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. കൃഷ്ണൻ തന്നെ പ്രത്യക്ഷനായി വന്നിട്ടു ഞാൻ പരമാർത്ഥത്തിൽ അങ്ങിനെ ഉപദേശിച്ചതു ശരിയാണ് എന്നുപറഞ്ഞാലും ഞാൻ വിശ്വസിയ്ക്കുകയില്ല. ഗീതയുടെ ഹൃദയം മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടോ എന്നു് പരീക്ഷിപ്പാനൊ മറെറാ വേണ്ടി കൃഷ്ണൻ പറയുന്നതാണെന്നേ ഞാൻ വിചാരിക്കൂ. നാളികേരം തിന്നിട്ടുള്ള എന്നോടു് 'നാളികേരത്തിൻെറ ചകിരിയും, ചിരട്ടയും തിന്നണം എന്നു് ഞാൻ ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ടു'' എന്നു് കൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞാൽ നാളികേരത്തിൻെറ ആസ്വാദ്യാംശത്തെ ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവനൊ എന്നു പരീക്ഷിയ്ക്കാനോ മറെറാ അങ്ങിനെ പറയുന്നതാണെന്നു് എനിക്കു്

തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാനല്ലേ അവകാശമുള്ളതു്? അതുകൊണ്ടു് ഗീതയുടെ ഹൃദയം യോഗംതന്നെ. എന്നാൽ സദാനന്ദത്തെ നല്കുന്ന ഈ ഉൽകൃഷ്ടയോഗത്തേയോ ഇഹലോകസുഖത്തേയോ സാധിക്കേണമെങ്കിൽ ശരീരത്തെ സംരക്ഷിക്കണം. ശരീരത്തെ സംരക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ പണം വേണം. പണം വേണമെങ്കിൽ കർമ്മംചെയ്യണം (പ്രവൃത്തിയെടുക്കണം) അതു് ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ ശരീരത്തെക്കൂടി ആർക്കും സംരക്ഷിപ്പാൻ കഴികയില്ല. അതുകൊണ്ടു് കർമ്മം ചെയ്യണം എന്ന ആന്തരാർത്ഥത്തെയാണു മനഃപൂർവ്വമായി ഗീതയിൽ വെച്ചിട്ടുള്ളതു്.

അതുകൊണ്ടു് രാജാവായാലും യോഗിയായാലും ജ്ഞാനിയായാലും കർമ്മിയായാലും പ്രവൃത്തിയെടുക്കണം, മടിയന്മാരായി പുരുഷപ്രയത്നം വിട്ടിരിക്കരുതു് എന്നു് സാരം. ഈ ഉപദേശം യുക്തികൊണ്ടും അനുഭവംകൊണ്ടും പ്രമാണംകൊണ്ടും സർവ്വമതക്കാർക്കും പാറിയതായിരിക്കുന്നു. ചിലർ കച്ചവടം, കൃഷി, കൈത്തൊഴിൽ, ഉദ്യോഗം മുതലായ പ്രവൃത്തികളിൽ ഒന്നിലും മടികൊണ്ടു പ്രവേശിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ക്രമേണ കയ്യിലുള്ള മുതലെല്ലാം തിന്നുതീരുകയും ശരീരഭരണത്തിന്നു നിർവ്വാഹമില്ലാതെ വരികയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ കള്ളസാക്ഷി, ചതി, കളവു്, ഹിംസ മുതലായ ദുഷ്ടകർമ്മങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു ദൈവശിക്ഷക്കും രാജദണ്ഡനക്കും പാത്രമായി ദുഃഖിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ അസംഖ്യംപേരെ നാം കാണുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു്

വിഹിതകർമ്മം ചെയ്യാത്ത മടിയനായിരുന്നാൽ ശരീരത്തെ രക്ഷിപ്പാൻകൂടി കഴിയാത്ത കെട്ടുപോകമെന്നതു് നമുക്കു് അനുഭവമായി. മടിയിൽമീതെ ഒരു ശത്രു ഇല്ലെന്നാണു് പ്രമാണം.

ആലസ്യംഹിമനുഷ്യാണാം ശരീരസ്ഥാ മഹാരിപുഃ
(എന്നു് ഹിതോപദേശം)

അർത്ഥം:—മനുഷ്യർക്കു് ശരീരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു മഹാശത്രുവുണ്ടു്. അതു് മടിതന്നെ. മററുള്ള ശത്രുക്കളെ നിരൂപിച്ചാൽ പട്ടിണിയിട്ടു് അകൃത്യം പ്രവർത്തിപ്പിച്ചു് ഇഹസുഖത്തേയും പരലോകസുഖത്തേയും കെടുപ്പാൻ കഴികയില്ല, മടി വന്നുകൂടിയാൽ അതിന്നു് അതു് കഴിയും. അതുകൊണ്ടാണു് മടിയെ മഹാശത്രുവെന്നു പറഞ്ഞതു്. ഈ മടിയാകുന്ന മഹാ ശത്രു വന്നുകൂടി ഉഭയഭ്രഷ്ടനാക്കി കെടുക്കാതെ ഇരിപ്പാൻവേണ്ടി മഹാരാജകുമാരനായ ശ്രീരാമനോടുംകൂടി വസിഷ്ഠഭഗവാൻ പറഞ്ഞതു കേൾക്കുക.

ധനമാർജ്ജയകാകുൽസ്ഥ ധനമൂലമിദം ജഗൽ
അന്തരം നാഭിജാനാമി നിർദ്ധനസ്യമൃതസ്യച,

അർത്ഥം:—ഹേ രാമ! ധനത്തെ സമ്പാദിക്ക. ധനമാണു് ജഗത്തിന്നു് മൂലം. ദരിദ്രനും ശവത്തിന്നും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല ശവത്തിനെക്കൊണ്ടു് ഒന്നും സാധിക്കാൻ കഴികയില്ല. അപ്രകാരം ദരിദ്രനെക്കൊണ്ടും ഒന്നിന്നും കഴികയില്ല. എന്നാൽ ദരിദ്രൻ ഇത്ര നിസ്സാരനാകുന്നു എങ്കിലും പ്രയത്നം ചെയ്താൽ അവനുംകൂടി അത്യുന്നത നിലയിൽ എത്താം. ചില ദരിദ്രന്മാർ പ്രയത്നംചെയ്തു് സമ്പാദിച്ചു് മഹാധനികന്മാരായി തന്നേയും മററു ചിലരേയും രക്ഷിക്കുന്നു. ഈവശം വിചാരം

* 16

ചെയ്തു് ഇഹപരസൌഖ്യങ്ങൾക്കു് പാത്രമായി ആനന്ദി ക്കയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ ദരിദ്രന്നുകൂടി പുരുഷപ്രയത്നം കൊണ്ടുമാത്രം ഉന്നതപദവിയിലെത്തി സുഖിക്കാമെന്നും നമുക്കു് അനുഭവമായി. പ്രമാണവും അങ്ങിനെതന്നെ ഘോഷിക്കുന്നു.

ദൈന്യദാരിദ്ര്യദുഃഖാർത്താഃ അപ്യന്യേപുരുഷോത്തമാഃ
പൌരുഷേണൈവയത്നേന യാതാദേവേന്ദ്രതുല്യതാം.

അർത്ഥം:—വലച്ചിൽകൊണ്ടും ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടും ഉള്ള ദുഃഖത്താൽ പീഡിക്കപ്പെട്ടവരും ആ സ്ഥിതിയിൽപെടാത്ത പുരുഷശ്രേഷ്ഠന്മാരും പുരുഷപ്രയത്നംകൊണ്ടുമാത്രം ദേവേന്ദ്രപദവിയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതും വസിഷ്ഠഭഗവാൻ ശ്രീരാമന്നു് ഉപദേശിച്ചതുതന്നെ. അപ്പോൾ സർവ്വമതസ്ഥന്മാൎക്കും പുരുഷപ്രയത്നം അത്യാവശ്യം എന്നു് സിദ്ധിച്ചു. ജ്ഞാനിക്കും യോഗിക്കും സ്വദേഹഭരണത്തിന്നുള്ള സ്വത്തില്ലെങ്കിൽ എങ്ങിനെ ജ്ഞാനയോഗങ്ങളെ സാധിക്കും? സാധിക്കയില്ല. അതിനാൽ അവൎക്കും ദേഹഭരണത്തിന്നു് മാത്രമുള്ള കൎമ്മം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. കൎമ്മകാണ്ഡരതന്മാൎക്കും സ്വത്തു് ധാരാളം വേണം, യാഗാദികൎമ്മങ്ങളെ ചെയ്യേണമെങ്കിൽ പണം അധികംവേണം. അതിനാൽ അവർ അധികം പ്രവൃത്തികൾ എടുക്കേണം. ഇങ്ങിനെ നോക്കുമ്പോൾ അവസ്ഥാനുസരണം കാലോചിതമായ കർമ്മം യഥാശക്തി എവനും ചെയ്യേണമെന്നു് സിദ്ധിച്ചു. അതു് ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ ക്രമേണ ക്ഷയിക്കും എന്നതിന്നു് സംശയമില്ല. അതുകൊണ്ടു് തന്നെയാണു് കൃഷ്ണൻ ഗീതയിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും.

ഉത്സീദേയുരിമേലോകാ നകുര്യാംകർമ്മചേദഹം 1
നമേപാർത്ഥാസ്തികർത്തവ്യം ത്രിഷുലോകേഷുകിഞ്ചന
നാനവാപ്തമവാപ്തവ്യം വർത്തഏവചകർമ്മണി
യദ്യദാചരതിശ്രേഷ്ഠ സ്തത്തദേവേതരോജനഃ 3

അർത്ഥം:—1 ഞാൻ കർമ്മം ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ ഈ ലോകങ്ങൾ നശിച്ചുപോകും. 2 ഹേ അർജ്ജുന! എനിക്ക് ചെയ്യേണ്ടതായിട്ട് മൂന്നുലോകങ്ങളിലും ഒന്നും ഇല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മൂന്നുലോകങ്ങളിലും എനിക്ക് സാധിക്കാത്തത് ഒന്നുമില്ല. സാധിക്കേണ്ടതായിട്ടും ഒന്നുമില്ല. എന്നാലും ഞാൻ കർമ്മംചെയ്തുകൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നു. 3 ശ്രേഷ്ഠനായവൻ ഏതേത് കർമ്മത്തെ ചെയ്യുന്നുവൊ മറ്റുള്ളവരും അതാതിനെത്തന്നെ അനുസരിച്ച് ചെയ്യുന്നു.

ഇത് വാസ്തവംതന്നെ. യോഗ്യനായിരിക്കുന്നവൻ മടിയനായിരിക്കയോ നിന്ദ്യകർമ്മം ചെയ്കയോ ചെയ്താൽ മറ്റുള്ളവരും അത് കണ്ടുപഠിച്ച് അങ്ങിനെ ആചരിച്ച് ക്രമേണ നശിക്കയുംചെയ്യും. യോഗ്യനായിരിക്കുന്നവൻ കാലോചിത കർമ്മങ്ങളെ ചെയ്താൽ മറ്റുള്ളവരും ഇദ്ദേഹം ഇത്ര യോഗ്യനായിരുന്നിട്ടും സമ്പന്നപരിപൂർണ്ണനായിരുന്നിട്ടും ഇദ്ദേഹം ജ്ഞാനിയായിരുന്നിട്ടും ഇദ്ദേഹം യോഗിയായിരുന്നിട്ടും ഒരു ഭാരമില്ലാതെ ആശാരഹിതനായിരുന്നിട്ടുംകൂടി സ്വദേഹഭരണത്തിന്നും പരോപകാരത്തിന്നും മറ്റും ഉചിത കർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യുന്നു; അപ്പോൾ കുടുംബഭരണാദി മഹാഭാരമുള്ള നാം കർമ്മം വിട്ടാൽ എങ്ങിനെ നിർവ്വഹിക്കും? അതുകൊണ്ട് വിഹിതകർമ്മം നിശ്ചയമായിട്ടും ചെയ്യേണ്ടുന്നതാമെന്ന് കരുതി സർവ്വരും കർമ്മം ചെയ്യും. ലോകം മുഴുവനും നല്ല സ്ഥിതിയിൽ എത്തുകയും ചെയ്യും.

അങ്ങിനെ പുരുഷപ്രയത്നാൽ ലോകത്തെ നന്നാക്കുവാൻ വേണ്ടിത്തന്നെയാണ് മേൽപ്രകാരം പറഞ്ഞതു്. 'കർമ്മണൈവഹിസംസിദ്ധിമാസ്ഥിതാ ജനകാദയഃ' (ജനകാദികളും കർമ്മം കൊണ്ടുതന്നെ സിദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചതു്) എന്നു് പറഞ്ഞതും അതിന്നുവേണ്ടിത്തന്നെ. രാജാവു് സ്വകർമ്മതല്പരനായാൽ പിന്നെ പറയേണ്ടതുണ്ടോ? 'യഥാ രാജാ തഥാപ്രജാ' (രാജാവു് ഏതുപ്രകാരമോ പ്രജകളും അപ്രകാരം.) നോക്കുക. ഇംഗ്ലീഷുരാജ്യഭരണംകൊണ്ടു് ഇപ്പോഴ് ഇന്ത്യ എത്ര പരിഷ്കാരത്തെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു! എത്ര വിദ്വാന്മാർ ഇന്ത്യയിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു! അനേകവിധ വ്യാപാരങ്ങളിലും രാജ്യഭരണാദികാര്യങ്ങളിലും എത്ര പേർ നിപുണന്മാരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു! അവനവന്റെ തൊഴിലുകളിൽ സദാ ജാഗരൂകന്മാരായി എത്ര പേർ സമ്പന്നന്മാരായിരിക്കുന്നു! എന്തെല്ലാം വിസ്മയവസ്തുക്കളും യന്ത്രവിശേഷങ്ങളും ഇന്ത്യയിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു! അതെല്ലാം പറവാൻ അസാദ്ധ്യം. കുട്ടികാലംകൂടി കളിവിട്ടു വിദ്യാഭ്യാസകർമ്മത്തിലും കാര്യത്തിലും സദാ യജമാനന്മാരായിരിക്കുന്നു. രാജാവിന്റെ സമദൃഷ്ടിയോടുകൂടിയുള്ള ഭരണവിശേഷവും പൌരുഷവുംതന്നെ ഇങ്ങിനെ വരുവാൻ കാരണം. പൌരുഷത്തെ (പുരുഷപ്രയത്നത്തെ) പ്രധാനമാക്കി വെച്ചുകൊണ്ടു് സദാ ഉദ്യുക്തന്മാരായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇംഗ്ലീഷുകാർ എത്രയോ ദൂരെ ദ്വീപാന്തരത്തിലിരുന്നാലും ഈ ഇന്ത്യാചക്രവർത്തിത്വത്തിന്നും പാത്രമായിത്തീർന്നതു്. കർമ്മം എന്നു് പറയപ്പെടുന്നതു് യാഗം, ഹോമം, തപസ്സ്, തീർത്ഥാടനം, വിഗ്രഹാരാധന മുതലായതാകുന്നു എന്നു് കരുതി അനേകകാലമായി അസംഖ്യം ദ്രവ്യം ചിലവുചെയ്തു് ക്ഷേത്രംകെട്ടി

പൂജിച്ചും പട്ടിണി മുതലായ കഠിനനിയമകർമ്മങ്ങൾ സകലവും ചെയ്തുകൊണ്ടും കിടക്കുന്ന നമ്മുടെ കൂട്ടക്കാർക്ക് എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇന്ത്യാചക്രവർത്തിത്വം ദൈവം കൊടുക്കാഞ്ഞതു്? ചക്രവർത്തിത്വം മുതലായി ഇഹലോകത്തിലുള്ള ഉന്നതപദവിയേയും സ്വർഗ്ഗാദിസുഖത്തേയും ഇന്ദ്രത്വം മുതലായ പരലോകാധിപത്യത്തേയും മുക്തിയേയും കൊടുക്കുന്നതാണ് യാഗാദികർമ്മം എന്ന് വേദാദികളിൽ കണ്ടിട്ടാണ് അവ ചെയ്യുന്നതു്. സുരഥാദികൾക്ക് രാജ്യാധിപത്യം മുതലായതു് ദേവ്യാരാധനകൊണ്ടു് സിദ്ധിച്ചു എന്നും പുരാണങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. അവയെല്ലാം വിശ്വസിച്ചിട്ടാണ് നമ്മുടെ കൂട്ടർ ആ കർമ്മങ്ങളെല്ലാം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു്. ചക്രവർത്തിത്വം മുതലായ വലിയ പദവികൾ കൊടുക്കാത്തതു് ഇരിക്കട്ടെ അവരുടെ ദേഹഭരണത്തിനും യാഗാദികർമ്മങ്ങൾക്കും ഉള്ള ദ്രവ്യമെങ്കിലും ദേവന്മാർക്ക് കൊടുക്കരുതോ? കൊടുത്താൽ യാഗം ചെയ്യാനും ക്ഷേത്രം കെട്ടാനും മററും യാചിച്ചു ദ്രവ്യം സമ്പാദിപ്പാൻ നടക്കേണ്ടിവരുമോ? വേദപാരായണവും യാഗാദികർമ്മങ്ങളും ചിലർ ദൂരെ എറിഞ്ഞു് ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചു പാസ്സായി വക്കീൽ, മുൻസീഫ്, സബ് ജഡ്ജി മുതലായ ഉദ്യോഗം ഭരിച്ചു് ഇഷ്ടഭോഗങ്ങളെ അനുഭവിപ്പാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടിവരുമോ? ഗീതയിൽതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു, 'ഇഷ്ടാൻഭോഗാൻഹിവോദേവാ ദാസ്യന്തേ യജ്ഞഭാവിതാഃ' (യാഗാദികളെക്കൊണ്ടു് സൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ദേവന്മാർ നിങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടഭോഗങ്ങളെ തരുന്നതാകുന്നു.) അങ്ങിനെ ഇഷ്ടഭോഗങ്ങളെ തരും എന്ന വിശ്വാസം കൃഷ്ണനു് ഉണ്ടെങ്കിൽ അർജ്ജുനനോടു് യുദ്ധംചെയ്തു് രാജ്യം കൈവശപ്പെടുത്തുവാൻ ഉപദേശിക്കണമോ? യാഗാദികർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യിപ്പിച്ചു് ദേവന്മാരെ പ്രീതിപ്പെടുത്തി ഇഷ്ടഭോഗങ്ങളേ

യും രാജ്യാധിപത്യവും അർജ്ജുനനു് കൊടുപ്പിച്ചുകൂടെ? അതല്ലെ നല്ല വഴി? അമൃതം ഭക്ഷിച്ചു് തൃപ്തിപ്പെടുവാൻ സംഗതിയുള്ളപ്പോൾ ഭയങ്കരമായ ജീവനാപായത്താൽ അർജ്ജുനനെ ഏർപ്പെടുത്തേണമോ? യുദ്ധത്തിൽ ഒരു സമയം അർജ്ജുനൻ മരിച്ചുപോയാൽ സഹോദരിയായ സുഭദ്രയുടെ വൈധവ്യദുഃഖംകൂടി കണ്ടു് കൃഷ്ണൻ ക്ലേശിക്കേണ്ടിവരുമല്ലൊ? അർജ്ജുനനു് യുദ്ധത്തിന്നു് തീരെ മനസ്സുംഇല്ല. കൃഷ്ണൻ വിചാരിച്ചാൽ ആരുടേയും സഹായംകൂടാതെ പാണ്ഡവന്മാരെ ഭരിപ്പാനും കഴിയും. ദുര്യോധനാദികളുടെ നേരെയുള്ള വൈരത്താൽ അവരെ നശിപ്പിക്കേണമെന്ന സിദ്ധാന്തംകൊണ്ടാണു്, ചിന്തിക്കാതെ, കൃഷ്ണൻ ഘോരമായ യുദ്ധത്തിൽ പിടിച്ചിറക്കിയതു് എന്നു് വിചാരിപ്പാനും നിവൃത്തിയില്ല. ശത്രുനിഗ്രഹത്തിന്നുള്ള ചില ക്രിയകളാൽ ഒരു കൃത്തികയെ പുറപ്പെടുവിച്ചു് ദുര്യോധനാദികളെ ദഹിപ്പിക്കാം. അങ്ങിനെ പണ്ടു് ചിലർ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും പുരാണാദികളിൽ കാണുന്നു. ആ ക്രിയ ചെയ്വാൻ നിപുണന്മാരും വേദാധികാരികളും ആയകൂട്ടരും കൃഷ്ണനു് സ്വാധീനത്തിൽ ഉണ്ടു്. യാഗാദികർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു് പ്രീതിപ്പെട്ടു് ഇഷ്ടഭോഗങ്ങളെ കൊടുക്കുന്ന ദേവന്മാരുടെ അധിപനായ ഇന്ദ്രനാണു് അർജ്ജുനന്റെ പിതാവും ഏതു വിധം ആലോചിച്ചാലും യുദ്ധംകൂടാതെ സുഖമായി കഴിവാൻ പാണ്ഡവന്മാൎക്കും വഴിയുണ്ടു്. ആ സ്ഥിതിക്കു് നീ യുദ്ധം ചെയ്യേണം. കർമ്മം വിട്ടുകൂടാ. കർമ്മം വിട്ടാൽ നിന്റെ ദേഹത്തെ സംരക്ഷിപ്പാൻകൂടി നിനക്കു് കഴികയില്ല. ഞാൻ സർവ്വാംകൊണ്ടും തൃപ്തനാകുന്നു, എങ്കിലും ഞാനും കർമ്മംചെയ്യുന്നു. കർമ്മം വിട്ടാൽ ലോകം നശി

ക്കും എന്നു് പിന്നേയും പിന്നേയും നിർബ്ബന്ധിച്ചു് കൃഷ്ണനാൽ ഉപദേശിക്കപ്പെട്ട കർമ്മം യാഗാദികർമ്മമല്ല; വിഹിതമായ പുരുഷപ്രയത്നമാകുന്നു. വിഹിതമായ പുരുഷപ്രയത്നംകൊണ്ടേ ഉച്ചസ്ഥിതിയിൽ എത്തുവാൻ കഴിയൂ മുമ്പു് ഇംഗ്ലീഷുകാരേയും മററും ഉദാഹരിച്ചു ഞാൻ തെളിയിച്ചുവല്ലൊ. ഉചിതമായ ആ കർമ്മം ഇല്ലെങ്കിൽ കെട്ടുപോകുമെന്നും തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തൽക്കാലം അർജ്ജുനന്നു് വിഹിതമായ കർമ്മം യുദ്ധംതന്നെ. അല്ലാതെ രാജ്യം എങ്ങിനെ കരസ്ഥമാകും? എങ്ങിനെ ഉന്നതപദവിയിൽ എത്തും? യാഗാദികർമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഇഷ്ടഭോഗങ്ങളെ ദേവന്മാർ നല്കും എന്നോ, ശത്രുനിഗ്രഹം വരും എന്നോ, യാഗാദികർമ്മങ്ങളെ വിധിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ പരമാർത്ഥങ്ങൾ എന്നോ കൃഷ്ണന്നു് ലേശം വിശ്വാസമില്ല എന്നതു് യുദ്ധംചെയ്യാൻ ഉപദേശിച്ചതുകൊണ്ടും 'അജ്ഞാനാം കർമ്മസംഗിനാം,' എന്നു് കർമ്മസംഗികളെ മൂഢന്മാരായി പറഞ്ഞതുകൊണ്ടും തീർച്ചപ്പെട്ടു. അങ്ങിനെയല്ലേ? കേൾക്കുക, വസിഷ്ഠവാക്യം:

കാലംയജ്ഞതപോദാന തീർത്ഥദേവാർച്ചനഭ്രമൈഃ
ചിരമാധിശതോപേതാഃ ക്ഷപയന്തി മൃഗാ ഇവ.

അർത്ഥം:—യാഗം, തപസ്സു്, ദാനം, തീർത്ഥം, ദൈവപൂജ എന്നിവയിൽ ഭ്രമിച്ചു് അനവധി ദുഃഖത്തോടുകൂടി ജനങ്ങൾ വളരെക്കാലം മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. കേൾക്കുക, വിഷ്ണുഭഗവാൻ പറഞ്ഞതു്.

സ്വസ്വവർണ്ണാശ്രമാചാര നിരതാഃ സർവ്വമാനവാഃ
ന ജാനന്തിപരം ധർമ്മം വൃഥാനശ്യന്തിദാംഭികാഃ

അർത്ഥം:—അവനവന്റെ ജാത്യാചാരങ്ങളിലും ആശ്രമാചാരങ്ങളിലും ആസക്തരായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യരാകും

ശ്രേഷ്ഠധർമ്മത്തെ അറിയുന്നില്ല. അഭിമാനികളായി വൃഥാ നശിച്ചുപോകുന്നു. ഹേ ശിഷ്യാ! യാഗാദികർമ്മങ്ങൾ ദേവപ്രീതികരങ്ങളൊ ചിത്തശുദ്ധികരങ്ങളൊ ഇഹലോക സുഖസമ്പൽകാരണങ്ങളൊ ആകുന്നു എങ്കിൽ, വസിഷ്ഠഭഗവാൻ യാഗാദികർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവരെ മൃഗപ്രായന്മാരായി നിന്ദിപ്പാനും, വിഷ്ണുഭഗവാൻ 'ജാതിഭേദങ്ങളിലും അതാതു് ആചാരങ്ങളിലും ശ്രദ്ധയോടുകൂടിയവരെ ശ്രേഷ്ഠധർമ്മത്തെ അറിയാതെ അഹങ്കാരികളായി വൃഥാ നശിച്ചുപോകുന്നു എന്നു് നിന്ദിപ്പാനും ലേശം സംഗതിയുണ്ടോ? ഇല്ല. ഞാന ഉൽകൃഷ്ടൻ, ജാതിശ്രേഷ്ഠൻ, ശുദ്ധൻ, നീ നികൃഷ്ടൻ, ജാതിഹീനൻ, അസ്പൃശ്യൻ, ദൂരെ പോ, വേദാദികൾക്കു് നീ അധികാരിയല്ല, ഇങ്ങിനെ ആഭിജാത്യം നടിച്ചു് പരസ്പരം കലഹിച്ചു് നശിപ്പാനും ഉചിതമായ പുരുഷകർമ്മം വിട്ടു് കെട്ടുപോകുവാനും മുഖ്യകാരണമായിരിക്കുന്നതിനാൽ ജാതിഭേദയാഗാദിസക്തന്മാരെ വിഷ്ണുഭഗവാനും മററും ദുഷിച്ചതാകുന്നു. ജാതിഭേദംകൊണ്ടും യാഗാദികർമ്മങ്ങൾ കൊണ്ടും ഉള്ള ദോഷങ്ങളും നാശങ്ങളും പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ടും യുക്തികൾ കൊണ്ടും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾകൊണ്ടും ഇനിയും വിസ്തരിച്ചു് ജാതിഭേദഖണ്ഡനത്തിലും കർമ്മകാണ്ഡഖണ്ഡനത്തിലും ഞാൻ തെളിയിച്ചുതരാം. യാഗാദികർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു് ദേഹത്തെ സംരക്ഷിപ്പാൻകൂടി ശക്തനാകയില്ലെന്നു മുമ്പു് തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ഗീതയിൽ, കർമ്മംചെയ്യാതിരുന്നില്ലെങ്കിൽ നിൻെറ ദേഹം രക്ഷിപ്പാൻകൂടി കഴികയില്ല എന്നു്, കൃഷ്ണനാൽ ഉപദേശിക്കപ്പെട്ട കർമ്മം യാഗാദികർമ്മമല്ലെന്നും യഥോചിതമായ പുരുഷപ്രയത്നമാണെന്നും സിദ്ധമായി

ശിഷ്യൻ — വിഹിതമായ പുരുഷപ്രയത്നം ചെയ്യാൻ ഉപദേശിക്കേണമോ? അവനവന്റെ ഉന്നതിക്ക് അവനവൻ താനെന്തന്നെ യത്നിക്കുമല്ലോ? വിശക്കുമ്പോൾ മിണ്ടാതെ ഇരിക്കുമോ?

ഗുരു: — അവനവന്റെ ഉന്നതിക്കുള്ള കർമ്മം ഇന്നതാണ് ചെയ്യേണ്ടതു് എന്നും അതു് ഇന്നവിധമാണ് ചെയ്യേണ്ടതു് എന്നും അറിയാതെ എന്തെല്ലാമോ ചെയ്യുന്നു. ഈശ്വരവിചാരത്തോടുകൂടി ശരിയായ പുരുഷപ്രയത്നം ലോകത്തിൽ കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഉപദേശിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഒരു കുടുംബത്തിലുള്ളവർ എല്ലാവരും യഥാശക്തി പ്രവൃത്തി എടുക്കയും സമഭാവനയോടുകൂടി ഇരിക്കയും ചെയ്താൽ സുഖമായി കഴിയാം. ചിലർ പ്രവൃത്തി എടുക്കയും ചിലർ മടിയന്മാരായിട്ടിരിക്കയും സമഭാവനയില്ലാതെ വരികയും ചെയ്താൽ കലഹവും ഉപദ്രവവും നാശവും ഉണ്ടാകും. സുഖവും ഉണ്ടാകയില്ല. അപ്പോലെ ലോകമാകുന്ന മഹാകുടുംബത്തിലുള്ളവർ എല്ലാവരും അവസ്ഥാനുസരണം ഓരോ തൊഴിൽ ചെയ്കയും സമഭാവനയോടുകൂടി ഇരിക്കയും ചെയ്താൽ സമൃദ്ധിയോടുകൂടി സുഖിക്കാം. ചിലർ പ്രയത്നം ചെയ്കയും ചിലർ മടിയന്മാരായിരിക്കയും ചിലർ വിഹിതമല്ലാത്ത കർമ്മം ചെയ്കയും സമഭാവനയില്ലാതെ വരികയും ചെയ്താൽ ദാരിദ്ര്യവും കലഹവും ഉപദ്രവവും നാശവും വർദ്ധിക്കും. ഇഹപരസൌഖ്യങ്ങളിൽ നിന്നു് ലോകം പതിക്കയും ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെ പതിക്കേണ്ട നിലയിലാണ് പ്രായേണ കാണുന്നതു്. നോക്കുക. ചിലർ മടിയന്മാരായി പ്രവൃത്തിയെടുക്കാതെ കെട്ടപോകുന്നു, ഗോസായികൾ, ആണ്ടികൾ, പരദേശികൾ, വൈരാഗികൾ എന്ന കൂട്ട

ക്കാർ അസംഖ്യം പേർ ഭിക്ഷാടനം അവരുടെ കുലധർമ്മം എന്നു കരുതി സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും ബാല്യംമുതൽ മരണപര്യന്തം ഭിക്ഷയെടുത്തു് കഴിക്കുന്നു. ഇവരുടെ ഉപദ്രവംകൊണ്ടു് ചില സാധുക്കൾക്കു് ഉണ്മാൻകൂടി സൈ്വരമില്ല. ചിലർ ആടു്, മാടു് മുതലായ പ്രാണികളെ വധിച്ചു മാംസം വിററു് ഉപജീവനം കഴിക്കുന്നു. ചിലർ കള്ളസാക്ഷി, ചതി, കളവു്, കൊല മുതലായ നീചകർമ്മം ചെയ്തു് തങ്ങൾക്കും അന്യന്മാർക്കും ഉപദ്രവം ഉണ്ടാക്കുന്നു. ചില ധനികന്മാരും, ചില പണ്ഡിതന്മാരും, ചില പ്രഭുക്കന്മാരും, അനീതിയായി നടക്കുന്നവരെ ദണ്ഡിച്ചു് നേരെനടത്തുന്ന ചില ദണ്ഡധാരികളുംകൂടി അവനവൻെറ ഉന്നതിക്കുവേണ്ടി സമഭാവനവിട്ടു് കർമ്മങ്ങളെചെയ്തു് ലോകോപദ്രവത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. ആചാര്യന്മാരെന്നു് പേർ വെച്ചുകൊണ്ടു് ജനങ്ങളെ പറഞ്ഞു് ഭ്രമിപ്പിച്ചു് ക്ഷേത്രങ്ങൾ കെട്ടിച്ചു് ബിംബപ്രതിഷ്ഠചെയ്തു് ചിലർ അനവധി പണം സമ്പാദിക്കുന്നു. ജനങ്ങളുടെ ജ്ഞാനധനത്തേയും ധനത്തേയും നശിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ഭിക്ഷാവസ്തുഭിരേവ സമ്പ്രതി വയം വൃത്തിം
സമീഹാമഹേ.

അത്ഥം:—ഭിക്ഷയെടുത്തു് കിട്ടുന്ന വസ്തുക്കൾകൊണ്ടു തന്നെ നാം ഇപ്പോൾ ഉപജീവനംകഴിപ്പാൻ വിചാരിക്കുന്നു എന്നു് ഭർത്തൃഹരി. ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രമാണത്തെ അനുസരിച്ചു് സഞ്ചരിക്കുന്ന ജ്ഞാനികളായും യോഗികളായും സന്യാസികളായും ഇരിക്കുന്നവരെ അനുകരിച്ചു് അനേകം പേർ കപടസന്യാസികളായി ദേഹം ഭരിപ്പാൻ നടക്കുന്നു, മററുചിലരേയും കെടുക്കുന്നു. വല്ലകാരണത്താലും വീട്ടിൽനി

ന്നു് പിണങ്ങിപ്പോയവരും മടിയന്മാരും ചില ദരിദ്രന്മാരും എത്രയോ ചെറുപ്പക്കാരും ആയ ക്രൂരർ അങ്ങിനെ കപടസന്ന്യാസിവേഷത്താൽ കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. ഇതും ജനോപദ്രവംതന്നെ. അതാണു് ജ്ഞാനിയായാലും ആരായാലും കർമ്മം ചെയ്യണമെന്നു് കൃഷ്ണൻ വാദിച്ചതു്.

സ്വസ്ഥാസ്തിഷ്ഠത ദൈവമേവഹിപരം
വൃദ്ധൌചക്ഷയെ കാരണം

അത്ഥം:—സ്വസ്ഥന്മാരായിരിപ്പിൻ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ദൈവംതന്നെ മനുഷ്യക്ക് വൃദ്ധിക്കും ക്ഷയത്തിന്നും കാരണം എന്നു് ഭർത്തൃഹരി.

ദൈവമേവപരംമന്യെ ധിക്പൌരുഷമനത്ഥകം.

അത്ഥം:—ദൈവംതന്നെ പ്രധാനം. പുരുഷപ്രയത്നം നിന്ദ്യം, ആപത്തു് എന്നു് ദേവീഭാഗവതം. ഈ വക പ്രമാണം കണ്ടിട്ടു് പ്രയത്നശാലികളും പഠിപ്പുള്ളവരുംകൂടി ദൈവംവരുത്തുമ്പോലെയേ വരൂ, പുരുഷപ്രയത്നംകൊണ്ടു് ഒന്നും ഫലമില്ല എന്നു് വിചാരിച്ചു് സ്വസ്ഥന്മാരായി കെട്ടുപോകുന്നു, മററുള്ളവരുടെ കഥ പിന്നെ പറയേണ്ടതുണ്ടോ? ഇങ്ങിനേയും ലോകം പൌരുഷംവിട്ടു് ക്ഷയിക്കുന്നു.

അങ്കോലവൃക്ഷമാരൂഢഃ ജപേദേകാഗ്രമാനസഃ
രാജാധിരാജോഭവതി നാന്യഥാശങ്കരോദിതം.

അത്ഥം:—അങ്കോലവൃക്ഷത്തിൽ കയറി ഏകാഗ്രമാനസനായിട്ടു് ജപിച്ചാൽ രാജാധിരാജനായിട്ടു് ഭവിക്കും. എന്നാൽ എല്ലാരാജക്കന്മാക്കും അധിപനായ ചക്രവത്തിയായിത്തീരും. ഇതു് ശിവൻ പറഞ്ഞതാകുന്നു. ഇതു് വ്യത്ഥമാകയില്ല.

ഔദുംബരസമാരൂഢോ ജപേദേകാഗ്രമാനസഃ
ഭവേൽപുസ്തകസംസിദ്ധിഃ സർവ്വവിദ്യാശ്ചതുർദ്ദശ,

അത്ഥം:—അത്തിവൃക്ഷത്തിൽകയറി ഏകാഗ്രമാനസനായി ജപിക്കേണം, എന്നാൽ പുസ്തകസിദ്ധി ഭവിക്കും. നാലുവേദങ്ങളം, ആറു് വേദാംഗങ്ങളം, മീമാംസ, ന്യായശാസ്ത്രം, പുരാണം, ധമ്മശാസ്ത്രം എന്ന പതിന്നാലു് വിദ്യകളും സിദ്ധിയാകും. എന്നാൽ വിദ്യപഠിക്കാതെ തന്നെ മേല്പറഞ്ഞ പതിന്നാലു് വിദ്യകളും മുഖസ്ഥമാകും. ഈ സിദ്ധിക്കുള്ള മന്ത്രം 'ഓംഹ്രീം ശാരദായൈനമഃ'. ഈ പ്രയോഗങ്ങൾ ദത്താത്രേയതന്ത്രത്തിലുള്ളതാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള മന്ത്രങ്ങൾ അനേകം. സ്ത്രീവശീകരണമോ രാജവശീകരമോ സമ്പൽപുഷ്ടിയോ സന്താനലാഭമോ രാജ്യാധിപത്യമോ ശത്രുനിഗ്രഹമോ രോഗശാന്തിയോ എന്തെല്ലാമാണു് ഒരു മനുഷ്യനു് ആഗ്രഹമെങ്കിൽ അതെല്ലാം മന്ത്രജപം, യാഗം, തപസ്സു്, തീത്ഥാടനം, ബിംബാരാധന മുതലായ കർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു് സിദ്ധിക്കും, അങ്ങിനെ അനേകംപേക്കു് സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്ന കഥകളെ കാണിച്ചു് അനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവകൊണ്ടും ബ്രാഹ്മണരും രാജാക്കന്മാരും സകല ഹിന്ദുക്കളും ഭ്രമിച്ചു് ജപിച്ചും പട്ടിണികിടന്നും തീത്ഥയാത്രചെയ്തും ക്ഷേത്രങ്ങൾ കെട്ടിച്ചും മററും പല സാഹസകമ്മങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടും ജന്മം പാഴാക്കുന്നു. ഒററ പൈപോലും അവക്കു് ദൈവം കൊടുത്തുകാണുന്നില്ല. രോഗശാന്തിയും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ഈ തരത്തിലും ഉപദ്രവം അനുഭവിച്ചു് ക്ഷയിക്കുന്നു., എങ്കിലും 'എന്തോ നമ്മുടെ കമ്മത്തിൽ തെററുണ്ടു്, അതാണു് സിദ്ധിക്കാഞ്ഞതു്, അല്ലെങ്കിൽ ഇനിയൊരു ജന്മത്തിൽ സിദ്ധിക്കും

എന്നും മററും സമാധാനിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇങ്ങിനെ ന്യായമല്ലാത്ത വഴിക്ക് കർമ്മം ചെയ്തിട്ടും ഹിന്തുക്കൾ ക്ഷയിക്കുന്നു. ക്ഷയിപ്പാനാണ് അവകാശമുള്ളതു്. നീതിനിധിയായ ഒരു രാജാവ് ഒരുവന്നു് ഒരു ഉദ്യോഗം കൊടുത്താൽ രാജഭക്തിയോടുകൂടി അതിനെ ശരിയായി നടത്തണം. എന്നാൽ സുഖമായി കഴിയാം. രാജാവ് പ്രസാദിക്കും, ക്രമേണ കയററം കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ പ്രവൃത്തി നടത്താതെ കാര്യഹാനി വരുത്തി രാജസേവക്ക് ചെന്നാൽ രാജാവിന്റെ കോപത്തിന്നും ദണ്ഡനയ്ക്കും അവൻ പാത്രമായി മുൻസ്ഥിതിയിൽനിന്നു് ക്ഷയിപ്പാനാണ് അവകാശമുള്ളതു്. ഒരു പിതാവ് പുത്രന്നു് കൃഷിഏല്പിച്ചുകൊടുത്താൽ അവൻ പിതൃഭക്തിയോടുകൂടി പ്രയത്നംചെയ്തു്പണിയിട്ടുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. എന്നാൽ സുഖമായി ഉപജീവനം കഴിച്ചുകൂട്ടാം. മടിയനായിട്ടോ ദുർവ്യാപാരത്തിലേർപ്പെട്ടിട്ടോ സ്ത്രീജിതനായിട്ടോ വേണ്ടുന്ന പ്രയത്നംചെയ്യാതെ ഭൂമി തരിശിട്ട് പിതൃസേവയ്ക്കു് ചെന്നു് അന്നവസ്ത്രാദികൾക്ക് ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ ആ പുത്രൻ പിതൃകോപത്തിന്നു് അർഹനായിത്തീരും. പ്രയത്നശാലിയായ മറെറാരു പുത്രന്റെ പക്കൽ പിതാവ് ആ കൃഷി ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്യും. അങ്ങിനെ പൂർവ്വാവസ്ഥയിൽനിന്നു് ക്ഷയിപ്പാനാണ് അവകാശമുള്ളതു്. നീതിനിധിയും സർവ്വപിതാവും ആയ ദൈവം അളവററ സാധനസമൃദ്ധിയോടുകൂടിയ ഭൂലോകത്തെ നമുക്ക്തന്നു് പ്രയത്നംചെയ്യാനുള്ള ശക്തിയും തന്നിരിക്കുന്നു എന്നു്പറയുന്നകൂട്ടർ അവനവന്റെ ശക്തിക്കനുരൂപമായപ്രയത്നം ചെയ്താൽ സുഖമായിഇവിടെകാലംകഴിക്കാം. പരലോകസുഖത്തിന്നും പാത്രമായിത്തീരാം.

ഏവൻ പ്രയത്നംചെയ്യാതെ ഇരിക്കുന്നുവൊ അവൻ ആഹാരത്തിന്നുകൂടി വകയില്ലാതെ അരിഷ്ടിക്കുന്നവരും. അനേകം അന്യായങ്ങളും ചെയ്യേണ്ടിവരും. അന്യന്നു ഉപദ്രത്തെ കൊടുക്കുന്നവനായിത്തീരും. ദൈവം കുററത്തിന്നു തക്കശിക്ഷ കൊടുക്കുന്ന നീതിമാനാകുന്നു എങ്കിൽ അതിന്നും അവൻ പാത്രമാകും. അങ്ങിനെ ക്ഷയിപ്പാനാണു അവകാശമുള്ളതു്. മുൻവിവരിക്കപ്പെട്ട പ്രമാണങ്ങളുടെ സ്വരൂപം മനസ്സിലാക്കാതെ സ്വകർമ്മം എന്നാൽ യാഗാദികർമ്മമാണെന്നും മററും തീർച്ചപ്പെടുത്തി യഥോചിതമായ പുരുഷപ്രയത്നത്തെവിട്ടു ശത്രുനിഗ്രഹവും രാജാധിപത്യവും സർവ്വസമ്പൽസമൃദ്ധിയും യാഗവ്രതബിംബാരാധനാദികർമ്മങ്ങളാൽ സാധിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടു് അനവധി ദ്രവ്യംനശിപ്പിച്ചു് അവയെ ചെയ്തിട്ടും ഉദാസീനന്മാരായി ഇരുന്നിട്ടും ആകുന്നു ഹിന്ദുക്കൾക്കു് ക്ഷയിപ്പാൻ അവകാശമായതു്എന്നും യഥോചിതമായ പുരുഷപ്രയത്നംതന്നെ ഉന്നതിക്കു് മുഖ്യമെന്നു് കരുതി സദാ യത്നശീലന്മാരായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് ഇംഗ്ലീഷുകാർ ജയത്തിന്നു്അവകാശികളായതു്എന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു. നിഷ്കാമമായും ഈശ്വരാർപ്പണമായും ചെയ്യുന്നയാഗവ്രതാദികർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു് ഈശ്വരപ്രസാദവും അതിനാൽചിത്തശുദ്ധിയും ജ്ഞാനവുംസിദ്ധിക്കും എന്നുവിചാരിച്ചു്അവയെ ചെയ്യുന്നതുംവ്യർത്ഥംതന്നെ എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അനേകകാലമായി യാഗാദികളെചെയ്യുന്ന കർമ്മഠന്മാരായ ആഢ്യന്മാർ ഒരേജാതിയായ മനുഷ്യരിൽ ചിലരെ നീചജാതിയാണെന്നു് ദൂരെ അകററി ദ്വേഷിക്കുന്നു. ഈശ്വരപ്രസാദമൊ ചിത്തശുദ്ധിയോ ജ്ഞാനമൊ സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അന്നും ഇന്നുംസമദൃഷ്ടിവരാതെ

മത്സരിക്കുമോ? നീചജാതിയാണെന്ന് മത്സരിക്കുന്നതും ഹിന്ദുക്കൾക്ക് മുഖ്യമായ ക്ഷയകാരണമായിരിക്കുന്നുവല്ലൊ ഒരു പിതാവിന്റെ പുത്രന്മാരിൽ ചിലർ പ്രബലന്മാരായി അവർ മററുള്ള ദുർബ്ബലശിശുക്കളെ ശൂദ്രന്മാരാക്കി ദൂരെ തള്ളി ദ്വേഷിക്കുന്നു എങ്കിൽ ആ പ്രബലന്മാർക്ക് പിതൃകോപത്തിനും ക്ഷയത്തിനുമാണ് അവകാശമുള്ളതു്. അതുപോലെ സർവ്വപിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ സന്തതികളായ മനുഷ്യരിൽ ചിലർ പ്രബലന്മാരായിട്ട് മററുള്ളവരെ ഹീനജാതികളായി വിചാരിച്ച് ദൂരീകരിച്ച് മത്സരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു", ശിക്ഷാരക്ഷകൾ ചെയ്യുന്ന ഒരു ദൈവം ഉണ്ടെങ്കിൽ, ദൈവത്തിന്റെ കോപത്തിനാൽ ക്ഷയത്തിനാണ് ആ ആഢ്യന്മാർക്ക് അവകാശമുള്ളതു്. ദൈവം ഒന്നും ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിലും ചെയ്യാത്തവനാണെങ്കിലും മത്സരം വിഷപാനംപോലെ നശിപ്പിക്കുന്നതാണല്ലോ. അതു കൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഗാരുഡത്തിൽ വിഷ്ണുഭഗവാൻ ജാത്യാഭിമാനികളെ ഇങ്ങിനെ നിന്ദിച്ചതു്.

സ്വസ്വവർണ്ണാശ്രമാചാര നിരതാസ്സർവ്വമാനവാഃ
ന ജാനന്തി പരം ധർമ്മം വൃഥാ നശ്യന്തി ദാംഭികാഃ

അർത്ഥം:—അവനവന്റെ ജാതിയിലും ആശ്രമത്തിലും ആചാരത്തിലും മമതവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യരാരും ശ്രേഷ്ഠധർമ്മത്തെ അറിയുന്നില്ല. അഭിമാനികളായി വൃഥാ നശിക്കുന്നു ഹേ ശിഷ്യ! ജാത്യാഭിമാനംകൊണ്ടുള്ള നാശം നമുക്ക് അനുഭവമല്ലെ? അറിവില്ലാത്ത ദോഷംതന്നെ അങ്ങിനെ നശിപ്പിക്കുന്നതു്. അറിവുള്ളവർക്ക് ആ ഭേദദൃഷ്ടി ലേശം വരികയില്ല അവർ തിര്യക്കുജന്തുക്കളെ

കൂടി നികൃഷ്ടബുദ്ധ്യാ ദ്വേഷിക്കയില്ല. ഗീതയിൽ കൃഷ്ണൻതന്നെ അതു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കേൾക്കുക,

വിദ്യാവിനയസമ്പന്നേ ബ്രാഹ്മണേ ഗവി ഹസ്തിനി
ശുനി ചൈവ ശ്വപാകേ ച പണ്ഡിതാഃ സമദർശിനഃ

അർത്ഥം:—വിദ്യാവിനയങ്ങളോടുകൂടിയ ബ്രാഹ്മണനിലും പശുവിലും ആനയിലും പട്ടിയിലും ചണ്ഡാളനിലും പണ്ഡിതന്മാർ സമദൃഷ്ടിയോടുകൂടിയവരാകുന്നു. സൂക്ഷ്മം ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കെ അജ്ഞാനികളുടെ കർമ്മങ്ങളെ അനുസരിച്ചു് കെട്ടുപോകരുതു്. യാഗം, പിതൃയജ്ഞം, ഭൂതയജ്ഞം, തപസ്സു്, തീർത്ഥസ്നാനം, ക്ഷേത്രനിർമ്മാണം, ബിംബാരാധന മുതലായ കർമ്മകാണ്ഡോക്തകർമ്മങ്ങൾ ദ്വിജനാക്കല്ലാതെ മററാക്കും ചെയ്വാൻ അർഹതയില്ലെന്നു് വിധിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ സമദൃഷ്ടിയില്ലാത്ത അജ്ഞാനികളാൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട കർമ്മങ്ങളാണു് അവയെന്നു് തീർച്ചയായി. അതുകൊണ്ടും അവ അജ്ഞാനത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതായി കാണുന്നതുകൊണ്ടും അവയിൽ ഭ്രമിക്കുന്നവരെ അജ്ഞാനികൾ എന്നു് ഉൽകൃഷ്ടപ്രമാണങ്ങളും സമദൃഷ്ടികളായ ജ്ഞാനികളും നിന്ദിച്ചു് കാണുന്നതുകൊണ്ടും അവയെ അനേക കാലമായി നടത്തിവരുന്ന കൂട്ടക്കാർക്കു് ഈശ്വരപ്രസാദവും അതിനാൽ ചിത്തശുദ്ധിയും ജ്ഞാനവും വന്നുകാണാത്തതുകൊണ്ടും ഞാൻ ഉൽകൃഷ്ടൻ, നീ നികൃഷ്ടൻ എന്ന ഭേദബുദ്ധി വർദ്ധിച്ചു് കലഹിച്ചു് നശിപ്പിക്കുന്ന സ്വഭാവം അവർക്കു് വർദ്ധിച്ചു് വർദ്ധിച്ചു് വന്നുകാണുന്നതുകൊണ്ടും യഥാവസരം ആഹാരംചെയ്യാതെ ചില രോഗങ്ങൾക്കു് കാരണമായി ഇഹപരസുഖസാധനമായ ദേഹത്തിന്നുകൂടി അവ അസ്വാസ്ഥ്യത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതുകൊണ്ടും അവയാൽ

ദേഹഭാരത്തിന്നുള്ള സ്വത്തുക്കൾ ദേവന്മാർ പ്രസാദിച്ചു് കൊടുക്കായ്കയാൽ ക്രമേണ ചിലകർമ്മികൾ സ്വകുടുംബഭരണാർത്ഥം യാചനാദി ദുഷ്കർമ്മങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു് തനിക്കും അന്യന്നും ഉപദ്രവത്തിന്നു് സംഗതിവരുത്തി ദുഃഖത്തിൽ പെട്ടു് കാണുന്നതുകൊണ്ടും യാഗാദികളാൽ അഭീഷ്ടങ്ങളും സിദ്ധിക്കാതെ അവയെ വിട്ടു് ദ്വിജന്മാർ കൃഷി, കച്ചവടം, ഇംഗ്ലീഷു് പഠിപ്പു് മുതലായകർമ്മങ്ങളിൽ എപ്പൊഴും ശ്രദ്ധാലുക്കളായി കാണുന്നതുകൊണ്ടും അവ പണക്കാൎക്കു് മാത്രമല്ലാതെ ദരിദ്രന്മാൎക്കു് ചെയ്‌വാൻകഴിയായ്കയാലും സർവ്വസാധാരണ ധർമ്മമായിരിക്കാത്തതുകൊണ്ടും ചാതുർവ്വർണ്യകല്പനവും തത്തൽധർമ്മകർമ്മങ്ങളും പരസ്പരം കലഹകാരണങ്ങളായും ദ്വേഷ്യകരങ്ങളായും ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഇവയെല്ലാം അനുഷ്ഠിക്കേണമെന്നു് കൃഷ്ണൻ ഗീതയിൽ നിബ്ബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവർ, കൃഷ്ണൻ അയോഗിയും അജ്ഞാനിയും ദ്വിജപക്ഷവാതിയും ശൂദ്രാദി സകല മനുഷ്യദ്വേഷിയും ആകുന്നു എന്നു് പറഞ്ഞു് കൃഷ്ണനെ നിന്ദിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! അതു് ശരിയാകുന്നു. യാഗാദികർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു് വല്ലപ്രയോജനവും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിന്നു് അധികാരികൾ ദ്വിജന്മാരാകുന്നു എന്നു് ഗീതയിൽ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ടു് കൃഷ്ണൻ ദ്വിജപക്ഷപാതിതന്നെ. ദ്വിജന്മാർ ഉണ്ടാൽ ആചണ്ഡാലപര്യന്തമുള്ള മനുഷ്യരുടെ വയർനിറയുമൊ? ഇല്ല. ജലം സർവ്വജനത്തിന്നും ഉപകാരപ്പെടുന്നതുപോലെ സമദൃഷ്ടികൾ വിധിക്കുന്ന ധർമ്മകർമ്മങ്ങൾ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്നു് മുഴുവൻ ഉപകാരപ്പെടേണ്ടതല്ലെ? ദ്വിജന്മാരെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതാണു് ശൂദ്രധർമ്മം എ

ന്നു് വിധിച്ചതുകൊണ്ടു് കൃഷ്ണൻ ശൂദ്രദ്വേഷി തന്നെ. ശൂദ്രർ എന്നും ദ്വിജന്മാർക്കു് അടിമയായിരിക്കണം എന്ന വിധി അന്യായംതന്നെ. ഇതിനേക്കാൾ ശൂദ്രർ എന്നും നരകത്തിൽ കിടന്നുകൊള്ളണം എന്നു് ഒരു വിധി കൊടുക്കുന്നതായിരുന്നു അത്യന്തം ഉത്തമം. പിന്നെ 'ചാതുർവ്വർണ്ണ്യം മയാസൃഷ്ടം' എന്നു് ഗീതയിൽ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ബ്രാഹ്മണൻ, ക്ഷത്രിയൻ, വൈശ്യൻ, ശൂദ്രൻ, എന്ന നാലു വർണ്ണരേയും ഈശ്വരനാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളു എന്നു് തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. തീയർ മുതലായി പിന്നെയും അസംഖ്യം ജാതികൾ ഹിന്ദുമതത്തിൽതന്നെ കാണപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ക്രിസ്ത്യൻ, മുഹമ്മതൻ, ബൌദ്ധൻ എന്നിങ്ങനെ അസംഖ്യം ഭിന്നമതക്കാരേയും കാണുന്നുണ്ടു്. ഇവരെ സൃഷ്ടിച്ച ഈശ്വരൻ ആരാകുന്നു? ഇവരുടെ ധർമ്മം എന്താകുന്നു? മീൻ പിടിക്കുകയോ വണ്ടി ഓട്ടുകയോ ശൂദ്രരെ ശുശ്രൂഷിക്കയോ ദ്വിജന്മാർക്കു് വേലികെട്ടുവാൻ മലയ്ക്കുപോയി മുള്ളും മുളയും കൊണ്ടുവരികയോ എന്താണെന്നു് ഒന്നും ഗീതയിൽ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ദ്വിജന്മാരൊഴിച്ചു് മററുള്ളവരെല്ലാം, വെള്ളം വരുമ്പോൾ പുഴയിൽ ചാടിയൊലിച്ചു് സമുദ്രത്തിൽ ചേർന്നുകൊള്ളട്ടെ, അതാണു് മററുള്ളവർക്കു് ഉത്ഭാഗതി എന്നോ കൃഷ്ണന്റെ അഭിപ്രായം? കൃഷ്ണൻ സകല മനുഷ്യദ്വേഷി എന്നു് ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞാൽ പോര. "യഥാമാവാസ്യാന്ധകാരം മേഘാവരണം വദ്ധയതി തഥാ കർമ്മ അജ്ഞാനം വദ്ധയതി". (കറുത്ത വാവിലെ ഇരുട്ടിനെ എപ്രകാരം മേഘമൂടൽ വദ്ധിപ്പിക്കുന്നുവോ അപ്രകാരം കർമ്മം അജ്ഞാനത്തെ വദ്ധിപ്പിക്കുന്നു) എന്നു് വാസുദേവമനനം പറ

ഞ്ഞിരിക്കുന്നു ഇതു് അനുഭവമായിട്ടും ഇരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു് യാഗാദികളായ അജ്ഞാനകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യേണമെന്നു് ഗീതയിൽ നിർബ്ബന്ധിച്ചതുകൊണ്ടു് കൃഷ്ണൻ അജ്ഞാനിയാകുന്നു എന്നതും നിർവ്വിവാദംതന്നെ.

ഗുരു:—ഇങ്ങിനെയുള്ള അസംഖ്യം ദോഷാരോപണത്തിനും ആക്ഷേപത്തിനും യുക്തിയുക്തമായി ഉത്തരം പറവാൻ നിർവ്വാഹമില്ലാത്ത സ്ഥിതിയിലാകുന്നു പൂർവ്വാചാര്യന്മാരും ആധുനികന്മാരും ഗീതയെ വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അവരെല്ലാം മഹാപണ്ഡിതന്മാർതന്നെ. പക്ഷെ ഒരുമയില്ലാതെ തമ്മിൽ തല്ലിയും മാറു വിധേനയും ക്ഷയിക്കേണ്ടുന്നിലയിലാണു് വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഹിന്ദുമതഗ്രന്ഥങ്ങളും ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരും ഇരിക്കുന്നതു്. എന്തുചെയ്യാം! നിർഭാഗ്യംതന്നെ. ഹിന്ദുമതഹൃദയത്തിനു് വിരോധമായി നടന്നിട്ടാണു് ഹിന്ദുക്കൾ ക്ഷയിച്ചതു്. ഭേദദൃഷ്ടിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളെ ഒന്നിച്ചു തീയിട്ടു ചുടുന്ന കാലത്തെ ഹിന്ദുക്കൾ നന്നാകയുള്ളു. അല്ലെങ്കിൽ അവയിൽ പറയുന്ന അനാചാരകർമ്മങ്ങളെ തീരെ ഉപേക്ഷിക്കുന്ന കാലം എന്നോ അന്നേ നന്നാകുവാൻ തരമുള്ളു. കൃഷ്ണനെ നീ ദൂഷ്യം പറയേണ്ട കൃഷ്ണന്റെ അന്തരാഭിപ്രായം ഞാൻ മുമ്പു് പറഞ്ഞുവല്ലൊ, മോക്ഷപ്രദീപത്തിൽ ഞാൻ ബ്രാഹ്മണാദി നാലു് ജാതികളുടെ നിരൂപണം ചെയ്തതുപോലെത്തന്നെ നീ ഗീതയിലും നിരൂപിച്ചുകൊൾക. എന്നാൽ ആക്ഷേപത്തിനു് അവകാശമില്ല. തപസ്സു്, ജ്ഞാനം, കർമ്മം എന്നിവയേയും മോക്ഷപ്രദീപത്തിൽ യോഗാംഗമായ നിയമത്തിൽ നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അപ്രകാരംതന്നെ ഗീതയിലും എന്നു ധരിച്ചുകൊൾക. എന്നാൽ വിസർഗ്ഗഃകർമ്മസംജ്ഞി

തഃ' (ദേവതോദ്ദേശമായി ചെയ്യുന്ന യജ്ഞമാണ് കർമ്മം എന്നു പറയപ്പെടുന്നതു്) എന്നു് ഗീതയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതൊന്നു് വേറെയാണു് എന്നു നിനക്കു് ഇനി ചോദിപ്പാനും അവകാശമില്ല. കൃഷ്ണൻ പക്ഷപാതിയും അസമദൃഷ്ടിയും അനുചിതജാതി കർമ്മപ്രവർത്തകനും അല്ല എന്നു് വിശ്വസിപ്പാനുമുള്ള സംഗതി ഞാൻ നിന്നോടു് മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഗീതയിലെ ഈ ഭഗവദ്വചനത്തെക്കൂടി കേൾക്കുക:

> സമോഹംസർവ്വഭൂതേഷു നമേദ്വേഷ്യോസ്തിനപ്രിയഃ
> തേഭജന്തിതുമാംഭക്ത്യാ മയിതേ തേഷുചാപ്യഹം

അത്ഥം:— ഞാൻ സർവ്വഭൂതങ്ങളിലും സമനായിരിക്കുന്നു. എനിക്കു് ശത്രുവും ഇല്ല., മിത്രവും ഇല്ല. ആർ എന്നെ ഭക്തിയോടുകൂടി ഭജിക്കുന്നുവോ എന്നിൽ അവരും അവരിൽ ഞാനും ഉണ്ടു്. ഇങ്ങനെ സർവ്വത്ര സമനായിരിക്കുന്ന കൃഷ്ണൻ തന്റെ മേൽ ദൃഷ്യാരോപണത്തിനു് ഹേതുക്കളും ദുഃഖപ്രദങ്ങളും ആയ യാഗാദികർമ്മങ്ങളേയും മററും ചെയ്വാൻ ഭേദദൃഷ്ട്യാ നിർബ്ബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് പറയുന്നവൻ കൃഷ്ണനെ നിന്ദിക്കുകയാണെന്നു് തീർച്ചപ്പെടുത്തി, അവയെ ഈശ്വരനാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടാലും നാളികേരത്തിന്റെ ചകിരിയേയും ചിരട്ടയേയും അഭക്ഷ്യങ്ങളായി തള്ളുന്നതുപോലെ ത്യജിക്കേണ്ടതാകുന്നു. എന്നാൽ നാളികേരത്തിന്റെ അന്തർഭാഗത്തിലുള്ള ആസ്വാദ്യാംശംപോലെ ഗീതയിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്ന സാരം എന്താകുന്നു എന്നാണു് ഇനി തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതു്. അതാതു കാലത്തിൽ അവനവന്റെ അവസ്ഥാനുസരണമായിട്ടുള്ള കർമ്മത്തെ ഏവനും യോഗനിഷ്ഠയോടുകൂടി ചെയ്യണം എന്നാണു് ഭഗവൽ

ഗീതയുടെ സാരം. ക്ഷത്രിയനായതുകൊണ്ടും അതിശൂര നായതുകൊണ്ടും സൎവ്വഗുണസമ്പന്നനായതുകൊണ്ടും രാജ്യഭ്ര ഷ്ടനായതുകൊണ്ടും അൎജ്ജുനന്റെ അവസ്ഥക്ക തൽകാ ലോചിതമായ കൎമ്മം യുദ്ധമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് യുദ്ധംചെയ്യുക; കൎമ്മം വിടരുതു്, കൎമ്മം വിട്ടാൽ ദേഹത്തെ സംരക്ഷിപ്പാൻകൂടി കഴികയില്ല എന്നു് ഉപദേശിച്ചതാകുന്നു. എന്നാൽ ആ കൎമ്മം എങ്ങിനെയാണ് ചെയ്യേണ്ടതു്? 'യോഗസ്ഥഃകുരുകൎമ്മാണി' എന്നു് ഗീതയിൽ ആദിയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് യോഗനിഷ്ഠയോടുകൂടി കൎമ്മങ്ങളെ ചെയ്യേണം. 'കൎമ്മാണി' (കൎമ്മങ്ങളെ) എന്നു് ബഹുവചനം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് സ്വദേഹരക്ഷണാൎത്ഥമോ യോഗാൎത്ഥമോ ലോകോപകാരാൎത്ഥമോ ഏതേതുകാലത്തിൽ ഏതേതു കൎമ്മങ്ങളെ ഉചിതങ്ങളോ അതെല്ലാം എന്നും 'യോഗസ്ഥഃകുരു' എന്നു് പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് അതെല്ലാം യോഗനിഷ്ഠയോടുകൂടി ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും 2-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ഗീതയിൽ ആദിയിൽതന്നെ കൃഷ്ണൻ ബീജത്തെ ന്യസിച്ചിരിക്കുന്നു. (കുത്തിയിട്ടിരിക്കുന്നു) അതുകൊണ്ടു് കാലോചിതമായും അവസ്ഥാനുസരണമായും നിൎദ്ദോഷമായും ഇരിക്കുന്ന കൎമ്മം യോഗനിഷ്ഠനായി ഏവനും ചെയ്യേണം എന്നിങ്ങനെയാണ് ഭഗവൽഗീതാസാരത്തെ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്. ഇപ്പോഴത്തെ നമ്മുടെ അനുഭവവും ഈ ഭഗവൽഗീതാസാരത്തെ നമുക്കു് വിവരിച്ചുതരുന്നു. ഇപ്പോഴും ഇംഗ്ലീഷു രാജ്യഭരണകാലമാകുന്നു. ആ രാജ്യഭാഷയെ പഠിച്ചു് പാസ്സായി ഉന്നതാധികാരികളായിട്ടും നവീനങ്ങളായി കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ട അനവധി യന്ത്രതന്ത്രകൎമ്മങ്ങളിലും കൃഷിവാണിജ്യാദികളിലും ഏൎപ്പെട്ടു് സമ്പന്നന്മാര

യിട്ടും തന്നേയും പരന്മാരേയും സംരക്ഷിച്ചുംകൊണ്ടു് ഈ ശരീരവിചാരത്തോടുകൂടി ബുദ്ധജനം സുഖിക്കുന്നു. ഈ ഭാഷ പഠിക്കുന്നതും ഈ വ്യാപാരങ്ങളിലേർപ്പെടുന്നതും നമ്മുടെ മതത്തിന്നു് ഹിതമല്ലെന്നു് കരുതിയിരിന്നവർ കാലോചിതകർമ്മാനുസാരികളായ മേൽപറഞ്ഞ യോഗ്യരുടെ കാൽക്കൽ ശരണംപ്രാപിച്ചു് കാണുന്നു. ഹേ ശിഷ്യ! അതിനാൽ നിന്നെ മാട്ടമയ്ക്കുവാൻ കൊള്ളൂ, മറെറാരു വ്യാപാരത്തിന്നും കൊള്ളില്ല എങ്കിൽ നീ യോഗനിഷ്ഠയോടുകൂടി മാട്ടിനെ മേച്ചു് ഉപജീവനം കഴിയ്ക്കണം; എന്നാൽ നിനക്കും ഉപദ്രവമില്ല, നിന്നെക്കൊണ്ടു് അന്യനും ഉപദ്രവമില്ല; അതാണു് നിന്റെ ധർമ്മം. ഇങ്ങിനെ യഥാശക്തി സർവ്വരും ചെയ്യുന്നതാണു് അവനവന്റെ ധർമ്മം ധർമ്മം എന്ന വാക്കിന്റെ അവയവാർത്ഥത്തെ ആലോചിച്ചാൽ തന്നെ പരമാർത്ഥം അറിയാം. ധാരയതീതി ധർമ്മ (ധരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ധർമ്മം എന്നു് പറയുന്നു പതിച്ചു പോകാതെ ആത്മാവിനെ നിലനിറുത്തുന്നതുകൊണ്ടു് ധർമ്മം എന്നു് പറയപ്പെടുന്നു). നിന്നെ മാട്ടമയ്ക്കുവാനെ കൊള്ളൂ എങ്കിൽ അതിനെ നീ യോഗസ്ഥനായി ചെയ്തു് ദേഹത്തെ രക്ഷിക്കേണം, അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ ഈ ലോകത്തിലും രക്ഷപ്പെടാം, യോഗസ്ഥനായതുകൊണ്ടു് മുക്തിയും പ്രാപിയ്ക്കാം. പതിച്ചുപോകയില്ല. ധർമ്മം എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം അതാണല്ലൊ. ഇങ്ങിനെ കാലോചിത വിഹിതകർമ്മത്താൽ സ്വധർമ്മപരിപാലനം സർവ്വരെക്കൊണ്ടും ചെയ്യിപ്പിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തിൽ കാലോചിത യുദ്ധകർമ്മത്തെ യോഗസ്ഥനായി ചെയ്വാൻ അർജ്ജുനനോടു് കൃഷ്ണൻ ഉപദേശിച്ചതാകുന്നു. അല്ലാതെ

യോഗിക്കു് ലോകോപകാരത്തിന്നായി കർമ്മം ചെയ്തുകൊള്ളണം എന്ന നിർബ്ബന്ധവിധിയില്ല. വേദോക്തകമ്മങ്ങൾ ചെയ്യണം എന്ന വിധിയും ഇല്ല. കേൾക്കുക.

ജിജ്ഞാസുരപിയോഗസ്യ ശബ്ദബ്രഹ്മാതിവത്തതേ

അത്ഥം:—യോഗത്തെ അറിവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നവൻ കൂടി വേദത്തെ അതിക്രമിക്കുന്നു, അവന്നു് വേദവും വേദോക്തകമ്മങ്ങളും ആവശ്യമില്ലെന്നു് സാരം. ഇങ്ങിനെ ഗീതയിൽ കൃഷ്ണൻതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും യാഗാദി കമ്മങ്ങളെ ചെയ്യാനല്ല അർജ്ജുനനെ നിർബന്ധിച്ചതു്, തൽകാലോചിതയുദ്ധകമ്മത്തെ ചെയ്‌വാനാണു് നിർബന്ധിച്ചതു് എന്നു് തെളിയുന്നു. കൃഷിയിൽ ഉഴുമ്പോഴും കിളയ്ക്കുമ്പോഴും പ്രാണിഹിംസ നേരിടുന്നു. അതുകൊണ്ടു് കൃഷികമ്മം പാപമാണെന്നു് ഭയപ്പെട്ടു് കൃഷിയിൽനിന്നു് പിൻവാങ്ങുന്നവരോടു് അവന്റെ ഹിതനായ ഒരു യോഗ്യൻ 'നീ കൃഷിചെയ്യുക, കർമ്മം ചെയ്യാതിരുന്നാൽ നിന്റെ ദേഹത്തെ സംരക്ഷിപ്പാൻകൂടി കഴികയില്ല, നിനക്കു് കർമ്മം ആവശ്യമില്ലെങ്കിൽ കൂടി പരരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിയെങ്കിലും കമ്മം ചെയ്യുക' എന്നു് നിർബ്ബന്ധിച്ചാൽ കൃഷിപ്രവൃത്തി ചെയ്‌വാൻ നിർബന്ധിച്ചു എന്നാണു് അത്ഥമെടുക്കേണ്ടതു്. യാഗാദികമ്മം ചെയ്‌വാൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചു എന്നു് അത്ഥം എടുക്കുന്നതു് അസംബന്ധവും അപ്രകൃതവും ആകുന്നു. അതുപ്പോലെ യുദ്ധത്തിൽ ഹിംസ നേരിടുന്നതുകൊണ്ടു് യുദ്ധം പാപമാണെന്നു് ഭയപ്പെട്ടു് അതിൽനിന്നു് പിൻവലിക്കുമ്പോൾ അർജ്ജുനനോടു് 'നീ യുദ്ധം ചെയ്യുക, കമ്മം വിട്ടാൽ നിന്റെ ദേഹത്തെ സംരക്ഷിപ്പാൻകൂടി നിനക്കു് കഴികയില്ല' 'ലോകസംഗ്രഹമേവാപി സംപശ്യൻ കത്തുമർഹ

സി' (നിനക്കു് കർമ്മം ആവശ്യമില്ലെങ്കിൽ ലോകസംരക്ഷണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചെങ്കിലും നീ കർമ്മം ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു) എന്നു് കൃഷ്ണൻ നിർബന്ധിച്ചാൽ യുദ്ധകർമ്മം ചെയ്‌വാൻ നിർബന്ധിച്ചു എന്നാണു് അർത്ഥം എടുക്കേണ്ടതു്. യാഗാദികർമ്മം ചെയ്‌വാൻ നിർബന്ധിച്ചു എന്നു് അർത്ഥമെടുക്കുന്നതു് അസംബന്ധവും അപ്രകൃതവും ആകുന്നു. യജ്ഞശബ്ദംകൊണ്ടു, ഈശ്വരാരാധനത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്ന പക്ഷവും യോഗത്തിൽ മീതെ ഒരു ഈശ്വരാരാധനവും ഇല്ലതാനും. ആന്തരമായ യജ്ഞവും തപസ്സും ജ്ഞാനവും കർമ്മവും ഭക്തിയും യോഗത്തിൽ അടങ്ങിപ്പോയി. യോഗംതന്നെ പ്രധാനം. അതുകൊണ്ടാണു് 'യോഗസ്ഥഃ കുരുകർമ്മാണി' (യോഗത്തിൽ നിഷ്ഠയോടുകൂടി കർമ്മങ്ങളെ ചെയ്ക) എന്നു് ഗീതയിൽ ഉപദേശിച്ചതു്. അല്ലെങ്കിൽ 'യജ്ഞസ്ഥഃകുരുകർമ്മാണി' (യജ്ഞത്തിൽ നിഷ്ഠയോടുകൂടി കർമ്മങ്ങളെ ചെയ്ക) എന്നോ 'ജ്ഞാനസ്ഥഃകുരുകർമ്മാണി' (തപോനിഷ്ഠയോടുകൂടി-കർമ്മങ്ങളെ ചെയ്ക) എന്നോ 'സാംഖ്യസ്ഥഃകുരു കർമ്മാണി' (സാംഖ്യത്തിൽ നിഷ്ഠയോടുകൂടി കർമ്മങ്ങളെചെയ്ക) എന്നോ 'ഭക്തിസ്ഥഃകുരുകർമ്മാണി' (ഭക്തിനിഷ്ഠയോടുകൂടി കർമ്മങ്ങളെചെയ്ക) എന്നോ 'കർമ്മസ്ഥഃ കുരുകർമ്മാണി' (കർമ്മത്തിൽ നിഷ്ഠയോടുകൂടി കർമ്മങ്ങളെ ചെയ്ക) എന്നോ കൃഷ്ണനു് അർജ്ജുനനോടു് ഉപദേശിക്കാമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് മുക്തിയ്ക്കായി ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടതു് യോഗംതന്നെ. ലോകരക്ഷയ്ക്കും അർജ്ജുനൻെറ അഭിവൃദ്ധിക്കും ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടകാലോചിതകർമ്മം പ്രകൃതത്തിൽ യുദ്ധംതന്നെ എന്നും സി

ധിക്കുന്നു. ദുർനീതിഭൂയിഷ്ഠനായ ദുര്യോധനൻ ഭരിക്കുന്നതിനേക്കാറം ധർമ്മനിധിയായ ധർമ്മപുത്രർ ഭരിക്കുന്നതിനാൽ ലോകം രക്ഷപ്പെടുന്നതാണല്ലൊ. സർവ്വമനുഷ്യർക്കും മുക്തിക്കു് മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതു് യോഗവുമാണല്ലൊ. ഇതു് ഞാൻ മോക്ഷപ്രദീപത്തിൽ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കേറംക്കുക.

ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവിശാം സ്ത്രീശൂദ്രാണാഞ്ച പാവനം
ശാന്തയേകർമ്മണാമന്യ ദ്യോഗാന്നാസ്തിവിമുക്തയെ

അർത്ഥം:—ബ്രാഹ്മണർക്കും ക്ഷത്രിയന്മാർക്കും വൈശ്യന്മാർക്കും സ്ത്രീകറംക്കും ശൂദ്രർക്കും കർമ്മം നശിപ്പാനും മോക്ഷം കിട്ടുവാനും യോഗമല്ലാതെ മറെറാന്നുമില്ല എന്നു് മാതംഗമഹർഷി.

യോഗഏവ പരംശ്രേയസ്തേഷാമിത്യുക്തവാൻപുരാ.

അർത്ഥം:—യോഗംതന്നെ സർവ്വമനുഷ്യർക്കും പരമമുക്തി എന്നു് പണ്ടു് കപിലമഹർഷി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ പറവാൻ കാരണമെന്താകുന്നു എങ്കിൽ യോഗത്തെ ഒഴിച്ചു് മററുള്ളവയെല്ലാം അപ്രധാനങ്ങളാകുന്നു. അതിന്നു പ്രമാണം.

നവേദം വേദഇത്യാഹു ർവ്വേദെവ്വേദോ നവിദ്യതെ.

അർത്ഥം:— വേദത്തെ വേദം എന്നു് പറഞ്ഞുകൂടാ, വേദത്തിൽ വേദം ഇല്ല എന്നു് ശിവസാരോദയം.

അപരാഋഗ്വേദൊ യജ്ജുർവ്വേദഃ സാമവേദോഥർവ്വവേദഃ
ശിക്ഷാകല്പോവ്യാകരണം നിരുക്തംഛന്ദൊ
ജ്യോതിഷമിതി
(എന്നു് മുണ്ഡകോപനിഷത്തു്)

അർത്ഥം:—ഋക്, യജ്ജുസ്സു്, സാമം, അഥർവ്വം എന്ന നാലു് വേദങ്ങറം പ്രധാനങ്ങറം അല്ല. ശിക്ഷ, കല്പം, വ്യാകര

ണം, നിരുക്തം, ഛന്ദസ്സ്, ജ്യോതിഷം എന്ന ആറു് ശാസ്ത്രങ്ങളും പ്രധാനങ്ങളും അല്ല—എന്നാൽ യോഗത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളും ഒഴിച്ചു് മററുള്ളവയെല്ലാം അപ്രധാനങ്ങളും എന്നു് സാരം. അപ്പോൾ സൂക്ഷ്മമായും പ്രധാനമായും ഇരിക്കുന്ന ശബ്ദബ്രഹ്മം (വേദം) എന്നു് പറയുന്നതു് ജാതിഭേദാതി കല്പനകളെയും യാഗാദി സ്ഥൂലകർമ്മങ്ങളെയും വിധിക്കുന്ന വേദശാസ്ത്രാദികളല്ലാ എന്നു് സിദ്ധിച്ചു. എന്നാൽ പരമാത്മപദപ്രാപ്തിയ്ക്കുള്ള വേദം ഏതാകുന്നു എങ്കിൽ,

പരാത്മാവേദ്യതെ യേന സവേദോ വേദഉച്യതെ.

അത്ഥം:—യാതൊന്നിനാൽ പരമാത്മാവു് (പരബ്രഹ്മം) വേദിക്കപ്പെടുന്നുവൊ (അറിയപ്പെടുന്നുവോ) അതാണു് വേദം എന്നു് പറയപ്പെടുന്നതു്, യോഗത്താൽ പരമാത്മാവിനെ അറിയുന്നതുകൊണ്ടു് യോഗംതന്നെ പ്രധാനവേദം. കൃഷ്ണനും യോഗത്തെത്തന്നെയാണു് പ്രധാനവേദമായി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് ഭഗവൽഗീതയിൽ അർജ്ജുനനു് യോഗത്തെ ഉപദേശിച്ചതു്. ഭഗവൽഗീതകൊണ്ടു് അർജ്ജുനന്റെ സംശയ നിവൃത്തി വരാതെ ചോദിച്ചപ്പോൾ അർജ്ജുനനു് ഉപദേശിച്ചതാണു് ഉത്തരഗീത. അതിലും യോഗത്തെ തന്നെ പ്രധാന വേദമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കേൾക്കു:

തൈലധാരമിവാച്ഛിന്നം ദീർഘഘണ്ടാനിനാദവൽ
അവാച്യം പ്രണവസ്യാഗ്രം യസ്തം വേദസവേദവിൽ

അത്ഥം·—തൈലധാരപോലെ, മണിയടിച്ചതിനു ശേഷം ദീർഘിച്ചുനില്ക്കുന്ന മണിനാദംപോലെ അവിച്ഛിന്നമായും അവാച്യമായും ഇരിക്കുന്ന പ്രണവധ്വനിയെ ഏ

വൻ അറിയുന്നുവോ അവനാണ് വേദത്തെ അറിയുന്നവൻ നാലു വേദങ്ങളും പഠിച്ച് പാരായണംചെയ്യുന്നവരും ഓങ്കാരത്തെ വായിനാൽ നീട്ടിച്ചൊല്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവരും വേദോക്തകർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യുന്നവരും വേദത്തെ അറിയുന്നവരല്ലെന്നു സാരം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇവകൊണ്ട് പരമാത്മാവിനെ അറിവാൻ കഴികയില്ല നാദംകൊണ്ട് അറിവാൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ടാണ് യോഗപ്രസിദ്ധമായ നാദം വേദമാണെന്നു അർജ്ജുനനു ഉപദേശിച്ചത്. നാദത്താൽ പരമാത്മാവിനെ എങ്ങിനെ പ്രാപിക്കും എന്ന വഴി ഞാൻ മുമ്പു ഘോഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ഇതുകൂടി കേൾക്കുക. 'ശബ്ദബ്രഹ്മണിനിഷ്ണാതഃ പരബ്രഹ്മാധിഗച്ഛതി' ശബ്ദബ്രഹ്മത്തിൽ (നാദത്തിൽ) ആസക്തനായിരിക്കുന്നവൻ പരബ്രഹ്മത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു എന്ന് ബ്രഹ്മബിന്ദൂപനിഷത്ത് പറയുന്നു. വേദാന്തികൾ 'അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി' (ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു) എന്ന് വായിനാൽ പറഞ്ഞ് അനുസന്ധാനംചെയ്തുകൊള്ളുന്നതിനെ ശബ്ദാനുവിദ്ധസമാധി എന്ന് ഘോഷിക്കുന്നു. കർമ്മഠന്മാർ അജ്ഞാനകർമ്മങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന വേദശാസ്ത്രാദികളെ ശബ്ദബ്രഹ്മം (വേദം) എന്നു ഭ്രമിച്ച് അലയുന്നു. ശബ്ദിക്കാതെ ഊമയെപ്പോലെ ഇരുന്നുകൊണ്ട് പരബ്രഹ്മത്തിൽ ലയിപ്പിക്കുന്നതും സ്വതഃസിദ്ധമായും ആനന്ദഘനമായും അഖണ്ഡമായും ഇരിക്കുന്ന നാദാദിയെ വേദമായി അറിഞ്ഞു് യോഗികൾ ശാശ്വതാനന്ദത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. ഹേ, ശിഷ്യ! യോഗികളുടെ അവസ്ഥ എവിടെ? മററുള്ളരുടെ അവസ്ഥ എവിടെ? കൃഷ്ണൻ പ്രധാനമായി വേദം എന്ന് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതുതന്നെ യോഗപ്രസിദ്ധമായ നാദത്തെയാകുന്നു എന്ന് മേൽപറഞ്ഞ ഉത്തരഗീതാശ്ലോ

കംകൊണ്ടു് തെളിയുന്നു. അങ്ങിനെ ഇരിയ്ക്കെ കൃഷ്ണൻ വേദത്തെ തെററിദ്ധരിച്ചു് സ്ഥൂലബുദ്ധികളെപ്പോലെ ബാഹ്യങ്ങളായ യാഗാദികർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാൻ ഭഗവൽഗീതയിൽ നിർബ്ബന്ധിച്ചു എന്നു് കാണുന്നതു് ഞാൻ എങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കട്ടെ?

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! അങ്ങിനെ കാണുന്ന അസംബന്ധമെല്ലാം ചില കർമ്മഠന്മാർ ഗീതയിൽ എഴുതിച്ചേർത്തു എന്നാണു് വിശ്വസിക്കേണ്ടതു്. യുദ്ധഭൂമിയിൽ വെച്ചു് അല്പസമയംകൊണ്ടു് അത്യന്തവിസ്താരത്തോടുകൂടിയ ഗീത ഉപദേശിപ്പാൻ എങ്ങിനെ സമയം കിട്ടി? യുദ്ധം രണ്ടു് ദിവസത്തേയ്ക്കു് നിർത്തിവെച്ചിട്ടു് ഉപദേശിച്ചു എന്നു കാണുന്നുമില്ല. ചില അഭിമാനികൾ (കൃത്രിമപ്രമാണങ്ങൾ) നിർമ്മിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും ഉണ്ടു് എന്നു് ഇവിടുന്നുതന്നെ മോക്ഷപ്രദീപത്തിൽ അവിടവിടെ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ:

ഇദംപാപമിദംപുണ്യമിതിബിഭ്യതികർമ്മഠാഃ
ദൃഷ്ട്വാകൈതവശാസ്ത്രാണി വാഗ്ദംഭലടിതാനിച
തേഷാംഗത്യന്തരംസിദ്ധം ജന്മമൃത്യുജരാസ്പദം

(എന്നു് ശിവജ്ഞാനദീപിക)

അത്ഥം:—വാചാലന്മാരാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട കപടശാസ്ത്രങ്ങൾ കണ്ടിട്ടു് ഇതു് പാപം, ഇതു് പുണ്യം എന്നിങ്ങനെ കർമ്മികൾ ഭയപ്പെടുന്നു. അവക്കുള്ള ഗതി ജനിക്കുക, മരിക്കുക, ജരിക്കുക എന്നതാകുന്നു. ദുഃഖനിവൃത്തിയും ആനന്ദപ്രാപ്തിയും ഇല്ലെന്നു് സാരം. എല്ലാം ഒന്നിച്ചാലോചിക്കുമ്പോൾ കർമ്മഠന്മാർ ഗീതയിൽ പലതും എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നതുതന്നെ ഉത്തമം.

ഗുരു:—എന്റെ മുഖ്യപക്ഷം അങ്ങിനെതന്നെ. അതിന്നു ഗീതതന്നെ സഹായിക്കുന്നു. കേൾക്കുക, 5-ാം അദ്ധ്യായം 14-ാം ശ്ലോകം.

'ന കർത്തൃത്വംനകർമ്മാണി ലോകസ്യസൃജതിപ്രഭുഃ
നകർമ്മഫലസംയോഗം സ്വഭാവസ്തുപ്രവർത്തതേ'

അർത്ഥം:—ഈശ്വരൻ ജീവികൾക്കു കർത്തൃത്വത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നില്ല. കർമ്മങ്ങളേയും സൃഷ്ടിക്കുന്നില്ല കർമ്മഫല സംബന്ധത്തേയും സൃഷ്ടിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ജീവികളുടെ സ്വഭാവമാകുന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. നീ ബ്രാഹ്മണനാകുന്നു, നിനക്കു വിധിച്ചിരിക്കുന്ന കർമ്മങ്ങൾ യാഗാദികളാകുന്നു, അതു് ചെയ്യാനുള്ള കർത്താവു് നീയാകുന്നു, അതു് ചെയ്താൽ ഇന്ന ഫലം കിട്ടും; നീ ശൂദ്രനാകുന്നു, നിന്റെ കർമ്മം ബ്രാഹ്മണശുശ്രൂഷാദികളാകുന്നു, അതിന്നു് കർത്താവു് നീയാകുന്നു, അതു് ചെയ്താൽ ഇന്ന ഫലം നിനക്കു് കിട്ടും; നീ ക്ഷത്രിയ ജാതിയാകുന്നു, നിന്റെ കർമ്മം രാജ്യപരിപാലനാദിയാകുന്നു; നീ വൈശ്യജാതിയാകുന്നു, നിന്റെ കർമ്മം കച്ചവടമാകുന്നു, എന്നിങ്ങനെ ഇന്നവൻ, ഇന്നജാതി, ഇന്നജാതിക്കു് ഇന്ന കർമ്മം, അതാതു് ജാതിക്കാർ അതാതു് കർമ്മത്തിന്നു് കർത്താക്കന്മാർ, അതാതു് ചെയ്താൽ അതാതിന്റെ ഫലം കൊടുക്കും എന്നു് ഈശ്വരൻ നിയമിച്ചു് സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല. അവനവന്റെ സ്വഭാവംപോലെ അവനവൻ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നാണു് അഭിപ്രായം. അങ്ങിനെയല്ലെ? ദൈവം കല്പിച്ചതാകുന്നു എങ്കിൽ ജാതിഭേദത്തേയും അതാതു കർമ്മത്തേയും ആക്കും തെറ്റി നടക്കുവാൻ കഴികയില്ല. ആനയ്ക്കു് കാക്കയാകുവാൻ കഴിയുന്നില്ല.; കാക്കയെപ്പോലെ പറക്കുവാ

നം കഴിയുന്നില്ല; കാക്കയ്ക്കു് ആനയാകുവാനും ആനയെ പ്പോലെ ശബ്ദിപ്പാനും കഴിയുന്നില്ല. മനുഷ്യക്കു് മൃഗജാതിയാകുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. ലോകത്തിലുള്ള ഈശ്വരകല്പനകളിൽ ഒന്നിനെയെങ്കിലും മാററുവാൻ ആക്കും കഴിയുന്നില്ല. അങ്ങിനെ ഇരിക്കെ, ജാതിഭേദങ്ങളും യാഗാദികർമ്മങ്ങളും ഈശ്വര നിയമത്തിൽ പെട്ടവയാകുന്നു എങ്കിൽ, അവയെ മാററി ശൂദ്രകർമ്മം ബ്രാഹ്മണനു ചെയ്യാനും ബ്രഹ്മണകർമ്മം ശൂദ്രനു് ചെയ്യാനും ബ്രാഹ്മണശൂദ്രാദികളിൽ ചിലർ സ്വമതംവിട്ടു് ക്രിസ്ത്യാന്മാരാകുവാനും ഒരിക്കലും കഴികയില്ല. ഈശ്വരൻ ബ്രാഹ്മണനു കല്പിച്ച എന്നഭിമാനിയ്ക്കപ്പെട്ടുന്ന വേദാദ്ധ്യയനയാഗാദികൾ വിട്ടു് ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പാനും ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ ഉച്ചരിപ്പാനും നാക്കു് വഴങ്ങുകയില്ല. ആനയ്ക്കു് ആട്ടിൻെറ ജാതിയാകുവാനും ആട്ടിൻെറ ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുവാനും കഴിയുന്നുണ്ടോ? ഇല്ല. ഇങ്ങിനെ തത്വവിചാരം ചെയ്യുമ്പോൾ അഭിമാനികളും സമദൃഷ്ടിയില്ലാത്തവരും നിർദ്ദയന്മാരും ആലോചനയും ജ്ഞാനവും വേണ്ടുംവണ്ണം ഇല്ലാത്തവരും ആയ ആളുകൾ ജാതിഭേദങ്ങളും തത്തൽകർമ്മങ്ങളും ഗീതയിൽ എഴുതിച്ചേത്തതാകുന്നു എന്നു് മേൽച്ചൊല്ലിയ ശ്ലോകംകൊണ്ടുതന്നെ തെളിയുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഗീതയുടെ സംഭവാസംഭവത്തേയും കത്താവിനേയും പററി നമുക്കു് ആലോചിക്കേണ്ടതില്ല. ഗീതയുടെ സാരംമാത്രം മനസ്സിലാക്കിയാൽ മതി. അതു് ഞാൻ പറഞ്ഞുവല്ലൊ. യോഗം അസാദ്ധ്യമാണെന്നു ചിലർ ശങ്കിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുമ്പോൾ അങ്ങിനെ ശങ്കിപ്പാൻ സംഗതിയുണ്ടു്. യോഗനന്ദാനുഭൂതിനിഷ്ഠനായ ഗുരുവിൻെറ മുഖേന യോഗം അറിയുമ്പോൾ ആ ശങ്ക തീരുകയും ചെയ്യും. മോ

ക്ഷപ്രദീപത്തിൽ സർവ്വൎക്കും യോഗം സുകരമാണെന്നും സം സാരത്തിലിരുന്നു് കാൎയ്യം നടത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ യോഗം സാധിക്കാമെന്നും ഞാൻ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഞാനും യോ ഗനിഷ്ഠയോടുകൂടിത്തന്നെയാണു് ഇന്നേവരെ കാൎയ്യങ്ങൾ നടത്തിവന്നിട്ടുള്ളതു്. മനസ്സിനെ മാത്രം പരമാത്മാവോടു് യോജിപ്പിച്ചാൽ യോഗമായി. അതിന്നു് ദേഹംകൂടി അ നക്കേണ്ട. യോഗത്തിന്നു് യാതൊരു ഉപകരണവും വേണ്ട. നടക്കുമ്പോഴും ഇരിക്കുമ്പോഴും കിടക്കുമ്പോഴും എല്ലാ സമ യത്തും ആവാം; എല്ലാവൎക്കും ആവാം. ശാശ്വതാനന്ദത്തെ പ്രാപിക്കയും ചെയ്യാം. അതുകൊണ്ടു് യുദ്ധംകൂടി യോഗ സ്ഥനായി ചെയ്യാമെന്നു് കൃഷ്ണൻ ഉപദേശിച്ചതാകുന്നു. 'യോഗശാസ്ത്രേ ശ്രീകൃഷ്ണാർജ്ജുനസംവാദേ' (ശ്രീകൃഷ്ണാർജ്ജു നസംവാദമായ യോഗശാസ്ത്രത്തിൽ) എന്നു് ഭഗവൽഗീത ക്കുതന്നെ യോഗശാസ്ത്രം എന്നു് പേർ വിളിച്ചിട്ടുള്ളതും യോഗത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം നിമിത്തംതന്നെ. ശ്രീകൃഷ്ണാർ ജ്ജുനസംവാദേ ജ്ഞാനശാസ്ത്രേ എന്നോ ഭക്തിശാസ്ത്രേ എന്നോ കർമ്മകാണ്ഡേ എന്നൊ മറ്റോ ഭഗവൽഗീത യിൽ ചേൎത്തിയിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടും യോഗംതന്നെ പ്ര ധാനവും ഭഗവൽഗീതയുടെ ജീവനും എന്നും തെളിയുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ഭഗവൽഗീതാവ്യാഖ്യാതാക്ക ന്മാർ യാഗാദികൎമ്മങ്ങളെ അവശ്യം ചെയ്യേണമെന്നാണു്? ഗീതയുടെ ഹൃദയം എന്നു് വ്യാഖ്യാനിപ്പാൻ കാരണമെ ന്താണു്? സ്വാനുഭവത്തെയും യോഗാനന്ദാനുഭവപ്രമാണ ങ്ങളേയും എടുത്തു് പ്രകടിപ്പിച്ചു് മൂഢമനസ്സിനെക്കൂടി ആ കർഷിക്കേണ്ട യോഗവ്യാഖ്യാനത്തിൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യാ

തെ വളച്ചുതിരിച്ചു് വളരെ വിസ്തരിച്ചു് വിഷമകർമ്മകാണ്ഡത്തിൽ ജനങ്ങളെ ചാടിപ്പാൻ കാരണമെന്താണു്?

ഗുരു:— കപടപ്രമാണങ്ങളാൽ മറയ്ക്കപ്പെട്ട ആനന്ദയോഗത്തെ കണ്ടുപിടിപ്പാൻ കഴിയായ്കയാൽ അവർ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതാകുന്നു. കണ്ടുപിടിപ്പാൻ കഴിയുന്നവരായിരുന്നു എങ്കിൽ ഗീതയിൽ കലർന്നുകിടക്കുന്ന കപടപ്രമാണങ്ങളെ കളയെന്നപോലെ കളഞ്ഞു് സാരാംശത്തെമാത്രം വ്യാഖ്യാനിപ്പാനാണ് അവകാശമുള്ളതു്.

ശിഷ്യൻ:— സ്വാമിൻ! ശങ്കരാചാര്യർ യോഗാനുഭവസ്ഥനാണ് എന്നു് അങ്ങുന്നു് സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനവും കർമ്മപരമാവാൻ കാരണമെന്തു്?

ഗുരു:— ഗീതാവ്യാഖ്യാനത്തിനുശേഷമാണ് ശങ്കരാചാര്യർ യോഗാനന്ദാനുഭവസ്ഥനായതു്. അതിനാൽ അതിനുമുമ്പു് ചെയ്ത വ്യാഖ്യാനം കർമ്മപരമായി.

ശിഷ്യൻ:— കപടപ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ടു് ആനന്ദയോഗം മറച്ചിട്ടുണ്ടോ?

ഗുരു:— ഉണ്ടു്. കേൾക്കുക.

"പ്രഗോപ്യമേവകല്യാണി യോഗമാനന്ദസഞ്ജ്ഞയം
മോഹാദിഭിരപാത്രേഷു ഉപദേഷ്ടാനരാധമഃ
ശാപോസ്തിതിശിരസ്തസ്യ സ്ഫുടത്യേവസഹസ്രശഃ
ഇതിസഞ്ചിന്ത്യമച്ഛാപം സനകാദ്യമഹർഷയഃ
ആദിനാഥദയസ്സർവ്വബഹിർഗ്ഗമഭിയാധിയാ
ഗോപയന്തിസ്മതന്മൂലം വ്യാജശാസ്ത്രൈശ്ചതൽകൃതൈഃ
(എന്നു് ശിവജ്ഞാനദീപിക)

സനകാദികളായ മഹർഷിമാരും ആദിനാഥൻ മുതലായ യോഗികളും അവർ ഉണ്ടാക്കിയ കപടപ്രമാണങ്ങൾ കൊണ്ടു് ആനന്ദസഞ്ചയമായ യോഗത്തെ മറച്ചു എന്നാണു് ഈ പ്രമാണത്തിന്റെ സാരം. ഈ കാപട്യത്തെ അറിയായ്കയാൽ കൎമ്മകാണ്ഡകപടപ്രമാണങ്ങളെ സത്യമെന്നു് വിശ്വസിച്ചു് പണ്ഡിതന്മാർ ഇന്നും അവയെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നു, ഹിന്തുക്കളുടെ നിർഭാഗ്യംതന്നെ!

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ഇവിടത്തെ മോക്ഷപ്രദീപത്തിൽ ഭഗവൽഗീതാസാരവും ഹിന്തുമതസർവ്വതത്വഗ്രന്ഥസാരവും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു് എനിക്കു് അറിയാം. എന്നാൽ ഭഗവൽഗീത പാരായണം ചെയ്താൽമതി, മുക്തി കിട്ടും, അതിൽ കൎമ്മം ചെയ്യാനാണു് പ്രധാനമായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് എന്നിങ്ങനെ ഭഗവൽഗീതാശബ്ദത്തിൽ വളരെ ജനം ഭ്രമിക്കുന്നു. ആ ഭ്രമിക്കുന്ന കൂട്ടർക്കും ഉപകാരപ്പെടുവാൻവേണ്ടി മാത്രം ഞാൻ ആക്ഷേപിച്ചതാകുന്നു. യോഗംകൊണ്ടു് മുക്തിയില്ലെന്നു് പറയുന്നതു് വേദങ്ങളായാലും ശാസ്ത്രങ്ങളായാലും സാക്ഷാൽ ജഗദീശ്വരനായാലും ഞാനതിനെ തൃണീകരിക്കും. യോഗശാസ്ത്രകൎത്താക്കന്മാർ തന്നെ വന്നു് യോഗംകൊണ്ടു് മുക്തിയില്ലെന്നു് പറഞ്ഞാലും ഞാനതിനെ തൃണീകരിക്കും, സംശയമില്ല. ശ്രുതികൾകൊണ്ടും യുക്തികൾകൊണ്ടും ദൃഷ്ടാന്താനുഭവങ്ങൾകൊണ്ടും ഞാൻ അത്ര തൃപ്തനായിരിക്കുന്നു.

സാംഖ്യജ്ഞാനവൈഫല്യപ്രകരണം.

ശിഷ്യൻ:—യോഗംകൂടാതെ ജ്ഞാനംകൊണ്ടു് മാത്രംമുക്തിയില്ലെന്നു് പറവാൻ കാരണം എന്താണു്? ജ്ഞാനത്തിന്നു് എന്താണന്യൂനത?

അസാദ്ധ്യഃകസ്യചിദ്യോഗഃ കസ്യചിൽജ്ഞാനനിശ്ചയഃ
ഇത്ഥംവിചാര്യമാർഗ്ഗൌദ്വൌജഗാദപരമേശ്വരഃ
(എന്നു് വാസിഷ്ഠം)

അത്ഥം:—ഒരുവന്നു് യോഗം അസാദ്ധ്യമായിരിക്കും, ഒരുവന്നു് ജ്ഞാനം അസാദ്ധ്യമായിരിക്കും എന്നു് വിചാരിച്ചിട്ടു് പരമേശ്വരൻ രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളെ പറഞ്ഞതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് യോഗത്തെ സ്വീകരിച്ചാലും മുക്തിയുണ്ടു്. വേദാന്തസമ്പ്രദായപ്രകാരമുള്ള വിചാരജ്ഞാനത്തെ സ്വീകരിച്ചാലും മുക്തിയുണ്ടു് എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഭഗവൽഗീതയിലും അങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

യൽസാംഖ്യൈഃ പ്രാപ്യതേസ്ഥാനം
തദ്യോഗൈരപിഗമ്യതെ

അത്ഥം:—തത്വവിചാരംകൊണ്ടു് ഏതൊരു സ്ഥാനം പ്രാപിക്കപ്പെടുന്നുവോ അതു് യോഗംകൊണ്ടും പ്രാപിക്കപ്പെടുന്നു.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! ആവിധത്തിലാണെങ്കിൽ രണ്ടുപ്രകാരം ഓരോ മുക്തിമാർഗ്ഗം ഉണ്ടാകുന്നതായാൽ അനവധി മുക്തിമാർഗ്ഗംവേണ്ടിവരും. ജനങ്ങൾ അനേകതരക്കാരാകുന്നു. നീ ഇപ്പോൾ ഉദാഹരിച്ച പ്രമാണങ്ങൾപ്രകാരം തത്വവിചാര

ത്തിന്നു് ശക്തിയില്ലാത്തവനുവേണ്ടി യോഗം ഉണ്ടാക്കി, യോഗാഭ്യാസത്തിന്നു് ശക്തിയില്ലാത്തവനുവേണ്ടി വേദാന്തശാസ്ത്രങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കി എന്നു കാണുന്നു. ഇതു രണ്ടും അഭ്യസിപ്പാൻ ശക്തിയില്ലാത്തവനു് വേറെ ഒരുവിധം മുക്തിശാസ്ത്രം ഉണ്ടാക്കണമല്ലോ. അതാണോ 'കാശ്യാന്തു മരണാന്മുക്തിരഥവാ പുത്രസന്നിധൌ' (അർത്ഥം:— കാശിയിൽചെന്നു് മരിച്ചാൽ മുക്തിയാണ്, അല്ലെങ്കിൽ പുത്രന്റെ അരികിൽ മരിച്ചാൽ മുക്തിയാണ്) എന്നു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്?

> കാവേരിതോയമാശ്രിത്യ വാതോ യത്രപ്രവർത്തതെ
> തദ്ദേശവാസിനാം മുക്തികിമുതത്തീരവാസിനാം.
> (എന്നു് കാവേരിമാഹാത്മ്യം)

അർത്ഥം:— കാവേരിയിലെ വെള്ളത്തിനെ സംബന്ധിച്ച കാററു് ഏതുദിക്കിൽ എത്തുന്നുവോ ആ ദിക്കുകാർക്കുകൂടി മുക്തിയുണ്ടു്. അപ്പോൾ കാവേരിതീരവാസികൾക്കു് പറവാനുണ്ടോ? മുക്തി കൈയിൽ എന്നു് സാരം ഇങ്ങിനെ അനേകവിധം മുക്തിമാർഗ്ഗം കാണുന്നു. അപ്പോൾ മുക്തി വളരെ ലഘുവായി സമ്പാദിക്കാമല്ലൊ. എന്തിന്നു വേദാന്തവിചാരം ചെയ്യുന്നു? എന്തിന്നു ചിരകാലം സംസാരവിഷയങ്ങളെ വിട്ടു യോഗാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നു? ആവശ്യമില്ല. എന്നല്ല, പണക്കാർക്കും മൈഥുനശ്ശൂരന്മാർക്കുമാണു വേഗത്തിൽ മുക്തികിട്ടുക എന്നും തീർച്ചപ്പെടുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കാശിക്കുപോവാൻ പണക്കാരനു് എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കും കാവേരിയ്ക്കു് പോവാനും അവനുതന്നെ എളുപ്പം. ദരിദ്രനായ ഒരു സ്ത്രീ അത്രവേഗ

ത്തിൽ അംഗീകരിക്കയില്ല. പണക്കാരനെ വേഗത്തിൽ അംഗീകരിക്കും. കാശിയാത്രയ്ക്കുള്ള സൌഖ്യവും പുത്രനെ ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള സൌകര്യവും ധനികനും മൈഥുനശൂരനു മാകയാൽ അവക്കാണ് എളുത്തിൽ മുക്തിവരുന്നു ഈ സ്ഥിതിയ്ക്ക് തത്വവിചാരത്തിലും യോഗത്തിലും കഷ്ടപ്പെട്ടുന്നരും ആ ശാസ്ത്രകർത്താക്കന്മാരും ഭോഷന്മാർ എന്നേ പറയേണ്ടു. നീ അങ്ങിനെ പറവാനൊ യുക്തിവിട്ട് സംസാരിപ്പാൻ തുടങ്ങിയതു്? ഇപ്പോൾ നിന്റെ യുക്തി എവിടെപ്പോയി? ഞാൻ യോഗത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഉപനിഷത്തിനെ ഉദാഹരിച്ചപ്പോൾ നീ നിരാകരിച്ചു. അതിന്നു യുക്തിയും കൂടി പറഞ്ഞപ്പോഴേ തൃപ്തിപ്പെട്ടുള്ളു. അപ്രകാരം ജ്ഞാനംകൊണ്ടു് മാത്രം മുക്തികിട്ടും എന്നു് പറയുന്ന വേദാന്തപ്രമാണത്തിന്നു് യുക്തിയുണ്ടോ എന്നു വിചാരണ ചെയ്തുനോക്കുക ഋഷിപ്രോക്തരാണ്, ഈശ്വരപ്രോക്തമാണ്, ഭഗവൽഗീതയാണ് എന്നു് വിചാരിച്ചു് ഭ്രമിക്കേണ്ട. രാമൻ സുന്ദരനോ വിരൂപനോ എന്നു് നോക്കി തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ ദൈവം നമുക്കു് നേത്രം തന്നിരിക്കുമ്പോൾ നാം മറ്റൊരാൾ പറഞ്ഞതിനെ എന്തിനു് വിശ്വസിക്കുന്നു? അപ്പോലെ ഗുണദോഷങ്ങളെ തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ നമുക്കു് ദൈവം ബുദ്ധിശക്തി തന്നിരിക്കുമ്പോൾ അതിനെ ഉപയോഗിക്കാതെ കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നതു് അന്ധപരമ്പരാന്യായമാകുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു് ഹിന്തുക്കൾക്കു് വളരെ ദോഷം നേരിട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഓരോ കാലത്തു് ഓരോ വിദ്വാന്മാർ മതത്തിൽ ഭേദം വരുത്തീട്ടുണ്ടു് എന്നു് ഞാൻ മുമ്പു് പറഞ്ഞിട്ടില്ലെ? അതാണ് അനേകവിധം മുക്തിമാർഗ്ഗം കാണ്മാനുള്ള സംഗതി. അനേകം സ്വർണ്ണഗിൽട്ടു മോ

തിരങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു സ്വർണ്ണമോതിരം കിടക്കുന്നുവെങ്കിൽ സ്വർണ്ണത്തിൽ നോട്ടം ഉള്ളവനുമാത്രമേ അതു തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ സാധിക്കയുള്ളു. അതിന്നു ശക്തിയില്ലാത്തവർ ഗിൽട്ടു മോതിരങ്ങളെ സ്വർണ്ണമെന്നു തെററിദ്ധരിച്ചു എടുത്തുപോകുന്നു. അപ്രകാരം വിദ്വാന്മാരുടെ കൃതികളാകുന്ന ഗിൽട്ടുപ്രയോഗങ്ങളെ മോക്ഷശാസ്ത്രമാകുന്ന സ്വർണ്ണമെന്നു തെററിദ്ധരിച്ചു വളരെ ആളുകൾ വലയുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഗിൽട്ടു സ്വർണ്ണമെന്നു തെററിദ്ധരിച്ചു സ്വർണ്ണത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുമ്പോലെയും ദേഹത്തെ ആത്മാവെന്നു തെററിദ്ധരിച്ചു ആത്മാവിനെ അറിയാതെ അലഞ്ഞു ദുഃഖിക്കുമ്പോലെയും ദുർബ്ബലപ്രമാണത്തെ മോക്ഷശാസ്ത്രമെന്നു തെററിദ്ധരിച്ചു വാസ്തവത്തിലുള്ള മോക്ഷശാസ്ത്രത്തെ വിട്ടു ജനങ്ങൾ വളരെ അലഞ്ഞു ദുഃഖിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു യുക്തിയുക്തമായി ആലോചിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

ശിഷ്യൻ;—സ്വാമിൻ! വേദാന്ത ശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള ജ്ഞാനംകൊണ്ടും മുക്തിയുണ്ടു് എന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതിൽ എന്താണുയുക്തിബന്ധം? മനസ്സുലയിച്ചതിന്നുശേഷമുള്ള ജ്ഞാനംതന്നെയാണു് അപരോക്ഷജ്ഞാനം. അതുതന്നെയാണ് അദ്വൈതം എന്നു യോഗത്തിൽ പറഞ്ഞ പോലെതന്നെയാണു വേദാന്തത്തിലും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. അതിനു് പ്രമാണം:

'സുഷുപ്ത്യാവിവലേലവണവൽ ബ്രഹ്മണി വിലീനാന്തഃകരണസ്യ നിവ്വിശേഷം സ്ഥിതവതഃ അസ്യമഹാത്മനഃ നിരവ്വിശേഷം തൽജ്ഞാനം സ്വയമേവ സ്ഫുരതി സ ഏവാപരോക്ഷാനഭവഃ എന്നു് വാസുദേവമനനം

അൎത്ഥം:—വെള്ളത്തിൽ ഉപ്പ് ലയിച്ചാൽ ഉപ്പ് എന്ന ഒരു വസ്തു വേറിട്ടില്ല. ജലാകാരം മാത്രമേ ഉള്ളൂ സുഷുപ്തിയിൽ മനസ്സ് ലയിച്ചാലും ഭേദജ്ഞാനം കാണുന്നില്ല. അപ്പോലെ ബ്രഹ്മത്തിൽ മനസ്സ് ലയിച്ച് താനെന്നും അന്യമെന്നും ഉള്ള ഭേദജ്ഞാനം മറന്ന് ഇരിക്കുന്ന കേവലാവസ്ഥയുണ്ടല്ലൊ, അതാണു് അപരോക്ഷാനുഭവം. ഈ അനുഭവത്തെത്തന്നെയാണ് ഇവിടുന്നു് യോഗംകൊണ്ടും പ്രതിപാദിച്ചതു്. അതുകൊണ്ടു് വേദാന്തംകൊണ്ട് സിദ്ധിക്കുന്നതുതന്നെ യോഗംകൊണ്ടു് സിദ്ധിക്കുന്നതു്. യോഗംകൊണ്ടു് സിദ്ധിക്കുന്നതുതന്നെ വേദാന്തംകൊണ്ടു് സിദ്ധിക്കുന്നതു്. എന്നു് തീർച്ചപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ടു് വേദാന്തി, യോഗംകൊണ്ടു് സാരൂപ്യമുക്തിയേ ഉള്ളൂ സായൂജ്യമുക്തിയില്ലെന്നു് പറയുന്നതും യോഗത്തെ ദൂഷിക്കുന്നതും യോഗത്തിന്റെ അന്തരംഗം മനസ്സിലാക്കാതെ ബഹിരംഗമായ ക്രിയായോഗത്തെകണ്ടു് തെററിദ്ധരിച്ച് പറഞ്ഞതാണ് എന്നു് തീർച്ചയായി. അപ്പോലെ നിദിദ്ധ്യാസനം എന്ന ഒന്നു് ഉണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കാതെ ശ്രവണമനനങ്ങൾ മാത്രമേ വേദാന്തത്തിലുള്ളൂ എന്നു് മനസ്സിലാക്കി യോഗിവേദാന്തത്തേയും ദൂഷിക്കുന്നതാണു് എന്നും തീർച്ചയായി.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! "നിധിദ്ധ്യാസനം നാമസദേകാൎത്ഥവൃത്തി പ്രവാഹഃ" അൎത്ഥം:—ബ്രഹ്മത്തിൽതന്നെ മനസ്സ് അവിച്ഛിന്നതൈലധാരപോലെ നില്ക്കുന്നതാകുന്നു നിദിദ്ധ്യാസനം എന്നു് പറയുന്നതു് അപ്പോൾ നിദിദ്ധ്യാസനം മനസ്സിന്റെ വ്യാപാരമല്ലെ? മനസ്സിനേയോ അനാത്മാവായി വേദാന്തത്തിൽ പിരിച്ചു തള്ളിക്കളഞ്ഞു എന്നുമാത്രമല്ല, മനസ്സിന്റെ വ്യാപാരം ആത്മാവിനെ സംബന്ധിക്ക

യില്ലെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അതിന്ന് പ്രമാണം. 'സച്ചിദാനന്ദസ്യാത്മനഃ അനൃതാജഡദുഃഖസ്വരൂപാന്തഃകരണ ധർമ്മൈരണുമാത്ര സംബന്ധാനാസ്തി' (എന്ന് വാസുദേവമനനം) അർത്ഥം:—സത്തായും ചിത്തായും ആനന്ദമായും ഇരിക്കുന്ന ആത്മാവിന്ന് അസത്തായും അചേതനമായും ദുഃഖസ്വരൂപമായും ഇരിക്കുന്ന മനസ്സിന്റെ വ്യാപാരങ്ങളോട് അണുവോളവും സംബന്ധമില്ല. ഇങ്ങിനെ സംബന്ധമില്ലാത്ത മനസ്സിന്റെ നിദിദ്ധ്യാസനം എന്തിന്? ലയം എന്തിന്? അപ്പോൾ മനസ്സിനെ ലയിപ്പിക്കണമെന്ന് പറഞ്ഞതുതന്നെ അസംബന്ധമല്ലെ? ഒരു ദുഷ്ടൻ ചെയ്യുന്ന പുണ്യപാപങ്ങളൊ അവന്റെ നിദ്രയോ മറെറാരു സൽ പുരുഷന്ന് സംബന്ധിക്കയില്ലല്ലൊ? അതിരിക്കട്ടെ, ആത്മാവിൽ അനാത്മാവ് ലയിക്കുമോ? അതും അസംബന്ധമല്ലെ? പിന്നെ 'അയമാത്മാബ്രഹ്മ' എന്ന മഹാവാക്യത്താൽ ഈ ആത്മാവ് ബ്രഹ്മമാകുന്നു എന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അത് സത്യമാണെങ്കിൽ മനസ്സിന്റെ മനനനിദിദ്ധ്യാസങ്ങൾ എന്തിന്ന്? ബ്രഹ്മത്തിന്ന ബ്രഹ്മമാകുവാൻ വേലചെയ്യണമോ? സ്വർണ്ണത്തിന്നു സ്വർണ്ണമാകുവാനൊ സ്ത്രീക്ക സ്ത്രീയാകുവാനൊ പുരുഷന്നു പുരുഷനാകുവാനൊ മനനാദിയത്നം ചെയ്യേണമൊ? പക്ഷെ അങ്ങിനെ ചെയ്യണമെന്നു വിധിക്കുന്ന പക്ഷം ആയതു് മറെറാരാൾ ചെയ്താൽ മതിയൊ? അപ്രകാരമല്ല സംബന്ധമില്ലാത്ത അനാത്മാവായ മനസ്സ് ചെയ്യുന്ന മനനനിദിദ്ധ്യാസങ്ങൾ ആത്മാവിന്നും ബാധകമാവുമോ ആത്മാനാത്മവിചാരത്തിൽ മനസ്സിനെ അനാത്മാവായി തള്ളിയില്ലെ? നോക്കു.

'ഇദം മമശരീരം അയം മമപ്രാണഃ ഇദംമമമനഃ ഇയം മമബുദ്ധിഃ ഇതി ഇദംമമേതി ബുദ്ധിവിഷയത്വാൽ ശരീരാദിരൂപ പഞ്ചകോശാ ആത്മാ നഭവന്തി കിന്തുപശ്വാദി വദനാത്മൈവ പശ്വാദിനാം ക്ഷയവൃദ്ധി വികാരാഃ തൽസ്വാമിനം ദ്രഷ്ടാരം യഥാ ന സ്പൃശന്തി ഏവം ശരീരാദി പഞ്ചകോശവികാരാഃ ദ്രഷ്ടാരമാത്മാനാമാം കദാപി നസ്പൃശന്തി' (എന്നു് വാസുദേവ മനനം)

അത്ഥം:—ഇതു് എന്റെ ശരീരം, ഇതു് എന്റെ പ്രാണൻ, ഇതു്എന്റെ മനസ്സു്, എന്റെ ബുദ്ധി, ഇതു് എന്റെ ജ്ഞാനം ഇങ്ങിനെ ഇതു് എന്റെ എന്നു് അറിയുന്നതുകൊണ്ടു് ഇതു് വേറെ ഞാൻ വേറെ എന്നു് സിദ്ധിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ശരീരവും പ്രാണനും മനസ്സും ബുദ്ധിയും ജ്ഞാനവും പഞ്ചകോശങ്ങൾ ആകുന്നു. അവ ആത്മാവല്ല. അവ പശു മുതലായവയെപ്പോലെ അനാത്മാവുതന്നെ (ഏന്നിൽനിന്നു് വേറിട്ട വസ്തുക്കൾതന്നെ) പശു മുതലായ ജന്തുക്കൾ ചത്തുപോകയൊ വദ്ധിക്കയൊ തടിക്കുകയൊ മെലിയുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ ആ വികാരങ്ങൾ അവയെ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്വാമിയെ സ്പർശിക്കുന്നില്ല. (എന്നാൽ പശു ചത്തതുകൊണ്ടു് അതു് കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്വാമി ചാകുന്നില്ല. പശു മെലിഞ്ഞതുകൊണ്ടു് അതു് കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്വാമി മെലിയുകയില്ല എന്നു സാരം)

നനഭോർഘടയോഗേന സുരാഗന്ധേനലിപ്യതെ
തഥാത്മോപാധിയോഗേനതദ്ധമ്മൈന്നൈവലിപ്യതെ
ജരായയാസ്പൃഷ്ടമുഷ്ണംവാ ശീതംവാസുഷ്ടദുഷ്ടവാ
നസ്പൃശത്യേവയൽകിഞ്ചിൽ പുരുഷം തദ്വിലക്ഷണം

(എന്നു് വിവേകചൂഡാമണി)

അൎത്ഥം:—കടത്തോടൊ മദ്യഗന്ധത്തോടൊ ആകാശത്തിന്നു് സംബന്ധമില്ല. അപ്രകാരം ശരീരത്തിന്റേയോ മനസ്സിന്റേയോ യോഗംകൊണ്ടു് അവയുടെവ്യാപാരങ്ങൾ ആത്മാവിന്നു് സംബന്ധിക്കയില്ല. ഒരുപുരുഷന്റെ നിഴൽ ഉച്ഛിഷ്ടത്തെ സ്പൎശിച്ചാലും തണുപ്പിനെസ്പൎശിച്ചാലും അമേദ്ധ്യത്തെസ്പൎശിച്ചാലും നല്ലതിനെ സ്പർശിച്ചാലും അതു് ഒന്നും അല്പവും പുരുഷനെ സ്പൎശിക്കയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നിഴലല്ല പുരുഷൻ. നാം നടക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെനിഴൽ കല്ലിലും മുള്ളിലും അമേദ്ധ്യത്തിലും മററും സ്പർശിക്കുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് നമുക്കു് ഉപദ്രവാദികൾ ഒന്നും ഇല്ല. ഇതുപോലെ മനസ്സും ശരീരവും ചെയ്യുന്നതു് ഒന്നും ആത്മാവിന്നു് ബാധകമല്ല എന്നു് സാരം. ഇങ്ങിനെ വേദാന്തത്തിൽ തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ടു് ഇന്ദ്രിയങ്ങളും മനസ്സും ശരീരവുംകൂടി കല്പിച്ചുകൂട്ടി കൊലക്കുററം ചെയ്താലും എന്തുചെയ്താലും ആത്മാവിന്നു് ബാധകമില്ല എന്നു് സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇതിനെ അനുസരിച്ചു് ഇപ്പോൾ വേദാന്തികൾ പല ദുൎവ്യാപാരങ്ങളും ചെയ്തും കാണുന്നു. അവരോടു് ചോദിക്കുമ്പോൾ മേല്പറഞ്ഞ പ്രമാണങ്ങളെ ഉദാഹരിക്കുന്നു. പോരെങ്കിൽ ഭഗവൽഗീതയേയും ഉദാഹരിക്കുന്നു. 'നായംഹന്തി നഹന്യതെ' അൎത്ഥം:—ആത്മാവു് ആരേയും കൊല്ലുന്നില്ല, ആരും ആത്മാവിനേയും കൊല്ലുന്നില്ല. കൃഷ്ണൻ മേല്പറഞ്ഞ പ്രകാരം ഉദാഹരിച്ചു് അൎജ്ജുനനെക്കൊണ്ടു് ഗുരുജനഹിംസ കൂടി ചെയ്യിച്ചിരിക്കുന്നു പോൽ! മനോവ്യാപാരമൊന്നും ആത്മാവിന്നു് സംബന്ധിക്കില്ലെന്നു് വേദാന്തികൾ തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയ സ്ഥിതിക്കും മനസ്സിനെ അനാത്മാവായിതള്ളിയ സ്ഥിതിക്കും മനോവ്യാപാരങ്ങളായ മനനനിദിദ്ധ്യാസങ്ങൾ നിഷ്പ്രയോജനമായിരിക്കുന്നുവല്ലൊ?

ശിഷ്യൻ.—സ്വാമിൻ! 'ബ്രഹ്മൈവേദം വിശ്വമിത്യേവവാണിശ്രോതിബ്രൂതെ', 'ബ്രഹ്മൈവജീവഃ സകലംജഗച്ച' എന്നു് വിവേകചൂഡാമണി എന്ന വേദാന്ത ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അർത്ഥം:—ഈ സകല പ്രപഞ്ചവും ബ്രഹ്മംതന്നെ എന്നു് ശ്രുതി പറയുന്നു. ജീവനും സകലജഗത്തും ബ്രഹ്മംതന്നെ. ഇങ്ങിനേയും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഈ സ്ഥിതിക്കു് മനസ്സിനെ ലയിപ്പിക്കേണ്ടതും അതിന്നു് നിദിദ്ധ്യാസനം വിധിച്ചതും സപ്രയോജനമായിരിക്കുന്നില്ലേ?

ഗുരു.—എന്നാലോ, മനസ്സും ബ്രഹ്മമല്ലേ? അതിനെ അനാത്മാവായി ആദിയിൽ പിരിച്ചുതള്ളിയതു് അസംബന്ധമല്ലേ? അപ്രകാരം മനസ്സിനെ അനാത്മാവാണെന്നു് നിഷേധിച്ചു്, അതു് എന്തോ ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ, ആത്മാവിന്നു് ബാധകമല്ലെന്നു് കല്പിക്കയാൽ എത്ര പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും അകൃത്യം പ്രവർത്തിച്ചു് കെട്ടുപോകുന്നു! സ്വപ്നത്തിൽകൂടി അകൃത്യം പ്രവർത്തിപ്പാൻ നിർവ്വാഹമില്ലാത്ത വിധത്തിലല്ലേ ഒരു ശാസ്ത്രം ശാസിക്കേണ്ടതു്.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! രാഗദ്വേഷാദി പതിമൂന്നു വൃത്തികളും ചീത്തയാണെന്നും അവയെ ദൂരെ നീക്കേണ്ടതാണെന്നും സാധനചതുഷ്ടയസമ്പത്തി വേണമെന്നും വേദാന്ത ശാസ്ത്രത്തിൽ കല്പിച്ചിട്ടില്ലേ? അപ്പോൾ അകൃത്യം ചെയ്വാൻ അവകാശമുണ്ടോ? അതു് വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിന്നു് സമ്മതമായിരിക്കുമോ? ഇല്ല. പിന്നെ ജനങ്ങൾ വല്ലതും കാണിക്കുന്നതിന്നു് ശാസ്ത്രമോ പിഴച്ചതു്.

ഗുരു.—ഹേ ശിഷ്യ! മനസ്സു് അനാത്മാവാകുന്നു, മനസ്സിന്റെയും ശരീരത്തിന്റെയും ദുഷ്പ്രവൃത്തിയും സൽപ്രവൃ

ത്തിയും ആത്മാവിന്നു ബാധകമല്ലെന്നു കല്പിച്ചതുകൊണ്ടു സാധനചതുഷ്ടയസമ്പത്തി വേണമെന്നും രാഗദ്വേഷാദികൾ അരുതെന്നും വേദാന്തത്തിൽ കല്പിച്ച കല്പന ദുർബലപ്പെട്ടുപോയി ജലം താണപ്രദേശത്തേയ്ക്കു ഒഴുകുന്നതുപോലെ മിക്ക ജനമനസ്സും വിഷയമാകുന്ന പടുകുഴിയിൽ പതിച്ചുംകൊണ്ടു ഇരിക്കുന്നു. ആ പതനംശരിയാണെന്നു വാദിച്ചു പിന്നെയും പിന്നെയും പതിക്കുവാൻ ഒരു ശാസ്ത്രം കൂടി കിട്ടിയാൽ പറയേണ്ടതുണ്ടോ? ഒരിക്കൽ ഒന്നിനെ അനാത്മാവാക്കി തള്ളുകയും പിന്നെ അതിനെത്തന്നെ ആത്മാവായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു യുക്തമോ? വാസ്തവത്തിൽ എല്ലാം ആത്മാവാകുന്നു എങ്കിൽ അങ്ങിനെ തന്നെയല്ലെ എല്ലായ്പോഴും പ്രതിപാദിക്കേണ്ടതു്? അനാത്മാവായിട്ടുള്ളതിനെ എല്ലായ്പോഴും അനാത്മാവു് എന്നുതന്നെ പ്രതിപാദിക്കണം. ജഗത്തു് എല്ലാം ബ്രഹ്മംതന്നെ എന്നു് തീർച്ചപ്പെടുത്തിയ സ്ഥിതിക്കു ദുര്യോധനാദികളെ കൊല്ലിച്ചതും അന്യായമല്ലെ; ദുര്യോധനാദികളും ബ്രഹ്മംതന്നെയല്ലെ ദുര്യോധനാദിവധം ബ്രഹ്മഹത്യയിൽ പെട്ടമല്ലൊ? രാവണാദി രാക്ഷസന്മാരുടെ വധവും ബ്രഹ്മഹത്യയിൽപെട്ടമല്ലൊ. ദുഷ്ടന്മാരായിട്ടു ആരും ഇല്ലല്ലൊ? വ്യഭിചരിക്കുന്നവരും കൊലക്കററംചെയ്യുന്നവരും കക്കുന്നവരും സർവ്വന്മാരും ബ്രഹ്മംതന്നെ. ദണ്ഡനീയന്മാരായിട്ടു് ആരും ഇല്ല. ദുഷ്ടന്മാരാണെന്നുവെച്ചു് അവരെ വധിപ്പാൻ കൃഷ്ണാദികൾ അവതരിപ്പാനും ആവശ്യമില്ല.

ശിഷ്യൻ: വേദാന്തത്തിനെ യുക്തിയുക്തമായി സ്ഥാപിപ്പാൻ എന്നെക്കൊണ്ടു് സാധിക്കയില്ല.

ഗുരു:—നിന്നെക്കൊണ്ടു് എന്നല്ല, വേദാന്തികളെക്കൊണ്ടും സാധിക്കയില്ല. വേദാന്തശാസ്ത്രത്തെ വിശ്വസിച്ചു് നിത്യമുക്തന്മാരാണെന്നു് തൃപ്തിപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അനേകവേദാന്തികളോടു മുക്തി ആൎക്കാകുന്നു, ആത്മാവിനൊ അനാത്മാവിനൊ, എന്നും മററും ഞാൻ ചോദിച്ചതിന്നു് ഇതുവരെ ഒരു വേദാന്തിക്കും യുക്തിയുക്തമായി ഉത്തരംപറവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഒരുവൻ അത്യാശയോടെ പണം സമ്പാദിക്കുമ്പോൾ, "ആൎക്കാണു നീ പണംസമ്പാദിക്കുന്നതു്, നിനക്കുവേണ്ടിയൊ അന്യനുവേണ്ടിയൊ?" എന്നു ചോദിച്ചാൽ ഒന്നുകിൽ "എനിക്കുവേണ്ടി," അല്ലെങ്കിൽ "അന്യനുവേണ്ടി" എന്നു് ഉത്തരം പറയേണ്ടതല്ലയോ? അപ്രകാരമല്ലെ, ആത്മാവിന്നൊ മുക്തി, അനാത്മാവിന്നൊ മുക്തി എന്നു് ചോദിച്ചാൽ ഒന്നുകിൽ ആത്മാവിന്നു്, അല്ലെങ്കിൽ അനാത്മാവിന്നു് എന്നു് ഉത്തരം പറയേണ്ടതല്ലേ? ഇതിന്നു് കഴിയാത്ത കൂട്ടരുടെ ജ്ഞാനം എന്തു ജ്ഞാനമാണു്?

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ഇവിടേക്കും വേദാന്തികൾക്കും തമ്മിൽ പ്രശ്നോത്തരങ്ങൾക്കു് കാരണമെന്താണു? ആ പ്രശ്നോത്തരങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണു്? എനിക്കു കേട്ടാൽ കൊള്ളാം.

ഗുരു:—വേദാന്തികൾ യോഗംകൊണ്ടു് മുക്തിയില്ലെന്നു് പറഞ്ഞു് ദൂഷിക്കുന്നതിന്റെ നിവാരണത്തിന്നുവേണ്ടി ചിലചോദ്യങ്ങൾചോദിച്ചു ചെയ്തു. അതാണു്കാരണം. താഴെ കാണിക്കുംപ്രകാരമാണു് ചോദ്യോത്തരങ്ങൾ.

എന്റെ ചോദ്യം: ആത്മാവിന്നോ മുക്തി, മനസ്സിന്നൊ മുക്തി?

വേദാന്തികളുടെ ഉത്തരം: മുക്തി ആത്മാവിന്നാകുന്നു.

ചോദ്യം: ആത്മാവ് നിർവ്വികാരിയും നിത്യമുക്തനും ആകുന്നു എന്നു വേദാന്തത്തിൽ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ആത്മാവിന്നു മുക്തി ആവശ്യമില്ലല്ലോ?

ഉത്തരം: മനസ്സിന്നാണ് മുക്തി.

ചോദ്യം: മനസ്സിനെ ഈ സ്ഥൂലദേഹംപോലെ ജഡമായ അനാത്മാവായിട്ടല്ലെ വേദാന്തത്തിൽ പിരിച്ചു തള്ളിയിരിക്കുന്നതു്? ആ സ്ഥിതിക്ക മനസ്സിന്നും മുക്തിക്കു അർഹതയില്ലല്ലൊ, പിന്നെ ആൎക്കു മുക്തി?

ഉത്തരം: ജീവനാത്മാവിന്നാണ് മുക്തി.

ചോദ്യം: വേദാന്തത്തിൽ ആത്മാവെന്നും അനാത്മാവെന്നും രണ്ടു പദാൎത്ഥത്തെ മാത്രമെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളു. മൂന്നാമതായി ജീവനാത്മാവ് എന്ന ഒരു പദാൎത്ഥംകൂടി എടുക്കേണ്ടതാമോ? ഇരിക്കട്ടെ, ആ ജീവനാത്മാവ് ആത്മാവിൽ പെട്ടതോ, അനാത്മാവിൽപെട്ടതോ. രണ്ടും കെട്ടതോ?

ഉത്തരം: കുളത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചിരിക്കുന്ന സൂൎയ്യപ്രതിബിംബം പോലെയും കണ്ണാടിയിൽ പ്രതിഫലിച്ചിരിക്കുന്ന മുഖത്തിന്റെ പ്രതിബിംബംപോലെയും അന്തഃകരണത്തിൽ (മനസ്സിൽ) പ്രതിബിംബിച്ചിരിക്കുന്ന ആത്മപ്രതിബിംബമാകുന്നു ജീവനാത്മാവ് എന്നു പറയുന്നതു്.

ചോദ്യം: പ്രതിബിംബം വാസ്തവത്തിലല്ലാത്തതാകുന്നു. ഒരു കുളത്തിൽ സൂര്യബിംബം നിഴലിക്കാറുണ്ടു്. എന്നാൽ അതിന്റെ ഉള്ളിൽ അതിനെ തപ്പിനോക്കിയാൽ കിട്ടുകയില്ല. കുളത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ സൂര്യബിംബം പ്രവേശിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ? പിന്നെ എങ്ങിനെ കിട്ടും? കണ്ണാടിയുടെ ഉള്ളിലും മുഖം ഇല്ല. അപ്പോലെ ജീവനാത്മാവും പ്രതിബിംബമാണെന്നു് പറയുന്നപക്ഷം വാസ്തവത്തിലില്ലാത്തതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ജീവനാത്മാവിന്നു് മുക്തി എന്നു് പറഞ്ഞതും ഘടിക്കുന്നില്ല. എന്നല്ല, രൂപം ഉള്ള വസ്തു മാത്രമേ പ്രതിബിംബിക്കയുള്ളു. ആത്മാവിനെ അരൂപൻ എന്നു് തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുമ്പോൾ എങ്ങിനെ പ്രതിബിംബിക്കും? അതും അസംബന്ധമല്ലേ?

ഉത്തരം: ജീവനാത്മാവിനെ പ്രതിബിംബപക്ഷമായി സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ടാണ് ഈ വൈഷമ്യം. അതുകൊണ്ടു് അവച്ഛിന്നപക്ഷമായി സ്വീകരിക്കണം.

ചോദ്യം: ഉത്തരംമുട്ടുമ്പോൾ മറ്റൊന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടു്, യഥാർത്ഥം അറിയായ്കയാൽ യുക്തിവിട്ടു് സംസാരിക്കുന്നതാണു് എന്നല്ലേ എതിർകക്ഷി വിചാരിക്കുക! ഇരിക്കട്ടെ, അവച്ഛിന്നപക്ഷം എന്നാൽ എന്താണ്?

ഉത്തരം: മഠാകാശം (മഠത്തിന്റെ ഉള്ളിൽപ്പെട്ട ആകാശം) പോലെയാണ് ജീവനാത്മാവ് എന്നു പറയുന്നതു്. എന്നാൽ ആകാശം ഖണ്ഡിക്കപ്പെടുവാൻ നിർവ്വാഹമില്ലാത്ത വസ്തുവാണെങ്കിലും മഠത്തിന്റെ ഉള്ളിലും ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് മഠത്താൽ ഖണ്ഡിതവസ്തുവായി മഠാകാശം എന്നു് പറയുമ്പോലെ ആത്മാവും ഖണ്ഡനീയവസ്തുവല്ലെങ്കിലും ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിലും ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ദേഹാവച്ഛിന്നൻ എന്നു് പറയുന്നു. ദേഹത്തിന്റെ ഉ

ളളിൽ ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ജീവാത്മാവെന്നു് പറയു ന്നു എന്നു് സാരം. ഇതാണു് അവിച്ഛിന്നപക്ഷം.

ചോദ്യം: അങ്ങിനെ ആയാലും ഒരു ആത്മാവേ ഉള്ളു. എങ്ങിനെ എന്നാൽ മഹാകാശത്തിൽ ഒരു മഠം ഇരുന്നതുകൊണ്ടു് മഠാകാശം എന്നു് ഒരു പേർവിളിച്ചു എന്നല്ലാതെ രണ്ടാകാശം ഉണ്ടെന്നു് പറഞ്ഞുകൂടാ. വിഷ്ണു എന്നും നാരായണൻ എന്നും പറയുമ്പോഴും ഒരു വസ്തുവിനെ അല്ലാതെ രണ്ടു വസ്തുവിനെ ഗ്രഹിപ്പാൻ പാടില്ല. അപ്പോലെ പരമാത്മാവു് ഒന്നു് വേറെ, ജീവനാത്മാവു് ഒന്നുവേറെ എന്നു് അർത്ഥം എടുത്തുകൂടാ. ഇതുകൊണ്ടു് അവച്ഛിന്നപക്ഷത്തെ സ്വീകരിച്ചാലും ജീവനാത്മാവിന്നാണു് മുക്തി എന്നു പറയുന്നതു് ഘടിക്കുന്നില്ലല്ലോ? പിന്നെ ആൎക്കു് മുക്തി?

ഉത്തരം: ഉപാധിയായ അന്തഃകരണം (മനസ്സു്), ദേഹം ഇവ ചെയ്യുന്നതിനെ താനാണ് ചെയ്യുന്നതു് എന്നു് ആത്മാവിന്നു് തോന്നിയതുകൊണ്ടു് ആത്മാവിനെ ബന്ധം ഭവിച്ചു. ജീവൻ എന്ന ഒരു പേരും സിദ്ധിച്ചു. ആത്മാനാത്മവിചാരംകൊണ്ടു് താനല്ല ചെയ്യുന്നതു്, ഉപാധിയാണ് ചെയ്യുന്നു് എന്നു് അറിയുമ്പോഴും ആത്മാവു് മുക്തനായി.

ചോദ്യം. ഏ എന്നവൻ മദ്യം കുടിച്ചാൽ ബി എന്നവന്നു് ലഹരി ഉണ്ടാകയില്ല, ഞാനാണ് മദ്യംകുടിച്ചതു് എന്നു് ബി എന്നവന്നു് തോന്നുകയുംഇല്ല മദ്യലഹരി ദോഷം നീങ്ങിടുവാൻവേണ്ടി ബി എന്നവൻ പ്രത്യൌഷധം സേവിക്കയുംവേണ്ട. ഏ എന്നവൻ കുടിച്ചതുകൊണ്ടു് ബി എന്നവൻ കുട്ടിക്കരണം കുത്തുകയോ വീഴുകയോഇല്ല.

മൂക്കോ മുഖമോ മററാ പൊട്ടി ഉടയുകയും ഇല്ല. അപ്പോലെ അനാത്മാവായ ദേഹംമുതലായതു് ചെയ്യുന്നതു്, താനാണു് ചെയ്യുന്നതു് എന്നു് ആത്മാവിന്നു് തോന്നുവാൻ തന്നെ ഇടയില്ല. പിന്നെ എങ്ങിനെ ആത്മാവിന്നു് ബന്ധം ഭവിക്കും? ഭവിക്കയില്ല. മോക്ഷത്തിന്നു് ശ്രമിക്കേണ്ട. പിന്നെ ആൎക്കു് മുക്തി?

ഉത്തരം: നാം ഒരു തോണിയിൽ സമുദ്രയാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ സമുദ്രക്കരയിലുള്ള വൃക്ഷങ്ങളും ഓടുന്നു എന്നു് തോന്നുന്നു. ആപ്പീസ്സിൽ വെച്ചു് തീവണ്ടിയുടെ മാററസമയത്തിൽ നാം ഇരിയ്ക്കുന്ന വണ്ടി നില്ക്കുന്നു. എങ്കിലും അതിനരികെയുള്ള വണ്ടി പായുമ്പോൾ നാം ഇരിക്കുന്ന വണ്ടി പായുമ്പോലെ നമുക്കു് തോന്നുന്നു. അപ്പോലെ തന്നെ അനാത്മാവായ ദേഹാദി ചലിയ്ക്കുമ്പോൾ ആത്മാവു് ചലിക്കുന്നു. എന്നു് ആത്മാവിന്നു് തോന്നിപ്പോയി. അപ്പോൾ ബന്ധത്തിന്നും ഇടയായി. മോക്ഷത്തിന്നും ശ്രമിക്കേണ്ടിവന്നു. ആ തോന്നലിനെ ആത്മാനാത്മവിചാരംകൊണ്ടു് വിടുന്നതുതന്നെയാണു് മുക്തി.

ചോദ്യം: തോണി ഓടുമ്പോൾ കരയിലുള്ള വൃക്ഷാദികളും ഓടുന്നപോലെ തോന്നിയതും പാർശ്വത്തിലുള്ള തീവണ്ടി ഓടുമ്പോൾ നാം ഇരിക്കുന്ന വണ്ടി പായുമ്പോലെ തോന്നിയതും മനസ്സിന്നാകുന്നു. ആത്മാവിന്നു് തോന്നലിന്നു അവകാശമില്ലല്ലോ? ആത്മാവു് നിർവ്വികാരി എന്നല്ലേ വേദാന്തത്തിൽ പറയുന്നതു്. മഠം തന്നിൽ ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മഹാകാശത്തിന്നു് വല്ല വികാരം ഉണ്ടോ? ഇല്ല. അപ്പോലെ ദേഹത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആത്മാവിന്നും ഒരു വികാരത്തിന്നും അവകാശമില്ലല്ലോ? മനസ്സു് മുതലായ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും ആത്മാവിന്നു്

ഇല്ല എന്നാണ് വേദാന്തസിദ്ധാന്തം. അതുകൊണ്ട് ഒരു തോന്നലിന്നും ഭ്രമത്തിന്നും ബന്ധത്തിന്നും മുക്തിക്കും അവകാശമില്ല മനസ്സിനോയൊ അനാത്മാവായി തള്ളി. അതുകൊണ്ടു അതിന്നും മുക്തിയില്ലെന്നു വേദാന്തം സിദ്ധാന്തിച്ചു. പിന്നെ ആൎക്ക് മുക്തി? ഈ ചോദ്യത്തിന്നു ഇതുവരെ വേദാന്തികൾക്ക് ഉത്തരം പറവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല ചില വേദാന്തികൾ ആൎക്ക് മുക്തി വേണം എന്നു തോന്നിയോ അവൎക്കാണ് മുക്തി എന്നു ഒന്നിലുംസംബന്ധിക്കാതെ ഉത്തരം പറകയുണ്ടായി.

രണ്ടാമത്തെ എന്റെ ചോദ്യം: ആൎക്കാണ് ആ തോന്നിയതു്? ആത്മാവിന്നൊ? അനാത്മാവിന്നൊ?

അപ്പോൾ ഉത്തരം: ഒന്നും ഇല്ല.

ചോദ്യം: ആരുടേയും ആത്മാവ് ഒന്നും പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല. എല്ലാ പ്രാണികളുടേയും ഉപാധിയായ മനസ്സും ദേഹവുമാണ് പുണ്യപാപങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതും ശ്രവണമനനാദികളെ ചെയ്യുന്നതും. ഉപാധി ചെയ്യുന്നതു് ആത്മാവിന്നു ബാധകവും അല്ല. ഞാനാണ് ചെയ്യുന്നതു് എന്നു ആത്മാവിന്നു തോന്നുവാൻ ആത്മാവിന്നു കാരണങ്ങളും (മനസ്സ് മുതലായതും) ഇല്ല. ഈ സ്ഥിതിക്ക് മാതൃഹത്യ, പിതൃഹത്യ, ബ്രഹ്മഹത്യാദികളായ അസംഖ്യം പാപങ്ങൾ ചെയ്ത പാപികളും ശ്വാക്കളും ഗോക്കളും സകല പ്രാണികളും മുക്തന്മാർ തന്നെയല്ലെ? ഇതിന്നും ഉത്തരമില്ല. ഇങ്ങിനെ പലതും ഞാൻ ചോദിച്ചു. യുക്തിയുക്തമായി ഒന്നിന്നും സമാധാനിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇവരെപിന്തുടർന്നു അനേകശിഷ്യപ്രശിഷ്യന്മാരും ഉണ്ടു്.

കാവേരീതോയമാശ്രിത്യ വാതോയത്രപ്രവൎത്തതേ
തദ്ദേശവാസിനാംമുക്തിഃ കിമുതതീരവാസിനാം

(എന്നു കാവേരിമാഹാത്മ്യം)

ഈ പ്രമാണത്തെ വിശ്വസിച്ച് കാവേരിസ്നാനം കൊണ്ടു് മുക്തന്മാരായി എന്നു് കരുതി വളരെ ജനം തൃപ്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുണ്ടു്. ആ കൂട്ടത്തിൽ വേദാന്തപ്രകരണങ്ങൾ വായിച്ചു് ഉപദേശം വാങ്ങി 'അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി' (ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു) എന്നു് പറഞ്ഞാൽ മുക്തന്മാരായി എന്നു് കരുതി തൃപ്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരാണു് വേദാന്തികൾ എന്നേ പറവാനുള്ളു. യുക്തിയുക്തമായി ചോദിക്കുമ്പോൾ ആത്മാനാത്മവിചാരം ചെയ്യുന്നതു ആരാണു്? മുക്തി ആൎക്കാണു്" എന്നചോദ്യത്തിന്നു്തന്നെ ഉത്തരം പറവാൻ കഴിയാതെ അന്ധാളിക്കുന്ന ചോദ്യത്തിന്നു് ആസ്പദങ്ങളായ വേദാന്തപ്രമാണങ്ങൾകൂടി ഇവിടെ ചേൎത്തുകൊള്ളുന്നു.

1. 'ആത്മാ അസംഗഃ നിഷ്ക്രിയഃ അകാരയിതാ' ഇതിശ്രുതി. അൎത്ഥം:— ആത്മാവു് ഒന്നിനോടും സംബന്ധമില്ലാത്തവനും ഒരു ക്രിയയേയും ചെയ്യാത്തവനും ചെയ്യിക്കാത്തവനും ആകുന്നു.

2. 'ആത്മനഃ നിൎവ്വികാരിത്വാന്നകാരയിതൃത്വം' എന്നു് വാസുദേവമനനം. അൎത്ഥം:—ആത്മാവ് നിൎവ്വികാരിയായതുകൊണ്ടു് ചെയ്യിപ്പിക്കുന്നവനും അല്ല

3. 'ആത്മനഃഇന്ദ്രിയാദികമേവനാസ്തി' അൎത്ഥം:— ആത്മാവിന്നു് ഇന്ദ്രിയാദികൾ തന്നെഇല്ല. ഈ വേദാന്തപ്രമാണങ്ങളെ അവലംബിച്ചിട്ടാണു് ഇന്ദ്രിയാദികൾ ഇല്ലാത്ത, നിൎവ്വികാരിയായ ആത്മാവിന്നു് അനാത്മാവു്ചെയ്യുന്നതു് താനാണു് ചെയ്യുന്നതു് എന്ന തോന്നലിന്നേ അവകാശമില്ലെന്നു് വാദിച്ചതു്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് അവിച്ഛിന്നപക്ഷത്തിലും മുക്തിക്കു് അവകാശിയായ ഒരു

ജീവനാത്മാവ് ഇല്ലെന്നു വാദിച്ചതു്. അവിച്ഛിന്നപക്ഷത്തിന്നു ദൃഷ്ടാന്തം 'യഥാഘടാകാശ ഏവമഹാകാശഃ മഹാകാശ ഏവ ഘടാകാശഃ ജീവാനാത്മൈവ പരമാത്മം പരമാത്മൈവ ജീവാത്മാ' എന്നു വാസുദേവമനനം. അത്ഥം:—ഘടാകാശം തന്നെമഹാകാശം, മഹാകാശംതന്നെഘടാകാശം. അപ്പോലെ ജീവനാത്മാവ്തന്നെപരമാത്മാവ്. പരമാത്മാവുതന്നെ ജീവനാത്മാവ്. ഘടാകാശം=ഘടത്തിലുള്ള ആകാശം. ഘടം=കുടം. 'കൂടസ്ഥബ്രഹ്മണോർഭേദോനാമമാത്രാദ്ദതേനഹി' എന്നു പഞ്ചദശപ്രകരണം. അത്ഥം.—ജീവനാത്മാവിന്നും പരമാത്മാവിന്നും പേരുകൊണ്ടു മാത്രമല്ലാതെ മറെറാന്നുകൊണ്ടും ഭേദം ഇല്ല. ജലം എന്നും പാനീയം എന്നും രണ്ടു പേരു് കല്പിച്ചാലും വെള്ളംഎന്നേ അത്ഥമുള്ളു. അപ്പോലെ ജീവാത്മാവെന്നും പരമാത്മാവെന്നും രണ്ടു പേർ കല്പിച്ചാലും ചൈതന്യം ഒന്നേ ഉള്ളു എന്നു സാരം.

ജീവാത്മാവെന്നും പരമാത്മാവെന്നതുമോത്താൽ
കേവലം പര്യ്യായശബ്ദങ്ങളെന്നറിയേണം.
ഭേദമേതുമേയില്ല, രണ്ടുമൊന്നത്രേതന്നം,
ഭേദമുണ്ടെന്നു ചൊല്ലീടുന്നതജ്ഞന്മാരല്ലൊ
(എന്നു രാമായണം)

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! അപ്പോഠം വിചാരാദി കമ്മങ്ങഠം ചെയ്യുന്നതു് ആരാണ്?

4 'ഏതൽ ത്രിവിധമപി കമ്മ കേനക്രിയത ഇതി ചേൽ ത്രിവിധകരണൈരേവ' എന്നു വാസുദേവമനനം.

അത്ഥം:—ഈ മൂന്നവിധം കർമ്മവും ആരാൽ ചെയ്യപ്പെടുന്നു എങ്കിൽമൂന്നുകാരണങ്ങളാൽതന്നെയാണ്ചെയ്യ

പ്പെടുന്നതു്. മൂന്നുവിധം കർമ്മം. 1. പുണ്യകർമ്മം. 2. പാപകർമ്മം. 3. പുണ്യപാപമിശ്രമായ കർമ്മം. മൂന്നു കരണങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെങ്കിൽ 1. മനസ്സ്. 2. വാക്ക് 3. കായം ഇവയാകുന്നു. മനസ്സ് സദ്വിചാരത്തേയും അസദ്വിചാരത്തേയും സദസന്മിശ്രമായും ഇരിക്കുന്ന വിചാരത്തേയും ചെയ്യുന്നു. വാക്ക് നല്ലതിനേയും ചീത്തയേയും പറയുന്നു. സദസദ്വചനത്തെയും വഹിക്കുന്നു. കായം സൽക്രിയയേയും അസൽക്രിയയേയും സദസൽക്രിയയേയും ചെയ്യുന്നു.

5 "ഏവം ത്രിവിധകരണസ്യൈവ കർത്തൃത്വം നാത്മനഃ" എന്നു് വാസുദേവമനനം. അർത്ഥം.—ഇങ്ങിനെ ത്രിവിധകരണങ്ങൾക്കാകുന്നു കർത്തൃത്വം. ആത്മാവിന്നു് കർത്തൃത്വം ഇല്ല.

6 "തഥാത്മോപാധിയോഗേന തദ്ധർമ്മൈർന്നൈവലിപ്യതെ" എന്നു് വിവേകചൂഡാമണി അർത്ഥം.—ശരീരത്തിന്റെയും മനസ്സിന്റെയും യോഗംകൊണ്ടു് അവയുടെ വ്യാപാരം ആത്മാവിന്നു് സംബന്ധിക്കയില്ല. മേല്പറഞ്ഞ 4, 5, 6 എന്നു് അടയാളമിട്ട പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ടു് വിചാരവും സകല കർമ്മവും ചെയ്യുന്നതു് മനോവാക്കായങ്ങളായ ത്രിവിധകരണങ്ങളാകുന്നു എന്നും ആയതു് ആത്മാവിന്നു് ബാധകമല്ലെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! അപ്പോൾ ഉപദേശംതന്നെ ആർക്കാണു്? ദേഹത്തിന്നൊ മനസ്സിന്നൊ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കൊ ആത്മാവിന്നൊ? ദേഹാധികൾ അനാത്മാവാണു് അനൃതജഡദുഃഖസ്വരൂപങ്ങളാണു് എന്നതിന്നു് മുമ്പു് ഒരു

ഘട്ടത്തിൽ പ്രമാണം ഇവിടുന്നു് കാണിക്കയുണ്ടായി. അതുകൊണ്ടു് അവക്കു് വേദാന്തികളുടെ ഉപദേശം പറവുന്നതല്ല. അനാത്മാവായ ദേഹാദികൾ ചെയ്യുന്നതു്, താനാണ് ചെയ്യുന്നതു് എന്നു് ആത്മാവിനു് തോന്നലിന്നേ അവകാശമില്ലെന്നു് 1, 2, 3 എന്നു് അടയാളമിട്ട പ്രമാണങ്ങളാൽ സിദ്ധിച്ച അവകൊണ്ടു് ആത്മാവ് അസംഗൻ, നിർവ്വികാരി എന്നു് കാണുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ആത്മാവിന്നും ഉപദേശം ആവശ്യമില്ല. മോക്ഷോപദേശം പിന്നെ ആൎക്കാണ്?

ഗുരു — മുക്തി ആൎക്കാണ് എന്നു് ചോദിച്ചതിന്നു് ഉത്തരംപറവാൻ കഴിയാത്ത വേദാന്തികളോടു് ഇതു് എന്തിന്നു് ചോദിക്കുന്നു? ആ ചോദ്യംതന്നെ ഈ ചോദ്യവും

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! എതുചോദ്യത്തിന്നു് യുക്തിയുക്തമായി ഉത്തരം പറവാൻ കഴിയാതെ വേദാന്തികൾ സംശയത്തിൽ പെടുന്നു.

ഗുരു:—ശിഷ്യ! ഇതാകുന്നു വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിലെ ഒരു ന്യൂനത. പിന്നെ മനസ്സും ദേഹവും മററും ചെയ്യുന്നതു് ആത്മാവിന്നു് ബാധകമല്ലെന്നു് പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ഒത്തവണ്ണം അകൃത്യംചെയ്തു് ചിലർകെട്ടുപോകുന്നു. അന്യപ്രാണികളേയും ഉപദ്രവിക്കുന്നു. ഇതിന്നു് ഇടവെച്ചതു് വേറൊരു ന്യൂനത. ചിത്തശുദ്ധിയുള്ള കൂട്ടർ മനസ്സിനെ ലയിപ്പിക്കുകതന്നെ എന്തു് വിചാരിച്ചു് പുറപ്പെട്ടാലും മനസ്സിനെ ആകർഷിക്കുന്ന വിസ്മയാനന്ദചിഹ്നങ്ങൾ യോഗത്തിലെപ്പോലെ വേദാന്തത്തിൽ ഇല്ലാത്തതു് ഇനിയുമൊരു ന്യൂനത.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ഇപ്പോൾ എനിക്കു് വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിലുള്ള ന്യൂനത മനസ്സിലായി. ഇനി യോഗസ

മ്പ്രദായത്തേയും വേദാന്തസമ്പ്രദായത്തേയും ബാഹ്യത്തിലു ള്ള ഒരു ഉദാഹരണംകൊണ്ടു് വ്യവക്തം മനസ്സിലാകുംവി ധം പറഞ്ഞുകേട്ടാൽകൊള്ളാം.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! പരിചയമില്ലാത്തവനെ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിൽ ദേവദർശനത്തിന്നായി കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി നടയ്ക്കുനേരെ നിൎത്തി ശ്രീകോവിലിൻെറ പൂട്ടു് തുറക്കുന്ന വിധം കാണിച്ചുകൊടുത്തു് ഈവിധം തുറന്നാൽ ഇതിലു ള്ള ബിംബത്തെ കാണാമെന്നു് ഉപദേശിക്കയും അപ്രകാ രം തുറന്നുനോക്കുമ്പോൾ ബിംബത്തെ കാണുകയും ചെയ്യു ന്നു. അവൻ ഭക്തികൊണ്ടു് സന്തോഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അതുപോലെ ഗുരു ഗാത്രക്ഷേത്രത്തിൽ പരമാത്മസ്ഥാനത്തെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു് മനസ്സിനെ അവിടെത്തന്നെ നിൎത്തു വാൻ ഉപദേശിക്കയും അപ്രകാരം ശിഷ്യൻ ചെയ്കയുംചെ യ്യുമ്പോൾ ആത്മാവിനേയും ദർശിക്കുന്നു, സായൂജ്യമുക്തി യും ലഭിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ആത്മദർശനം യോഗസ മ്പ്രദായമാകുന്നു. വേദാന്തസമ്പ്രദായമാകട്ടെ, ക്ഷേത്രത്തി ൻെറ ചുററുമുള്ള മതിലിലെ കല്ലു് എല്ലാം എണ്ണി കണ ക്കെടുത്തു് ഇതിൽ ഇത്രകല്ലുണ്ടു്, ഇതൊന്നുമല്ല ദേവൻ എ ന്നു് നിഷേധിച്ചു്, പിന്നെ ചുററമ്പലത്തിൻെറ ഓടുകളും കഴുക്കോലുകളും പട്ടികകളും മററും എണ്ണി, ഇതിൽ ഇത്ര ഓടു് ഉണ്ടു് ഇതല്ല ദേവൻ, കഴുക്കോലല്ലദേവൻ, ഇത്രപട്ടി കയുണ്ടു്,ഇതല്ല ദേവൻ, എന്നു് നിഷേധിച്ചു് അപ്രകാരം തന്നെ ശ്രീകോവിലിൻെറയും കണക്കെടുത്തു് അതിലുള്ള സാധനങ്ങളേയും ഇതല്ല ദേവൻ, ഇതല്ല ദേവൻ എന്നു് നി ഷേധിച്ചു് ഇവയിൽനിന്നു് വേറെഒരു ബിംബമുണ്ടു്, അ താകുന്നു ദേവൻ, അതു് നീതന്നെ എന്നു് ഉപദേശിക്കയും

ശിഷ്യൻ അപ്രകാരം ദിവസവും ദേവൻ കല്ലല്ല, ദേവൻ ഓടല്ല, ദേവൻ കഴുക്കോലല്ല, ദേവൻ പട്ടികയല്ല, ഇവയിൽ നിന്നു് വേറിട്ടുനില്ക്കുന്ന ബിംബമാകുന്നു. ആദേവൻ ഞാൻ തന്നെ എന്നു് വിചാരിച്ചു് ഉറപ്പിക്കുന്നപ്രകാരം സ്ഥൂല ദേഹത്തിലെ തത്വങ്ങളെ എല്ലാം എണ്ണി, അതൊന്നുമല്ല ആത്മാവു് എന്നു് നിഷേധിച്ചു് പിന്നെ സൂക്ഷ്മദേഹം പതിനേഴു് അവയവങ്ങളോടുകൂടിയതാകുന്നു, അതിൽ കർമ്മേന്ദ്രിയപഞ്ചകമല്ല ആത്മാവു്, ജ്ഞാനേന്ദ്രിയപഞ്ചകമല്ല ആത്മാവു്, പ്രാണപഞ്ചകവുംഅല്ല ആത്മാവു്, മനസ്സല്ല ആത്മാവു്, ബുദ്ധിയല്ല ആത്മാവു് എന്നു് നിഷേധിച്ചു് കാരണശരീരമായ അവിദ്യയും അല്ല ആത്മാവു് എന്നു് നിഷേധിച്ചു് ഈ മൂന്നു് ശരീരങ്ങൾക്കും സാക്ഷിയായി നില്ക്കുന്ന അറിവാകുന്നു ആത്മാവു് (ബ്രഹ്മം), അതു് നീ തന്നെ എന്നു് ഉപദേശിക്കയും ശിഷ്യൻ ഞാൻ സ്ഥൂലദേഹമല്ല, ഞാൻ സൂക്ഷ്മദേഹമല്ല, ഞാൻ കാരണദേഹമല്ല, ഞാൻ പരബ്രഹ്മമാകുന്നു എന്നു് ചിന്തിച്ചുവരികയുംചെയ്യുന്നു. ഇതാകുന്നു വേദാന്തസമ്പ്രദായം. ചിലർ 'ഞാൻ ബ്രഹ്മമായിരിക്കുമ്പോൾ എന്തിനു് ചിന്തിക്കുന്നു? സ്വർണ്ണത്തിനു് സ്വർണ്ണമാകുവാൻ ധ്യാനിക്കേണമോ' എന്നു് പറഞ്ഞു് വ്യവഹരിച്ചു് നടക്കുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ എത്രയോ ചുരുക്കി പറഞ്ഞതാകുന്നു വേദാന്തസമ്പ്രദായം. ഈ ശരീരത്രയത്തിലെ തത്വഗണനയും ആ പ്രമാണങ്ങളും പല വിദ്വാന്മാരും പലപ്രകാരത്തിൽ വിസ്തരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയെല്ലാം ഗ്രഹിച്ചും പഠിച്ചും കഴിയുമ്പോഴേയ്ക്കു് ശിഷ്യൻ നന്നെ ചലിക്കും.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ക്ഷേത്രത്തിലുള്ള ബിംബത്തെ അനേകം ആളുകൾ ചെന്നുകണ്ടു് തൊഴുതുപോരുന്നു

ണ്ടു്. അതിന്നു് ചുററമ്പലത്തിൻേറയും മററും ഓട്ടം പട്ടികയും കഴുക്കോലും കല്ലും വാതിലും ഇരുമ്പാണികളും മററും എണ്ണി നിഷേധിക്കണമോ? ഇങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ കാലം മിഥ്യയായിപ്പോകുന്നുവല്ലൊ?

ഗുരു.—വാസ്തവം അങ്ങിനെതന്നെ. തത്വങ്ങളെ ഗണിച്ചു് ഗണിച്ചു് വേദാന്തത്തിലും വളരെ കാലം വൃഥാ കഴിക്കുന്നു. എന്നിട്ടു് യോഗിയെ ദൂഷ്യവും പറയുന്നു. അതു് എന്തെന്നാൽ, സ്ഥൂലദേഹം എന്തെല്ലാം കൂടിയതാകുന്നു എന്നു് ഒരു ചോദ്യം ചെയ്തിട്ടു് അതിന്നു് വേദാന്തികൾ എണ്ണികണക്കാക്കിയപോലെ തന്നെ ഉത്തരം പറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ, ഇതെല്ലാം എണ്ണാതെ നീ എങ്ങിനെ ആത്മാവിനെ അറിഞ്ഞു? അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവൻ തന്നെ എന്നു് യോഗിയെ പരിഹസിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ശിഷ്യൻ.—ഇതു് ചുററമ്പലത്തിൻെറ കഴുക്കോൽ, വള, ഓട്ടു് മുതലായവ എത്ര, ചുററുമുള്ള മതിലിൻെറ കല്ലു് എത്ര എന്നു് ചോദിച്ചിട്ടു് അതിന്നു് ഉത്തരം പറയാഞ്ഞാൽ നീ ബിംബത്തെ കണ്ടിട്ടില്ലെന്നു് പറയുന്ന ക്രമത്തിൽതന്നെ. ബിംബത്തെ നിത്യം പൂജിക്കുന്ന പൂജകനോടു് തന്നെയും ചോദിച്ചാൽ മതിലിലെ കല്ലിൻേറയും മററും കണക്കു് പറവാൻ കഴിയുമോ? അതു് പറവാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടു് ആ പൂജകൻ ബിംബത്തെ കണ്ടിട്ടില്ലെന്നു് പറയുന്നതു് ശരിയൊ? അല്ല. അപ്രകാരംതന്നെയാകുന്നു അനാത്മാവിനെ എണ്ണി കണക്കാക്കാത്തതുകൊണ്ടു് യോഗി ഗാത്രക്ഷേത്രത്തിലെ ആത്മലിംഗത്തെ ദർശിച്ചിട്ടില്ലെന്നൊ ദർശിപ്പാൻ കഴിയാത്തവൻ എന്നൊ

പറയുന്നതു്. ബിംബദർശനത്തിന്നു് ക്ഷേത്രത്തിലെ ഓട്ടു് മുതലായതു് എല്ലാം എണ്ണി നിഷേധിക്കേണ്ട ആവശ്യമെന്താകുന്നു?

ഗുരു.—ആവശ്യമില്ല. എന്നാൽ ദേഹമാകുന്നു ആത്മാവു് എന്നു് തെററിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ ഭ്രമത്തെ തീർപ്പാൻ വേണ്ടി വേദാന്തത്തിൽ ദേഹലക്ഷണം പറഞ്ഞു് അവയെ എണ്ണി പരിശോധിച്ചു് നിഷേധിപ്പാൻ പറഞ്ഞതാകുന്നു.

ശിഷ്യൻ.—സ്വാമിൻ! അങ്ങിനെ ഒരു ഭ്രമമുണ്ടെങ്കിൽ അതു് അതിലഘുവായി തീക്കാമല്ലൊ. മരിച്ചാൽ സൎവ്വമതക്കാരും ജീവൻപോയി എന്നു പറഞ്ഞു് ശവത്തെ എടുത്തു് മറവുചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ ശരീരമല്ല ജീവൻ, ജീവൻ വേറെയാണെന്നു് മൂഢന്മാക്കും അറിയത്തക്ക കാൎയ്യമായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഈ സംഗതിയെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ അഞ്ചു് മിനിട്ടു് കൂടി കാലം വേണ്ട. അങ്ങനെയിരിക്കെ അനേകകാലം അനാത്മാവിനെ എണ്ണി വൃഥാകാലം കഴിക്കേണമൊ? എന്നിട്ടും മനസ്സിനെ അനാത്മാവായിതള്ളി. മുക്തി ആൎക്കാകുന്നു, ഉപദേശം ആൎക്കാകുന്നു എന്ന ചോദ്യത്തിന്നുകൂടി ഉത്തരം പറവാൻ കഴിയാതെ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയിലല്ലെ കലാശിക്കുന്നതു്.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! ഒരു സാധനത്തെ അനുഭവിച്ചാലല്ലെ അതിനെപ്പററിയുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്കു് എല്ലാം ഉത്തരംപറവാൻ ശക്തിവരു? വേദാന്തശാസ്ത്രംകൊണ്ടു് ഒരു ആത്മാവു് ഉണ്ടു്, അതു് താനാകുന്നു എന്നു് പറഞ്ഞുവെച്ചു് അതിനെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതു് യോഗംകൊണ്ടാകുന്നു. യോഗത്താൽ ആത്മസാക്ഷാൽക്കാരം വന്നാൽ അനുഭവമാ

യി. ആക്കാകുന്നു മുക്തി എന്ന് അപ്പോാൾ അറിയാം. യോഗത്തെ വിട്ട് മനസ്സ് ജഡമാകുന്ന എന്ന് പറഞ്ഞുതള്ളി അദ്വൈതസിദ്ധിയുണ്ടെന്ന് പറയുന്നതു് ശരിയല്ല. ആത്മാനാത്മവിചാരം ചെയ്യിരിക്കുന്ന കൂട്ടക്കാർ അദ്വൈതികളല്ല. ദ്വൈതികളാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അനാത്മാവായിട്ട് പിരിച്ചുതള്ളിയതു് ഒന്നു്, ആത്മാവ് വേറൊന്നു്, ഇങ്ങനെ രണ്ടു് പദാർത്ഥങ്ങളെ അവർ അംഗീകരിക്കുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! 'ബ്രഹ്മൈവജീവഃസകലം ജഗച്ച' അർത്ഥം:—ബ്രഹ്മംതന്നെ ജീവനും സകല ജഗത്തും എന്ന് വേദാന്തശാസ്ത്രം പറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോാൾ, ആ ശ്രുതിക്കു് വിരോധമായി ആത്മാവ് എന്നും അനാത്മാവ് എന്നും രണ്ടായി പിരിപ്പാൻതന്നെ അവകാശമില്ലല്ലോ? അങ്ങിനെ പിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അദ്വൈതത്തിന്നും ഹാനി വരുന്നു. പിന്നെ ബ്രഹ്മംതന്നെ സകല ജഗത്തു് എന്നു് പറയുമ്പോാൾ കല്ലും മണ്ണും മുള്ളും വിഷവും അമേദ്ധ്യവും എല്ലാം നിങ്ങളുടെ ബ്രഹ്മമാണല്ലോ എന്നു് ഇതരന്മാർക്കു് പരിഹസിപ്പാനും ഇടയാകുന്നു.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! സ്വപ്നത്തിൽ മേദ്ധ്യമായും അമേദ്ധ്യമായും അനന്തമായസാധനം കാണുന്നുണ്ടു്. അതൊക്കെ ഇല്ലാത്തതല്ലേ? കാണപ്പെട്ടലോകമെല്ലാം സ്വപ്നംപോലെ കാണുന്നതാകുന്നു, വാസ്തവത്തിൽ ഇല്ലാത്തതാകുന്നു എന്നാകുന്നു അദ്വൈതസിദ്ധാന്തം.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! അപ്പോാൾ വേദാന്താദി ശാസ്ത്രവും ഗുരുശിഷ്യോപദേശവും സൽസമ്പ്രദായവും സൽക്കർമ്മങ്ങളും കൊല, കളവ് ചതി മുതലായ മഹാപാപകർമ്മ

ങ്ങളും സ്വപ്നപ്രായംതന്നെ. സ്വപ്നത്തിൽചെയ്യുന്ന പുണ്യ കൎമ്മത്തിന്നും പാപകൎമ്മത്തിന്നും യാതൊരു ഫലവുംഇല്ല. അതുപ്പോലെ ജാഗ്രത്തിൽചെയ്യുന്നതിന്നും പുണ്യപാപങ്ങളും ഇല്ല. സ്വപ്നത്തിൽചെയ്യുന്ന നാനാ അസംബന്ധങ്ങളുംപോലെതന്നെ. ജാഗ്രത്തിൽ ചെയ്യുന്ന ആത്മാനാത്മവിചാരവും മററും അസംബന്ധമെന്നും മിത്ഥ്യയെന്നും എതിൎക്കക്ഷിക്ക് വാദിപ്പാൻഇടയായി. അതുകൊണ്ടു് സ്വപ്നം പോലെ എന്നു് പറഞ്ഞതു് യുക്തമല്ല. സ്വപ്നത്തിൽ മിത്ഥ്യാദൎശനത്തിന്നു് കാരണമുണ്ടു്. ജാഗ്രത്തിൽ ചിലതു് കണ്ടതിനാലും കേട്ടതിനാലും അവ നാനാവിധമായി സ്വപ്നത്തിൽ കാണുന്നതാകുന്നു. ജഗത്തു് വാസ്തവത്തിൽ ഇല്ലെങ്കിൽ കാണ്മാനും കേൾപ്പാനും ഒന്നിനും അവകാശമേ ഇല്ല. പിന്നെ എങ്ങിനെ ജഗത്തു് സ്വപ്നംപോലെ കണ്ടു? ജാഗ്രദവസ്ഥയ്ക്കു് ഇല്ലാത്തതിനേയും കാണാത്തതിനേയും കേൾക്കാത്തതിനേയും കൂടി കാണിപ്പാൻ ശക്തിയുണ്ടെന്നു് വാദിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ. ഇപ്പോൾ ഇവിടെ ഒരു വെള്ളാനയേയൊ വെള്ളക്കാക്കയേയൊ ഒരു മുയൽക്കൊമ്പിനെയൊ അമൃതത്തിനേയൊ കാണിക്കട്ടെ അങ്ങിനെകാണുന്നില്ലല്ലോ? അതു് ഇരിക്കട്ടെ. പിന്നെ 'ആത്മാസജാതീയ വിജാതീയ സ്വഗതഭേദശ്ശൂന്യഃ' എന്നാണ് വേദാന്തത്തിൽ പറയുന്നതു്. അൎത്ഥം:- ആത്മാവിന്നു് സജാതീയഭേദവും വിജാതീയഭേദവും സ്വഗതഭേദവും ഇല്ല. വൃക്ഷത്തിന്നു് മറെറാരു വൃക്ഷം സജാതീയഭേദമാകുന്നു. വൃക്ഷത്തിന്നു് കല്ലു് വിജാതീയഭേദമാകുന്നു. വൃക്ഷത്തിന്നു് പത്രം, പുഷ്പം, ഫലം, ശാഖ മുതലായതു് സ്വഗതഭേദമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള മൂന്നു് ഭേദം ആത്മാവിന്നു് ഇല്ല. എന്നാൽ ആത്മാവിന്നു് സമസ്

ന്ദജാതീയായിട്ട് മററൊരാത്മാവില്ല. ആത്മാവിൽ നിന്ന് വേറിട്ട് ഒരുജഗത്തും ഇല്ല. ആത്മാവിൽ ഉൾപ്പെട്ടതായിട്ടും ആത്മാവിൽനിന്ന് ഉണ്ടായതായിട്ടും ഒന്നും ഇല്ല. ആത്മാവ് എന്ന ഒരു വസ്തുമാത്രമേ ഉള്ളു എന്ന് സാരം. ആത്മാവ് നിർവ്വികാരിയായ സ്ഥിതിയുംം ആത്മാവല്ലാതെ ദ്വിതീയമായിട്ട് ഒന്നും ഇല്ലാത്തസ്ഥിതിയുംം ആത്മീയമായിട്ടോ പരകീയമായിട്ടോ, സ്വപ്നപ്രായത്തിൽ ഇല്ലാത്ത പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കാഴ്ചക്കോ തോന്നലിന്നോ ആത്മാവിന്ന് അവകാശമില്ല. അങ്ങിനെ ഇരിക്കെ രജ്ജുവിൽ സർപ്പംപോലെ ആത്മാവിന്ന് (പരബ്രഹ്മത്തിന്ന്) ഒരു പ്രപഞ്ചം തന്നിൽ തോന്നി എന്ന് പറയുന്നതു് യുക്തമൊ? പാമ്പ് എന്നൊരു സാധനത്തെ മുമ്പ് കണ്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ് രജ്ജുവിനെ (കയറിനെ) കണ്ടപ്പോൾ അതിനെപാമ്പെന്ന് ഭ്രമിച്ചതു്. ഈദൃഷ്ടാന്തത്തിൽ പാമ്പ് എന്ന ഒരു സാധനവും കയർ എന്ന ഒരുസാധനവും കാണുന്നവന്റെ കാഴ്ചയും ഈ മൂന്നും ഇല്ലെങ്കിൽ ഭ്രമത്തിന്ന് അവകാശമില്ല. ആത്മാവ് (ബ്രഹ്മം) എന്ന ഒരവസ്തു മാത്രമേഉള്ളു രജ്ജുവിൽ സർപ്പം ഭൂതത്തിലും വർത്തമാനകാലത്തിലും ഭാവിയിലും ഇല്ലാത്ത പോലെ യാതൊരു പ്രപഞ്ചവും ആത്മാവിൽ ഇല്ല എന്നാകുന്നു വേദാന്തത്തിൽ പറയുന്നതു്. പിന്നെ എങ്ങിനെ ബ്രഹ്മത്തിന്ന് ഭ്രമം വന്നു? ബ്രഹ്മത്തിന്ന് (എങ്ങും നിറഞ്ഞ ദൈവത്തിന്ന്) ഒരു ഭ്രമം ഉണ്ടായി എന്ന് പറയുന്നതു് യുക്തമൊ? ഇതരമതക്കാൎക്ക് ഇതു് പരിഹാസത്തിന്ന് ഇടയല്ലയൊ? ഒരു നിസ്സാരൻകൂടി കാരണംകൂടാതെ ഭ്രമിക്കയില്ല. അപ്പോൾ എങ്ങും നിറഞ്ഞ നിർവ്വികാരിബ്ര

വും കാരണംകൂടാതെ ഇല്ലാത്ത ജഗത്തു് ഉണ്ടെന്നു് ഭ്രമിച്ചു എന്നു് പറയുന്നതു് യുക്തമൊ? അതും ഇരിക്കട്ടെ, വേദാന്തികൾ മനസ്സിനെ ജഡമായി പിരിച്ചു തള്ളിയ കൂട്ടക്കാരല്ല, മനസ്സിനെ ലയിപ്പിക്കുന്ന കൂട്ടക്കാരാകുന്നു എന്നു് തന്നെ നാം വിചാരിക്കുക. എന്നാലും പ്രപഞ്ചം ഒന്നും ഇല്ലെന്നു് പറയുന്നതു് യുക്തമൊ?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! സുഷുപ്തിയിൽ മനസ്സു് ലയിച്ചാൽ ഈ ലോകവും ഒന്നും ഇല്ലല്ലോ. ഇതു് എല്ലാവർക്കും അനുഭവമല്ലെ? അപ്പോലെ കൈവല്യത്തിൽ മനസ്സു് ലയിച്ചാൽ ഒന്നും ഇല്ലല്ലോ. ആ അതീതാവസ്ഥയെ അപേക്ഷിച്ചിട്ടാകുന്നു ഒന്നും ഇല്ലെന്നു് വേദാന്തത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്

ശിഷ്യൻ.—സ്വാമിൻ അതും യുക്തമല്ല. ലോകമെല്ലാം അപ്പോഴും ഉണ്ടു്. പക്ഷെ ലോകത്തെ അറിയുന്ന മനസ്സു് ലയിച്ചതുകൊണ്ടു് ലോകത്തെ അറിവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതിനാൽ മനസ്സു് ലയിച്ചു എന്നു് പറയുന്നതോ യുക്തം, സർവ്വമതത്തിന്നും വിരോധമായി ലോകം മിത്ഥ്യാ എന്നു് പറയുന്നതൊ യുക്തം? സൂൎയ്യനെ കാണ്മാൻ സാധനമായ കണ്ണു് നശിച്ചാൽ സൂൎയ്യനെ കാണുകയില്ല. ഈ വിഷയത്തിൽ കണ്ണു് നശിച്ചു എന്നു് പറയുന്നതൊ യുക്തം, സൂൎയ്യൻ നശിച്ചു എന്നു് പറയുന്നതൊ യുക്തം? ലോകമെല്ലാം നശിച്ചു എങ്കിൽ യോഗി സമാധിയിൽനിന്നു് ഉണരുമ്പോഴും ജനങ്ങൾ സുഷുപ്തിയിൽനിന്നു് ഉണരുമ്പോഴും പിന്നെ ലോകത്തെ കാണുകയില്ലല്ലൊ? പിന്നെ കാണുന്നതുകൊണ്ടു് മനസ്സാകുന്നു ലയിച്ചതു് എന്നു് അനുഭവമായില്ലെ?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! ഈ വക വാദങ്ങളെല്ലാം ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇതിന്നൊന്നും യുക്തിയുക്തമായി വേദാന്തികൾക്കു് സമാധാനം പറയുവാൻ കഴിയുന്നില്ല.

ശിഷ്യൻ:—വ്യവഹാരത്തെ നശിപ്പിപ്പാൻ പുറപ്പെട്ട വേദാന്തശാസ്ത്രം ലോകമില്ലെന്നും മററും പറഞ്ഞു് വ്യവഹാരത്തെ വളരെ വൎദ്ധിപ്പിച്ചു. അനേകമുള്ള കാൎയ്യങ്ങളെ പറഞ്ഞ് യഥാൎത്ഥമാൎഗ്ഗത്തിൽ കൊണ്ടുപോകുവാൻ ശ്രമിച്ചാൽ സൎവ്വമതക്കാരും, ഒരു മൂകൻപോലും തൃപ്തിപ്പെടും. വേദാന്തത്തിന്റെ പോക്ക് അങ്ങിനെയല്ല. മഹാവിദ്വാന്മാരും സംശയത്തിൽപെട്ടു് ഉഴലേണ്ട തരത്തിലാകുന്നു. ദനാക്കുക, ജീവനെത്തന്നെ എത്രവിധമായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു?

അവച്ഛിന്നശ്ചിദാഭാസ സ്തൃതീയസ്വപ്നകല്പിതഃ
വിജ്ഞേയസ്ത്രിവിധോജീവ സ്തത്രാദ്യഃപാരമാൎത്ഥികഃ
(എന്നു് അപരോക്ഷാനുഭൂതി)

അൎത്ഥം:—1. അവച്ഛിന്നൻ, 2. ചിദാഭാസൻ 3. സ്വപ്നകല്പിതൻ ഇങ്ങിനെ മൂന്നു് വിധത്തിൽ ജീവനുണ്ടു്. അതിൽ ആദ്യത്തേതുതന്നെ പാരമാൎത്ഥത്തിലുള്ള ജീവൻ. എല്ലാവൎക്കും ഒരു ദേഹത്തിൽ ഒരു ജീവനെ ഉള്ളു എന്നാകുന്നു ബോധം. ആ ബോധത്തെ തെററിച്ചു് ഒരു ദേഹത്തിൽ തന്നെ മൂന്നുവിധം ജീവനുണ്ടെന്ന ഭ്രമത്തിന്നു് ഈ വേദാന്തശാസ്ത്രം ഉണ്ടാക്കി. ഒന്നേ ഉള്ളു എന്നു് സ്ഥാപിപ്പാൻ പുറപ്പെട്ട സ്ഥിതിക്കു് ആൎക്കും ഇല്ലാത്തതായ നാനാവിധ ഭ്രമത്തിന്നു് ഇടവരുത്തേണമൊ? ഇതു നിമിത്തം ഏതു ജീവന്നാകുന്നു മുക്തി എന്നു് കൂടി ഒരു വിശേഷ സംശയത്തിന്നു് ഇടവരുത്തി.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! ഈ വക സംശയഭ്രാന്തികളിൽ പെട്ടുപോകാതെ ഇരിപ്പാൻ വേണ്ടിയാകുന്നു എല്ലാവൎക്കും

അനുഭവമുള്ള മനസ്സ് എന്ന ഒരു തത്വത്തെമാത്രം യോഗികൾ എടുത്തു് അതിനെ ലയിപ്പിച്ചാൽ ദുഃഖനിവൃത്തിയായി എന്നു് വിധിച്ചതു്.

ശിഷ്യൻ:—അതു് വളരെ നന്നായി. ഒരു മൂകനുകൂടി സംശയിപ്പാൻ ഇടയില്ല. സുഷുപ്തിയിൽ മനസ്സ് ലയിക്കുമ്പോൾ ദുഃഖം നശിച്ചുകാണുന്നുവല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു് ഒരു അക്ഷരം അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവനും മുക്തിയെ കൊടുപ്പാൻ മുഖ്യസാധനം യോഗംതന്നെ. വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിന്നു ചില ന്യൂനത ഉണ്ടെന്നു് പറഞ്ഞതു് ശരിതന്നെ. വേദാന്തം പഠിച്ചു് പഠിച്ചു് തങ്ങൾ ചലിച്ചു ഒരു അനുഭവും കാണുന്നില്ല എന്നു് ചില വേദാന്തികൾ ഖേദിച്ചു് ഇവിടെ വന്നു് ഒരു ഉപദേശം കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു് അപേക്ഷിക്കുന്നതും ഞാൻ കാണുക ഉണ്ടായി. ഒരക്ഷരം പോലും അറിയാത്ത ചില കൂട്ടർ ഇവിടുത്തെ ഉപദേശപ്രകാരം യോഗംകൊണ്ടു് ലഘുവായി നിർവ്വികല്പകസമാധിയിൽ ഇരിക്കുന്നതും എനിക്കു് അനുഭവമാകുന്നു.

യാഗാദികർമ്മഖണ്ഡന പ്രകരണം

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! കർമ്മകാണ്ഡാകൎത്തങ്ങളായ യാഗാദികർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാതെ ജ്ഞാനമാൎഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ അർഹതയില്ലെന്നു് പറയുന്നു. അതു് ശരിതന്നെയൊ?

ഗുരു.—അതു് ശരിയല്ല, കേൾക്ക. 'യഥാമാവാസ്യാന്ധകാരം മേഘാവരണം വദ്ധയതി തഥാ കമ്മാജ്ഞാനം വദ്ധയതി' എന്നു് വസിഷ്ഠവചനം, അർത്ഥം:—കറുത്തവാവിലുള്ള രാത്രിയിലെ ഇരുട്ടിനെ മഴക്കാറുകൊണ്ടുള്ള ആവരണം എങ്ങിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നുവോ അങ്ങിനെ കമ്മം അജ്ഞാനത്തെ വദ്ധിപ്പിക്കുന്നു.

കാലം യജ്ഞതപോദാന തീർത്ഥദേവാച്ചനക്രമൈഃ
ചിരമാധിശതാപന്നാഃ ക്ഷപയന്തി മൃഗാ ഇവ
(എന്നു് വാസിഷ്ഠം)

അത്ഥം:—യാഗം, തപസ്സു്, ദാനം, തീർത്ഥസ്നാനം പലവിധ ദേവപൂജനം ഇവയിൽ ക്രമിച്ചു് അനേകകാലം വ്യസനത്തോടുകൂടി ജനങ്ങൾ മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! യാഗംചെയ്യാൻ ദീക്ഷിതർ എന്നു് മാലോകർ കൊണ്ടാടുന്നു. അപ്പോലെതന്നെ തപസ്സു്, ദാനം, തീത്ഥസ്നാനം, പലവിധ ദേവപൂജനം മുതലായ കമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവരെയും തീർത്ഥസ്നാനത്തിന്നു സംഗതി വന്നവല്ലോ, മഹാഭാഗ്യവാൻ, മഹാ പുണ്യവാൻ എന്നും മററും സ്തുതിക്കുന്നു, വന്ദിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ലോകപൂജ്യന്മാരെക്കൂടി വസിഷ്ഠഭഗവാൻ മൃഗപ്രായന്മാരായി നിന്ദിച്ചു പറഞ്ഞതെന്താകുന്നു?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! ജനങ്ങൾ തത്വം അറിഞ്ഞിട്ടാണോ പറയുന്നതു്? തത്വത്തെ ഒന്നു് വിചാരിച്ചുനോക്കെ യാഗം മഹാ ദുഷ്ടകമ്മമല്ലെ? എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ യാഗ

ത്തിൽ പശുഹിംസ ചെയ്യുന്നില്ലേ? ഹിംസയ്ക്കു സമമായി ദുഷ്ടകർമ്മം ലോകത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടോ? നമ്മുടെ രാജാവിന്റെ നീതികൊണ്ടുതന്നെ ബുദ്ധിഹീനന്മാൎക്കുകൂടി ഹിംസയിൽ മീതെ ദുഷ്ടകർമ്മം ഇല്ലെന്നു സ്പഷ്ടത്തിൽ അറിയാമല്ലോ. കളവു്, കയ്യേററം, ചതി മുതലായ അനേകകുററങ്ങൾക്കു യഥായോഗ്യം തടവു്, പിഴ, അടി മുതലായശിക്ഷകൾ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. കൊലക്കുററത്തിന്നു മാത്രമേ തൂക്കിക്കൊല്ലാറുള്ളു. അതുകൊണ്ടു ഹിംസയാണു മഹാക്രൂരകർമ്മം എന്നു തീർച്ചപ്പെടുന്നു. സൎവ്വമതക്കാൎക്കും ഇതു സമ്മതമാകുന്നു. ധർമ്മാധർമ്മകാൎയ്യങ്ങളിൽ പരസ്പരം ഭിന്നാഭിപ്രായത്തോടുകൂടിയ മതക്കാരും ഹിംസയിൽ മീതെ സങ്കടം മറെറാന്നുമില്ലെന്നു ഒരുപോലെ സമ്മതിക്കുന്നു. എന്തെങ്കിലും തോന്നിയവണ്ണം പറഞ്ഞതിന്നു വിപരീതം പറയുകതന്നെ എന്നുവെച്ചു്, ഒരുവികൃതി ഹിംസ സങ്കടകരമല്ലെന്നു പറയുന്നുഎങ്കിൽ അവന്റെ ദേഹത്തിൽനിന്നു കുറെ മാംസം അരിഞ്ഞെടുക്കുവാൻ അവൻ സമ്മതിക്കുമോ? ഇല്ല. ബലാൽക്കാരമായി നാം അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ അവൻ നിലവിളിച്ചു തുടങ്ങും. വേദനകൊണ്ടല്ലേ നിലവിളി? അതുകൊണ്ടു വിപരീതം പറയുന്നവൻകൂടി ഹിംസ മഹാസങ്കടമെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. അതിരിക്കട്ടെ. ധർമ്മാധർമ്മങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത വിശേഷബുദ്ധിയില്ലാത്ത ആടു്, കോഴി, നായ മുതലായ ജന്തുക്കൾകൂടി ഹിംസ അതിസങ്കടമെന്നു നമുക്കു ഉപദേശിക്കുന്നു. നാം അറുക്കുമ്പോൾ കൈകാലുകൾ പിടച്ചു് അത്യുച്ചത്തിൽ അവ നിലവിളിന്നു. നാം മൃഗത്തിന്റെ അരികിൽചെന്നു അസഭ്യമൊ അ

സത്യമൊ പറഞ്ഞാൽ അതുകൊണ്ട് അതിന്നു വേദനയു ല്ല. ആ വിധം മൃഗങ്ങൾകൂടി അതിസങ്കടമെന്നു നമ്മെ അ റിയിക്കുന്ന അധൎമ്മകൎമ്മം വേറെ എന്തുണ്ട്? ഇങ്ങിനെയു ള്ള അധൎമ്മകൎമ്മം വ്യാഘ്രം മുതലായ ക്രൂരമൃഗങ്ങളുടെ വ്യാ പാരമല്ലയോ? അവയ്ക്കു വിശേഷബുദ്ധിയില്ല. സസ്യങ്ങളെ അവ ഭക്ഷിക്കയുംഇല്ല. ഉപജീവിക്കണമെങ്കിൽ ഹിംസത ന്നെ ചെയ്യണം. അങ്ങിനെ സമാധാനിക്കാം. ഹിംസകൂടാ തെ ഉപജീവിക്കാൻ അനേകപദാൎത്ഥങ്ങൾ മനുഷ്യന്നു ദൈവം കല്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ടും വിശേഷബുദ്ധി കൊടുത്തിട്ടും അറിവില്ലെങ്കിൽ ഉപദേശിപ്പാൻ സച്ഛാസ്ത്രങ്ങളുംസത്തുക്ക ളും ഉണ്ടായിട്ടും ഹിംസിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ നരിയെക്കാൾ വ ലിയ നരിയല്ലെ? സ്വപാപശാന്തിക്കു യാഗത്തിൽ പശു ഹിംസ ചെയ്യുന്നതും അസംബന്ധമല്ലെ? തൻെറ വിരലിൽ വിഷം തട്ടിയാൽ അന്യൻെറ വിരൽഛേദിച്ചാൽ ആ വി ഷദോഷം തീരുമോ? യാഗംചെയ്യുന്നവരെ വസിഷ്ഠഭഗ വാൻ മൃഗപ്രായന്മാരായി നിന്ദിച്ചതിന്നു എന്താണു തെ റ്റ്? ഹേ ശിഷ്യ! വിശ്വമെല്ലാം ഭരിക്കയാൽ വിശ്വംഭരൻ എന്നും പരിപൂൎണ്ണൻ എന്നും നിത്യതൃപ്തൻ എന്നും ഈശ്വര നെ സൎവ്വമതക്കാരും സമ്മതിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ഈശ്വ രൻ ഇറച്ചിക്കു ആവശ്യപ്പെട്ടുകിടക്കുന്ന എരപ്പാളിയാണോ അതോ അദ്ദേഹത്തിന്നു പനിയൊ മറ്റൊ പിടിച്ചു നാ വിന്നു ചാപല്യം പിടിച്ചു കിടക്കുന്നുണ്ടോ? അതോ അദ്ദേ ഹത്തിനു രോഗംപിടിപെട്ടു ശരീരം ക്ഷീണിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അതൊ ഈശ്വരൻ ശവംതിന്നുന്ന കുറുക്കൻെറ കൂട്ടത്തി ലൊ? ഹിന്തുക്കൾ മാംസംവെച്ചു ആരാധിക്കുന്നതിൻെറ

അർത്ഥം എന്താണ്? ഈശ്വരന്നുവേണ്ടിയല്ല, ഇന്ദ്രാദിദേവന്മാരുടെ തൃപ്തിയ്ക്കു് വേണ്ടിയാകുന്നു യാഗത്തിൽ പശുഹിംസചെയ്യുന്നതു് എന്നു് പറയുന്നു എങ്കിൽ, അവർ അമൃതം ഭുജിച്ചു കൂട്ടരാകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ദേവന്മാർക്ക് 'അമൃതാന്ധസഃ' എന്നു് പേർ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്. ഇച്ഛിച്ചതിനെ എല്ലാംനല്കുന്ന കല്പകവൃക്ഷങ്ങളും ദേവന്മാർക്കു് ഉണ്ടാത്രേ! അതുകൊണ്ടു് ദിവ്യമായ ആഹാരത്തിന്നും അവർക്കു് പഞ്ഞമില്ല. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു് ഇന്ദ്രാദിദേവന്മാരേയും ശവംതിന്നുന്ന കഴുക്കന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൂട്ടുന്നതു് ശരിയല്ല. കഷ്ടം! കഷ്ടം! സർവ്വമതക്കാർക്കും ഈശ്വരന്നും അസഹ്യമായ ഇങ്ങിനെയുള്ള അധർമ്മം നമ്മുടെകൂട്ടക്കാർ ചെയ്യുന്നുവല്ലൊ! ആൺമൃഗത്തിന്റെ ഇന്ദ്രിയവും പെൺമൃഗത്തിന്റെ രക്തവും കൂടിച്ചേർന്നു് കലർന്നു് പരിണമിച്ചതാണ് മാംസം. ആ സൂക്ഷ്മം ആലോചിക്കുമ്പോൾ അറച്ചുപോകുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള മാംസത്തിൽ വിശേഷബുദ്ധിയില്ലാത്ത കഴുക്കനോ നരിക്കോ മറ്റോ ആശജനിക്കുന്നതല്ലാതെ മനുഷ്യന്നു് അതിൽ രുചി ജനിക്കുവാൻ ഒന്നുകൊണ്ടും ന്യായമില്ല. അങ്ങിനെ ഇരിക്കെ അതു് ഈശ്വരന്നുംകൂടി രുചിയുള്ള പദാർത്ഥമെന്നു് വിചാരിച്ചു് വ്യാഘ്രങ്ങളെപ്പോലെ ഹിംസിച്ചു് മാംസത്തെ നിവേദ്യമാക്കി കല്പിക്കുന്നവരെ മൃഗപ്രായന്മാരായി വസിഷ്ഠഭഗവാൻ പറഞ്ഞതിന്നു് എന്താണ് കുറ്റം? ഒരു ദുഷ്ടപിതാവായാൽകൂടി അവൻ അവന്റെ കുട്ടിയെ കൊന്നുതിന്നുമോ? ഇല്ല. ആ സ്ഥിതി ഓർക്കുമ്പോൾ സർവ്വലോകപിതാവും മാതാവും അല്ലെ ദൈവം? സർവ്വപ്രാണികളും തന്റെ സന്താനങ്ങളും അല്ലേ?

അപ്പോഠം തന്റെ കുട്ടിയെ കൊന്നു് ആ മാംസം തനിക്കു് നിവേദിച്ചാൽ രസിക്കുമോ? നരിയും തന്റെ കുട്ടിയെ കൊന്നുതിന്നുന്നില്ലല്ലോ? നരിയേക്കാളും ജ്ഞാനമില്ലാത്തവനും നിന്ദ്യമാംസപ്രിയനും നിർദ്ദയനുമാണു് ഹിന്തുക്കളുടെ ദൈവം എന്നു് ഇതരമതക്കാർക്കു വ്യാഖ്യാനിച്ചു കൊടുത്തു പരിഹസിപ്പാൻ ഇടവരുത്തുകയാണോ ചെയ്യുന്നതു്?. അന്യമതക്കാർ പരിഹസിക്കുന്നതു് ഇരിക്കട്ടെ, ദൈവം പരിഭവിക്കുന്നതും ഇരിക്കട്ടെ. ആലോചിക്കുന്തോറും അതികഷ്ടമായിരിക്കുന്നുവല്ലോ ഹിംസാകർമ്മം? നാം നമുക്കുമീതെ ഒരു ജാതിയുണ്ടെന്നു് വിചാരിക്കുക. അവക്കു് ഭക്ഷണാർത്ഥമായിട്ടോ പൂജയ്ക്കായിട്ടോ മനുഷ്യരിൽ ഒരുവനെ പിടിച്ചു് കൊല്ലുവാനു കൊണ്ടുപോകുന്നു എങ്കിൽ അവൻ എത്ര വ്യസനിക്കും? അടിക്കും, തൊഴിക്കും, മരണഗോഷ്ടി പലതും കാണിക്കും എന്നു് ചുരുക്കി പറയുന്നതല്ലാതെ അപ്പോഴത്തെ വ്യസനസംഘട്ടം പറവാൻ സാധിക്കുമൊ? എന്തിനു അത്ര ദൂരെ പോകുന്നു? രോഗം പിടിപ്പെട്ടു് സാധാരണ മരിക്കുമ്പോഠംതന്നെ നാംഎത്രയെല്ലാം വ്യസനിക്കുന്നു? ഇതു് തട്ടത്താൽ നില്ക്കാത്ത സംഗതിയാണെന്നു് അറിഞ്ഞിട്ടും വളരെ പണം ചിലവുചെയ്തും വൈദ്യന്മാരെ കൊണ്ടുവന്നു് അനേകവിധം ചികിത്സചെയ്തിട്ടും ഈശ്വരസേവാദികഠം ചെയ്തിട്ടും പലവിധം നിവാരണത്തെ ചെയ്തുനോക്കുന്നു. എന്നിട്ടും മരിക്കുമ്പോഠം കാലഗതിയാണെന്നു് സമാധാനിക്കാത്ത അവന്റെ ശേഷക്കാർക്കുമുള്ള സങ്കടംഅവാച്യമായിരിക്കുന്നു. ഈ അനുഭവം മനുഷ്യക്കു് ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, മറവുള്ള പ്രാണികഠംക്കും ഇങ്ങിനെ പുത്രാദി പാശവും മരണ

ഭേയവും ഉണ്ടെന്നറിഞ്ഞിട്ടും, മനുഷ്യന്ന് ഇതു് നിർത്തൽചെയ്യാമായിരുന്നിട്ടും, പുലി പശുവിനേയും, പൂച്ച എലിയേയും, കുറുക്കൻ കോഴിയേയും കൊല്ലുന്നമാതിരി കോഴി, ആട് മുതലായ പ്രാണികളെ ബലാല്ക്കാരേണ പിടിച്ചുനിർത്തി കഴുത്തറുക്കുന്ന കഠിനകർമ്മമാണോ മനുഷ്യന്റെ ധർമ്മം? ദുർബലപ്രാണികളെ പ്രബലപ്രാണികൾ ഹിംസിക്കുന്നതു് മൃഗധർമ്മമല്ലേ? അങ്ങിനെ മനുഷ്യനും ചെയ്യുന്നപക്ഷം മനുഷ്യൻ മൃഗത്തിലുംവെച്ച് മൃഗമായിരിക്കുന്നുവല്ലൊ? ഒരു മനുഷ്യനെ പിടിച്ച് കഴുത്തറുത്തു് തിന്നുന്നതിനേക്കാൾ മഹാകഷ്ടമാണു് മത്സ്യാദിജന്തുഹിംസ എന്നാകുന്നു എന്റെ പക്ഷം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽതന്നെ വിശ്വസിച്ചവനെ ചതിക്കയോ നാഥനില്ലാത്ത സാധുവെ ഉപദ്രവിക്കയോ ചെയ്യുമ്പോഴെയ്ക്കു് അങ്ങിനെ ചെയ്തവനെ 'വിശ്വാസഘാതകം ചെയ്തുവല്ലൊ, നാഥനില്ലാത്ത സാധുവിനെ ഇവൻദ്രോഹിച്ചുവല്ലോ, ഇവൻമഹാപാപി, മഹാപാപി' എന്നു് ലോകംമുഴുവൻ നിന്ദിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു് നോക്കുമ്പോൾ കോഴി, ആട്ട് മുതലായവ നമ്മെ വിശ്വസിച്ച് വളരുന്നു. നാം വിളിക്കുമ്പോൾ അവ അരികിൽ വരുന്നു. നാം അതിന്റെ യജമാനൻ എന്നാണ് അതിന്റെ വിശ്വാസം. വിശ്വസിക്കപ്പെട്ട യജമാനൻ കഴുത്തു് തിരുമ്പി കൊല്ലുകയാണോ ചെയ്യുന്നതു്? പോക്കാനോ കുറുക്കനോ ആണോ യജമാനൻ? വിശ്വാസഘാതകമല്ലെ നാം ചെയ്യുന്നതു്. ഈ പ്രാണികളെ എത്രഹിംസിച്ചാലും അതിനെപ്പറ്റി ചോദിപ്പാൻ ആരെയും കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് അവ നാഥനില്ലാത്തവയാണെന്നുള്ളതും സ്പഷ്ടമല്ലെ? ഇങ്ങിനെ

യിരിക്കുന്ന പ്രാണികളെ ഹിംസിക്കുന്നതല്ലെ മഹാപാപം? മനുഷ്യന്നു് സ്വശക്തിയും ബുദ്ധിയും ഉണ്ടു്. ആപത്തിൽ നിന്നു് രക്ഷിപ്പാൻ ജ്യേഷ്ഠകനിഷ്ഠപുത്രമിത്രബന്ധുജനാദികളും നാഥന്മാരായിട്ടുണ്ടു്" പോരെങ്കിൽ മഹാനാഥനായി രാജാവും ഉണ്ടു്. ഈ സ്ഥിതിയ്ക്കു ദയയ്ക്കു പാത്രം ആരാകുന്നു, മൃഗമോ മനുഷ്യനോ? ഏതാകുന്നു വലിയ കുററം? സൂക്ഷ്മത്താലും ആലോചിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യരിൽ ഉത്തമധർമ്മം കാണുന്നില്ല. 'അഹിംസാ പരമോധർമ്മഃ' എന്നല്ലെ മഹാന്മാരായ ദയാലുക്കൾ വിധിച്ചിട്ടുള്ളതു്?

ശിഷ്യൻ:—എന്നാൽ സസ്യങ്ങളെ ഭക്ഷിക്കുന്നതിലും ഹിംസാദോഷം ഇല്ലേ? അവയ്ക്കും ജീവനുണ്ടു്, ഉല്പത്തിയും വളർച്ചയും നാശവും കാണുന്നു. ജലാദി രക്ഷകൊണ്ടു് വളരുന്നു, അതു് ഇല്ലാതെയാകുമ്പോഴോ ഛേദിക്കുമ്പോഴോ നശിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! മനസ്സു് ഉണ്ടെങ്കിലേ വേദനയുള്ളു. സസ്യാദികൾക്കു് ദൈവം മനസ്സിനെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് അവയുടെ ഛേദത്തിൽ ഹിംസാദോഷം ഇരിക്കയില്ല. ഏതുപോലെ എന്നാൽ നമ്മുടെ തലമുടിയെ അരിയുന്നതുകൊണ്ടു് വേദനയില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഹിംസാദോഷവും ഇല്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽ ക്ഷൌരം ചെയ്യിക്കുമ്പോൾ അസംഖ്യം രോമം ഛേദിച്ചുകളയുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അസംഖ്യം ഹിംസാദോഷവുംനമുക്കു് പററണമല്ലോ? എണ്ണ മുതലായ രക്ഷകൊണ്ടു് രോമങ്ങളും വളരുന്നു. അതു് ഇല്ലാ

തെയാകുമ്പോഴോ ചേരദികക്കമ്പോഴോ അവ ക്ഷയിക്കയും ചെയ്യുന്നു. വൃദ്ധിക്ഷയങ്ങൾ സസ്യാദികൾക്കെന്നപോലെ രോമങ്ങൾക്കും ഉണ്ടല്ലൊ? അതുകൊണ്ടു് സുഖദുഃഖങ്ങളുള്ള മനസ്സിൻെറ സൃഷ്ടിയോടുകൂടിയ പ്രാണിയുടെ ഹിംസനത്തിൽ മാത്രമെ ഹിംസാദോഷം ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. ഒരു മതക്കാരും സസ്യഭക്ഷണത്തിൽ പാപം കല്പിക്കാത്തതിൻെറ അൎത്ഥവും അതുതന്നെ. സകല മതക്കാരും സസ്യഭക്ഷണത്തെ ഒരുപോലെ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പ്രാണികളെ കൊന്നുതിന്നുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ അങ്ങിനെ യോജിച്ചു് കാണുന്നില്ല. ഹിന്തുമതത്തിൻെറ ഹൃദയമായ യോഗത്തിൽ യമത്തിൻെറ ഒന്നാമത്തെ ഭാഗം അഹിംസയാകുന്നു. ഈ ധൎമ്മം ഹിന്തുമതത്തിൽ സാരഗ്രാഹികളായ സത്തുക്കളുടെ ഇടയിൽമാത്രം ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ബുദ്ധമതത്തിൽ ഇതു് സൎവ്വത്ര ഘോഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മററുള്ള മതങ്ങളിൽ ഇതു ഗൂഢമായി ഇരിക്കുന്നു. പക്ഷെ രസനാചാപല്യം നിമിത്തം അവർ ഹിന്ദുക്കളിൽച്ചിലരെപ്പോലെ ഹിംസാതല്പരന്മാരായി, അതിനെ സാധിപ്പാൻപലകുയുക്തികളും പറഞ്ഞു് നോക്കുന്നു; എന്തിന്നു് അധികം പറയുന്നു, തൻെറ മതം ഉൽകൃഷ്ടമെന്നു് യുക്തിയുക്തമായി ഒരുവന്നു് സ്ഥാപിക്കേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ നിശ്ചയമായിട്ടും 'അഹിംസ' എന്ന പരമധൎമ്മത്തെ അംഗീകരിക്കാതെയിരിപ്പാൻ നിൎവ്വാഹമില്ല. ഈധൎമ്മം, ഈശ്വരൻഎങ്ങിനെസൎവ്വവ്യാപിയായി ഇരിക്കുന്നുവോ, അപ്പോലെസൎവ്വമതങ്ങളിലുംവ്യാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും വിഷയഭ്രാന്തന്മാർ എങ്ങിനെ ഈശ്വരനെ ഗണിക്കുന്നില്ലയൊ അപ്പോലെ മാംസഭ്രാന്തന്മാർ ഈ ധർമ്മത്തെയും ഗണിക്കുന്നില്ല.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! കൊന്നുതിന്നുന്നവർക്കല്ലെ ഹിംസാദോഷം ഇരിക്കു? മാംസം തിന്നുന്ന യജമാനന്മാരൊക്കെ കൊല്ലുന്നവരല്ലല്ലൊ?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ; കൊന്നതു് ഒരുവനാകുന്നു എങ്കിലും കൊല്ലിച്ചവനെക്കൂടി രാജാവു് പിടിച്ചു് ശിക്ഷിക്കുന്നു. അതുപ്പോലെതന്നെ ആടു് മുതലായവയുടെ ഹന്താവു് മററൊരുവനാണെങ്കിലും ആ മാംസം വാങ്ങി തിന്നുന്നവരും ദണ്ഡനീയന്മാർതന്നെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ തിന്നാൻ ആരും ഇല്ലെങ്കിൽ കൊല്ലാനും ആളുണ്ടാകയില്ല. അതുകൊണ്ടു് സൂക്ഷ്മത്തിൽ തിന്നുന്നവരാണ് കൊല്ലിക്കുന്നതു്. കൊള്ളാൻ ആളില്ലാതെവരുമ്പോഠം കച്ചവടക്കാരനു് നഷ്ടംനേരിട്ടു് അയാഠം കച്ചവടത്തിൽനിന്നു് പിൻവലിയും. അതുപ്പോലെ മാംസവും വാങ്ങുവാനാളില്ലെങ്കിൽ ഹിംസകനും ഹിംസയിൽനിന്നു് പിൻവലിക്കും.

ശിഷ്യൻ:—മത്സ്യാദി മാംസങ്ങഠം മനുഷ്യക്കു് രുചിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവയും ദൈവം തിന്നാൻ കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അവയിൽ രുചിവരികയില്ല എന്നു് ചിലർ വാദിക്കുന്നു.

ഗുരു:—എന്നാൽ പരധനങ്ങളിലും പരസ്ത്രീകളിലും മററും രുചി ജനിക്കുന്നവക്കു് അവ കക്കാനും വ്യഭിചരിക്കാനും നമുക്കു് കല്പിച്ചുവെച്ചതാകുന്നു എന്നു് സമാധാനിക്കാം. എന്നുമാത്രമല്ല, നരി നമ്മെ കൊന്നുതിന്നുവാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴൊ, നമ്മുടെ കന്നുകാലികളെ കൊന്നുതിന്നു

മ്പോഴോ നരിയേയും നമുക്ക് വെടിവെച്ചോ മറെറാ കൊല്ലുവാൻ പാടില്ല. മാംസം ദൈവം കല്പിച്ചതുകൊണ്ടല്ലെ നരിക്ക രുചിക്കുന്നതു്? നമുക്ക് ഒരു പ്രാണിയെ കൊന്നു് തിന്നുന്നതു് സന്തോഷകരമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ദൈവകല്പനയാണെന്നു് തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നപക്ഷം നമ്മെയും മറൊരു പ്രാണി കൊന്നുതിന്നുന്നതു് അതിന്നു സന്തോഷകരമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അതും ദൈവകല്പനയാണെന്നുവെച്ചു് സന്തോഷിക്കയാകുന്നു വേണ്ടതു്. അതിന്നു് വിപരീതമായി നരിയെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതു് ശരിയല്ല ഈ സ്ഥിതിക്കു കളവു മുതലായ കുററങ്ങൾക്കു് ഒന്നും ശിക്ഷിപ്പാൻ പാടില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കക്കുന്നതു കള്ളന്നു രുചിച്ചിട്ടല്ലെ? രുചിക്കുന്നതു് ദൈവകല്പനകൊണ്ടാകുന്നു; ദൈവകല്പനപ്രകാരം ഒരുവൻ ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ അതിന്നു് ദണ്ഡിക്കുന്ന രാജാവ് കുററക്കാരനായി. ആരും ദൈവകല്പനയെ ലംഘിക്കരുതല്ലൊ? ഹേ ശിഷ്യ ഇന്ദ്രിയചാപല്യം നിമിത്തം തോന്നിയവണ്ണം വാദിക്കുന്നവരുടെ വാദം വാദിച്ചതുമതി. യോഗശാസ്ത്രപ്രകാരം 'അഹിംസ' എന്നതിന്നു് അർത്ഥം വിചാരിക്കുന്നതായാൽ സകല ധർമ്മവും ഇതിൽ അടങ്ങിപ്പോയി. എങ്ങിനെ എന്നാൽ കായംകൊണ്ടോ മനസ്സുകൊണ്ടോ വാക്കുകൊണ്ടോ ഒരു പ്രാണിക്കും ഉപദ്രവം ഏല്പിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതാകുന്നു അഹിംസ.

ശിഷ്യൻ — സ്വാമിൻ! കായംകൊണ്ടു് അടിച്ചിട്ടോ കുത്തിയിട്ടോ കൊലപ്പെടുത്തിയിട്ടോ മററു വല്ല ഉപായപ്പണി ചെയ്തിട്ടോ ഒരു പ്രാണിക്കു് ഉപദ്രവത്തെ ഏല്പിക്കാം.

ഷങ്ങളെക്കൊണ്ടും അസഹ്യമായ അസഭ്യം പറഞ്ഞിട്ടോ അവ വനെപ്പററി മററൊരുവനോടു് നുണ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു തമ്മിൽതല്ലിച്ചിട്ടോ കള്ളസ്സാക്ഷി മുതലായതു പറഞ്ഞു കാൎയ്യദോഷം വരുത്തിയിട്ടോ മററൊരുത്തനെ ഉപദ്രവിക്കാം. മനസ്സുകൊണ്ടു എങ്ങിനെയാകുന്നു ഉപദ്രവിക്കുന്നതു്?

ഗുരു:—മനസ്സങ്കല്പംകൊണ്ടു് ഗുണത്തേയും ദോഷത്തേയും വരുത്തുവാനുള്ള ശക്തി ചില യോഗികളുടെ മനസ്സിനു് കാണുന്നുണ്ടു്. അവർ മനസ്സുകൊണ്ടു് ദ്രോഹവിചാരം ചെയ്താൽ മറെറാരുത്തനു് ദ്രോഹം നേരിടുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—ഇതു് ഇക്കാലത്തു് ആരും വിശ്വസിക്കയില്ല.

ഗുരു:—വിശ്വസിക്കാത്തവൎക്കു വേറെ ഉദാഹരിക്കാം കേൾക്ക. നിനക്കു് ഒരുവൻെറ നേരെ രസമില്ലെന്നു് കണ്ടാൽ നിൻെറ സേവകർവേണ്ടി നിൻെറ കൂട്ടുകാർ അവനെ ഉപദ്രവിച്ചുതുടങ്ങും. നീ കായംകൊണ്ടോ വാക്കുകൊണ്ടോ അവരെ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും അവരെ തടസ്ഥംചെയ്യാതെ മൌനിയായിരുന്നാൽ മനസ്സുകൊണ്ടു് ഉപദ്രവിച്ച കുററം നിനക്കും പററും. നിൻെറ ഇഷ്ടത്തിനു വേണ്ടിയല്ലേ അവർ ചെയ്യുന്നതു്? നിനക്കു അതു് ഇഷ്ടമില്ലെന്നു കണ്ടാൽ നീ നിൎത്തൽ ചെയ്യേണ്ടതും അല്ലേ? അങ്ങിനെ ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടു് അവനു് ഉപദ്രവം ഏല്ക്കുന്നുവല്ലൊ. അതിന്നുപുറമെ ഒരുവനെ ഉപദ്രവിക്കേണമെന്നു് മനസ്സിന്നു് തോന്നിയാൽ ആ വിചാരം നിമിത്തം പലവിധം ആലോചിച്ചു് മനസ്സു് കലുഷമായിത്തീരുന്നു. ആ ചിന്തകൊണ്ടു് നിദ്രകൂടി രാത്രിയിൽ ഇല്ലാതെയാ

കന്നു. ഇങ്ങിനെ തനിക്കം ഉപദ്രവം ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെ? ഇതിന്നെല്ലാം സാക്ഷി സർവ്വജ്ഞനായ ഈശ്വരനല്ലെ? അപ്പോൾ ഈശ്വരസന്നിധിയിൽ കുററക്കാരനായി ല്ലെ? ശിക്ഷയ്ക്കും പാത്രമായില്ലെ? കലങ്ങിയ വെള്ളത്തിൽ സൂര്യബിംബം പ്രതിബിംബിക്കാത്തതുപോലെ കലുഷമായ മനസ്സിൽ ആത്മജ്യോതിസ്സും പ്രകാശിക്കയില്ലല്ലൊ. ഇ ങ്ങിനെ ആത്മഗതിക്ക ഹാനിവരുത്തുകയാൽ അവൻ ആ ത്മഹത്യ ചെയ്ത പാപിയായി മററൊരുത്തനു ഉപദ്രവം ഏല്പിച്ചാലും ശിക്ഷയ്ക്ക പാത്രം ഉപദ്രവകത്താവു തന്നെ. മനോവ്യാപാരംകൊണ്ടുമാത്രം ആ സ്ഥിതിയിൽ എത്തുന്നുവല്ലൊ? അപ്പോൾ അന്യന്നും തനിക്കം മനസ്സു കൊണ്ടും ഉപദ്രവത്തെ ഉണ്ടാക്കാമെന്നു സിദ്ധിച്ചു.

ശിഷ്യൻ —സത്യം, സന്തോഷം, ദയ മുതലായ സ കല ധമ്മങ്ങളും 'അഹിംസ'യിൽ അടങ്ങുന്നതു എങ്ങി നെയാണു?

ഗുരു:— 1. സത്യംവിട്ടു നടക്കുന്നതുകൊണ്ടു തനിക്കം അന്യന്നും ഉപദ്രവം തട്ടുന്നു. 2. തനിക്കുള്ളതുകൊണ്ടു സന്തോഷിക്കാതെയല്ലെ ദുർവ്യാപാരത്തിന്നു പോകുന്നതു? അതുകൊണ്ടും ഉപദ്രവമല്ലെ നേരിടുന്നതു. ദയയില്ലാത്തതുകൊണ്ടല്ലെ ക്രൂരഹിംസചെയ്യുന്നതു? അതും മഹാ ഉ പദ്രവമല്ലെ? ഇങ്ങിനെ ഏതൊരു ധമ്മമുണ്ടോ അതാതി നെ തെററിച്ചു നടക്കുമ്പോൾ ഉപദ്രവം നേരിടുന്നു. ധ മ്മപ്രകാരം നടന്നാൽ ആക്കും ഉപദ്രവമില്ല. അപ്പോൾ സകലധമ്മങ്ങളുടേയും ആവശ്യം ആക്കും ഉപദ്രവം ഏല് പിക്കാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടേണമെന്നാകുന്നു എന്നു സിദ്ധിച്ചു

അഹിംസ എന്ന ധർമ്മത്തിൻെറ അത്ഥം അതാണെന്നു് ഞാൻ വ്യാഖ്യാനിച്ചുവല്ലൊ. വിളയിറക്കിയാൽ വേലി കെട്ടുന്നതു് വിളയുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിയാകുന്നു. അപ്പോലെ 'അഹിംസ' എന്ന ധമ്മത്തിൻെറ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിയാകുന്നു യോഗികൾ മററുള്ള ധമ്മങ്ങളെല്ലാം വിധിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ശിഷ്യൻ:—ഇങ്ങിനെയുള്ള വിശിഷ്ടധമ്മത്തിന്നു് വിപരീതമായി യാഗത്തിൽ ഹിംസ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് വസിഷ്ഠഭഗവാൻ യാഗംചെയ്യുന്നവരെ മൃഗപ്രായന്മാരായി നിന്ദിച്ചതു് വളരെ യുക്തംതന്നെ.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! ഒരു വൈശ്യൻ പണ്ടു തൻെറ ദേഹത്തിൽ കുത്തി രക്തം എടുത്തു് ആ രക്തംകൊണ്ടു് ദേവിയെ പൂജിക്കയാൽ ദേവി വേഗത്തിൽ പ്രത്യക്ഷത്തിലായി ഇഷ്ടവരങ്ങൾ കൊടുത്തുപോൽ! തൻെറ ശിരസ്സുകളെ അറുത്തു് രാവണൻ ഹോമിക്കയാൽ ഈശ്വരൻ പ്രത്യക്ഷനായി ത്രൈലോക്യാധിപത്യത്തെ രാവണന്നു കൊടുത്തുപോൽ! ഈ കഥകൾ പുരാണങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നമ്മുടെ കുട്ടകൾക്കെല്ലാം അറിയാം. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു് നമ്മുടെ കുട്ടർ അവനവൻെറ ദേഹത്തേയോ തലയേയൊ ഛേദിച്ചു് ദൈവത്തിന്നു നിവേദിച്ചാൽ ദൈവം വേഗത്തിൽ പ്രസാദിച്ചു് അഭീഷ്ടങ്ങളേയും നൽകുമല്ലൊ. അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ അനാഥപ്രാണികളായ കോഴി, ആട്ട മുതലായവയെ കൊന്നു ദൈവത്തിന്നു് കൊടുക്കുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടാണു്?

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! രാവണന്നു പത്തു തലയുണ്ടു്. ഒമ്പതു തല പോയാലും പത്താമത്തെ തലകൊണ്ടു കോഴി

യുടേയൊ ആട്ടിന്റെയൊ മറെറാ തലകടിച്ചു തിന്നാം. ന
മ്മുടെ കൂട്ടൎക്കു ഒരു തലയെ ഉള്ളു. അതിനെ ദൈവത്തി
ന്നുവേണ്ടി അറുത്താൽ പിന്നെ ഏതു തലകൊണ്ടു ഇവർ
കോഴിയുടേയും ആട്ടിന്റെയും മററും തല കടിച്ചു തിന്നും?
എന്നുമാത്രമല്ല നീതിനിധിയായിരിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷുരാജാ
വു ആത്മഹത്യചെയ്യാൻ തുനിഞ്ഞ കുററത്തിന്നു അവ
രെ പിടിച്ചു ദണ്ഡിക്കയുംചെയ്യും. ഈ രണ്ടു സംഗതി
കൊണ്ടായിരിക്കാം സ്വശിരസ്സിനേയും സ്വദേഹരക്തത്തെ
യും ദൈവത്തിന്നു നിവേദ്യമാക്കാത്തതു".

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ, വിജനസ്ഥലത്തിൽ ഇരുന്നു മേ
ല്പറഞ്ഞ ക്രിയ നടത്തിയാൽ നമ്മുടെ രാജാവു അറിക
യും ഇല്ല, ഈശ്വരൻ പ്രത്യക്ഷനായി ത്രൈലോക്യാധിപ
ത്യത്തെ കൊടുക്കയുംചെയ്യും. രാവണന്നു അങ്ങിനെ ഉണ്ടാ
യി എന്നു പറയുന്നുവല്ലൊ. ത്രൈലോക്യരാജനായി ഞെളി
യാമല്ലൊ. അപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷുകാരും കീഴിലായല്ലൊ.
ഹേ ശിഷ്യ! അന്യപ്രാണിയെ തന്നെപോലെ കരുതാതെ
ദയയില്ലാതെ ഹിംസിക്കുന്നതു മാംസപ്രിയന്മാരായിട്ടാണെ
ന്നുമാത്രമേ തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാനുള്ളു. ഇവർ ഇതിന്റെ
ഫലം അനുഭവിക്കും. കേൾക്കുക.

"തേ മേ മതമിജ്ഞായ പരോക്ഷം വിഷയാത്മകാഃ
വൃഥാപശൂൻവിഹിംസന്തി ഹിംസ്യന്തെപ്രേത്യതൈസ്സുതേ'

അൎത്ഥം:—വിഷയങ്ങളിൽ മനസ്സോടുകൂടിയവൻ ഗൂ
ഢമായിരിക്കുന്ന എന്റെ മതത്തെ അറിയാതെ വൃഥാ പ
ശുക്കളെ ഹിംസിക്കുന്നു. അവർ മരിച്ചിട്ടു പശുക്കളാലും
ഹിംസിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ പശുഹിംസകന്മാർ മരിച്ചു

പരലോകത്തിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ അവരാൽ യാഗാദികളിൽ ഹിംസിക്കപ്പെട്ട പശുക്കൾ അവരേയും കുത്തിക്കൊല്ലുന്നു എന്നു സാരം. ഇതു് ഭാഗവതത്തിൽ ഉള്ള പദ്യമാകുന്നു. കൃഷ്ണൻ ഉദ്ധവരോടു് അരുളിച്ചെയ്തതും ആകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള കൃഷ്ണൻ ഹിംസാസഹിതങ്ങളായ കർമ്മങ്ങളെ ഭഗവൽ ഗീതയിൽ വിധിക്കുമോ? ഇല്ല

ശിഷ്യൻ:—തപസ്സ് ചെയ്യുന്നവരേയും മൃഗപ്രായന്മാരായി വാസിഷ്ഠർ എന്തുകൊണ്ടാണു ദൂഷിച്ചതു്?

ഗുരു:—തപസ്സ ഹിംസതന്നെ. എങ്ങിനെയെന്നാൽ പട്ടിണി കിടക്കുമ്പോൾ വിശപ്പും ദാഹവും സഹിച്ചുകൂടാതെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ വല്ലാതെ തപിച്ചു വലയുന്നു. ഒരു കുടുംബത്തിലുള്ള കൂട്ടർക്കു് ആഹാരംകൊടുക്കാതെ പട്ടിണിയിട്ടു് ഉപദ്രവിക്കുന്നതു് ഹിംസയല്ലേ? അങ്ങിനെ ഉപദ്രവിക്കുന്ന കുടുംബനാഥനെ നാട്ടുകാരെല്ലാം നിന്ദിയ്ക്കുകയില്ലയൊ? അപ്രകാരമല്ലേ ദേഹമാകുന്ന ഗൃഹത്തിലെ പ്രാണാദികളാകുന്ന കുടുംബങ്ങൾക്കു് ആഹാരാദികൾ കൊടുക്കാതെ തപിപ്പിക്കുന്നതു്? ഇതുകൊണ്ടു് ഉഷ്ണിച്ചു രോഗമുണ്ടാകുന്നു. രോഗം ദേഹശക്തിയെ കൊടുക്കുന്നതും അതിസങ്കടകരമാണെന്നുള്ളതും സർവ്വജനാനുഭവസിദ്ധമാകുന്നു. സംസാരസമുദ്രത്തെ കടപ്പാൻ ദേഹം ഒരു തോണിയായിരിക്കെ ആ തോണിക്കു കേടുതട്ടിയാൽ ആത്മഗതിയ്ക്കു ഹാനി വരുന്നു രോഗിയെ ഭരിപ്പാൻവേണ്ടി ശേഷക്കാർക്കുള്ള ഉപദ്രവം പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. പട്ടിണി കിടന്നു തപിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടു യോഗജ്ഞാനവും ഉണ്ടാക

ന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു വസിഷ്ഠഭഗവാൻ തപസ്വികളെ ദൂഷിച്ചതാകുന്നു. ഗാരുഡത്തിൽ വിഷ്ണുഭഗവാനും ഈ പ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു, കേൾക്കുക:

ഏകഭുക്തോപവാസാദ്യൈർന്നിയമൈഃകായശോഷണൈഃ
മൂഢാഃപരോക്ഷമിച്ഛന്തിമമ മായാവിമോഹിതാഃ

അർത്ഥം:—എന്റെ മായയാൽ മോഹിതന്മാരായിട്ടു മൂഢന്മാർ ഒരു നേരം ഉണ്ടിട്ടും തീരെ പട്ടിണി കിടന്നിട്ടും മററുമുള്ള ദേഹത്തെ ശോഷിപ്പിക്കുന്ന വ്രതങ്ങൾകൊണ്ടു് അപ്രത്യക്ഷത്തിലിരിക്കുന്ന ഈശ്വരനെ കാണ്മാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു.

കർശയന്തഃശരീരസ്ഥം ഭൂതഗ്രാമമശേഷതഃ
മാഞ്ചൈവാന്തശ്ശരീരസ്ഥം താൻ വിദ്ധ്യാസുരനിശ്ചയാൻ
അശാസ്ത്രവിഹിതംഘോരം തപ്യന്തെ യേ തപോജനാഃ

(എന്നു് ഭഗവൽഗീത)

അർത്ഥം:—ഏതു് ജനങ്ങൾ ഹൃദയത്തിലിരിക്കുന്ന എന്നെയും പഞ്ചഭൂതമയമായ ശരീരത്തേയും മുഴുവൻ ശോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ജ്ഞാനശാസ്ത്രസമ്മതമല്ലാത്ത ഘോരതപസ്സു ചെയ്യുന്നുവോ അവരെ അസുരസ്വഭാവികളായി അറിയുക. തീർത്ഥസ്നാനം ചെയ്യുന്നതിലും അതാതു സമയത്തു് ആഹാരത്തിന്നും മററും തരംവരായ്കയാലും അതിയായ ക്ലേശത്തിന്നു് ഇടയുള്ളതുകൊണ്ടും മേല്പറഞ്ഞ ദോഷം ഉണ്ടു്. തീർത്ഥസ്നാനംകൊണ്ടു് ദേഹത്തിലെ ചളി നീങ്ങുന്നതല്ലാതെ മനസ്സിന്റെ മലിനത നീങ്ങുകയും ഇല്ല. അനേക ക്രൂരർ തീർത്ഥസ്നാനംചെയ്തു വരുന്നുണ്ടു്. തീർത്ഥസ്നാനത്തിന്നുമുമ്പു് അവൎക്കുള്ള രാഗദ്വേഷാദിദോഷങ്ങൾ തീ

ത്ഥസ്നാനം കഴിച്ചതിന്റെ ശേഷവും കാണുന്നു, അല്പവും ശമിച്ചുകാണുന്നില്ല. തീർത്ഥസ്നാനത്താൽ വിവേകവും ഉണ്ടായിക്കാണുന്നില്ല. നിത്യവും തീർത്ഥസ്നാനംചെയ്തുകൊണ്ടു് തീർത്ഥക്കരയിൽതന്നെ ഇരിക്കുന്ന കൂട്ടർക്കും രാഗദ്വേഷാദിദോഷങ്ങൾ ധാരാളം കാണുന്നു. മേല്പറഞ്ഞസംഗതികളാൽ തീർത്ഥസ്നാനംകൊണ്ടു ദോഷം അല്ലാതെ ഗുണം കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് അതിൽ ഭ്രമിച്ചു വൃഥാ കാലം കളയുന്നവരെ മൃഗപ്രായന്മാരായി വസിഷ്ഠഭഗവാൻ പറഞ്ഞതും ഉചിതംതന്നെ. വിഷ്ണുഭഗവാനും അപ്രകാരം ദൂഷിച്ചിരിക്കുന്നു. കേൾക്കുക

> ആജന്മ മരണാന്തഞ്ച ഗംഗാദിതടിനീസ്ഥിതാഃ
> മണ്ഡൂകമത്സ്യപ്രമുഖാഃ യോഗിനസ്തേ ഭവിന്തികിം.
> (എന്നു് ഗരുഡപുരാണം)

അർത്ഥം:—ജനനംമുതൽ മരണംവരെ കാശി, ഗംഗ മുതലായ തീർത്ഥങ്ങളിൽ തവള, മത്സ്യം മുതലായ ജന്തുക്കൾ കിടക്കുന്നു. അവ യോഗികളായി ഭവിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇല്ല (അപ്പോൾ മനുഷ്യൻ ആ വെള്ളത്തിൽ ഒരിക്കൽ സ്നാനം ചെയ്യുമ്പോഴേയ്ക്കു് എങ്ങിനെ ശുദ്ധനാകും? മത്സ്യാദികളുടെ കൂട്ടത്തിൽതന്നെ വെള്ളത്തിൽ ഭ്രമിക്കുന്ന മനുഷ്യനും എന്നു് സാരം!)

> ക്ഷാളയന്തിഹിതീർത്ഥാനി സർവ്വഥാദേഹജംമലം
> മാനസംക്ഷാളിതുംതാനി നസമർത്ഥാനിവൈനൃപ
> ശക്താനിയതിഃചത്താനി ഗംഗാതീരനിവാസിനാഃ
> മനുജാഃ[ദാഹസംയുക്താഃ കഥംസ്യുഃ

എന്നു് ദേവീഭാഗവതത്തിൽ വേദവ്യാസർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അർത്ഥം:—ദേഹത്തിലുള്ള ചളി തീർത്ഥങ്ങൾകൊണ്ടു് കഴുകിക്കളയാം, മനസ്സിലുള്ള ചളിയെ നീക്കാൻ തീർത്ഥങ്ങൾക്കു് സാമർത്ഥ്യമില്ല. തീർത്ഥങ്ങൾക്കു് മനസ്സിലുള്ള മലിനതയേയും കളവാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ ഗംഗാതീരത്തിലിരിക്കുന്നവർ ദ്രോഹികളായി ഭവിക്കുമൊ? (ഗംഗാതീരനിവാസികളും രാഗദ്വേഷാദികളാൽ മലിനമാനസന്മാരായി ദ്രോഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് മനഃശുദ്ധിയെ വരുത്തുവാൻ തീർത്ഥങ്ങൾക്കു് ശക്തിയില്ലെന്നു് അഭിപ്രായം.)

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ദാനം ചെയ്യുന്നവരേയും മൃഗപ്രായന്മാരായി വസിഷ്ഠർ നിന്ദിച്ചതു് എന്താണു്?

ഗുരു:—ലോകത്തിലുള്ള സകല ജനങ്ങൾക്കും നീ അന്നദാനം ചെയ്താലും നിന്റെ വയർ നിറയുമോ? ഇല്ല. നിന്റെ വിശപ്പു് അടങ്ങി തൃപ്തിവരണമെങ്കിൽ നിന്റെ ഉദരത്തിനു തന്നെ അന്നദാനം ചെയ്യണം. അപ്പോലെ പരമാത്മസാക്ഷാൽക്കാരംകൊണ്ടു് നിത്യതൃപ്തനായിത്തീരണമെങ്കിൽ യോഗജ്ഞാനംതന്നെവേണം. ഈ ജ്ഞാനം ദാനംകൊണ്ടു് വരുമോ? ഇല്ല. നോക്കുക, ദാതാക്കന്മാരായ ധനികന്മാർ ഇപ്പോൾ വളരെ ഉണ്ടു്. അവരൊക്കെ ജ്ഞാനികളായിരിക്കുന്നില്ല. ദാതാക്കന്മാരല്ലാതെ ചില ദരിദ്രന്മാർ ജ്ഞാനികളായിട്ടും കാണുന്നുണ്ടു്. വിദ്യ അഭ്യസിച്ചാലേ വിദ്യ ഉണ്ടാകൂ, വളരെക്കാലം അദ്ധ്വാനിച്ചു് പഠിക്കാതെ ബി. എ. പാസ്സാകുവാനുള്ള അറിവു് തീർത്ഥാടനം

കൊണ്ടോ ദാനംകൊണ്ടോ പട്ടിണികൊണ്ടോ ലഭിക്കുമോ? ഇല്ല. ഇങ്ങിനെ സൂക്ഷ്മം ആലോചിച്ച് അറിയേണ്ടതിനെ അറിയാതെ ദാനത്തിൽമാത്രം ഭ്രമിക്കുന്നവരെ മൃഗപ്രായന്മാരായി വസിഷ്ഠഭഗവാൻ നിന്ദിച്ചതും യുക്തംതന്നെ.

ശിഷ്യൻ:—ദേവാർച്ചനയെ അദ്ദേഹം ദൂഷിച്ചതു് എന്തിനാണു്?

ഗുരു:—ദേവപൂജകന്മാർ ഈശ്വരന്റെ അഖണ്ഡാനന്ദസ്വരൂപത്തെ അറിയാതെ ഉപാധിയിൽ ഭ്രമിച്ചു ശിവനാകുന്നു വലിയതു, വിഷ്ണുവാകുന്നു വലിയതു, ഗണപതിയാകുന്നു വലിയതു എന്നും മററും വാദിച്ചു കലഹിക്കുകയും പരസ്പരം ദ്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ അവരെ ദൂഷിച്ചതാകുന്നു. അങ്ങിനെയല്ലേ? വൈഷ്ണവന്മാൎക്കൊരു സൂൎയ്യൻ, ശൈവൎക്കൊരുസൂൎയ്യൻ, ശക്തന്മാൎക്കൊരു സൂൎയ്യൻ, ക്രിസ്ത്യന്മാൎക്കൊരു സൂൎയ്യൻ, ഇങ്ങിനെ ഓരോ മതക്കാൎക്കു് ഓരോസൂൎയ്യൻ വെവ്വേറെ ഉണ്ടോ? അപ്രകാരം പഞ്ചഭൂതങ്ങളും മററുസൃഷ്ടികളും ഓരോ മതക്കാൎക്കു് വെവ്വേറെഉണ്ടോ ഇല്ല. ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വം ഓൎക്കുമ്പോൾമേല്പറഞ്ഞ സൂൎയ്യാദികളെല്ലാം അല്പവസ്തുക്കളും എത്രയോ താണസ്ഥിതിയിലുള്ളവയും ആകുന്നു. ഈ വസ്തുക്കൾതന്നെ എല്ലാമതക്കാൎക്കും ഒന്നായിട്ടിരിക്കുമ്പോൾ ദൈവം ഓരോ മതക്കാൎക്കു വെവ്വേറെ മതങ്ങൾ മാത്രം കല്പിച്ചുകൊടുത്തു എന്നും ദൈവം വെവ്വേറെ ഉണ്ടെന്നും വിചാരിച്ചു് കലഹിക്കുന്നതു് ശരിയോ? ദൈവം വെവ്വേറെ ഉണ്ടു്, മതവും വെവ്വേറെ സ്ഥാപിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഓരോ മതക്കാൎക്കു ചന്ദ്രസൂൎയ്യാദി സൃഷ്ടിജാലങ്ങളേയും വെവ്വേറെ സൃഷ്ടിച്ചു

കൊടുപ്പാൻ അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ട് തന്നെ മതങ്ങൾ മനുഷ്യകല്പിതങ്ങളാകുന്നു എന്നു ബുദ്ധിമാന്മാർ തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതാകുന്നു. അങ്ങിനെ ആലോചിച്ചു മതങ്ങളിലുള്ള വിരുദ്ധാംശങ്ങളെ നീക്കി സർവ്വത്ര ഏകസ്വരൂപമായി സർവ്വവ്യാപിയായ ദൈവം ഒന്നെന്ന് അറിയാതെ കലഹിക്കുന്ന കൂട്ടരെ വസിഷ്ഠഭഗവാൻ നിന്ദിച്ചതു യുക്തംതന്നെ. ഒരേ രാജാവിന്റെ കീഴിലുള്ള പ്രജകൾ എന്റെ രാജാവാകുന്നു നല്ലതു്, എന്റെ രാജാവാകുന്നു നല്ലതു് എന്നു് പരസ്പരം കലഹിക്കുന്നതു ശരിയോ? ഒരേ പിതാവിന്റെ മക്കൾതന്നെ എന്റെ പിതാവാണ് യോഗ്യൻ, നിന്റെ പിതാവ് അയോഗ്യനാണ് എന്നു് വാദിക്കുന്നതു് യുക്തമോ?

ശിഷ്യൻ — സ്വാമിൻ! ശിവൻ പറഞ്ഞതാകുന്നു, വിഷ്ണു പറഞ്ഞതാകുന്നു എന്നു് പറഞ്ഞു് ഇവിടുന്നും ചില പ്രമാണങ്ങളെ ഉദാഹരിക്കുന്നുവല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു് ഭിന്ന ദൈവങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും അവരാൽ നിർമ്മിതങ്ങളാകുന്നു മതങ്ങൾ എന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു് അതിനു വിരോധമല്ലേ 'മതങ്ങൾ മനുഷ്യകല്പിതങ്ങളാകുന്നു' എന്നും മററും ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞതു്?

ഗുരു — ഹേ ശിഷ്യ! പ്രകൃതത്തിന്നു് ഉപയോഗമുള്ള പ്രമാണങ്ങളെ ഞാൻ എടുത്തുചേർത്തു! അതു് ആരോ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായിരുന്നുകൊള്ളട്ടെ. യുക്തിയുള്ളതിനെ സ്വീകരിക്കുക എന്ന ന്യായത്തെ മാത്രമേ ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളു. പ്രസിദ്ധികേട്ടവരിലും മററും ഭ്രമിക്കുന്നവനല്ല ഞാൻ. പേരിനെ മാറേറണ്ട ആവശ്യം എനിക്കില്ല. മാററിയാൽ അതു് ഇന്ന പ്രമാണമെന്നു് ജനങ്ങൾ അറികയും

ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു് ഞാൻ വെവ്വേറെ - ദൈവങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന അഭിപ്രായമുള്ളവനാകുന്നു എന്നു വിചാരിക്കേണ്ട.

ശിഷ്യൻ:—വനവാസികളായി കായ്കനികൾ തിന്നു ഗുഹയിൽ വസിക്കുന്നവരേയും ദിഗംബരന്മാരെയുംകൂടി ഇവിടുന്നു് ജ്ഞാനകർമ്മിയിൽ നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നുവല്ലോ; അതു് ശരിയോ?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! എന്നെ കുററം പറയേണ്ട. പണ്ടുള്ള മഹാന്മാർ പറഞ്ഞതിനെ ഞാൻ പറഞ്ഞതേ ഉള്ളൂ. സിദ്ധാന്തശ്രുതിയുടെ മുഖവിന്യാസത്തിൽതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ, അതു് ആലോചിക്കാതെ കേവലം അജ്ഞന്മാർ എന്നിൽ ദോഷം ആരോപിക്കുംപോലെ നീയും പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയോ? വിഷ്ണുഭഗവാൻ പറഞ്ഞതാണു് ഞാൻ പറയുന്നതു്. കേൾക്കുക:

തൃണപർണ്ണോദകാഹാരാസ്സതതം വനവാസിനഃ
ജംബൂകാഖുമൃഗാദ്യാശ്ച താപസാസ്തേഭവന്തികിം
ഗുഹാരണ്യസമാലോക ഗതവ്രീഡാദിഗംബരാഃ
ചരന്തിഗർദ്ദഭാദ്യാശ്ച വിരക്താസ്തേ ഭവന്തി കിം
തസ്മാദിത്യാദികംകർമ്മ ലോകരഞ്ജനകാരണം
മോക്ഷസ്യകാരണം സാക്ഷാൽതത്വജ്ഞാനംഖഗേശ്വര!

(എന്നു് ഗാരുഡപുരാണം)

അർത്ഥം:—പുല്ലു്, ഇല, വെള്ളം ഇവയെ ഭക്ഷിച്ചുംകൊണ്ടു് എല്ലായ്പോഴും വനത്തിൽതന്നെ വസിക്കുന്നവയാകുന്ന മാൻ, കുറുക്കൻ, എലി മുതലായജന്തുക്കൾ. അവ താപസന്മാരാകുമൊ? ഇല്ല. ഭക്ഷണം ഉപേക്ഷിച്ചു് ഇലയൊ

കനിയൊ തിന്നു കാട്ടിൽതന്നെ വസിക്കുന്നതുകൊണ്ടും മുക്തി കിട്ടില്ലെന്നു സാരം. വീടെന്നും കാടെന്നുമുള്ള ഭേദദൃഷ്ടികൂടാതെ ലജ്ജവിട്ടു് നഗ്നവേഷത്തോടെ സഞ്ചരിക്കുന്ന കൂട്ടരാകുന്നു കഴുത മുതലായ ജന്തുക്കളും. അവയ്ക്കു വിമുക്തി ഭവിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇല്ല. (ആ തരത്തിൽ ചിലർ നഗ്നരൂപന്മാരായി നടക്കുന്നതുകൊണ്ടും വിഷയാശ വിട്ടു യോഗിയായിട്ടില്ല എന്നു സാരം.) അതുകൊണ്ടു് ഇപ്രകാരവും മററുമുള്ള കർമ്മം ലോകത്തെ രഞ്ജിപ്പിപ്പാൻ കൊള്ളാം; മോക്ഷത്തിന്നു് പരമാനന്ദാനുഭൂതിജ്ഞാനംതന്നെ വേണം. ഹേ ശിഷ്യ! യജ്ഞാദികർമ്മങ്ങൾ ചിത്തശുദ്ധികരണങ്ങളും മോക്ഷസഹായികളും ആണു്, അവ ചെയ്തതിന്നുശേഷമേ യോഗജ്ഞാനമാർഗ്ഗത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടുകൂടൂ എന്നാണു് മഹാന്മാരായ ജ്ഞാനികളുടെ അഭിപ്രായം എന്നിരിക്കിൽ ആ വക കർമ്മങ്ങളിൽ ഭ്രമിക്കുന്ന കൂട്ടരെ മത്സ്യത്തിന്നും തവളക്കും കുറുക്കന്നും കഴുതക്കും സമന്മാരാണെന്നു പറഞ്ഞു നിന്ദിപ്പാൻ അവകാശമുണ്ടോ? ഫലങ്ങൾക്കു പുഷ്പങ്ങൾകാരണങ്ങളായിരിക്കുന്നതുപോലെ ചിത്തശുദ്ധിദ്വാരാ ജ്ഞാനമോക്ഷങ്ങൾക്കു യജ്ഞാദികർമ്മങ്ങൾ കാരണമായിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ ആ വക ചെയ്യുന്നവരെ ജ്ഞാനികൾ സ്തുതിയ്ക്കുകയാകുന്നു വേണ്ടതു്. ഫലകാരണമായ പുഷ്പത്തെ എന്തിന്നു് നിന്ദിക്കുന്നു? അതുപോലെ ജ്ഞാനകാരണമായ യജ്ഞാദികർമ്മത്തെ എന്തിന്നു് ദൂഷിക്കുന്നു!

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! വലിയപദവിയിൽ എത്തുമ്പോൾ ചെറിയപദവിയെ ദൂഷിക്കുന്നതു് സാധാരണയാകുന്നു. ആ കൂട്ടത്തിൽ ജ്ഞാനികൾ അതീതപദവിയിൽ എത്തിയതുകൊണ്ടു് യാഗാദികർമ്മങ്ങളെ ദൂഷിച്ചതാകുന്നു.

ഉത്ത:— കോണിപ്പടിയിൽക്കൂടി മാളികയുടെ മുകളിൽ കയറിയിരിക്കുന്നവൻ മററുചിലർ ആ കോണിപ്പടിയിൽ കൂടി ആ മാളികകയറുമ്പോൾ ഇതു് ശരിയായ വഴിയല്ലെന്നു് പറഞ്ഞു് ദുഷിക്കുമോ? ആദിയിൽ അക്ഷരങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചു ക്രമേണ പണ്ഡിതനായിരിക്കുന്നവൻ അക്ഷരാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നതു് അസംബന്ധമാണെന്നു് പറഞ്ഞു കുട്ടികളെ ദൂഷിക്കുമോ? ഇല്ല അക്ഷരാഭ്യാസം ചെയ്താലേ പണ്ഡിതനാവൂ എന്നും ആദിയിൽ അതുവേണ്ടതാണെന്നും ആ പണ്ഡിതന്നു് അറിയാം. അപ്പോലെ യജ്ഞാദികമ്മാനുഷ്ഠാനംകൊണ്ടാകുന്ന യോഗജ്ഞാനപദവിയിൽ എത്തിയതു് എങ്കിൽ ആ വഴിയിൽ പ്രവത്തിക്കുന്നവരേയും യജ്ഞാദികമ്മങ്ങളേയും ജ്ഞാനികൾ ദുഷിക്കയില്ല. ദുഷിച്ചതുകൊണ്ടു് യജ്ഞാദികമ്മങ്ങൾ യോഗജ്ഞാനങ്ങൾക്കു വിരോധികളാകുന്നു എന്നും കമ്മകാണ്ഡത്തെ വിലപിടിപ്പിക്കവാൻവേണ്ടി അതിനെ ജ്ഞാനസഹായിയെന്നു കമ്മകാണ്ഡപ്രവത്തകന്മാർ എഴുതിച്ചേത്തതാകുന്നു എന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്താം. യജ്ഞാദികമ്മങ്ങൾ യോഗജ്ഞാനങ്ങൾക്കു് വിരോധികളാകുന്നു എന്നതിന്നു് പ്രമാണം: "സ്വസ്വവർണ്ണാശ്രമാചാരനിരതാഃ" ഇത്യാദികളായി ഇതിൽ പലേടത്തും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ഇവിടേയും ചേക്കുന്നില്ല. അനേകകാലം ഒന്നിൽ പ്രവത്തിച്ചിട്ടു് അതുകൊണ്ടു് ഫലമില്ലെന്നു കാണുമ്പോൾ അതിനെ ദൂഷിക്കുന്നതു സവ്വസാധാരണമാകുന്നു. അപ്രകാരം യാഗാദികമ്മങ്ങളിൽ വളരെക്കാലംകഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടു സുഖം കിട്ടായ്കയാൽ ജ്

ജ്ഞാനികൾ കമ്മകാണ്ഡത്തെ ദൂഷിച്ചതാകുന്നു, മററുള്ളവരും യാഗോപവാസാദികഷ്ടകമ്മങ്ങളിൽപെട്ടു" ആത്മാനന്ദം ലഭിക്കാതെ നശിച്ചുപോകരുതെന്നു കരുതി ദൂഷിച്ചതാകുന്നു: ചിലർ ഈ അഭിപ്രായത്തെ അറിയാതെ പൂർവ്വാചാരങ്ങളേയും ദൂഷിച്ചതു നന്നായില്ല, യോഗ്യതയുള്ളവർ മറെറാന്നിനെ ദൂഷിക്കുമോ, എന്നുംമററുംതെറിപറയുന്നുണ്ടു". ഇതു" കേവലം മൂഢതയാകുന്നു. ലോകോപകാരികളായ ജ്ഞാനികൾ നല്ലതിനെ സ്ഥാപിച്ചു ചീത്തയെദൂഷിക്കുന്നതു" അവരുടെ ധമ്മമാകുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം എല്ലാ മതത്തിലും ഉള്ളതാണു". അങ്ങിനെ ചെയ്യാതിരുന്നില്ലെങ്കിൽ സമഷ്ടിവരാതെ ഹിംസാപ്രധാനങ്ങളായ ദുഷ്കമ്മങ്ങളിൽപെട്ടു കെട്ടുപോകും. ഒരു വൈദ്യൻ പത്ഥ്യപദാത്ഥങ്ങളെ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു" അപത്ഥ്യപദാത്ഥങ്ങളെ ദൂഷിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽരോഗികൾ അപത്ഥ്യങ്ങളെ ആചരിച്ചു" കെട്ടുപോകും വൈദ്യൻ അപത്ഥ്യപദാത്ഥങ്ങളെ നിഷേധിക്കുമ്പോൾ 'ഈശ്വരൻ സൃഷ്ടിച്ച ഈ പദാത്ഥങ്ങൾക്കു കുററം പറവാൻ ഇവൻ ആരാകുന്നു? ഇവനു യോഗ്യതയുണ്ടെങ്കിൽ ഈശ്വരസൃഷ്ടപദാത്ഥങ്ങളെ ദൂഷിക്കുമോ' എന്നു" നിന്ദിക്കുമ്പോലെയാകുന്നു ജ്ഞാനികളെ നിന്ദിക്കുന്നതു". അങ്ങിനെ ദൂഷിക്കുന്നവർ തത്വശാസ്ത്രസമ്പ്രദായത്തെ അറിയാത്തവരാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, സത്തിനെസ്ഥാപിച്ചു" അസത്തിനെദൂഷിക്കുന്നതാകുന്നു തത്വശാസ്ത്രസമ്പ്രദായം. വൈദ്യനു" അസൂയയൊ ദ്വേഷമൊ ഉണ്ടായിട്ടല്ല അപത്ഥ്യപദാത്ഥങ്ങളെ നിഷേധിക്കുന്നതു". അപ്രകാരം മനോമാലി

ന്യമുണ്ടായിട്ടല്ല ജ്ഞാനികളും യോഗികളും സമദൃഷ്ടിപ്രധാനങ്ങളല്ലാത്ത അസൽപ്രമാണങ്ങളേയും അസൽകമ്മങ്ങളേയും നിഷേധിക്കുന്നതു് ലോകഹിതത്തിന്നുവേണ്ടിയാകുന്നു ഹേ ശിഷ്യ! എന്തിന്നു് അധികം പറയുന്നു? വാസ്തവം പറയുന്നതായാൽ യാഗാദികമ്മങ്ങളിൽ ഒന്നും ഏപ്പെടാതെ ഒന്നാമതായിതന്നെ യോഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതാകുന്നു ശീഘ്രം ജന്മസാഫല്യത്തിന്നു് കാരണം എന്നാണു് പറയേണ്ടതു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, കമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുമ്പോഠം അജ്ഞാനസ്വരൂപമായ വൃത്തിമാഗ്ഗത്തിൽതന്നെ മനസ്സു് ഉറച്ചുപോകുന്നു. നിവൃത്തിമാഗ്ഗത്തെ (മോക്ഷമാഗ്ഗത്തെ) ശ്രുതിപ്രമാണങ്ങളേയും യുക്തികളേയുംഅനുഭവത്തേയും വഷിച്ചാലും കമ്മകാണ്ഡരതന്മാരുടെ ചെവികിട്ടിൽ പോകുന്നില്ല. കുററമല്ല, ഒരു ലതയെ ആദിയിൽ മുള്ളിൽപടത്തിയാൽ പിന്നെ അതിൽനിന്നു് വേർപെടുത്തുവാൻ വളരെ വിഷമം. മനസ്സിൻെറ സ്ഥിതിയും ഇപ്രകാരമാകുന്നു. ആദിയിൽ ഒന്നിൽപരിചയിച്ചു് ഉറച്ചുപോയാൽ അതിൽനിന്നുപിൻതിരിക്കുവാൻ മഹാപ്രയാസംതന്നെ. അതിന്നു് ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം പറയാം. മത്സ്യാദിമാംസം ആദിയിൽ തിന്നുശീലിക്കാത്തവക്കു് അതു് ദുഗ്ഗന്ധിയായും അരുചിയായും ഇരിക്കുന്നു. എന്നു് മാത്രമല്ല, തിന്നാൽഛദ്ദിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള നിന്ദ്യമാംസം ബാല്യംമുതല്ക്കെ തിന്നുശിലിച്ചവക്കു് അതു് സുഗന്ധിയായും രുചികരമായും ഇരിക്കുന്നു. മാംസഭക്ഷകളായ മനുഷ്യരോടു ഹിംസിക്കരുതു്, മാംസംതിന്നരുതു്, മഹാപാപം ഉണ്ടു് എന്നു്പ്രമാണയു

ക്തിപുരസ്സരം വാദിച്ച് അവരെ തോല്പിച്ചാലും അവർ അതിൽനിന്നു പിൻവലിക്കുന്നില്ല; മാത്രമല്ല ശണ്ഠക്കും വരുന്നു. ആദിയിൽ നിന്ദ്യമാം മതത്തെ തിന്നു് ശീലിച്ചതുകൊണ്ടല്ലെ അതിനെ ദൂഷിക്കുമ്പോൾ ശണ്ഠക്കു വരുന്നതു്? അപ്രകാരംതന്നെ യുക്തികൾകൊണ്ടും പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ടും കൎമ്മകാണ്ഡരതന്മാർ തോററാലും ശണ്ഠയ്ക്കുവരുന്നു. അതും ചിരപരിചയത്താലുള്ള വിശ്വാസംനിമിത്തമല്ലെ? മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടുകാൎയ്യങ്ങളും എനിക്കു് എത്രയോ അനുഭവമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു്കൎമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിച്ച് പിന്നെ മോക്ഷമാൎഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്നു്പറയുന്നതു് തീരെ അസംബന്ധംതന്നെ. ഇതു് അറിവില്ലായ്മ അഭ്യസിച്ചതിന്റെ ശേഷമെ അറിവു് സമ്പാദിച്ചുകൂടൂ എന്നുംഇരുട്ടിനെ കുറേക്കാലം നോക്കിയിരുന്നതിന്റെ ശേഷമെ വെളിച്ചത്തെ നോക്കിക്കൂടൂ എന്നും വെള്ളംകുറെക്കാലം കുടിച്ചുകിടന്നതിൻറശേഷമെ പാലു കുടിച്ചുകൂടൂ എന്നും സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതുപോലെ ഇരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതായിത്തന്നെ അറിവു് സമ്പാദിക്കുന്നതന്നും ഒന്നാമതായിതന്നെ വെളിച്ചം കാണ്മാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിന്നും ഒന്നാമതായിത്തന്നെ പാലു് കുടിക്കുന്നതിന്നും വിരോധം ഉണ്ടോ എന്നു ബുദ്ധിമാന്മാർ ആലോചിക്കേണ്ടതാണു്.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! എ. ബി. സി. ഡി. പഠിക്കാതെ ബി. എ. പരീക്ഷയ്ക്കു് പോകുമ്പോലെയാകുന്നു യാഗാദികൎമ്മങ്ങളും പല ദേവോപാസനകളും ചെയ്യാതെ യോഗജ്ഞാനമാൎഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു് എന്നു്ചിലർ വാ

ദിക്കുന്നുണ്ടു്. ആ വാദവും മേല്പറഞ്ഞ ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ടു് ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ടു.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! എ. ബി. സി. ഡി. പഠിക്കാതെ ബി. എ. പരീക്ഷയ്ക്കുപോകുവാൻ നിവ്വാഹമില്ലെന്നു് അവർ പറയുന്നതു് ശരിതന്നെ. ആ ഉദാഹരണം ഈശ്വര സാക്ഷാൽക്കാരവിഷയകമായ യോഗജ്ഞാനത്തിന്നു് പററുന്നതല്ല. ബി. എ. പരീക്ഷക്കു് എ. ബി. സി. ഡി. മുതലായ അക്ഷരങ്ങൾ പഠിച്ചു്, പിന്നെഅനേകപുസ്തകങ്ങൾവായിച്ചു ക്രമത്തിൽ അഭ്യസിച്ചുപോകേണ്ടതാണു്. ഈശ്വരസാക്ഷാൽക്കാരപരമായ യോഗത്തിന്നു് ഭക്തിമാത്രം മതി. അതികാമുകൻെറ മനസ്സു് സ്ത്രീവിഷയത്തിലും അത്ഥാശ പെരുത്തവൻെറ മനസ്സു് അർത്ഥത്തിലും ഇടവിടാതെ ചെന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുപോലെയും ജലം താണപ്രദേശത്തേയ്ക്കു് നിരന്തരം ഒഴുകികൊണ്ടിരിക്കുന്നതുപോലെയും സദാദൈവവിചാരത്തിൽ ചെന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്നേഹസ്വരൂപിണിയായ മനോവൃത്തി തന്നെ ഭക്തിഎന്നു് പറയപ്പെടുന്നതു്. കാമുകന്നു സ്ത്രീയിലും അർത്ഥാഗ്രഹിക്കു പണത്തിലും സ്നേഹംവരുവാൻ യാഗാദികമ്മം ചെയ്യേണമോ? ശാസ്ത്രം പഠിക്കേണമോ? വേണ്ട. അപ്രകാരം യാഗാദികമ്മം ചെയ്തിട്ടും പുസ്തകം വായിച്ചിട്ടും പഠിച്ചിട്ടും ഉണ്ടാകേണ്ടു സാധനമല്ല ഭക്തി. വളരെ പഠിപ്പുള്ള പലരേയും ഭക്തിഹീനന്മാരായി കാണുന്നുണ്ടു്. ഒരു പഠിപ്പും ഇല്ലാത്ത പലരും മഹാഭക്തന്മാരായിട്ടും തീരുന്നുണ്ടു്.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ഈശ്വരാർപ്പണമായി ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു യാഗാദികർമ്മങ്ങൾ ചിത്തശുദ്ധികരങ്ങളാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! ഈശ്വരാർപ്പണമായി സങ്കല്പിച്ചു ഹിംസിച്ചു ചെയ്യുന്ന കർമ്മം ചിത്തശുദ്ധികരമായിത്തീരുമെന്ന് പറയുന്നപക്ഷം കൊല, കളവു്, ചതി മുതലായ പല അധർമ്മകർമ്മങ്ങളും ചെയ്തു നമുക്ക പണം സമ്പാദിച്ച് ഈശ്വരനെ പൂജിക്കാം. അവ ചെയ്യുമ്പോഴും നാം ഈശ്വരാർപ്പണമാണെന്ന് സങ്കല്പിച്ചാൽ ചിത്തശുദ്ധി വരുമല്ലൊ! നല്ലതരം! ഒത്തവണ്ണം നടക്കാം. ഈശ്വരപ്രസാദവും ചിത്തശുദ്ധിയും എളുപ്പത്തിൽ സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യാം. ഇങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ചില പിടിച്ചുപറി, കൊല, കളവു, മുതലായതു ചെയ്തുചെയ്തു് അന്യസ്വത്തിനെ അപഹരിച്ചു കള്ളന്മാരുടെ പക്കൽനിന്ന് ഒരുഭാഗം വാങ്ങി അവരെ ശിക്ഷിക്കാതെവിട്ടു പിന്നെയും മേല്പറഞ്ഞ കുററങ്ങളെ വദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ദുർജ്ജഡ്ജിയുടെ കൂട്ടത്തിലായിരിക്കേണം ഈശ്വരനും എന്നുവരുന്നു. അങ്ങിനെ തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതു അന്യായംതന്നെ. ഒരു മതക്കാൎക്കും ഇതു് ഇഷ്ടമായിരിക്കയില്ല. ഇന്ദ്രിയ നിഗ്രഹവും ആവശ്യമില്ല; അതിനെ സാധിപ്പിക്കുന്ന യോഗജ്ഞാനശാസ്ത്രങ്ങളും ആവശ്യമില്ല. ഹേ ശിഷ്യ! കർമ്മകാണ്ഡത്തെപ്പററി ഓരോന്നു ചോദിക്കുന്നതായാൽ അനവധി ചോദിക്കാം. എന്തിന്നു് അതെല്ലാം ചോദിച്ചു് വൃഥാ കാലം കളയുന്നു? കർമ്മകാണ്ഡമാകുന്ന വിഷവൃക്ഷത്തെ ജ്ഞാനികൾ ജ്ഞാനമാകു

ന്ന ശാസ്ത്രംകൊണ്ടു് അടിയെ ഛേദിച്ചു് ദൂരെഎറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നതിന്നു് യുക്തികളും പ്രമാണങ്ങളും ഞാൻ കാണിച്ചുതന്നുവല്ലൊ. പോരെങ്കിൽ ഇനിയും കേൾക്ക. വിഷ്ണുഭഗവാൻെറ വാക്യം.

സ്വസ്വവർണ്ണാശ്രമാചാരനിരതാഃസർവ്വമാനവാഃ
നജാനന്തിപരംധർമ്മം വൃഥാനശ്യന്തിദാംഭികാഃ. 1
ക്രിയായാസപരാഃകേചിൽവ്രതചര്യാദിസംയുതാഃ
അജ്ഞാനസംവൃതാത്മാനഃസഞ്ചരന്തിപ്രതാരകാഃ 2
നാമമാത്രേണസന്തുഷ്ടാഃ കർമ്മകാണ്ഡരതാ നരാഃ
മന്ത്രോച്ചാരണഹോമാദൈർഭ്രാമിതാഃക്രതുവിസ്തരൈ 3

(എന്നു് ഗാരുഡം)

അർത്ഥം:—1. അവനവൻെറ ജാത്യാചാരങ്ങളിലും ആശ്രമാചാരങ്ങളിലും ആസക്തന്മാരായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യരാരും മോക്ഷധർമ്മത്തെ അറിയുന്നില്ല. അഭിമാനികളായി വൃഥാ നശിച്ചുപോകുന്നു. 2. ചിലർ യാഗാദിക്രിയകളിലുള്ള ശ്രമങ്ങളിൽ സക്തന്മാരായിരിക്കുന്നു. ചിലർ വ്രതാനുഷ്ഠാനാദികളോടുകൂടിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ അജ്ഞാനത്താൽ മറയ്ക്കപ്പെട്ട ആത്മാവോടുകൂടി വഞ്ചകന്മാരായി സഞ്ചരിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടാംശ്ലോകത്തിൽ 'പ്രതാരകാഃ' (വഞ്ചകന്മാർ) എന്നു് പ്രയോഗിച്ചതിൻെറ അഭിപ്രായം എന്തെന്നാൽ, ജാത്യാചാരാദിസക്തന്മാർ സ്വയംമോക്ഷധർമ്മത്തെ അറിയാതെ അജ്ഞാനത്തിൽ ആണ്ടുപോയി, കൂടാതെ അന്യന്മാരേയും പറഞ്ഞു് ഭ്രമിപ്പിച്ചു് യാഗവ്രതാദികർമ്മങ്ങൾ ഏല്പെടുത്തി ആനന്ദപദവിയിൽനിന്നു തെററിച്ചു തോല്പി

കുന്നു എന്നാകുന്നു 'മുക്തി' എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം മോചനം (വേർപെടുക) എന്നാകുന്നു — ദുഃഖത്തിൽനിന്നുമുള്ളമോചനം. അപ്പോൾദുഃഖത്തിൽനിന്നു വേർപെടുന്നതാകുന്നു മുക്തി എന്നു സിദ്ധിച്ചു. 'കർമ്മകിഞ്ചിദപിദുഃഖംഭവതി' (കർമ്മം അല്പംപോലും ഉണ്ടായാൽകൂടി ദുഃഖമാകുന്നു) എന്നാണു് പ്രമാണം. അനുഭവവുംഅങ്ങിനെതന്നെ. അപ്പോൾ കർമ്മം മുക്തിക്കു് നേരെവിപരീതമായി കലാശിക്കുന്നു. വടക്കോട്ടു്പോകേണമെന്നു് ഉദ്ദേശം, യാത്രനേരെ തെക്കോട്ടും. എന്നാൽ എങ്ങിനെ വടക്കേദിക്കിൽ എത്തും? ജലത്തോടു ചേന്നാൽ താപശാന്തിയും തണുപ്പും സിദ്ധിക്കും. അപ്പോലെ മനസ്സു് ആനന്ദത്തോടു് (പരമാത്മാവോടു്) ചേന്നാൽ ദുഃഖനിവൃത്തിഎന്ന മുക്തിയും ആനന്ദവും സിദ്ധിക്കും. തീയിനോടു് ചേന്നാൽ വെന്തുവെന്തുരുകുന്നതല്ലാതെ കുളുർമ്മസിദ്ധിക്കുമോ?ഇല്ല. അപ്പോലെയാഗം, വ്രതം, തീർത്ഥാടനം, ദേവാർച്ചനം മുതലായ ദുഃഖകർമ്മങ്ങളോടു ചേന്നാൽ മനസ്സിന്നു് ദുഃഖമല്ലാതെ ആനന്ദം ലഭിക്കുമോ? ഇല്ല. 'ചിത്തേചലതിസംസാരഃ' (ചിത്തം ചലിച്ചാൽ സംസാരമായി) എന്നു യോഗശിഖോപനിഷത്തിലും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'ചലനാത്മകം കർമ്മ' (ചലനസ്വരൂപമാകുന്നു കർമ്മം) എന്നുംപറയുന്നു. ഇതും നമുക്കു് അനുഭവമാകുന്നു. അപ്പോൾ ഓടുന്ന തോണിക്കു് ഒരു ഉന്തു് എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ സംസാരിയായ മനസ്സിന്നു് പിന്നെയും പിന്നെയുംചലനമുണ്ടാക്കി സംസാരം വർദ്ധിപ്പിപ്പാൻ യാഗാദികർമ്മങ്ങൾ മഹാ സഹായികളായിട്ടാണു് തീരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു

മേല്പറഞ്ഞ കർമ്മങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുത്തി ദുഃഖനിവൃത്തി മാൎഗ്ഗത്തിൽനിന്നു് തെററിച്ചു സംസാരദുഃഖത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നവരെ വഞ്ചകന്മാർ എന്നു പറഞ്ഞതു വളരെ ഉചിതമായിരിക്കുന്നു. വസിഷ്ഠാദികൾ കൎമ്മകാണ്ഡരതന്മാരെ നിന്ദിച്ചതും കുററമല്ല, 3. കൎമ്മകാണ്ഡത്തിൽ ആസക്തന്മാരായ നരന്മാർ കേവലംനാമംകൊണ്ടു് സന്തുഷ്ടന്മാരായി അനേകവിധയാഗങ്ങളിലും മന്ത്രജപം ഹോമംമുതലായവയിലുംഭ്രമിച്ചുപോയി. അതിനാൽ ആവക കർമ്മങ്ങളിൽ അലഞ്ഞു് കാലംകഴിയുന്നു. നിദ്രാസുഖംകാംക്ഷിക്കുന്നവൻ ഞാൻരാമനാകുന്നു, ഞാൻ രാവണനാകുന്നു, എന്നഭിമാനിച്ചു വേഷംകെട്ടിയാൽ പുലരുന്നതുവരെ നിദ്രവിട്ടു ചാടിക്കളിച്ചു കുഴങ്ങുവാനല്ലേ ഇടയുള്ളതു്? അതുപ്പോലെ പരമാനന്ദനിദ്രയെ പ്രാപിപ്പാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നവൻ ഞാൻ ബ്രാഹ്മണനാകുന്നു, ഞാൻ ക്ഷത്രിയനാകുന്നു, ഞാൻ വൈശ്യനാകുന്നു, ഞാൻശൂദ്രനാകുന്നു എന്നുംമററും അഭിമാനിച്ചാൽ ജന്മം, മുഴുവനും കൎമ്മങ്ങൾചെയ്തു കുഴങ്ങുവാനാകുന്നു ഇടയുള്ളതു്. എന്നുമാത്രമല്ല സമദൃഷ്ടിയും പോയി "ഞാൻ ഉൽകൃഷ്ടജാതി, നീ നികൃഷ്ടജാതി" എന്ന ഭേദദൃഷ്ടിയും വൎദ്ധിച്ചു് തമ്മിൽതല്ലി നശിപ്പാനും ഇടവരും. അങ്ങിനെ അനേക അനുഭവവും കാണുന്നു.

ജാതിഭേദഖണ്ഡനാദിപ്രകരണം.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ!മനുഷ്യരുടെ ഇടയിലുള്ള ജാതിഭേദം ഈശ്വരകല്പിതമല്ലേ? അതിനെ അനുസരിക്കേണ്ടതും അല്ലേ? പിന്നെ എന്താണു് ഇങ്ങിനെപറഞ്ഞതു്?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! ജാതിഭേദം മനുഷ്യകല്പിതമെന്നല്ലാതെ ഒന്നുകൊണ്ടും ഈശ്വരകല്പിതമാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ തരമില്ലല്ലൊ? നോക്കുക, അട്ടയെപ്പോലെയല്ല ആന്ത, ആന്തയെപ്പോലെയല്ല അണ്ണൻ, അണ്ണനെപ്പോലെയല്ല അരണ, അരണയെപ്പോലെയല്ല ആട്, ആട്ടിനെപ്പോലെയല്ല ആന, ആനയെപ്പോലെയല്ല അശ്വം, അശ്വത്തെപ്പോലെയല്ല മനുഷ്യൻ, പുല്ലുപോലെയല്ല നെല്ല്, തെങ്ങുപോലെയല്ല തേക്ക്, ഭൂമിയെപോലെയല്ല വെള്ളം, വെള്ളത്തെപ്പോലെയല്ല അഗ്നി, അഗ്നിയെപ്പോലെയല്ല വായു, വായുവിനെപ്പോലെയല്ലആകാശം. ഇങ്ങിനെസകലചരാചരങ്ങളേയും രൂപഗുണാദികളായ പല സംഗതികൊണ്ടും കുട്ടികൾക്കുപോലും വേർതിരിച്ചറിയുംവിധം സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്ന ശക്തിക്ക് ബ്രാഹ്മണൻ. ക്ഷത്രിയൻ, വൈശ്യൻ, ശൂദ്രൻ എന്നിങ്ങനെ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ പലജാതിയുണ്ടെന്ന് കാണിപ്പാനുള്ള ചിഹ്നങ്ങളെ സൃഷ്ടിപ്പാൻമാത്രം ശക്തിയില്ലാതെ വന്നുപോയോ? കഷ്ടം! കഷ്ടം! ആട്ടിന്ന് ആനയിൽകുട്ടിയുണ്ടാവുന്നില്ല; ആനക്ക് ആട്ടിലുംകുട്ടിയുണ്ടാവുന്നില്ല; പരസ്പരം സുരതക്രീഡയിൽ മോഹവുംജനിക്കുന്നില്ല; യോനിപ്പൊരുത്തവുംഇല്ല. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ ഇങ്ങിനെകാണുന്നില്ല. താണജാതിക്ക് ഉൽകൃഷ്ടജാതിയിലും ഉൽകൃഷ്ടജാതിക്ക് താണജാതിയിലും സുരതക്രീഡയിൽ മോഹംജനിക്കുന്നുണ്ട്, യോനിപ്പൊരുത്തവും ഉണ്ട് സംഗംചെയ്താൽ സുഖവുംഉണ്ട്, കുട്ടിയുംഉണ്ടാവുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യരെല്ലാം ഒരേജാതിതന്നെ. ഭിന്നജാതികളായിരുന്നാൽ യോനിപ്പൊരുത്തം ഉണ്ടാകയില്ല, കുട്ടിയും ഉണ്ടാകയില്ല.

അണ്ണ മുതലായപ്രാണികൾക്ക് ആട്ട് മുതലായപ്രാണികളിൽ കട്ടി ഉണ്ടാകുന്നില്ലല്ലൊ. ആ വക ജാതികൾക്കുള്ളന്നപോലെ വേർതിരിച്ചറിവാൻ ഭിന്നചിഹ്നങ്ങളും മനുഷ്യർക്ക് ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ലല്ലൊ? കഥകളിയിൽ വേഷംകെട്ടി "ഞാൻ പച്ചതേച്ചവേഷം, ഞാൻ താടിവെച്ച വേഷം, ഞാൻ കരിവേഷം, ഞാൻ രാമൻ, ഞാൻ രാവണൻ, ഞാൻ ശൂർപ്പണഖ" എന്നുപറഞ്ഞു തെളിയുന്നതുപോലെ പൂണൂൽ, പിൻകുടുമ, ഉച്ചിക്കുടുമ മുതലായ ചിഹ്നങ്ങൾ ധരിച്ചു "ഞാൻബ്രാഹ്മണൻ, ഞാൻ ക്ഷത്രിയൻ" എന്നും മററുംനടിക്കുന്നതു് വാസ്തവമല്ല. വാസ്തവമാണെങ്കിൽ ജനിക്കുമ്പോൾതന്നെ പൂണൂൽ മുതലായചിഹ്നം ഉണ്ടായിരിക്കും. ഭിന്നജാതികൾഎന്നു് അഭിമാനിക്കുന്നമനുഷ്യരുടെകുട്ടികൾ എല്ലാം ജനനകാലത്തിൽ ഒരുപോലെതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യരുടെ ഇടയിലുള്ള ജാതിഭേദം മനുഷ്യകല്പിതമാകുന്നു. നോക്കുക, ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ മുഹമ്മദുമതത്തിൽ ചേരുമ്പോൾ മുഹമ്മദനും ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേരുമ്പോൾ ക്രിസ്ത്യനും ആകുന്നു. ബ്രാഹ്മണൻ ഉൽകൃഷ്ടജാതിയും മററുള്ളവർ നികൃഷ്ടജാതിയും ആകുന്നു എങ്കിൽ എങ്ങിനെ ഇതുസംഭവിയ്ക്കും,? ആന ആട്ടിൻെറ കൂട്ടത്തിൽ ചെന്നാൽ ആടായിത്തീരുന്നില്ലല്ലൊ? അതുകൊണ്ടും മനുഷ്യരുടെ ഇടയിലുള്ള ജാതിഭേദം മനുഷ്യകല്പിതംതന്നെ എന്നു് ബുദ്ധിമാന്മാൎക്ക് തീർച്ചപ്പെടുത്താം. പിന്നെ അതാതു് വാക്കിൻെറ അവയവാൎത്ഥത്തെ ആലോചിച്ചാലുംവൃത്തിഭേദത്താൽ ബ്രാഹ്മണൻ, ക്ഷത്രിയൻ, വൈശ്യൻ, ശൂദ്രൻ എന്നു് വിളിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ ജാതി

ഭേദത്താൽ വിളിക്കപ്പെട്ടതല്ലെന്നു് സിദ്ധിക്കുന്നു. കേൾക്കു, ബ്രാഹ്മണാദിപദനിരുക്തി: 'ബ്രഹ്മണി നിഷ്ഠാവാൻ ബ്രാഹ്മണാഃ' (ബ്രഹ്മത്തിൽ നിഷ്ഠയോടുകൂടിയൻ ബ്രാഹ്മണനാകുന്നു.) 'ക്ഷതാൽത്രായത ഇതി ക്ഷത്രഃ തസ്യാപത്യം ക്ഷത്രിയഃ' (ക്ഷതത്തിൽനിന്നു് =ആപത്തിൽനിന്നു് രക്ഷിക്കുന്നവൻ ക്ഷത്രൻ=രാജാവ്) തദപത്യമാകയാൽ ക്ഷത്രിയൻ കുററത്തിന്നു് തക്കശിക്ഷകൊടുത്തു രാജാവു രക്ഷിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ഓരോ അക്രമംനിമിത്തം എന്തെല്ലാം ആപത്തു് നേരിടും? 'വിശത്യാപണാദികമിതിവിശഃ വിശ ഏവ വൈശ്യഃ' വിശ=പ്രവേശന (കച്ചവടത്തിന്നായി അങ്ങാടി മുതലായസ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവനെ വൈശ്യനെന്നുപറയുന്നു.) 'ശോചതീതി ശൂദ്ര' (ജ്ഞാനമില്ലാതെ ശോചിക്കുന്നവനെ =ദുഃഖിക്കുന്നവനെ ശൂദ്രൻ എന്നു്പറയുന്നു.)

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! അപ്പോൾ ബൌദ്ധനായാലും ക്രിസ്ത്യനായാലും ഹിന്തുവായാലും മനുഷ്യരിൽ ഏവനായാലും ശോചിക്കുന്നവൻ ശൂദ്രൻ എന്നു് സിദ്ധിച്ചു.

ഗുരു:— വാസ്തവം അങ്ങിനെതന്നെ. എങ്കിലും ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ ശൂദ്രൻ എന്നു് അഭിമാനിക്കുന്ന കൂട്ടക്കാകുന്നു ഈ പേർ അധികംചേരുന്നതു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഈശ്വരസേവകൊണ്ടാകുന്നു ആനന്ദപ്രാപ്തി. ആ ഈശ്വരസേവക്കുള്ള അധികാരം തങ്ങൾക്കില്ലെന്നും ബ്രാഹ്മണവർ എന്നു് അഭിമാനിക്കുന്ന കൂട്ടർക്കുള്ളു എന്നും വി

ചാരിച്ചു് ഇവർ അവരെക്കൊണ്ടു് ഈശ്വരസേവചെയ്യിക്കുന്നു. ശൂദ്രനു് വിശക്കുമ്പോൾ ബ്രാഹ്മണനെ ഊട്ടിച്ചാൽ ശൂദ്രന്റെ വിശപ്പുമാറുമൊ? ശൂദ്രനു ദാഹിക്കുമ്പോൾ ബ്രാഹ്മണനെക്കൊണ്ടു പാനീയം പാനംചെയ്യിപ്പിച്ചാൽശൂദ്രന്റെ ദാഹം ശമിക്കുമോ? ഇല്ല. പിതാവിനെ കണ്ടു് സന്തോഷിപ്പാനും സേവിപ്പാനും പിതൃസ്വത്തിനെ അനുഭവിപ്പാനും പുത്രന്മാരൊക്കെ സമാവകാശികളായിരിക്കെ, അതിനു ചിലപുത്രന്മാൎക്ക മാത്രമെ അധികാരമുള്ളു, ചിലപുത്രന്മാൎക്കില്ലെന്നു് പറയുന്ന അസംബന്ധത്തെ ആരെങ്കിലും അംഗീകരിക്കുമൊ? ഇല്ല. അപ്രകാരമല്ലെ സർവ്വപിതാവായ ദൈവത്തെ ചിലൎക്കേ ഭജിച്ചുസുഖിച്ചുകൂടൂ, ചിലൎക്കു് അതിന്നധികാരമില്ലെന്നു് പറയുന്നതു്? പിച്ചകപ്പൂവിനെ വാസിപ്പാൻ ചിലൎക്കേ അൎഹതയുള്ളു ചിലൎക്കില്ലെന്നു് പറയുന്നതു് എന്തു് അന്യായമാകുന്നു? ചന്ദ്രനെ കാണ്മാൻ ചിലൎക്കേ അവകാശമുള്ളു, ചിലൎക്കു് അവകാശമില്ലെന്നു് കല്പിക്കുന്നതു് എന്തു കല്പനയാണു്? അതിസ്വാദുള്ളപദാൎത്ഥം അനുഭവിപ്പാൻ ചിലൎക്കേ അധികാരമുള്ളു, ചിലൎക്കില്ലെന്നു് വാദിക്കുന്നതു് എന്തുവാദമാണു്? വായുശ്വസിപ്പാൻ ചിലൎക്കേ അൎഹതയുള്ളു, ചിലൎക്കില്ലെന്നു് വിധിക്കുന്നതു് എന്തു് വിധിയാണു്? ഇവയേക്കാൾ എത്രയോ അസംബന്ധമായും അനാദരണീയമായും അസൂയാമൂലമായും അജ്ഞാനകല്പിതമായും ഇരിക്കുന്നതല്ലെ ദൈവത്തെ ശൂദ്രാദികൾക്കു് ആരാധിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നും ഉപനിഷദാദികൾ അവർ വായിച്ചുകൂടാ എന്നും കല്പിക്കുന്നതും ദൈവം

അങ്ങിനെ കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കൃത്രിമപ്രമാണങ്ങളെ കണ്ടുവിശ്വസിക്കുന്നതു് ബുദ്ധിയില്ലായ്മ അല്ലയോ? ദൈവംഅങ്ങിനെ കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഉപനിഷദാദികൾ വായിപ്പാൻതന്നെ ശൂദ്രർക്കു് തോന്നുകയില്ല. വായിച്ചാൽ സംസ്കൃതശബ്ദം വായിൽവരുകയും ഇല്ല. അത്ഥവും മനസ്സിലാവുകയില്ല. നോക്കുക, കന്നുകാലികൾക്കു് ദൈവത്തെ ഭജിപ്പാനോ ഉപനിഷദാദികൾ വായിപ്പാനൊ ബുദ്ധിവരുന്നുണ്ടോ? അനേക കാലം അവയെ അഭ്യസിപ്പിച്ചാലും സംസ്കൃതശബ്ദം ഉച്ചരിപ്പാൻ അവയ്ക്കു് കഴിയുമൊ? ഇല്ല. ദൈവകല്പനയാണെങ്കിൽ ഈ തരത്തിൽശൂദ്രാദികൾക്കും സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങൾ ഉച്ചരിപ്പാൻ കഴികയില്ല; ഉപനിഷദാദികൾവായിപ്പാനും മനസ്സുവരികയില്ല. ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കെ, ശശവിഷാണംപോലെ മനുഷ്യനിൽ ജാതിഭേദവും ഇല്ലാതിരിക്കെ, ഞങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണജാതിയാണെന്നും ശ്രേഷ്ഠന്മാരാണെന്നും മറവുള്ളവർ ഹീനജാതികളാണെന്നും കല്പിക്കുന്നവർ അജ്ഞാനികളല്ലെ? അങ്ങിനെയുള്ളവരെശുശ്രൂഷിച്ചാലും അവരെക്കൊണ്ടു് ദൈവത്തെ ഭജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാലും തങ്ങൾക്കു് ഗതിവരും എന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നതു് എന്തുഭോഷത്വമാണു്? ഒരു അജ്ഞാനിക്കു മറ്റൊരു അജ്ഞാനിയുടെ അജ്ഞാനത്തെകളവാൻ കഴിയുമൊ? കുരിരുട്ടിന്നു് കുരിരുട്ടിനെ കളവാൻകഴിയുമൊ? ഇല്ല. കഴിയും എന്നു് വിശ്വസിച്ചു് അടിമകളായി ദുഃഖിക്കുന്നവർ ഹിന്ദുമതത്തിലല്ലാതെ ഏതുമതത്തിൽ ഉണ്ടു്? അതുകൊണ്ടാകുന്നു ഹിന്ദുമതാവലംബികളായ ആ കൂട്ടക്കാരു് ശൂദ്രശബ്ദം വിശിഷ്യ

റുന്നതു് എന്നു ഞാൻ മുമ്പു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു്. ഹേ ശിഷ്യ! ബ്രാഹ്മണൻ എന്നും ശൂദ്രൻ എന്നും ചണ്ഡാളൻ എന്നും മുഹമ്മദൻഎന്നും ക്രിസ്ത്യൻഎന്നും ബൌദ്ധൻ എന്നും മററും പലവേഷംകെട്ടി നടിക്കുന്ന സകലക്കൂട്ടക്കും കണ്ണിന്നു് വെളിച്ചംഉണ്ടെങ്കിൽ സൂര്യപ്രകാശംകാണാം. കണ്ണിന്നു് തിമിരംഉള്ളവന്നു കാണുകയില്ലതാനും. അപ്പോലെ പരംജ്യോതിസ്സിനെ (ദൈവത്തെ) മനസ്സിന്നു് വെളിച്ചംഉള്ളവന്നു കാണാം. മനക്കണ്ണിൽ അജ്ഞാനതിമിരം എന്നു് പിടിപെട്ടിട്ടുള്ളവന്നു കാണുകയുമില്ല. സകലമനുഷ്യക്കും ചുററുമുള്ള സകലത്തേയും കാണാമെങ്കിലും തങ്ങളുടെമുഖം കാണ്മാൻ കഴികയില്ല; അതിന്നു് കണ്ണാടിആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ആ കണ്ണാടിയിൽ ചളിയുണ്ടെങ്കിൽ മുഖംകാണുകയില്ല. അതിലെ ചളിനീക്കിയാൽ കണ്ണുള്ള ഏതുമനുഷ്യനും തന്റെമുഖംകാണാം. അപ്പോലെ മനസ്സിലെ മാലിന്യം നീക്കിനോക്കിയാൽ ഏവനും ഈശ്വരദർശനംസിദ്ധിക്കും. മുഖംകാണ്മാൻ കണ്ണാടി എന്നപോലെ ആത്മജ്യോതിസ്സിനെ കാണ്മാൻ മനസ്സാകുന്നു കണ്ണാടി. ചിലക്കു് മാത്രമേ കണ്ണാടി നോക്കിക്കൂട്ടു, ചിലരുടെ മുഖം മാത്രമേ കണ്ണാടിയിൽ പ്രതിഫലിക്കയുള്ളൂ എന്നു് സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതു സർവ്വഥാ അസംബന്ധമല്ലെ? ഇങ്ങിനെയാകുന്നു ഹിന്ദുമതം എന്നു് വാദിക്കുന്ന ഹിന്ദുക്കൾ ഹിന്ദുമതത്തേയും ഈശ്വരനേയും അപമാനിക്കുകയാകുന്നു ചെയ്യുന്നതു്. ഈശ്വരമുഖത്തിൽനിന്നു് പുറപ്പെട്ടതാകുന്നു വേദം എന്നല്ലെ അവർ പറയുന്നതു്, ഈശ്വരൻ ഇങ്ങിനെ അസംബ

ന്ധം കെട്ടിച്ചമച്ച് തമ്മിൽ തല്ലിച്ച് നശിപ്പിക്കുന്ന ഭേദദൃഷ്ടിയുള്ള അസൂയക്കൂട്ടക്കാരാണൊ? അങ്ങിനെയായി രുന്നാൽ അദ്ദേഹം സർവ്വജനഹൃദയത്തിലും സമമായി വസി ക്കുമൊ? ഉൽകൃഷ്ടജാതികൾ എന്നു നടിക്കുന്ന കൂട്ടരുടെ ഹൃദയത്തിൽ മാത്രമല്ലെ ഇരിപ്പാൻ അവകാശമുള്ളതു്? അങ്ങിനെയല്ലല്ലൊ ശ്രുതി പറയുന്നതു്?

ഈശ്വരഃസർവ്വഭൂതാനാം ഹൃദ്ദേശേർജ്ജുനതിഷ്ഠതി
സമം സർവ്വേഷുഭൂതേഷുതിഷ്ഠന്തം പരമേശ്വരം
വിനശ്യത്സ്വ വിനശ്യന്തം യഃപശ്യതിസപശ്യതി.
(എന്നു് ഭഗവൽഗീത)

അർത്ഥം:—ഹേ അർജ്ജുന! ഈശ്വരൻ സർവ്വഭൂതങ്ങളു ടേയും ഹൃദ്ദേശത്തിൽ വസിക്കുന്നു. ദേഹങ്ങൾ നശിക്കുമ്പോ ഴും നശിക്കാത്തവനായും എല്ലാ പ്രാണികളിലും സമമായി ഇരിക്കുന്നവനും ആയ ഈശ്വരനെ ഏവൻ കാണുന്നുവൊ അവനാകുന്നു കാണുന്നവൻ.

ഈ സ്ഥിതിക്കു് ഈശ്വരനെ നേരിട്ടു് സേവിപ്പാൻ നിർവ്വാഹമില്ലല്ലൊ എന്നു് ഭ്രമിക്കുന്നതു് മൂഢതതന്നെ. ഉൽകൃഷ്ടജാതികളെന്നു വിചാരിക്കുന്നവരെക്കൊണ്ടു് ഈ ശ്വരനെ പ്രാർത്ഥിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാൽ മതി എന്നു് പറയുന്ന തും അതിനെ വിശ്വസിക്കുന്നതും അതിലും വലിയമൂഢത തന്നെ. നാട്ടുഭാഷകൾ മനസ്സിലാകായ്കയാൽ വക്കീൽമുഖേ നയോ മറേറാ കാൎയ്യം മനസ്സിലാക്കി ഒരു കോടതിയിൽ ത

ന്നെ വസിക്കുന്ന ജഡ്ജിയുടെ കൂട്ടത്തിലും അല്ല ഈ പരൻ: അദ്ദേഹം സർവ്വജ്ഞനും സർവ്വവ്യാപിയും സർവ്വഹൃദിസ്ഥനും ആകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് എവനും ഈശ്വരനെ ഭജിക്കാം. ഭജനാനുസരണം ആനന്ദവും ഉണ്ടാകും. ഭൂമിയിൽ വേണ്ടുംവണ്ണം കൃഷിചെയ്താൽ ക്രിസ്ത്യനും ബൌദ്ധനും മുഹമ്മദനും ഹിന്ദുവിനും എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ വിളകിട്ടും. വിളവു് പ്രയത്നംപോലെ ഇരിക്കും; ഭൂമിക്കു് പക്ഷഭേദമില്ല. അപ്പോലെ ഈശ്വരനും ഹിന്ദുമതത്തിനും പക്ഷഭേദം ഇല്ല. പക്ഷഭേദം ഉണ്ടെന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചു ചില സാധുക്കളെ ഇക്കാലത്തും ദൂരെ അകററുന്നുവല്ലോ? നോക്കുക. താണജാതികളെന്നു കല്പിക്കപ്പെട്ടവർക്കു് ഉൽകൃഷ്ടജാതികളെന്നു നടിക്കുന്നവരുടെ അടുത്തുവരാൻ പാടില്ല, ദൂരെ വിലങ്ങേണം. അങ്ങിനെ വിലങ്ങി നടക്കുന്നവൻ ക്രിസ്തുമതത്തിലോ മുഹമ്മദുമതത്തിലൊ ചേൎന്നാൽ ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്രന്മാരെന്നു് നടിച്ചു് നടക്കുന്നവരുടെ അരികിൽ വരാം. അപ്പോൾ അവന്റെ അശുദ്ധി എവിടെപോയി? ക്രിസ്തുമത പുണ്യാഹജലബലംകൊണ്ടോ മുഹമ്മദമതപുണ്യാഹജലബലംകൊണ്ടോ അവൻ പരിശുദ്ധനായി എന്നു് ഹിന്ദുക്കൾ വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം, ആ മതങ്ങൾക്കു് അശുദ്ധനെ ശുദ്ധനാക്കുവാൻ ഹിന്ദുമതത്തേക്കാൾ ശക്തിയുണ്ടെന്നു് ഹിന്ദുക്കൾതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നല്ലെ അൎത്ഥം? ഇതു് എത്ര അപമാനമാണു്? ഹിന്ദുമതത്തെ ആശ്രയിച്ചു കിടക്കുന്ന കൂട്ടക്കാരെ ഹിന്ദുമതപുണ്യാഹജലംകൊണ്ടു്തന്നെ പരിശുദ്ധരാക്കുന്നതല്ലെ ഉചിതം? അശുദ്ധപ്പെട്ട കുളം, കിണർ മുതലായജ

ധപദാൎത്ഥങ്ങളെക്കൂടി പുണ്യാഹംകൊണ്ടു് ശുദ്ധംവരുത്തുന്ന പോൾ! ഹിന്തുമതത്താൽ തീക്കപ്പെടുവാൻ നിവ്വാഹമില്ലാത്ത എന്തൊരു അശുദ്ധി അവരിൽ കണ്ടിട്ടാണു് അവരെ ദൂരെ വിലക്കി അന്യമതത്തിലേയ്ക്കു് ആട്ടിപ്പായിച്ചതു്? അവർ ചെന്നു ക്രിസ്ത്യാനിമതത്തിൽ ചേൎന്ന ശേഷം അവരിൽ എന്തൊരു ശുദ്ധി കണ്ടിട്ടാണു് അവർ അരികിൽ വരുമ്പോൾ ഉൽകൃഷ്ടജാതികളെന്നു നടിക്കുന്നവർ അവരെ വിലക്കാത്തതു്? കഷ്ടം! കഷ്ടം! ഒരേജാതിയായ മനുഷ്യരിൽ ചിലരെ താണജാതിയെന്നു ധിക്കരിച്ചു ദൂരെ വിലക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠന്മാർ എന്തുകൊണ്ടു പശുപക്ഷിമൃഗാദികളെ ദൂരെ വിലക്കുന്നില്ല? അവ മനുഷ്യരിൽനിന്നു് താണജാതിയാണു എന്നു് സർവ്വമതക്കാൎക്കും സമ്മതമാകുന്നു. ആ താണജാതിയിലുള്ള ആടു്, മാടു്, എരുമ മുതലായവയുടെ പാലും കറന്നു കുടിക്കുന്നു, മാംസവും തിന്നുന്നു. താണജാതിക്കാരെ അണഞ്ഞുകൂടാ, അവരുടെ അന്നം ഭക്ഷിച്ചുകൂടാ, വെള്ളംകുടിച്ചുകൂടാ, എന്നാൽ ഭ്രഷ്ടന്മാരായിത്തീരും എന്നു് വിചാരിക്കുന്ന ഉൽകൃഷ്ടജാതികൾക്കു് ഇങ്ങിനെ ചെയ്യാമൊ? ഭ്രഷ്ടതാം ഭവിക്കയില്ലയൊ? ശിവ! ശിവ! ആടു്, മാടു്, എരുമ, കോഴി മുതലായവയെക്കാൾ താണ ജാതിക്കാരാണൊ ചില മനുഷ്യർ?

ശിഷ്യൻ:— സ്വാമിൻ! ഹിന്തുക്കളുടെ ഇടയിലുള്ള സ്വജനദ്വേഷം അനിൎവ്വചനീയംതന്നെ. എത്രയോ യൂറോപ്യന്മാർ സംസ്കൃതഭാഷ പഠിക്കുന്നു; വേദം, ഗീത

മുതലായതു് നോക്കുന്നു; അവ തർജ്ജമയും ചെയ്യുന്നു. ബ്രാഹ്മണർ ആ തർജ്ജമകൾ വാങ്ങി വായിക്കുകയും സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു ശൂദ്രൻ വേദാദികളെ നോക്കുന്നു എന്നു കേൾക്കുമ്പോഴേയ്ക്കുള്ള ഈർഷ്യ ബ്രാഹ്മണർക്കു സഹിയ്ക്കുന്നില്ല!

ഗുരു:— ആ കാര്യത്തിൽ അവരെ കുററം പറവാനില്ല. നിന്നെ ഒരുവൻ അനേകകാലം പൂജിച്ചു നിൻെറ ചൊൽപ്പടി കേട്ടു് അടിമയായിരുന്നശേഷം പിന്നെ അവൻ ആ നില വിട്ടു നിനക്കു് സമനായി നടിച്ചു നടക്കുമ്പോൾ നിശ്ചയമായിട്ടും അവനിൽ നിനക്കു് ഈർഷ്യയുണ്ടാകും. അപ്പോലെ ബ്രാഹ്മണരുടെ അടിമകളായിരുന്നു് അവരെ പൂജിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ശൂദ്രരും അതിനെ ലംഘിച്ചു് നടക്കുമ്പോൾ അവർക്കു് അത്യന്തം ഈർഷ്യക്കു് അവകാശമുണ്ടു്. യൂറോപ്യന്മാരും മററും ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടു ഈശപ്രസേവാദികൾ ചെയ്യിക്കുക, ദക്ഷിണ കൊടുക്കുക, അന്നദാനം, വസ്ത്രദാനം, ഗോദാനം, ഭൂദാനം, സുവർണ്ണദാനം മുതലായവ ചെയ്യുക, ബ്രാഹ്മണരെ പൂജിക്കുക, അവർക്കു് അടിമകളായിരിക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായം ആചരിച്ചുവന്നിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് യൂറോപ്യന്മാരും മററും ഉപനിഷദാദികൾ വായിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ബ്രാഹ്മണർക്കു സമ്പാദ്യത്തിനും ബഹുമാനത്തിനും കുറവില്ല. അവരുടെ നേരെ ഈർഷ്യയ്ക്കും അവകാശമില്ല. ശൂദ്രൻ വേദാദികളെ നോക്കി ജ്ഞാനിയാകുമ്പോൾ ബ്രാഹ്മ

ണർക്കുള്ള സമ്പാദ്യത്തിനും 'പൂജ്യതയ്ക്കും' ഹാനിയും ഉണ്ടു്. എങ്ങിനെയെന്നാൽ 'ബ്രഹ്മണി നിഷ്ഠാവാൻ ബ്രാഹ്മണഃ (ബ്രഹ്മത്തിൽ നിഷ്ഠയുള്ളവൻ ബ്രാഹ്മണൻ) എന്നു് ഗ്രഹിക്കുന്ന ശൂദ്രനു് അതിനു വിപരീതമായി കാണപ്പെടുന്ന ബ്രാഹ്മണരിൽ ഭക്തിശ്രദ്ധാദികൾ കുറയും അവരെ പൂജിക്കയോവട്ടെ യഥാശക്തി വല്ലതും അവക്കു് കൊടുക്കുകയോവട്ടെ, ചെയ്യുകില്ല. അതു കൊണ്ടും ശൂദ്രർ വേദാദികൾ അഭ്യസിക്കുമ്പോൾതന്നെ യാകുന്നു ബ്രാഹ്മണർക്കു് ഈർഷ്യക്കു് അവകാശം. പണ്ടു് ഈശ്വരനെ ഒരു ശൂദ്രൻ ഭജിക്കുകയാൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ശ്രീരാമനെക്കൊണ്ടു് ആ ശൂദ്രൻെറ ശിരച്ഛേദം ചെയ്യിപ്പിച്ചപോൽ!

ശിഷ്യൻ:— സ്വാമിൻ! ആ കഥയൊന്നു് കേട്ടാൽ കൊള്ളാം.

ഗുരു:—ഒരു ബ്രാഹ്മണൻെറ കുട്ടി മരിച്ചുപോയി. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം ശ്രീരാമൻെറ അരികിൽചെന്നു്, "ഭവാൻെറ രാജ്യഭരണദോഷംകൊണ്ടാകുന്നു ഈ അകാലമരണം നേരിട്ടതു്" എന്നു് പറഞ്ഞു് നിലവിളിച്ചുപോൽ! അതുകേട്ടു് ശ്രീരാമൻ, 'എന്താണു് എൻെറ അകൃത്യം' എന്നു് ആലോചിച്ചു. അപ്പോൾ 'ഒരു ശൂദ്രകൻ തപസ്സു് ചെയ്യുന്നു. ആ അകൃത്യം നിമിത്തമാകുന്നു ഈ ബ്രാഹ്മണൻെറ ശിശു മരിച്ചതു്. ആ ശൂദ്രനെ വധിച്ചാൽ ഈ ശിശു ജീവിക്കും' എന്ന ഒരു അശരീരി വാക്കു് (ദേവ

* 29

വാക്യം) ഉണ്ടായിയത്രെ! ഉടൻതന്നേ രാമൻപോയി ആ ശ്രൂദ്രകന്റെ കണ്ടും അരിയുകയും ആ ബ്രാഹ്മണന്റെശി ശ്രുജീവിക്കയും ചെയ്തു എന്നാണ് കഥ! രാമൻ ശ്രൂദ്രകവധം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ വിചാരിച്ച ശ്ലോകമാകുന്നു ഇതു്;

രേഹസ്തദക്ഷിണമൃതസ്യശിശോർദ്വിജസ്യ
ജീവാതവേവിസൃജശൂദ്രമുനൗകൃപാണം
രാമസ്യഗാത്രമസിദുർവ്വഹഗർഭഖിന്ന
സീതാവിവാസനപടോഃ കരുണാകുതസ്തേ.

(എന്നു് ഉത്തരരാമചരിതം)

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! എന്നാൽ ഇക്കാലത്തു് ബ്രാഹ്മണരുടെ വംശമേ ഇല്ലാതെയാകുവാൻ ശൂദ്രർ വിചാരിച്ചാൽകഴിയുമല്ലൊ? പട്ടന്മാരോടു രസമില്ലാത്ത നായന്മാർ ഈശ്വരഭജനം ചെയ്താൽ പട്ടന്മാരുടെ കുട്ടികളൊക്കെ ചാകുമല്ലൊ? ഇപ്പോഴത്തെ രാജാവു ശൂദ്രരുടെ ഈശ്വരഭജനം കൊണ്ടു് ബ്രാഹ്മണരുടെ കുട്ടികൾ ചാകുന്നു എന്നു ബ്രാഹ്മണർ അന്യായംകൊടുത്താൽ ശൂദ്രരെ ശിക്ഷിക്കുകയുംഇല്ല. കഷ്ടം! കഷ്ടം! ഇങ്ങിനെ ശൂദ്രദ്വേഷം ഉള്ള കൂട്ടരെക്കൊണ്ടു് ഭഗവതിസേവ, മൃത്യുഞ്ജയഹോമം മുതലായതു ഇപ്പോഴും ശൂദ്രാദികൾ ചെയ്യിക്കുന്നുവല്ലൊ.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! മൃത്യുവിനെ ജയിക്കുവാൻ ചെയ്യുന്നതാകുന്നു മൃത്യുഞ്ജയഹോമം. മരണത്തെ ജയിപ്പാനുള്ള ശക്തി ബ്രാഹ്മണാഭിമാനികൾക്കുണ്ടെങ്കിൽ അവ

ക്ക് ആ ഹോമം ചെയ്തു മരിക്കാതെ ഇരുന്നുകൂടെ? അവരിൽ ഒരാളെങ്കിലും ചാകാതെ ഇരിക്കുന്നില്ല എന്നുമാത്രമല്ല അവക്ക് കഠിനരോഗം പിടിപെടുമ്പോഴേയ്ക്കു ഡാക്ടരെ യഥാശക്തി വരുത്തി ചികിത്സിക്കുന്നു. മൃത്യുഞ്ജയഹോമം കൊണ്ടോ മററു രോഗം ശമിപ്പിക്കാൻകൂടി ബ്രാഹ്മണർക്കു ശക്തി കാണുന്നില്ല. അതു കണ്ടു് അനുഭവമുണ്ടായിട്ടും തങ്ങളുടെ അരിഷ്ടത്തേയും മരണത്തേയും അവരെക്കൊണ്ടു് തടുത്തുകളയാമെന്നു് വിചാരിച്ചു് പണം ചിലവുചെയ്തു് മൃത്യുഞ്ജയഹോമാദികൾ ചെയ്യിക്കുന്ന ശൂദ്രർ ശോച്യന്മാർതന്നെ. ശൂദ്രശബ്ദം സാമാന്യവാചിയായിരുന്നാലും ഹിന്ദുമതാവലംബികളായ ശൂദ്രക്കാകുന്നു അധികം പററുന്നതു് എന്നു് ഞാൻ മുമ്പു് അഭിപ്രായപ്പെടുവാൻ കാരണവും അതുതന്നെ. ശോച്യവൃത്തികൊണ്ടു് ശൂദ്രൻ എന്നും കച്ചവടവൃത്തികൊണ്ടു് വൈശ്യൻ എന്നും ക്ഷതത്രാണവൃത്തികൊണ്ടു് ക്ഷത്രിയൻ എന്നും ബ്രഹ്മനിഷ്ഠാവൃത്തികൊണ്ടു് ബ്രാഹ്മണൻ എന്നും പേരുകൾ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഹിന്ദുവോ ക്രിസ്ത്യനോ ബൌദ്ധനോ മനുഷ്യരിൽ ഏവനായാലും ഈ വൃത്തികൾ ഉണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ അവക്കെല്ലാം ആ പേരുകൾ പററും. ബ്രാഹ്മണാദി നാമങ്ങൾ ജാതിഭേദം നിമിത്തം വിളിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതല്ല. ശശവിഷാണം, വന്ധ്യാപുത്രൻ, ഗഗനകുസുമം ഇവയെപ്പോലെ ഇല്ലാത്തതാകുന്നു ജാതിഭേദവും. നോക്കുക, സന്യസിക്കുമ്പോൾ പൂണുനൂൽ, പിൻകുടുമ മുതലായ ചിഹ്നങ്ങൾ കളയുന്നു. ഇവയാകുന്നു ബ്രാഹ്മണജാതിചിഹ്നം എങ്കിൽ അവയെ ദൂരെ നിരാകരിക്കുമോ?

ഇല്ല. അവയെ കളയുന്നതിന്റെ അൎത്ഥം എന്താകുന്നു എങ്കിൽ പൂണുനൂൽ, പിൻകുടുമ മുതലായ ചിഹ്നങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണലക്ഷണമെന്നു വിചാരിച്ചു ഇതുവരെ ഇരുന്നു അവയല്ല ബ്രാഹ്മണലക്ഷണം എന്നു ഇപ്പോൾ അറിയുന്നു. അതിനാൽ അവയെ ദൂരെ തള്ളിക്കളയുന്നു എന്നാകുന്നു. അറിവില്ലാത്ത കാലത്തു പലതും ആചരിക്കും. അറിവുണ്ടാകുമ്പോൾ അവയെ വിട്ടുകളകയും ചെയ്യും. ഇതു സൎവ്വജനാനുഭവമാകുന്നു. നാം ബാല്യകാലത്തിൽ പലതും കുട്ടിക്കളി കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു ഇപ്പോൾ അതെല്ലാം വിട്ടില്ലയൊ അതുപോലെത്തന്നെ

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ബ്രഹ്മകുലത്തിൽ ഉണ്ടായതുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണൻ എന്നും അൎത്ഥം എടുത്തുകൂടെ?

ഗുരു:—അങ്ങിനെ പറയുന്നപക്ഷം എല്ലാവരും ബ്രാഹ്മണർതന്നെ. എങ്ങിനെയെന്നാൽ,

യതോവാഇമാനിഭൂതാനി ജായന്തേയേനജാതാനിജീവന്തി യൽപ്രയന്ത്യഭിസംവിശന്തിതദ്വിജിജ്ഞാസസ്വതൽബ്രഹ്മ
(എന്നു തൈത്തിരീയോപനിഷത്തു)

അൎത്ഥം:—യാതൊന്നിൽനിന്നു ഈ ജീവലോകം ജനിക്കുന്നുവോ, യാതൊന്നിനാൽ ഇവരക്ഷപ്പെടുന്നുവോ, യാതൊന്നിനെ ലക്ഷ്യംവെച്ചു ജീവികൾ പുറപ്പെട്ടുചെന്നെത്തുന്നുവോ അതാകുന്നുബ്രഹ്മം; അതിനെഅറിവാൻഇച്ഛിക്കുക. ഈ ശ്രുതികൊണ്ടു സൎവ്വരും ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നു ഉ

ണ്ടായി എന്നാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു സർവ്വരും ബ്രഹ്മകുലംതന്നെ; സർവ്വരുംബ്രാഹ്മണർതന്നെ എന്നു സിദ്ധിച്ചു. അപ്പോൾ 'ഞാൻമാത്രംബ്രാഹ്മണൻ' എന്നുനടിപ്പാൻ ആൎക്കെങ്കിലും അവകാശമുണ്ടോ? ഇല്ല. പിതാവിന്റെയുംമാതാവിന്റെയും കുലം അവലംബിച്ചിട്ടല്ല ബ്രാഹ്മണൻ എന്നുപറയുന്നതു്. 'വ്യാസഃകൈവൎത്തകന്യകയാം' (എന്നു വജ്രസൂചികോപനിഷത്തു്) അൎത്ഥം:-വ്യാസർ മുക്കുവത്തിയിൽനിന്നു ജനിച്ചു. ഇദ്ദേഹം വേദങ്ങളെ പകുത്ത ബ്രഹ്മൎഷിയാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ശ്രുതികൊണ്ടും യുക്തികൊണ്ടുംഅനുഭവംകൊണ്ടും ബ്രഹ്മത്തിൽ നിഷ്ഠയുള്ളവൻ ബ്രാഹ്മണൻ എന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതായതു് ബൌദ്ധൻഎന്നോ ക്രിസ്ത്യൻഎന്നോ ചണ്ഡാലൻഎന്നോ മറ്റോപറയപ്പെടുന്ന ഏതുമനുഷ്യനായാലും ബ്രഹ്മത്തിൽ നിഷ്ഠയുണ്ടെങ്കിൽ അവൻ ബ്രാഹ്മണൻ എന്ന പേരിന്നു അൎഹനാകുന്നു എന്നൎത്ഥം. ബ്രഹ്മകുലജാതനാകയാൽ ബ്രാഹ്മണൻഎന്നഅൎത്ഥം സാമാന്യേന ശരിതന്നെ. ഇതു്അംഗീകരിക്കുന്നപക്ഷം സകല മനുഷ്യരേയും ബ്രാഹ്മണർ എന്നുതന്നെ പറയേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ചിലർ ബ്രാഹ്മണർ, ചിലർ ക്ഷത്രിയർ എന്നിങ്ങനെ ഭിന്നജാതികളായി പിരിക്കുന്നതു യുക്തിക്കുംശ്രുതിക്കും അനുഭവത്തിന്നും വിരോധമാകുന്നു തത്വം ആലോചിക്കുമ്പോൾ 'ഞാൻ' എന്നു വ്യവഹരിക്കുന്ന ആത്മാവു് ചിച്ഛക്തിയാകുന്നു; (ജ്ഞാനശക്തിയാകുന്നു.) ദേഹം പഞ്ചഭൂതവികാരമാകുന്നു. ജാതിനാമാദികൾ മനുഷ്യരാൽ കല്പിതങ്ങളാകു

ന്നു. ജനിക്കുമ്പോഠം ഒരു പേരും ആക്കും ഇല്ല, അമ്മയും അപ്പനും ബന്ധുജനങ്ങളും കൂടി നാമകരണനാളിൽ ഒരുപേർ വിളിക്കുന്നു. അതു്കപ്പൻ എന്നോ കോമൻ എന്നോ രാമൻ എന്നോ ഒരു പേർ പറഞ്ഞു് വിളിക്കുന്നു. ഈ പേരും ദേഹം പരിശോധിക്കുമ്പോഴും ആത്മാവിനെ പരിശോധിക്കുമ്പോഴും കാണുന്നില്ല. ഇതുപോലെതന്നെ ജാതിയും പൂർവ്വന്മാരാൽ കല്പിക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു. പരിശോധിച്ചുനോക്കുമ്പോഠം അതിനേയുംദേഹത്തിലും ആത്മാവിലും കാണുന്നില്ല. ഹിന്ദുമതഹൃദയം എന്തെന്നറിയാതെ തത്വശാസ്ത്രത്തിന്നു് വിരോധമായി സമദൃഷ്ടിയില്ലാത്തചിലക്രൂട്ടർ കല്പിച്ച പ്രമാണത്തെയും ജാതിഭേദത്തെയുംഅനുസരിച്ചുനിമിത്തം ഇഹലോകസുഖവും ശാശ്വതമോക്ഷസാമ്രാജ്യസുഖവും യഥേഷ്ടം പ്രാപിക്കുന്നതിന്നു കഴിവില്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല അനേക വിധത്തിലുള്ള ആപത്തിന്നും ഹിന്ദുക്കഠം പാത്രമായിരിക്കുന്നു.

ശിഷ്യൻ:— സ്വാമിൻ! അതു് വാസ്തവംതന്നെ കാരണംകൂടാതെ കലഹിക്കുന്നതു് ജാത്യാവിരുദ്ധങ്ങളായ നായ, പൂച്ച, പാമ്പു്, കീരി മുതലായ വിശേഷബുദ്ധിയില്ലാത്ത ജന്തുക്കളാണു്. ആ വിധം വൃഥാകലഹിച്ചു് കെട്ടുപോകുന്ന മൃഗധർമ്മം ഹിന്ദുമതത്തിലല്ലാതെഏതൊരുമതത്തിൽ ഉണ്ടു്? ഒരുവൻ മറെറാരുവൻെറ ധനത്തെ അപഹരിച്ചു, സ്ത്രീയെ അപഹരിച്ചു, വസ്തുവിൽ കയ്യേറി എന്നുംമററും ഓരോ കാൎയ്യവശാൽ ദ്വേഷിക്കുന്നതു് ലോകസമ്പ്രദായമാകുന്നു. "ഒരുവൻ ഈശ്വരനെ ഭജിച്ചു മന്ത്രം ജപിച്ചു, വേദ

ശാസ്ത്രങ്ങളും നോക്കി, പ്രാതസ്സ്നാനം ചെയ്തു, എന്നെകണ്ടിട്ടു് ദൂരെ വിലങ്ങിയില്ല. എന്നെ അയിത്തമാക്കി" എന്നു പറഞ്ഞു് ദ്വേഷിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ അല്ലാതെ വേറെ മതക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഇല്ല; മറ്റൊരുത്തനു മനസ്സുകൊണ്ടോ വാക്കുകൊണ്ടോ കർമ്മംകൊണ്ടോ ഉപദ്രവം ഏല്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമല്ലേ ഒരു കുറ്റമായിരിപ്പാനും ദ്വേഷിപ്പാനും ദണ്ഡിപ്പാനും സംഗതിയുള്ളു. ഒരുവന്റെ ഈശ്വരഭജനംകൊണ്ടും പ്രാതഃസ്നാനംകൊണ്ടും തപസ്സുകൊണ്ടും മറ്റൊരുത്തനു് ഉപദ്രവംനേരിടുവാൻ ഇടയില്ലല്ലോ. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ശൂദ്രകൻ തപസ്സുചെയ്യുമ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ അന്യായം കൊടുപ്പാനും ശ്രീരാമൻ ശൂദ്രകനെ വധിപ്പാനും ന്യായമില്ലല്ലോ. രാമൻ പരമയോഗ്യനാണെന്നു് പറയുന്നു, അതിനീചന്മാർകൂടി ചെയ്യാത്തതായ ഇങ്ങിനെയുള്ള നിന്ദ്യകർമ്മം എന്തിനാണു ചെയ്തതു്?

ഗുരു:— രാമൻ മഹായോഗ്യൻതന്നെ. അങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന യോഗ്യൻകൂടി ബ്രാഹ്മണൎക്കുവേണ്ടി ഇങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു് നിയമം ഉണ്ടാക്കിയാൽ മറ്റുള്ളവരും അതിനെ പിന്തുടരുമല്ലോ. അപ്പോൾ തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടം എന്തും സാധിക്കാമെന്നു് വിചാരിച്ചു് കല്പിച്ചുകൂട്ടി ഉണ്ടാക്കിയ പ്രമാണമാകുന്നു അതു്. അതെല്ലാം വേദമെന്നു് വിശ്വസിച്ചിട്ടാകുന്നു നമ്മുടെഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർ ബ്രാഹ്മണരെന്നഭിമാനിക്കുന്ന കൂട്ടരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം ശൂദ്രാദിദ്വേഷംതുടങ്ങിയതു്. അതിനാൽതന്നെയാകുന്നു അവരുടെ പക്കൽനിന്നു് രാജ്യംപോയതും. അങ്ങിനെയല്ലേ ഒരുതറവാട്ടുകാരണവൻ ചില അനന്തിരവന്മാരെ സ്നേഹിച്ചു മറ്റുള്ളവരെദ്വേഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഹിന്ദുതറവാടുകൾ തമ്മിൽ തല്ലി എത്ര നശിച്ചുപോകുന്നു? ചിലകാരണവന്മാരെ കൊ

ലപ്പെട്ടത്തിയും ചിലരുടെകൈകാൎയ്യം ദുർബലപ്പെട്ടത്തിയും കാണുന്നു. നാഥനായിരിക്കുന്നവൻ പക്ഷഭേദം കാണിക്കരുതു്. എന്നാലുള്ള അനൎത്ഥം അനിർവ്വചനീയമാകുന്നു. രാജാവു രാജ്യമാകുന്ന മഹാ കുടുംബത്തിലെ കാരണവനാകുന്നു. പ്രജകളെല്ലാം അനന്തരവന്മാരാകുന്നു. അവരെ എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ സംരക്ഷണംചെയ്യാതെ ചിലൎക്കുമാത്രം അന്നവസ്ത്രഭൂഷണധനധാന്യാദികളെ കൊടുത്തു് ഇഷ്ടംപോലെ രക്ഷിക്കുന്നതു് പോരാതെ പരസ്ത്രീ കണ്ടുകൂടാത്ത അവരുടെ അസൂയയെക്കൂടി പൂരിപ്പാൻ വേണ്ടി മററുള്ളവരെ ദ്വേഷിക്കുന്ന രാജാക്കന്മാരുടെ പക്കൽ രാജ്യം നിലനില്ക്കയില്ല. സൂൎയ്യൻ എങ്ങിനെ പക്ഷഭേദംകൂടാതെ സൎവ്വൎക്കും വെളിച്ചം കൊടുക്കുന്നുവോ, കാററു് എങ്ങിനെ എല്ലാവൎക്കും ഒരുപോലെ ശ്വസിപ്പാൻ ഉപകാരപ്പെടുന്നുവോ, ജലം എങ്ങിനെ എല്ലാവൎക്കും ഒരേമാതിരി ദാഹം തീൎക്കുന്നുവോ, ഭൂമി എങ്ങിനെ ഹിന്ദുവിന്നും ക്രിസ്ത്യന്നും മുഹമ്മദന്നും സർവ്വജനങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ ഇരിപ്പാൻ ഇടംകൊടുത്തു് സസ്യാദികളെ നൽകുന്നുവോ, ഒരു സൽപിതാവു് എങ്ങിനെ സ്വപുത്രന്മാരെയെല്ലാം ഒരുപോലെ ശിക്ഷിച്ചു് രക്ഷിച്ചു് പോരുന്നുവോ അപ്രകാരം സ്വപ്രജകളെ സമദൃഷ്ടിയോടുകൂടി സംരക്ഷിക്കുന്ന രാജാവാകുന്നു രാജാവു്. അവരുടെ പക്കലേ രാജ്യം നിലനിൽക്കയുള്ളൂ.

കലികാലാപവാദഖണ്ഡനാദിപ്രകരണം.

ശിഷ്യൻ:— സ്വാമിൻ! കലികാലമായതുകൊണ്ടാണു് ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരുടെ പക്കൽനിന്നു് രാജ്യം പോയതും ശൂദ്രാദികൾക്കു് മന്ത്രം ജപിപ്പാനും ഇഷ്ടംപോലെ ഈശ്വരനെ ഭജിപ്പാനും ഉപനിഷത്തു് മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോക്കുവാനും സംഗതിവന്നതും എന്നാണു

നമ്മുടെ കൂട്ടർ പറയുന്നതു്. കലി നീചനാണത്രെ! അതു കൊണ്ടു് ഇപ്പോഴത്തെ നീചന്മാർക്കു് ഊർജ്ജിതമായ കാലവുമാണത്രെ!

ഗുരു:— ശിഷ്യ! അങ്ങിനെ പറയുന്നതും അതിമൂഢതതന്നെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ 'സതാം സത്യയുഗം സാക്ഷാൽ സർവ്വദൈവാസതാം കലിഃ' എന്നു് ദേവീഭാഗവതത്തിൽപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അർത്ഥം:—സത്തുക്കൾക്കു് എല്ലായ്പോഴും സാക്ഷാൽ സത്യയുഗം (കൃതയുഗം) തന്നെ. അസത്തുക്കൾക്കു് എല്ലാകാലവും കലികാലംതന്നെ. ഇതു് അനുഭവത്തിന്നും യുക്തിക്കും ഒത്ത ശാസ്ത്രമാകുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ അസത്തുക്കൾ കൃതയുഗത്തിലും (സത്യയുഗത്തിലും) സത്യധർമ്മാദികൾ വിട്ടു് നടന്നിരിക്കുന്നു എന്നു് പുരാണങ്ങളിൽ കാണുന്നു. സത്യയുഗമെന്നു് പ്രശംസിക്കപ്പെടുന്ന കാലത്തിന്റെ യോഗ്യതയൊന്നും അസത്തുക്കളിൽ ഫലിച്ചുകാണുന്നില്ല. സത്തുക്കൾ അന്നും സത്യധർമ്മാദികൾ വിടാതെ നടന്നിരിക്കുന്നു. കലിയുഗമാണെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്ന ഇക്കാലത്തും സത്തുക്കൾ സത്യധർമ്മാദികൾ വിടാതെ നടക്കുന്നുണ്ടു്. കലിയുഗമെന്നു നിന്ദിക്കപ്പെട്ട ഇക്കാലത്തിന്റെ കാലുഷ്യം സത്തുക്കളെ ബാധിച്ചു കാണുന്നില്ല. അസത്തുക്കൾ ഇന്നും അന്നത്തെപ്പോലെതന്നെ. അതുകൊണ്ടു് സത്തുക്കൾക്കു് അന്നും ഇന്നും എന്നും സത്യയുഗംതന്നെ; അസത്തുക്കൾക്കു് അന്നും ഇന്നും എന്നും കലിയുഗവുമ്; ഇങ്ങിനെയാകുന്നുമഹാന്മാർ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു്. അസത്തുക്കളും അന്യായങ്ങളും ഇക്കാല

റ്റു് വൎദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു, ആയതുകൊണ്ടു് ഇക്കാലംതന്നെ കലികാലമെന്നു് കണ്ണു്ചിമ്മി പറയുന്നതു് അനുഭവത്തിന്നു വിരോധമാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുരാജ്യഭരണം സമദൃഷ്ടിയോടുകൂടിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ വലിയ മത്സ്യം ചെറിയ മത്സ്യത്തെ പിടിച്ചുതിന്നുന്നപോലെ പണ്ടു പ്രബലന്മാർ ദുൎബ്ബലന്മാരെ പീഡിപ്പിച്ചിരുന്നു; അതിന്നു ഇപ്പോൾ നിൎവ്വാഹമില്ലാതെ വന്നിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് തങ്ങളുടെ സ്വത്തിന്നും ബുദ്ധിവിശേഷത്തിന്നും ഇഷ്ടത്തിന്നും അനുസരിച്ചു് ന്യായമായി നടന്നു സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടും സുഖത്തോടുംകൂടി ഇരിക്കാം. സ്വാതന്ത്ര്യസുഖത്തിൽമീതെ ഒരു സുഖവും ഇല്ല. പണ്ടത്തെക്കാലത്തു് അതു് ദ്വിജന്മാൎക്കല്ലാതെ മററുള്ളവൎക്കു് ലേശംപോലും ഇല്ലായിരുന്നു. ഇക്കാലത്തു് എല്ലാവൎക്കും ഈശ്വരനെ ഭജിക്കാം; എങ്ങും സുഭിക്ഷമായിരിക്കുന്നു. ഒരു ദിക്കിൽ ക്ഷാമം ഉണ്ടെന്നു കാണുമ്പോഴേയ്ക്കു് ക്ഷാമമില്ലാത്ത സ്ഥലം അനേകയോജന ദൂരത്തായിരുന്നാലും അവിടെനിന്നു് വായുവേഗത്തിൽ സഞ്ചരിയ്ക്കുന്ന തീവണ്ടി മുതലായ യന്ത്രവിശേഷങ്ങൾകൊണ്ടു് വേണ്ടുന്ന സാമാനങ്ങൾ വരുത്തി ക്ഷാമനിവാരണം ചെയ്യാം. കാശിയാത്രകൊണ്ടു മുക്തിയുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്ന നമ്മുടെ കൂട്ടൎക്കു പണ്ടു കാശിയിലെത്തണമെങ്കിൽ ആറു മാസം വേണം; വഴിയ്ക്കുള്ള അപകടംനിമിത്തം കാശിയ്ക്കു പോയി മടങ്ങിവരുന്നവരും ദുൎല്ലഭം; മിക്കതും സിദ്ധികൂടി (ചത്തു) എന്നേ കേട്ടിട്ടുള്ളു. ഇപ്പോൾ തീവണ്ടിയിലിരുന്നു അതിവേഗത്തിൽ കാശി മുതലായ ദൂരപ്രദേശങ്ങളിൽ

ചെന്നു സുഖമായി മടങ്ങിപ്പോരാം. ഇപ്രകാരംതന്നെ സമുദ്രയാത്രചെയ്തു ദ്വീപാന്തരങ്ങളിൽ പോകാനും വരുവാനും തീക്കപ്പൽ മുതലായ യന്ത്രവിശേഷങ്ങളും ഉണ്ടു്. നമ്മുടെ ദേഹത്തിൽ ഒരിടത്തിൽ ഒരാൾ തൊട്ടാൽ മിന്നൽപോലെ മിന്നുന്ന കണ്ഠചിന്നീശക്തിയുടെ നാഡിവഴിയായി എത്ര വേഗത്തിൽ അറിയാമൊ അപ്രകാരം കമ്പിവഴിയായി അനേക ദൂരത്തിലുള്ള അനേക ദിക്കിലെ വൎത്തമാനം അതിശീഘ്രത്തിൽ അറിയാം. നമുക്കു് പണ്ടു് ഭാരതം എന്ന ഒരു പുസ്തകം എഴുതിക്കിട്ടണമെങ്കിൽ നാലഞ്ചു് കൊല്ലം വേണം. ഇപ്പോൾ അനേകായിരം പുസ്തകങ്ങൾ ലഘുവായി അച്ചടിയന്ത്രംകൊണ്ടു് തയ്യാറാക്കാം.

പണ്ടു് അനേകം ചെലവു് ചെയ്തിട്ടും അതിപ്രയത്നം ചെയ്തിട്ടും ദീൎഘകാലംകൊണ്ടു സാധിക്കാമായിരുന്ന അനവധികാൎയ്യങ്ങൾ ഇപ്പോൾ അല്പവ്യയംകൊണ്ടും അല്പസമയംകൊണ്ടും അല്പയത്നംകൊണ്ടും സാധിക്കാവുന്ന അനേക ഉപായങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അതെല്ലാം യഥാശക്തി വൎണ്ണിക്കുക എന്നുവെച്ചാൽ ഞാൻ യോഗനിഷ്ഠനായതുകൊണ്ടും അവസരവും ചുരുക്കം. പണ്ടു് മേൽപറഞ്ഞ ഗുണങ്ങളില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, സമദൃഷ്ടിയില്ലാത്ത രാജാക്കന്മാരിൽനിന്നുള്ള പീഡയ്ക്കു പുറമെ, മനുഷ്യന്മാരെ തിന്നുന്ന രാക്ഷസന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു രാമായണാദി പ്രബന്ധങ്ങൾകൊണ്ടു് കാണുന്നു. ഇതിൽ മീതെ എന്തുണ്ടു് അന്യായവും അതിസങ്കടവും? ഹേ ബുദ്ധിമാന്മാരെ! പണ്ടത്തെ കാലമോ ഇക്കാലമോ കലികാലമെന്നു് നിങ്ങൾതന്നെ തീ

ച്ചപ്പെടുത്തുവിൻ! പണ്ടു്, ഭർത്താക്കന്മാർ മരിച്ചാൽ ഭാര്യമാരെക്കൂടി ആ ശവത്തിൽ ജീവനോടെ കൂട്ടിക്കെട്ടി ദഹിപ്പിക്കുന്ന പ്രവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നു. അതിനെ ഉടന്തടി ഏറൽ (സതി) എന്നു് പറയും. ഇങ്ങിനെ എത്ര സ്ത്രീകളെ കൊന്നിരിക്കുന്നു? ഹരിശ്ചന്ദ്രമഹാരാജാവു പരമയോഗ്യൻ എന്നാകുന്നു പ്രസിദ്ധം. അദ്ദേഹം കൂടി തന്റെ രോഗശാന്തിക്കു് വരുണനു നരബലികൊടുപ്പാൻവേണ്ടി ശുനശ്ശേഫൻ എന്ന ഒരു കുട്ടിയെ വിലകൊടുത്തുവാങ്ങി കൊല്ലുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ആ കുട്ടി മരണഭയം നിമിത്തം വാവിട്ടു കരഞ്ഞ കരച്ചിൽകേട്ടു് സഭാവാസികളെല്ലാവരും വ്യസനിച്ചു; വിശേഷിച്ചു് വിശ്വാമിത്രമഹർഷി ഹരിശ്ചന്ദ്രന്റെ അരികിൽചെന്നു് "ഹേ രാജാവേ! ഈ അന്യായകർമ്മം ചെയ്യരുതു്. വരുണപ്രസാദത്തിന്നു് ഞാൻ വേറെ വഴിയുണ്ടാക്കിത്തരാം" എന്നു് പല പ്രാവശ്യം അപേക്ഷിച്ചിട്ടും ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ സമ്മതിച്ചില്ല. പണ്ടു് മഴയില്ലാതെ മേൽപറഞ്ഞ വിശ്വാമിത്രമഹർഷി ക്ഷുത്തു് സഹിക്കായ്കയാൽ ഒരു നായാടി (ശ്വപചൻ) വെച്ചിരിക്കുന്ന നായിന്റെ മാംസത്തെ കട്ടുതിന്നുവാനായി രാത്രി നായാടിയുടെ കുടിലിൽ കടക്കുകയുണ്ടായി. ഇപ്പോൾ ഇങ്ങിനെയുള്ള ക്ഷാമം ഉണ്ടോ? ജീവനോടുകൂടി സ്ത്രീകളെ ഭർത്തൃ ശവത്തിൽകൂട്ടി ചുടുന്നുണ്ടോ? തന്റെ രോഗശാന്തിക്കുവേണ്ടി ഇംഗ്ലീഷുരാജാവു് പ്രജയെ കൊല്ലുന്നുണ്ടോ? ശൂദ്രന്റെ തപസ്സുകൊണ്ടാകുന്നു ബ്രാഹ്മണരുടെ കുട്ടികൾ ചിലപ്പോൾ ചത്തുപോകുന്നതു് എന്നുകേട്ടു് ഈശ്വര

ഭജനം ചെയ്യുന്ന ശൂദ്രന്റെ കണ്ണുതെത ഛേദിക്കുന്നുണ്ടോ; മാമുനിമാരേയുംകൂടി പിടിച്ചു് തിന്നുന്ന രാക്ഷസന്മാർ ഇപ്പോഴുമുണ്ടോ? ഇല്ല. ഹേ ബുദ്ധിമാന്മാരെ! ഏതു്കാലമാകുന്നു കലികാലം എന്നു് നിങ്ങൾതന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തുവിൻ! എന്നാൽ സമദൃഷ്ടിയോടുകൂടി പണ്ടു് രാജാക്കൻമാർ ഭരിച്ചു എന്നു് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണാം. അതു് കവികൾ രാജാക്കന്മാരുടെ സേവയും വേണ്ടിസ്തുതിച്ചതാണെന്നു മാത്രമേ തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയൂ. കവികളെല്ലാം ദ്വിജന്മാരാകുന്നു. അവരുടെ സർവ്വാഭീഷ്ടത്തേയും കൊടുക്കുമ്പോൾ അവർക്ക സ്തുതിക്കുന്നതിന്നു വിരോധം ഉണ്ടോ? നരബലി, സ്ത്രീവധം,ശൂദ്രദ്വേഷം മുതലായ അന്യായകർമ്മങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളെ തീയിലിട്ടു് ചുടാതെ അവയെ അനുസരിച്ചു വന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ സമദൃഷ്ടിയോടുകൂടി രാജ്യപരിപാലനം പണ്ടു് ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു ബുദ്ധിമാന്മാർക്ക തീർച്ചപ്പെടുത്താം. പോരെങ്കിൽ ഇപ്പോഴും ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർ ഉൽകൃഷ്ടജാതികളെന്നു് വിചാരിക്കപ്പെടുന്നവർക്ക മാത്രം ഊട്ടുപുരകൾകെട്ടി ഊട്ടു് കഴിക്കുന്നതുകൊണ്ടും സ്വർണ്ണാദിദാനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടും ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരുടെ പാരമ്പര്യം ഇങ്ങിനെ ഭേദദൃഷ്ടിയോടുകൂടിയാകുന്നു, സമദൃഷ്ടിയോടുകൂടിയല്ലഎന്നു ബുദ്ധിമാന്മാർക്ക തീർച്ചപ്പെടുത്താം.

ശിഷ്യൻ:— സ്വാമിൻ! ഇവിടുന്നു് പറഞ്ഞ സംഗതികളെ തെളിയിപ്പാൻ പ്രമാണങ്ങൾകൂടി കേട്ടാൽകൊള്ളാം.

ഗുരു:—കേൾക്ക. എല്ലാവർക്കുംദൈവത്തെ ഭജിക്കാമെന്നും മററുംപറഞ്ഞതിന്നു എല്ലാം പ്രമാണങ്ങൾഉണ്ടു്.

ഭജൻഭക്ത്യാവിഹീനോയഃസചണ്ഡാലോഭിധീയതെ
ചണ്ഡാലോപിഭജൻഭക്ത്യാ ബ്രാഹ്മണേഭ്യോധികോമമ.
(എന്നു് ഗണേശഗീത)

അൎത്ഥം:—ഭക്തികൂടാതെകണ്ടു് യാവനൊരുത്തൻ എന്നെ ഭജിക്കുന്നുവൊ ചണ്ഡാലൻ എന്നു് പറയപ്പെടുന്നതു് അവനാകുന്നു. ഭക്തിയോടുകൂടി ഭജിക്കുന്നവൻ ചണ്ഡാലൻ എന്നു് വിളിക്കപ്പെടുന്നവനായാലും ബ്രാഹ്മണനെന്നു് വിളിക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യനേക്കാൾ മീതെയാകുന്നു.

ബഹുനാത്രകിമുക്തേന യസ്യഭക്തിശ്ശിവാൎച്ചനേ
സഏവാത്രാധികാരീസ്യാൽ നാന്യചിത്തഃകദാചനഃ
(എന്നു് ശിവഗീത)

അൎത്ഥം:—അധികം പറഞ്ഞിട്ടു് എന്താകുന്നു? ഏതൊരു മനുഷ്യന്നു് ഈശ്വരനെ ആരാധിപ്പാൻ ഭക്തിയുണ്ടൊ അവൻതന്നെ അതിന്നു് അധികാരി. ഇതരചിന്തയോടുകൂടിയവൻ ഒരിക്കലും അധികാരിയല്ല.

യേഭജന്തിതുമാംഭക്ത്യാ മയിതേ ഷുചാപ്യഹം.
(എന്നു് ഭഗവൽഗീത)

അൎത്ഥം:—ഏവർ എന്നെ ഭക്തിയോടുകൂടി ഭജിക്കുന്നുവൊ എന്നിൽ അവരും അവരിൽ ഞാനും ഉണ്ടു്. മേല്പറഞ്ഞ പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ടു് ചണ്ഡാലൻ, ശൂദ്രൻ, ബ്രാഹ്മണൻ, ക്രിസ്ത്യൻ, ബൌദ്ധൻ എന്നിങ്ങനെ പല വിധ

ത്തിലും അഭിമാനിക്കുന്ന സർവ്വർക്കും ഈശ്വരനെ ഭജി ക്കാം. അവരിലെല്ലാം ഈശ്വരാനുഗ്രഹം ഉണ്ടാകും എന്നും സിദ്ധമായി.

ക്ഷുധാനിവൃത്തിർഭക്ഷ്യണ നപുത്രസ്യ പ്രദർശനാൽ
പിപാസാജലപാനേനയാതിനൈവാത്മജക്ഷണാൽ
(എന്ന് ദേവീഭാഗവതം)

ക്ഷുധാദികൃതദുഃഖന്തു വിനാസ്വേനനകേനചിൽ
(എന്ന് ആത്മബോധം)

അർത്ഥം:—പുത്രനെ കണ്ടതുകൊണ്ട് ക്ഷുത്തും ദാഹ വും ശമിക്കുന്നില്ല. ഉണ്ടാലേ വിശപ്പുതീരൂ. വെള്ളം കുടി ച്ചാലേ ദാഹം ശമിക്കൂ. ക്ഷുത്ത് (വിശപ്പ്) മുതലായതു കൊണ്ടുള്ള ദുഃഖം തന്നാലല്ലാതെ മററൊരുവനാലും തീക്ക പ്പെട്ടുവാൻ കഴികയില്ല. (താൻ ഉണ്ടാലല്ലാതെ തനിക്കു പകരം മററൊരുത്തൻ ഉണ്ടാൽ തന്റെ വിശപ്പ് മാറി ല്ലെന്ന് സാരം) മേൽപറഞ്ഞ പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ട് ഒരു വന്റെ മുക്തിക്കു (ദുഃഖനിവൃത്തിക്ക്) അവൻതന്നെ ഈ ശ്വരനെ ഭജിക്കുന്നതല്ലാതെ പുത്രന്റെ സൽക്കർമ്മങ്ങൾ കൊണ്ടോ ഉൽകൃഷ്ടജാതികളെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന വരെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിക്കപ്പെടുന്ന ഈശ്വരസേവാദികൾ കൊണ്ടോ മതിയാകയില്ലെന്നു സിദ്ധമായി.

നാഹംമനുഷ്യോനചദേവയക്ഷൌ
നബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്രാഃ

നബ്രഹ്മചാരീനഗൃഹീവനസ്ഥോ
ഭിക്ഷുൎന്നചാഹംനിജബോധരൂപഃ
(എന്നു് ശങ്കരാചാൎയ്യരാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ഹസ്താമലകം)

അൎത്ഥം — ഞാൻ മനുഷ്യനും അല്ല, ഞാൻ ദേവനും അല്ല, ഞാൻ യക്ഷനും അല്ല, ഞാൻ ബ്രാഹ്മണനും അല്ല, ഞാൻ ക്ഷത്രിയനും അല്ല, ഞാൻ വൈശ്യനും അല്ല, ഞാൻ ശൂദ്രനും അല്ല, ഞാൻ ബ്രഹ്മചാരിയും അല്ല, ഞാൻ ഗൃഹസ്ഥനും അല്ല, ഞാൻ വാനപ്രസ്ഥനും അല്ല, ഞാൻ സന്യാസിയും അല്ല, ഞാൻ സത്തായിരിക്കുന്ന അറിവാകുന്നു. (ജ്ഞാനശക്തിയാകുന്നു.) ഈ പ്രമാണംകൊണ്ടു് ഞാൻ എന്ന ചൈതന്യത്തിനു് ജാതിയും പേരും ആശ്രമങ്ങളും ഇല്ലെന്നു സിദ്ധമായി. അപ്പോൾ കൃഷിചെയ്യുന്നവനെ കൃഷിക്കാരൻ എന്നും കച്ചവടം ചെയ്യുന്നവനെ കച്ചവടക്കാരൻ എന്നും മററും അതാതു വ്യാപാരം നിമിത്തം പലവിധം വിളിക്കുന്നതുപോലെ ബ്രാഹ്മണാദി സംജ്ഞകളും മനുഷ്യകല്പിതങ്ങളാകുന്നു എന്നും ആ പേരുകളിൽ അഭിമാനിച്ചു് കലഹിക്കുന്നതു് അറിവില്ലായ്മയാണെന്നും തീൎച്ചയായി. അതുകൊണ്ടാണ് മുക്തി കിട്ടണമെങ്കിൽ ഞാൻ ബ്രാഹ്മണൻ, ഞാൻ ക്ഷത്രിയൻ എന്നും മററുമുള്ള ജാത്യാദ്യഭിമാനങ്ങളെ ത്യജിക്കേണമെന്നു് ജ്ഞാനശാസ്ത്രത്തിൽ പറഞ്ഞതു്. കേൾക്കുക:

'മുമുക്ഷുഃപുരുഷജാതിവൎണ്ണാശ്രമവയോവസ്ഥാദ്യഭിമാനംത്യജേൽ' (എന്നു് വാസുദേവമനനം)

അൎത്ഥം:—മോക്ഷം ഇച്ഛിക്കുന്ന പുരുഷൻ ജാതി, വംശം, ആശ്രമം, വയസ്സ്, അവസ്ഥ മുതലായവയിലുള്ള അഭിമാനത്തെ ത്യജിക്കണം. മേൽപറഞ്ഞ പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ജാതിയില്ലെന്ന് സിദ്ധമായി.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ഹരിശ്ചന്ദ്രമഹാരാജൻ സ്വരോഗശാന്തിക്ക് നരബലി കഴിപ്പാൻ കാംക്ഷിച്ചു എന്നതിന് പ്രമാണം എന്താകുന്നു?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! കേൾക്ക,

"രാജൻമുഞ്ചശുനഃശ്ശേഫം രുദന്താംഭൃശദുഃഖിതം
കൃച്ഛ്രസ്തേഭവിതാപൂൎണ്ണോരോഗനാശശ്ചസൎവ്വഥാ 1

ദയാസമംനാസ്തിപുണ്യംപാപം ഹിംസാസമംനഹി
ആത്മദേഹസ്യരക്ഷാൎത്ഥം പരദേഹനികൃന്തനം 2

നകൎത്തവ്യംമഹാരാജ! സൎവ്വതഃശുഭമിച്ഛതാ
ആത്മവൽസൎവ്വഭൂതേഷു ചിന്തനീയം നൃപോത്തമ! 3

ജീവിതവ്യം പ്രിയംനൄണാം സൎവ്വേഷാംസൎവ്വദാകില
ത്വമിച്ഛസിസുഖംകൎത്തും ദേഹഹത്വാത്വമുംദ്വിജാ 4

കഥംനേച്ഛേരദസൌദേഹം രക്ഷിതുംസ്വസുഖാസ്പദം.
ജനഃകാസിസുദുഷ്ടാത്മാദയനാസൌതെസമൎപ്പിതഃ 5

സ്വാത്മജോധനാല്ലോഭേന പാപാചാരഃസദുൎമ്മതിഃ
ദേശമദ്ധ്യേചയഃകശ്ചിൽ പാപകൎമ്മസമാചരേൽ 6

ഷഷ്ഠാംശം തസ്യപാപസ്യ രാജാഭുംക്തേനസംശയഃ
നിഃഷധനീയോരാജ്ഞാസൌപാപംകൎത്തും സമുദ്യതഃ
നനിഷിദ്ധസ്ത്വയാകസ്മാൽ പുത്രം വിക്രേതുമുദ്യതഃ 7

൨൧

മോചനാന്മുനിപുത്രസ്യ കരണാദചനസ്യമേ
തവാദ്രോഹസുഖംരാജൻ ഭവിഷ്യത്യവിചാരണാൽ" 8

ഈ ശ്ലോകങ്ങൾ ദേവീഭാഗവതത്തിൽ ഉള്ളവയാകുന്നു. ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ തന്റെ രോഗശാന്തിയ്ക്കുവേണ്ടി ശുനശ്ശേഫൻ എന്ന കുട്ടിയെ വിലയ്ക്കു് വാങ്ങി യാഗത്തിൽ കൊല്ലുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ കുട്ടിയുടെ കരച്ചിൽകേട്ടു് സഹിച്ചുകൂടാതെ വിശ്വാമിത്രമഹർഷി ഹരിശ്ചന്ദ്രനോടു് പറഞ്ഞവയിൽ ചിലതാകുന്നു.

അർത്ഥം:— 1 ഹേ രാജാവേ! ഏററവും കരഞ്ഞു് ദുഃഖിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശുനശ്ശേഫനെ വിടുക. (കൊല്ലേണ്ട) അങ്ങയുടെ യാഗം പൂർണ്ണമായി ഭവിക്കും, രോഗവും നശിക്കും. 2. 3. ദയയ്ക്കു് സമമായിട്ടു് ഒരു പുണ്യവും ഇല്ല, ഹിംസയ്ക്കു് തുല്യമായിട്ടു് ഒരു പാപവും ഇല്ല. ഹേ രാജാവേ! ശ്രുതത്തെ ഇച്ഛരിക്കുന്നവൻ തന്റെ ദേഹരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി അന്യപ്രാണിയെ ഒരുപ്രകാരത്തിലും ഹിംസിക്കരുതു്. സർവ്വപ്രാണികളേയും തന്നെപ്പോലെ വിചാരിക്കേണം. 4. എല്ലാവർക്കും എല്ലായ്പ്പോഴും ജീവിച്ചിരിക്കുക എന്നതാകുന്നു പ്രിയം. സംശയമില്ല. ഈ ദ്വിജശിശുവിനെ കൊന്നിട്ടും ദേഹത്തിന്നു് സുഖത്തെച്ചെയ്യാൻ അങ്ങുന്നു് ആശപ്പെടുന്നു. 5. 6. ഈ കുട്ടി സ്വസുഖാസ്പദമായിരിക്കുന്ന ദേഹത്തെ രക്ഷിപ്പാൻ എങ്ങിനെ ആഗ്രഹിക്കാതെ ഇരിക്കും? പണത്തിലുള്ള ആശകൊണ്ടു സ്വപുത്രനെ അങ്ങേയ്ക്കു് നൽകിയല്ലൊ (വിററുവല്ലോ)

ഈ കുട്ടിയുടെ പിതാവ് ദുഷ്ടനും പാപിഷ്ഠനും ദുർമ്മതിയും ആകുന്നു. 7. രാജ്യത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരുവൻ പാപം ചെയ്യുവെങ്കിൽ ആ പാപത്തിന്റെ ആറിലൊരു ഭാഗം രാജാവ് അനുഭവിക്കുന്നു, സംശയമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പാപം ചെയ്യാൻ തുനിഞ്ഞവനെ രാജാവ് വിരോധിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അങ്ങുന്ന് പുത്രനെ വില്പാൻ പുറപ്പെട്ടവനെ എന്തുകൊണ്ട് നിരോധിച്ചില്ല? ഹേ രാജാവേ! എന്റെ വാക്കിനെ കേട്ട് മുനിപുത്രനെ വിട്ടയച്ചാൽ അങ്ങേയ്ക്കു് ദേഹസൌഖ്യം സിദ്ധിക്കും. ഇങ്ങിനെ പലതും വിശ്വാമിത്രർ പറഞ്ഞു. അതെല്ലാം ഗ്രന്ഥവിസ്താരഭയംകൊണ്ട് ഇവിടെ ചേർക്കുന്നില്ല. ആ പറഞ്ഞതിനെ ഒന്നും ഹരിശ്ചന്ദ്രമഹാരാജൻ ഗണിച്ചില്ല.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ, വിശ്വാമിത്രമഹർഷി ഹരിശ്ചന്ദ്രനെ വളരെ കഷ്ടത്തിൽ പെടുത്തിയെന്നു ഹരിശ്ചന്ദ്രപുരാണത്തിൽ വായിച്ചപ്പോൾ എനിക്കു് വിശ്വാമിത്രനോടു നേരെ വളരെ വെറുപ്പ് തോന്നിയിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഹരിശ്ചന്ദ്രനെ അത്ര കഷ്ടത്തിൽ പെടുത്തിയതും ഉപകാരം എന്നു് തോന്നുന്നു. ക്ഷാമംകൊണ്ടു വിശപ്പ് സഹിച്ചുകൂടാതെ വിശ്വാമിത്രമഹർഷികൂടി കക്കാൻ ശ്രമിച്ചു എന്നതിന്നു് പ്രമാണം കേട്ടാൽ കൊള്ളാം.

ഗുരു — 1. അഥമഹ്യതിവാമോര പീഡിതഃക്ഷുധയാവനേ പ്രവിഷ്ടശ്ചണ്ഡാലവനകുത്രചിൽശ്വപചാലയെ

2 ശപചംനിദ്രിതംദൃഷ്ട്വാക്ഷുധയാപീഡിതോഭൃശം
മഹാനസംപരിജ്ഞായ ഭക്ഷ്യാൎത്ഥ സമുപസ്ഥിതഃ
3 യദാഭാണ്ഡാസമുൽഘാട്യപാകംശ്വതന്ദ്രജാമിഷം
ഗ്രഹീണാമിഭക്ഷണാൎത്ഥായതദാദൃഷ്ടസ്സതേനവൈ.
4 ദുർഭിക്ഷജുകഥംകാല സ്ത്വയാനീതസ്സുലോചനെ"

ഈ ശ്ലോകങ്ങൾ ദേവീഭാഗവതത്തിലുള്ളവയാകുന്നു. വിശ്വാമിത്രമഹർഷി തന്റെ ഭാൎയ്യയോട് പറഞ്ഞവയിൽ ചിലതാകുന്നു.

അൎത്ഥം:—1. ഹേ സുന്ദരീ! ഞാൻ വിശപ്പുകൊണ്ടു് കഷ്ടപ്പെട്ടു വനത്തിൽ ഒരിടത്തു് ഒരു നായാടിയുടെ കുടിലിൽ മോഷ്ടിപ്പാൻ ചെന്നു. 2. ശ്വപചൻ (നായാടി) ഉറക്കത്തിൽപ്പെട്ടു എന്നു കണ്ടു് ഏററവും ക്ഷുൽപീഡിതനായ ഞാൻ അടുക്കളമുറി മനസ്സിലാക്കി ഭക്ഷണസാധത്തിന്നുവേണ്ടി കടന്നുചെന്നു. 3. പാത്രം തുറന്നു് പാകം ചെയ്തു്വെച്ചിരിക്കുന്ന പട്ടിയുടെ ഇറച്ചി ഭക്ഷിപ്പാനായി കൊണ്ടു് എടുത്തപ്പോൾ അവൻ (നായാടി) എന്നെ കണ്ടു. 3. ഹേ സുന്ദരീ! ഈ ക്ഷാമകാലത്തിൽ നീ എങ്ങിനെ കാലത്തെ കഴിച്ചുകൂട്ടി?

ഹേ ശിഷ്യ! ഇതു മാത്രമല്ല., ക്ഷാമംകൊണ്ടു് മനുഷ്യർ മനുഷ്യരെത്തന്നെ പിടിച്ചുതിന്നകഥയുണ്ടു്. അതെല്ലാം എടുത്തു് ഉദാഹരിച്ചുഗ്രന്ഥംവൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നില്ല.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ക്ഷാമവും നരഹത്യാദി ദുഷ്ട

ത്വും അന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് അതും കലിയുഗംതന്നെ. കൃത ത്രേതദ്വാപരകലിയുഗങ്ങൾ ചക്രം ചുററുന്നമാതിരി ചുററി ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഗുരു:—അന്നു് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ രാജ്യഭരണകാല വും ഇഷ്ടംപോലെ ശൂദ്രാദികൾ മന്ത്രജപം, യോഗം, ജ്ഞാനം ഇവയെല്ലാം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന കാലവും ആയി രുന്നു എന്നുകൂടി പ്രമാണങ്ങളിൽ കാണേണ്ടതായിരുന്നു. എ ന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, നമ്മുടെ കൂട്ടർ ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷുരാ ജ്യാധിപത്യത്തിന്നും ശൂദ്രാദികൾക്കുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നും കാരണം കലികാലമായതുകൊണ്ടാകുന്നു എന്നല്ലെ പറയുന്ന തു്? കലികാലത്തിൻെറ ലക്ഷണങ്ങളിൽ ഒന്നു് ഇതാകുന്നു എങ്കിൽ അന്നും ആ ലക്ഷണം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതല്ലയോ? പറയുന്നതിൽ യുക്തിയില്ല. പ്രമാണത്തിന്നും വിരോധമാ യിരിക്കുന്നു. ഹരിശ്ചന്ദ്രൻെറ വാഴ്ച, കൃതയുഗത്തിലായിരു ന്നു എന്നാകുന്നു പ്രമാണം..

പുരാകൃതയുഗേരാജാ ഹരശ്ചന്ദ്രാതിധാർമ്മികഃ
അയോദ്ധ്യാമാവസന്നീത്യാപാലയാമാസവൈപ്രജാഃ
(എന്നു് ഹരിശ്ചന്ദ്രോപാഖ്യാനം)

അൎത്ഥം:—പണ്ടു് കൃതയുഗത്തിൽ അയോദ്ധ്യയിൽ ധൎമ്മതല്പരനായ ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ വാണു. അദ്ദേഹം നീതി യോടുകൂടി പ്രജകളെ പാലിച്ചു. തൻെറ രോഗശമനത്തി ന്നുവേണ്ടി ശുനശ്ശേഫൻ എന്ന ബ്രാഹ്മണക്കുട്ടിയെ നര ബലി കൊടുപ്പാൻ ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ ഒരുങ്ങിയ; ശുനശ്ശേഫ

നെ കൊല്ലുവാൻ ആരും ഇല്ലെന്നുകണ്ടപ്പോഠം ആ ശ്രുനശ്ശേഫൻെറ അച്ഛൻ 'എനിക്ക് കുറെക്കൂടി ദ്രവ്യം തന്നാൽ ഞാൻതന്നെ ശ്രുനശ്ശേഫൻ എന്ന എൻെറ കുട്ടിയെ കൊന്നുതരാം' എന്നു് പറഞ്ഞു; ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ അതിന്നു സമ്മതിച്ചു; ഇതും ഏതു് നീതിയിൽ പെട്ടതാണെന്നു് ബുദ്ധിമാന്മാർ തീച്ചപ്പെടുത്തട്ടെ.

ശിഷ്യൻ — സ്വാമിൻ! രാജാവു് എന്തനീതി കാണിച്ചാലും രാജസേവകന്മാർവേണ്ടി നീതിമാനെന്നും മററും കവികഠം വൎണ്ണിക്കുകതന്നെ. കഷ്ടം! കഷ്ടം! കൃതയുഗത്തിലും ത്രേതായുഗത്തിലും ദ്വാപരയുഗത്തിലും നടന്നിട്ടുള്ള അന്യായം ഇക്കാലത്തില്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കെ, ഇതു് കലിയുഗമാകുന്നു, അതാകുന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാൎക്കു് രാജ്യഭരണത്തിന്നു സംഗതിവന്നതും ശൂദ്രാദികഠംക്കു് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു് ഇടവന്നതും എന്നു് ലജ്ജയില്ലാതെ പറയുന്നവരോടു് എന്തു് പറയട്ടെ.

അഹങ്കാരശങ്കാഖണ്ഡനപ്രകരണം.

ശിഷ്യൻ:— സ്വാമിൻ! ഇവിടുത്തെ പ്രവൃത്തിയെപ്പററിയും ചില ശങ്കയുണ്ടു്. അതിനെപ്പററി ചോദിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് പരിഭവിക്കരുതു്.

ഗുരു:— ഹേ ശിഷ്യ! എൻെറ പ്രവൃത്തിയുടെ തത്വം അറിയാതെ ശങ്കിച്ചു് ചോദിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ എനി

ക്കു യുക്തിയുക്തമായി ആ ശങ്കയെ നിരാകരിപ്പാനേ അവകാശമുള്ളു. എന്റെ പ്രവൃത്തിയിൽ തെററുകണ്ടു ചോദിച്ചതാണെങ്കിലോ എനിക്കു ആ തെററു നീക്കിക്കളവാനേ അവകാശമുള്ളു, പരിഭവിപ്പാൻ അവകാശമില്ല. മുഖത്തിലെ മാലിന്യം കണ്ണാടിയിൽ കണ്ടാൽ ആ മാലിന്യം നീക്കാനല്ലെ അവകാശം? കണ്ണാടിയോടു പരിഭവിച്ചു അതിനെ കുത്തിഉടപ്പാൻ കാരണമുണ്ടോ?

ശിഷ്യൻ:— 'സിദ്ധാന്തശ്രുതി'യിൽ അങ്ങുന്നു "സിദ്ധൻ ഞാൻ സിദ്ധൻ ഞാൻ സിദ്ധിച്ചതു സിദ്ധിമാർഗ്ഗമതിഗോപ്യം, മുക്തൻ ഞാൻ മുക്തൻ ഞാൻ മുക്തിക്കിതുതന്നെ മാർഗ്ഗമില്ലന്യം, ധന്യൻ ഞാൻ ധന്യൻ ഞാൻ വന്നിതു ഭക്തിഃ പുരൈവപരയിങ്കൽ" എന്നും 'ശിവയോഗരഹസ്യ'ത്തിൽ "കണ്ടേൻ കാണേണ്ട മാർഗ്ഗം" എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ അഹങ്കാരം പറയാമോ? അനുഭവമുള്ളവർ ഇങ്ങിനെ പറയുമൊ?

ഗുരു:— ഹേ ശിഷ്യ! അനുഭവമുള്ളവർക്കല്ലെ അങ്ങിനെ പറവാൻ അവകാശമുള്ളു? സ്ത്രീസുഖം അനുഭവിച്ച കാമുകനല്ലാതെ ഒരു ബാലൻ സുരതസുഖം വർണ്ണിച്ചു നീ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? ഞാൻ അമൃതം ആശിച്ചു, അതിന്റെ രസം ഇന്നവിധമാകുന്നു എന്നു ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? മുമ്പു അനുഭവിച്ചവർ നിസ്സന്ദേഹം പറഞ്ഞതുകൊണ്ടല്ലെ എനിക്കു യോഗാനന്ദത്തിന്നു സംഗതിവന്നതു"? അന്യന്മാർക്കു ഉപകാരപ്പെടുവാൻവേണ്ടി ഞാനും

അങ്ങിനെ പറയുന്നതു് സജ്ജനധർമ്മമല്ലേ? അനുഭവിച്ചതു് പറയുമ്പോൾ ദൃഢമായി പറഞ്ഞാലല്ലേ അന്യന്നു വിശ്വാസംവരൂ? ഔഷധസേവയാൽ ഒരുവന്നു് സിദ്ധിച്ച ഗുണത്തെ അവൻ ഘോഷിച്ചാലല്ലേ അതിന്റെ ഗുണമറിയാത്ത കൂട്ടരും അതിനെ വിശ്വസിച്ചു സേവിച്ചു് ആരോഗദൃഢഗാത്രതയെ പ്രാപിക്കൂ? അതുകൊണ്ടു്, "കണ്ടെൻ കാണേണ്ട മാർഗ്ഗം" എന്നുതന്നെയാണു് പരോപകാരിയും സ്വാനുഭവനിഷ്ഠനും ആയ യോഗി പറയേണ്ടതു്. പിന്നെ "സിദ്ധൻ ഞാൻ സിദ്ധൻ ഞാൻ" "ധന്യൻ ഞാൻ ധന്യൻ ഞാൻ" "മുക്തൻ ഞാൻ മുക്തൻ ഞാൻ" എന്നു് പറഞ്ഞതും പരമാത്മാവിനെ കാണിക്കുന്നതും പരന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതും ആകുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ 'ഞാൻ' എന്ന പദം ആത്മാവിനെ കുറിക്കുന്ന പദമാകുന്നു. ആത്മാവിനെ അറിഞ്ഞ സകല ജ്ഞാനികളും വേദങ്ങളും ആത്മാവിനെ ബ്രഹ്മമായിട്ടാണു് തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. അതിന്നു് പ്രമാണം. 'അയമാത്മാബ്രഹ്മ' എന്നു് ശ്രുതി.

അൎത്ഥം:—ഈ ആത്മാവു് ബ്രഹ്മമാകുന്നു. 'അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി' (ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു) എന്നു് യജുർവ്വേദം.

നിത്യശുദ്ധസ്വരൂപോസ്മി നിത്യബുദ്ധസ്വരൂപകഃ
നിത്യമുക്തസ്വരൂപോസ്മി. (എന്നു് യോഗദൎപ്പണം)

അൎത്ഥം:— ഞാൻ എന്നും ശുദ്ധസ്വരൂപനാകുന്നു, ഞാൻ എന്നും ജ്ഞാനസ്വരൂപനാകുന്നു, ഞാനെന്നും മുക്തനാകുന്നു.

ധന്യോഹംധന്യോഽഹം തൃപ്തേർമ്മേ കോപമാഭവേല്ലോകെ
ധന്യോഽഹംധന്യോഽഹം ധന്യോധന്യഃപുനർധന്യഃ

എന്നു് പഞ്ചദശപ്രകരണത്തിൽ വിദ്യാരണ്യസ്വാമികൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അർത്ഥം:—ഞാൻ ധന്യൻ, ഞാൻ ധന്യൻ. എന്റെ തൃപ്തിക്കു് ഉപമയായി ലോകത്തിൽ എന്താണു് ഉള്ളതു്? ഞാൻധന്യൻ, ഞാൻ ധന്യൻ, പിന്നെയും പിന്നെയും ഞാൻ ധന്യൻ. (ധന്യൻ എന്നു് ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞാൽ പോരാ എന്നു് താല്പര്യം)

ബ്രഹ്മാരുദ്രസ്തഥാവിഷ്ണുരഹങ്കാരയുതാസ്വാമീ
അന്യേഷാമഞ്ചെല കാവാർത്താ മുനീനാംവസുധാധിപ.
(എന്നു് ദേവീഭാഗവതം)

അത്ഥം:—ബ്രഹ്മാവും രുദ്രനും വിഷ്ണുവും അഹങ്കാരികളാകുന്നു. മററുള്ള മുനിമാരുടെ കഥ പറവാനുണ്ടോ? (എല്ലാവരും അഹങ്കാരികളെന്നു് അഭിപ്രായം) ഈസ്ഥിതിക്കു് ഞാൻ മാത്രമാണോ അഹങ്കാരി? വേദസാരത്തേയും മുമ്മൂർത്തികളേയും മററുള്ള മഹാന്മാരെയുംകൂടി ദൂഷിപ്പാനാണോ നീ ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചതു്?

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ഞാൻ ഇവിടുത്തോടു് വാദിച്ചു് ജയിപ്പാൻ ശക്തനല്ല. അഹങ്കാരം ബന്ധമാണെന്നും മോക്ഷമാണെന്നും തത്വശാസ്ത്രവും പറയുന്നുണ്ടു്.

ഗുരു:—ആ അഹങ്കാരം വേറെ. കേൾക്ക, "ഞാൻ" എന്ന വസ്തുവിനെ അറിയാതെ പൂണന്തൽ, പിൻകുടമ,

ഉച്ചിക്കുടുമ മുതലായ നാനാചിഹ്നങ്ങളും ധരിച്ച് ഞാൻ ബ്രാഹ്മണൻ, ഞാൻ ക്ഷത്രിയൻ, ഞാൻ വൈശ്യൻ ഞാൻ ശൂദ്രൻ, ഞാൻ ചെട്ടി, ഞാൻ തിയ്യൻ എന്നിങ്ങിനെ മല മൂത്രഭാണ്ഡമായ ഈ ദേഹത്തിൽ ഞാൻ എന്ന് അഭിമാനിച്ച് തനിക്കും അന്യന്നും ഉപദ്രവത്തിന്നും സങ്കടത്തിന്നും ഹേതുഭൂതമായിരിക്കുന്ന അഹങ്കാരമാണ് അത്. അതു നിന്ദ്യമാകുന്നു. രാമൻ, രാവണൻ, ബാലിസുഗ്രീവൻ എന്നിങ്ങനെ ഓരോ വേഷം കെട്ടി ആട്ടമ്പാറും അത് വാസ്തവമായി കരുതി ശണ്ഠപിണഞ്ഞു് കുത്തി കൊലപ്പെടുത്തി മരിക്കുന്നതു് എത്ര അന്ധതയാകുന്നു?

അസ്മാദൃക്കുകളുടെ അഹങ്കാരം അങ്ങിനെയുള്ളതല്ല; ലോക ക്ഷേമത്തിന്നുവേണ്ടി മാത്രമാണ്. സൽകൃതികളെക്കൊണ്ടും സദുപദേശങ്ങളെക്കൊണ്ടും ലോകഹിതം ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലൊ. "മുക്തൻ ഞാനു സിദ്ധൻ ഞാൻ, ധന്യൻ ഞാൻ" എന്നുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ നൃക്ഷ്മത്തെ കാണിക്കുന്നതിനു പുറമെ നമുക്കും ഇമ്മാതിരി യോഗ്യത സമ്പാദിക്കണമെന്ന് വിചാരിച്ച് ഉത്സാഹിച്ച് ജനങ്ങൾ പുറപ്പെടുവാൻ കാരണങ്ങളായും ഇരിക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ മേൽപറഞ്ഞ പ്രയോഗങ്ങൾ ദുരഹങ്കാരത്തെ കാണിപ്പാൻ കല്പിച്ചുകൂട്ടി പ്രയോഗിച്ചതും അല്ല. ആനന്ദലഹരിയിൽ പുറപ്പെട്ടതാകുന്നു. അവ സിദ്ധമതത്തിൻെറയും ശക്തിയുടേയും വർണ്ണനയിലാണ് കലാശിക്കുന്നതും. അങ്ങിനെ ഇരിക്കെ, അസത്യം പറഞ്ഞും അധിക്ഷേപിച്ചും അന്യനെ ദ്രോഹിപ്പാൻ വേണ്ടിയാകുന്ന നാവിൻെറ സൃഷ്ടിയെന്നു തെററിദ്ധരിച്ച്

ഭ്രമമായിനെ തെറിപറയുംപോലെയാകുന്നു, അഹങ്കാര ശബ്ദപ്രയോഗത്തിന്റെ അൎത്ഥത്തെ തെററിദ്ധരിച്ചു് സജ്ജനത്തെ ദൂഷ്യം പറയുന്നതു്.

ഭിക്ഷാടനഖണ്ഡനാദിപ്രകരണം

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! എന്തിനാകുന്നു ഇവിടേക്കു് ഉദ്യോഗം?

'മാതർലക്ഷ്മി ഭജസ്വകഞ്ചിദപരം മൽകാംക്ഷിണീമാസ്മഭൂഃ
ഭിക്ഷാവസ്തുഭിരേവസമ്പ്രതിവയംവൃത്തിംസമീഹാമഹെ'

(എന്നു് ഭർത്തൃഹരി)

അൎത്ഥം:—ഹേ സമ്പത്തേ! നീ അന്യനെ സേവിച്ചു കൊൾക. എന്നെ സേവിപ്പാൻ വിചാരിക്കേണ്ട. (എനിക്കു് പണം വേണ്ട എന്നു് സാരം) ഭിക്ഷയെടുത്തു് കിട്ടുന്ന സാധനങ്ങൾകൊണ്ടു് ഇപ്പോൾ ഉപജീവനം കഴിപ്പാൻ നാം ഇച്ഛിക്കുന്നു എന്നു് പറഞ്ഞു് സ്വത്തിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു് ഭിക്ഷയെടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ പല മഹാന്മാരും ചെയ്തുകാണുന്നുണ്ടു്. സ്വാമിക്കു് അങ്ങിനെ ചെയ്തുക്കൂടെ?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! മഹാന്മാരിൽ ചിലർ അങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതു് അധമപക്ഷമാണെന്നേ ഞാൻ വിചാരിക്കു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സ്വത്തിനെ അവർ ഉപേക്ഷിച്ച് അവസ്ഥക്കു് ഭിക്ഷയെടുത്തതു് നന്നായോ?

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ജ്ഞാനികൾക്കും ദേഹം ഭരിക്കേണ്ടയോ?

ഗുരു:—ദേഹം ഭരിപ്പാൻ കൈവശം സ്വത്തുണ്ടായിരുന്നുവല്ലൊ? അതിനെ ഉപേക്ഷിച്ച് അന്യൻ അരിഷ്ടിച്ച് അദ്ധ്വാനിച്ച് സമ്പാദിച്ചതിൽനിന്ന് ഒരു ഓഹരി വാങ്ങി അനുഭവിക്കുന്നത് അനാവശ്യമല്ലെ? ജ്ഞാനി സമ്പാദിച്ച് അവരുടെ പക്കൽ മുമ്പ് കൊടുത്തിട്ടുണ്ടോ? അഥവാ ജ്ഞാനി അന്യന്റെ സ്വത്തിന്ന് അവകാശിയാണെന്നുണ്ടോ?

കരസ്ഥം പായസം ത്യക്ത്വാ ഭിക്ഷാമടതി ദുർമ്മതിഃ

അർത്ഥം.—കരസ്ഥമായ പായസത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് ഭിക്ഷയെ എടുക്കുന്നവൻ ദുർമ്മതിയാകുന്നു. ഈ ദുർബ്ബുദ്ധിയുടെ അവസ്ഥയെ ജ്ഞാനി പിന്തുടരുന്നത് ശരിയാണോ? സ്വത്തും ഇല്ല, ദേഹഭരണത്തിന്നുമാത്രം വേണ്ടി വല്ല വ്യാപാരത്തിന്ന് ശക്തിയും ഇല്ല, അതിന്ന് ഒരു ഉപായവും അറികയില്ല എങ്കിൽ ഭിക്ഷാടനം കൊള്ളാം. സ്വത്തുണ്ടായിട്ട് അതിനെ ഉപേക്ഷിച്ച് ഭിക്ഷാടനംചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് പാപം ഉണ്ടെന്നാണ് എന്റെ പക്ഷം. എങ്ങിനെയെന്നാൽ; കള്ളസാക്ഷി പറഞ്ഞിട്ടും ചതിച്ചിട്ടും അപഹരിച്ചിട്ടും പല അന്യായം ചെയ്തിട്ടും ന്യായമായിട്ടും പലവിധത്തിലും മനുഷ്യർ സ്വത്തിനെ സമ്പാദിക്കുന്നു. ഭിക്ഷയെടുക്കുമ്പോൾ ആ അന്യായാർജ്ജിതവും ജ്ഞാനിക്ക് ഭുജിക്കുവാൻ ഇടവരും. അപ്പോൾ ആ പാപാം

ശവും ജ്ഞാനി അനുഭവിപ്പാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥനാവില്ലേ? അതിന്നു് പുറമെ ഭിക്ഷക്കാരെ കാണുമ്പോഴയ്ക്കു്, ‘ഉപദ്രവമായിത്തീരുവല്ലൊ, എങ്ങിനെയാണ് വല്ലതും കൊടുക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതു്’ എന്നു് കരുതി ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണു് പ്രായേണ ജനങ്ങൾ ഭിക്ഷകൊടുക്കുന്നതു്. അപ്പോൾ സ്വസ്ഥന്മാൎക്കു് ഉപദ്രവം നേരിടുവിച്ച കുററവും ജ്ഞാനിക്കുണ്ടു്. ‘അഹിംസാ പരമോധൎമ്മഃ’ എന്ന ഉത്തമധൎമ്മത്തിന്നു് ഇതു് ന്യൂനതയും ആകുന്നു. അതിന്നുപുറമെ ഭിക്ഷയെടുക്കുമ്പോൾ, ചിലപ്പോൾ വേണ്ട സമയത്തു് ഭക്ഷണം കിട്ടാതേയും ചിലപ്പോൾ കിട്ടുന്നതു് പഥ്യാഹാരമല്ലാതേയും വരുന്നതിനാൽ രോഗാദിപീഡയ്ക്കും ഇടവരുന്നു. അതിനാൽ ആത്മനിഷ്ഠയ്ക്കു് ഹാനിവരുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല ദുഃഖത്തിന്നും ജ്ഞാനി പാത്രമാകുന്നു. കയ്യിലുള്ള സ്വത്തിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു് ഭിക്ഷാടനംചെയ്തു് അന്യന്നും തനിക്കും ഉപദ്രവം ഉണ്ടാക്കി പാപത്തിന്നും ദുഃഖത്തിന്നും പാത്രമായിത്തീരുന്നതു് ജ്ഞാനിക്കു് യുക്തമൊ? ആലോചിച്ചു നോക്കുക.

ശിഷ്യൻ:— സ്വാമിൻ! ജ്ഞാനിയോ യോഗിയോ ആണെങ്കിൽ ക്ഷുൽപിപാസാദികളും രോഗാദികളും ഒന്നും ഉണ്ടാകയില്ല, അവയുണ്ടെങ്കിൽ അവൻ ജ്ഞാനിയും യോഗിയും അല്ല എന്നാണു് ചിലർ പറയുന്നതു്.

ഗുരു:— ഹേ ശിഷ്യ! അങ്ങിനെ പറയുന്നതു് മഹാമൂഢതയാകുന്നു. കേൾക്കുക

'വിവേകിനാമപി ശരീരപരിഗ്രഹാൽ ദുഃഖമസ്തിവേ ദിചേൽ രേഷാമപി ക്ഷുൽപിപാസാദിനാ ശീതോഷ്ണാദിനാ വ്യാധിനാ സപ്പവൃശ്ചികവ്യാഘ്രാദിനാചദുഃഖമസ്ത്യേവ' എന്നു വാസുദേവമനനം എന്ന വേദാന്തഗ്രന്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അൎത്ഥം:—ജ്ഞാനികാംക്കും ശരീരപരിഗ്രഹം നിമിത്തം ദുഃഖമുണ്ടോ എങ്കിൽ, വിശപ്പു്, ദാഹം, ശീതം, ഉഷ്ണം മുതലായവകൊണ്ടും വ്യാധികൊണ്ടും സപ്പം, തേളു്, വ്യാഘ്രം മുതലായവയാലും ദുഃഖം ഉണ്ടു്! സംശയമില്ല. ഇതു് യോഗികാംക്കും സമ്മതമാകുന്നു കോംക്കുക.

'യോഗിനൊ പകയോഗസ്യയുഞ്ജതഃ കായ ഉത്ഥിതൈഃ ഉപസഗ്ഗൈവ്വിഹന്യേത' എന്നു് ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഭാഗവതത്തിൽ ഉദ്ധവരോടു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അൎത്ഥം:— ആത്മയോഗം ശീലിച്ചുവരുന്നു, യോഗം പരിപൂണ്ണമായിട്ടും ഇല്ല, ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്ന യോഗിയെ വ്യാധികാം ബാധിക്കും. ഈ സംഗതികൊണ്ടാണു് ഗോതമ്പു് മുതലായവ സാരമുള്ള ഭക്ഷണങ്ങളേയും ക്ഷീരംമുതലായ വിശേഷപ്പെട്ട പേയങ്ങളേയും യോഗികാം കഴിക്കേണമെന്നു് യോഗശാസ്ത്രത്തിൽ കല്പിച്ചതു്. യോഗികാം രസാദി കല്പങ്ങാം സേവിച്ചു് കായസിദ്ധിയോടുകൂടി ഇരുന്നതും രോഗദുഃഖനിവൃത്തിയ്ക്കുവേണ്ടിത്തന്നെ. ഭിക്ഷയെടുക്കുമ്പോാം മേൽപ്രകാരമുള്ള പഥ്യാഹാരം സാധിക്കുകയില്ല. അതിനാൽ രോഗം പിടിപെടും. രോഗിയായാൽ അവനു്

ഇഹലോകസുഖംകൂടി അനുഭവിപ്പാൻ കഴിവില്ലാത്തതു് ന മുക്കു് അനുഭവമല്ലെ? പിന്നെ ശാശ്വതസുഖപ്രാപ്തിയ്ക്കു ള്ള യോഗജ്ഞാനവിഷയത്തിൽ എങ്ങിനെ വേലചെയ്യും?

'ശരീരാരോഗ്യതഃസർവ്വം ജായതേ സുഖസംയുതം'

അത്ഥം:—ശരീരാരോഗ്യത്തിൽനിന്നു് എല്ലാം സുഖ മായി ഭവിക്കുന്നു എന്നു് പ്രമാണവും ഘോഷിക്കുന്നു. ഇതു് സർവ്വമതസമ്മതവും ആകുന്നു. അപ്പോൾ ക്ഷുൽപിപാസാദി ദുഃഖനിവൃത്തിക്കും ശരീരാരോഗ്യത്തിന്നും നിർവ്വിഘ്നമായി നിഷ്ഠയിലിരിക്കുന്നതിന്നും തനിക്കും അന്യന്നും ഉപദ്രവം നേരിടാതെ ഇരിക്കുന്നതിന്നും ഉള്ള ഉത്തമമായ ഉപായം കൈയ്യിലുള്ള ദ്രവ്യംകൊണ്ടു് ശരീരത്തെ ഭരിച്ചു് യോഗ ജ്ഞാനനിഷ്ഠയിലിരിക്കുന്നതാകുന്നു എന്നു് അനുഭവംകൊ ണ്ടും യുക്തികൊണ്ടും പ്രമാണംകൊണ്ടും സിദ്ധിക്കുന്നു. കൈ യ്യിൽ ദ്രവ്യം ഇല്ലാത്തപക്ഷം പ്രവൃത്തിയെടുത്തു് ദേഹത്തെ യും തന്റെ നിഷ്ഠയെയും നിലക്കു് നിർത്തേണ്ടതാകുന്നു. അ തുകൊണ്ടു് ഞാൻ ഈ ഉദ്യോഗത്തിൽ ഇരിക്കുന്നു എന്നറി യുക. ഹേ ശിഷ്യ! വസിഷ്ഠഭഗവാൻ രഘുവംശത്തിൽ വാ ദ്ധ്യാരുടെ പ്രവൃത്തിയെ വഹിച്ചുംകൊണ്ടിരുന്നില്ലെ? ചിലർ ഭിക്ഷാടനം ചെയ്തിട്ടു്, ചിലർ ഒരേടിക്കിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് ആരെങ്കിലും കൊണ്ടുവന്നു് കൊടുക്കുന്നതിനെ വാങ്ങി ഭക്ഷി ച്ചിട്ടു്, ചിലർ ശിഷ്യന്മാരുടെ സംരക്ഷണയിൽ ഇരുന്നിട്ടു്, ചിലർ വല്ല തൊഴിലും ചെയ്തിട്ടു്, ചിലർ രാജാക്കന്മാരെ ആശ്രയിച്ചിട്ടു്, സ്വത്തുള്ളവരിൽ ചിലർ ആരേയും ആശ്ര

യിക്കാതെകണ്ടു്, ഇങ്ങിനെ പലതരത്തിലും അനുഭവനിഷ്ഠന്മാരായ മഹാന്മാർ കാലം കഴിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭിക്ഷാടനം ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടോ സന്യാസിവേഷം കെട്ടാത്തതുകൊണ്ടോ പ്രാണധാരണത്തിനുവേണ്ടി മാത്രം പരോപദ്രവകരമല്ലാത്ത തൊഴിൽ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടോ വീട്ടിലിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ സ്വാനുഭവനിഷ്ഠനല്ലെന്നു് വിചാരിക്കുന്നവർ അജ്ഞന്മാരാകുന്നു. കയ്യിലുള്ള രേഖ കാണ്മാൻ കാട്ടിൽ പോകേണമൊ, ഭിക്ഷാടനം ചെയ്യേണമൊ, വേഷം കെട്ടേണമൊ? വേണ്ട. കണ്ണിന്നു് വെളിച്ചം ഉണ്ടായാൽ എവിടെ ഇരുന്നാലും കാണാം, അപ്പോലെതന്നെ പരമാത്മദർശനവും. മനസ്സിനെ മാത്രം നേരെ വെച്ചാൽ മതി. കയ്യിലുള്ള രേഖയെ കാണ്മാനെങ്കിലും ചിലടത്തു് തടസ്സമുണ്ടു്. ഇരുട്ടത്തിരുന്നു് നോക്കിയാൽ കാണുകയില്ല. ആത്മദർശനത്തിന്നു് ആ തടസ്സവും ഇല്ല. അതു സ്വയം പ്രകാശവസ്തുവല്ലെ? സൂര്യനെ കാണ്മാൻ ചൂട്ടൊ ദീപമൊ കൊളുത്തി നോക്കേണമൊ? യഥാർത്ഥമാർഗ്ഗം അറിയാത്തവർ യോഗിവേഷം ധരിച്ചാലും കാട്ടിൽ പോയാലും എന്തു ചെയ്താലും ആത്മജ്യോതിസ്സിനെ കാണുകയില്ല. അറിഞ്ഞവൎക്കു് നാട്ടിലിരുന്നാലും ഉദ്യോഗത്തിലിരുന്നാലും സ്വാനുഭവമുണ്ടു്, സംശയമില്ല. ചൂഡാല ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നിട്ടും നാട്ടിൽ രാജധാനിയിൽ ഇരുന്നിട്ടും രാജഭോഗങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിരുന്നിട്ടും ആനന്ദാനുഭൂതിയോടുകൂടിയിരുന്നു. ചൂഡാലയുടെ ഭർത്താവായ ശിഖിദ്ധ്വജൻ എന്ന രാജാവും കാട്ടിൽച്ചെന്നു് കായ്കനികൾ തിന്നു് കഠിനകഷ്ടം ചെയ്തി

ട്ടും കാഴ്മണാണ്ടതിനെ കണ്ടില്ല. ഒടുവിൽ ചൂഡാലയായ തന്റെ ഭാൎയ്യ കുംഭമുനിവേഷം ധരിച്ചു് കാട്ടിൽച്ചെന്നു് ശിഖിദ്ധ്വജനു് ഉപദേശിച്ചു് അനുഭവപ്പെടുത്തികൊടുത്തതിന്റെശേഷം നാട്ടിലിരിക്കുന്നതിന്നും വിരോധമില്ലെന്നു് കണ്ടു് രണ്ടാമതു് രാജ്യത്തിൽവന്നു് പൂൎണ്ണാനുഭവത്തോടുകൂടി രാജ്യം ഭരിക്കയുണ്ടായി. ഈ കഥ വാസിഷ്ഠത്തിലുള്ളതാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ അനേക കഥകളുണ്ടു്"

ശിഷ്യൻ:— സ്വാമിൻ! അതു് പണ്ടത്തെ കാലത്തല്ലെ? ഈ കലികാലത്തു് അങ്ങിനെ സാധിക്കയില്ലെന്നു് പറയുന്നു.

ഗുരു:- ഹേ ശിഷ്യ! പണ്ടത്തെക്കാലത്തു് മാത്രം പാൽ മധുരിക്കുക, ഈ കലികാലത്തു് പാൽപുളിക്കുക,എന്നുണ്ടോ? പണ്ടത്തെകാലത്തുമാത്രം ഉണ്ടാൽ വയറുനിറയുക ഈ കലികാലത്തു് ഉണ്ടാൽ വയർ നിറയുകയില്ല എന്നുണ്ടോ? പണ്ടത്തെ കാലത്തു് മാത്രമെ സ്ത്രീസംയോഗം ചെയ്താൽ ശുക്ലമോചനം വരു; കുട്ടിയുണ്ടാകു, ഇക്കാലത്തു് ഉണ്ടാകയില്ല എന്നുണ്ടോ? പണ്ടത്തെ കാലത്തുമാത്രമേ വായു ശ്വസിച്ചുകൂടു, ഇക്കാലത്തു് ശ്വസിച്ചുകൂടാ എന്നുണ്ടോ? പണ്ടത്തെ കാലത്തു മാത്രമെ മദ്യം കുടിച്ചാൽ ലഹരിയുള്ളു, ഇക്കാലത്തു് ലഹരിയില്ല എന്നുണ്ടോ? പണ്ടത്തെ കാലം മാത്രം ജ്ഞാനത്തിന്നുള്ള കാലമാണെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ടു് അന്നുള്ളവരെല്ലാം യോഗജ്ഞാനസിദ്ധന്മാരായിത്തീൎന്നില്ല? യുക്തിക്കും അനുഭവത്തിന്നും പ്രമാണത്തിന്നും വിരോധമായി സംസാരിക്കുന്നതു് ശരിയല്ല. ഏതുകാലത്തും യഥാൎത്ഥ

വഴിയിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ സിദ്ധിയുണ്ടു്; ഏതു കാലത്തും ഉണ്ടാൽ വയർ നിറയും; സംശയിക്കേണ്ട.

ഗുരുത്വശങ്കാഖണ്ഡനപ്രകരണം

ശിഷ്യൻ:— സ്വാമിൻ! ഭാര്യക്കു് ഗുരുസ്ഥാനം വഹിക്കാമോ? ചൂഡാല എന്തു് അന്യായമാണു് ചെയ്തതു്?

ഗുരു:— ഹേ ശിഷ്യ! പരമാത്മജ്ഞാനം ഉള്ള ജനം ഭാര്യയായാലും പുത്രനായാലും ചണ്ഡാലനായാലും അവരെ ഗുരുവാക്കാം. കേൾക്കുക:

അദ്ധ്യാപയാമാസപിതൄൻ ശിശുരാംഗിരസഃ കവിഃ
പുത്രകാഇതിഹോവാച ജ്ഞാനേന പരിഗൃഹ്യതാൻ.

എന്നു് മനുസ്മൃതി.

അർത്ഥം:—അംഗിരസ്സിന്റെ പുത്രനും ശിശുവും ആയ കവി പിതാക്കന്മാരെ വേദം പഠിപ്പിച്ചു. ജ്ഞാനംകൊണ്ടു് ശിഷ്യന്മാരായി സ്വീകരിച്ചു് പിതാക്കന്മാരെ നോക്കി 'ഹേ പുത്രന്മാരേ!' എന്നു് വിളിക്കുകയും ചെയ്തു. ശങ്കരാചാര്യർ പറഞ്ഞതാവിതു്:

"ജാഗ്രൽസ്വപ്നസുഷുപ്തിഷുസ്ഫുടതരംയാസംവിദുജ്ജൃംഭതേ
യാബ്രഹ്മാദിപിപീലികാന്തതനുഷുപ്രോതാ
ജഗൽസാക്ഷിണീ
സൈവാഹംനചദൃശ്യവസ്ത്വിതിദൃഢപ്രജ്ഞാ
സ്ഥു യസ്യാസ്തിചേ-
ച്ചണ്ഡാലോസ്തുസതുദ്വിജോസ്തുഗുരുരിത്യേഷാമനീഷാമമ

അൎത്ഥം:— യാതൊരു ചിച്ഛക്തി (ജ്ഞാനശക്തി) അവസ്ഥാത്രയത്തിലും സ്പഷ്ടമായി വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവൊ, യാതൊരു ചിച്ഛക്തി ബ്രഹ്മാവ് മുതൽ എറുമ്പ് വരെയുള്ള സകല ദേഹങ്ങളിലും കോൎത്തു് കിടക്കുന്നുവൊ, യാതൊരു ചിച്ഛക്തി ദൃശ്യത്തിന്നു് സാക്ഷിണിയായി ഇരിക്കുന്നുവൊ, അതാകുന്നു ഞാൻ എന്ന ദൃഢജ്ഞാനം ഏവനുണ്ടോ അവൻ ചണ്ഡാലനായാലും ദ്വിജനായാലും എന്റെ ഗുരുവാകുന്നു.

ഹേ ശിഷ്യ! അതുകൊണ്ടു് ഭർത്തൃത്വാദിയും ദ്വിജത്വാദിയും വയോധികതയും അല്ല ഗുരുത്വത്തിന്നും പൂജ്യതക്കും കാരണം. ജ്ഞാനാധിക്യം മാത്രമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയാണു് മഹാന്മാരുടെ പക്ഷം.

വേഷപ്രയോജനപ്രകരണം

ശിഷ്യൻ:— സ്വാമിൻ മുക്തി ലഭിപ്പാൻ മനസ്സ മാത്രം നന്നാക്കിയാൽ മതിയെന്നും അതു് എവിടെ ഇരുന്നിട്ടും ആവാമെന്നും പറഞ്ഞുവല്ലൊ. പിന്നെ എന്തിന്നാകുന്നു ചിലർ ജട ധരിച്ചിട്ടും ചിലർ മുണ്ഡിതകേശന്മാരായിട്ടും കാവിവസ്ത്രം ധരിച്ചിട്ടും സന്യാസാശ്രമത്തെ അനുസരിച്ചിട്ടും ഇരിക്കുന്നതു്?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! സന്യാസിവേഷംകൊണ്ടു് തനിക്കും അന്യന്നും പ്രയോജനമുണ്ടു്. സന്യാസിവേഷം കാണുമ്പോൾ പലരും സാദരം പൂജിച്ചു് ഭിക്ഷ നൽകും. അപ്പോൾ സ്വത്തില്ലെങ്കിലും അനായാസേന ദേഹം ഭരിക്കാം; തന്റെ ധ്യാനനിഷ്ഠക്കും ഹാനിയില്ല. ആഹാരത്തി

നുവേണ്ടി ധ്യാനം മുടക്കി വല്ല വേലയും എടുക്കാതെ തന്നെ ആഹാരം കിട്ടുന്നുവല്ലൊ. പിന്നെ ശുഭവാസനയുള്ളവക്ക് വല്ലതും ഉപദേശിച്ചാൽ 'ഇദ്ദേഹം സന്യാസി, മഹാൻ, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശം സാധാരണ ഉപദേശംപോലെ അല്ല, തെററിനടന്നാൽ മഹാദോഷം നേരിടും' എന്നു വിചാരിച്ച് മഹാവിശ്വാസത്തോടെ ഈശ്വരഭജനം ചെയ്വാനും അന്യന്മാക്ക് ഇടവരുന്നു. ലൌകികവേഷത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടു് പരമാത്ഥംതന്നെ ഉപദേശിച്ചാലും 'ഇവൻ നമ്മെപ്പോലെ ഒരുവൻ, എന്താ ഒരു വിശേഷം' എന്നു പറഞ്ഞ് ധിക്കരിച്ചുകളയും. ഒരു ദൃഷ്ടാന്തംകൊണ്ടു് ഞാൻ ഇതിനെ അനുഭവപ്പെടുത്തിത്തരാം. ഒരു രാജാവ് ഛത്രചാമരാദി ചിഹ്നങ്ങളോടും അനേക പരിവാരത്തോടും കൂടി എഴുന്നെള്ളുമ്പോൾ അറിഞ്ഞവരും അറിയാത്തവരും എല്ലാവരും യഥാശക്തി കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്നു, ബഹുമാനിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം കല്പിച്ചതിനെ കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നു അതേ രാജാവ് താനേതന്നെ നമ്മുടെ കൂട്ടരുടെ ഇടയിൽ വന്നാൽ അറിയാത്തവർ ഏവനൊ ഒരുത്തൻ എന്നു വിചാരിച്ചു പോകും. മുമ്പുള്ള ഉപചാരവും കാഴ്ചയും കാണില്ല. വല്ലതും കല്പിച്ചാൽ 'കല്പിപ്പാൻ താൻ ആരാകുന്നു' എന്നും ചോദിക്കും താനും.

ശിഷ്യൻ:—ഇതു് വാസ്തവമാകുന്നു. എനിക്ക് അനുഭവമുണ്ടു്—ഞാൻ നിരത്തിൽകൂടി പോകുമ്പോൾ ഒരുവൻ നിരത്തിന്റെ അരികിൽ നില്ക്കുന്ന ഒരു മരത്തിന്റെ കൊമ്പ് മുറിക്കുന്നു. ഡ്രസ്സ് ഒന്നും ധരിക്കാതെ പോരുന്ന ഒരു പോലീസ് ഹെഡ്കാൺസ്റ്റബിളും അവിടെ വന്നു

ചേർന്നു. അവരോടു മരക്കൊമ്പു മുറിക്കരുതു് എന്നു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. "നിങ്ങൾക്കെന്താ നഷ്ടം" എന്നു് ഉത്തരം പറഞ്ഞു് അവൻ കൂട്ടാക്കാതെ മുറിച്ചുതുടങ്ങി. അപ്പോഴേയ്ക്കു വഴിയെ ഒരു കാൺസ്റ്റബിൾ ഡ്രസ്സോടുകൂടി വന്നു. ആ ചുകന്ന തലക്കെട്ടു് കണ്ടമാത്രയ്ക്കു മരക്കൊമ്പു് മുറിക്കുന്നവൻ പാഞ്ഞുകളഞ്ഞു. വേഷം മൂഢന്മാരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ വിശേഷംതന്നെ, സംശയമില്ല. ഇവിടു ന്നു് ഉദാഹരിച്ച ശിഖിദ്ധ്വജന്റെ കഥതന്നെ അതു നല്ല വണ്ണം തെളിയിക്കുന്നു. നാട്ടിൽവെച്ചു് ഭാര്യയായ ചൂഡാല യഥാർത്ഥത്തേയും തന്റെ അനുഭവത്തേയും ഭർത്താവായ ശിഖിദ്ധ്വജനൃപനോടു് പറഞ്ഞപ്പോൾ "നീ ഒരു പെണ്ണു്, നിനക്കെന്തറിയാം, എങ്ങിനെ അനുഭവമുണ്ടാകും? അധിക പ്രസംഗം പറയേണ്ട" എന്നും മററും പറഞ്ഞു് ചൂഡാലയെ പരിഹസിച്ചുകളഞ്ഞു. പിന്നീടു് വനത്തിൽ ചെന്നാലേ ജ്ഞാനാനന്ദാനുഭവം വരൂ എന്നു് കരുതി അവിടെ ചെന്നു് ശിഖിദ്ധ്വജൻ കഠിന വ്രതത്തോടുകൂടി പലനാൾ കഷ്ടപ്പെട്ടു. ആ കഷ്ടപ്പാടു് കണ്ടു് ഭാര്യയായ ചൂഡാല ഋഷിവേഷം ധരിച്ചു് കുംഭമുനി എന്നു് പേർ പറഞ്ഞു കാട്ടിൽ ഭർത്താവായ ശിഖിദ്ധ്വജന്റെ അരികിൽ ചെന്നു. അപ്പോൾ ശിഖിദ്ധ്വജൻ നമസ്കരിച്ചു വളരെ പൂജിച്ചു ഉപദേശം മേടിക്കുകയുംചെയ്തു. മുമ്പു് നാട്ടിൽവെച്ചു് പറഞ്ഞ തത്വം വെച്ചു്തന്നെയാണു് ചൂഡാല ഉപദേശിച്ചതു്. എങ്കിലും ശിഖിദ്ധ്വജന്നു് അതിൽ മഹാവിശ്വാസം വരികയും നിത്യവും അതിനെ അഭ്യസിക്കയും നിർവ്വികല്പസമാധിയിൽ എത്തുകയുംചെയ്തു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഈ വന്നിരി

ക്കുന്നതു് കംഭമുനിയാണെന്നും ഇദ്ദേഹം ദേവർഷിയാണെന്നും മഹാമഹിമയുള്ള പൂജ്യനാണെന്നും മററും വേഷം കണ്ടു് വിശ്വസിക്കയാൽ ഉപദേശപ്രകാരം നടന്നു. അതിനാൽ ആ അനുഭവവും വന്നു. ഭാര്യയായ ചൂഡാലയാകുന്നു ഈ വന്നിരിക്കുന്നതു് എന്നു് മനസ്സിലായിരുന്നു എങ്കിൽ അന്നും പരിഹസിച്ചു ധിക്കരിക്കുമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യാത്തതു് സന്യാസിവേഷം കണ്ടു് ഭ്രമിച്ചിട്ടുതന്നെ. അതുകൊണ്ടു് അനുഭവനിഷ്ഠനായ മഹാനും സന്ന്യാസിവേഷം അന്യന്മാക്കു് മോക്ഷോപദേശത്തെ ചെയ്യുന്ന വിഷയത്തിൽ പരമോപകാരം തന്നെ. വാസ്തവത്തിൽ അതു് വേണമെന്നില്ല. ഒരുവൻ മുനിവേഷംകെട്ടി ചോറു് കൊടുത്താലും ആ വേഷം കെട്ടാതെ ചോറു് കൊടുത്താലും ഭോക്താവിന്റെ വയർ നിറയും, സംശയമില്ല. അപ്പോലെ സ്വാനുഭവനിഷ്ഠനായ ഗുരു സന്യാസാശ്രമോചിതവേഷത്തോടുകൂടി ഉപദേശിച്ചാലും ആ വേഷംകൂടാതെ ഉപദേശിച്ചാലുംമോക്ഷാത്ഥായായ സാരഗ്രാഹിക്കു് പരിപൂർണ്ണാനന്ദാനുഭൂതി ഉണ്ടാകും. ഇങ്ങിനെ അറിയുന്നവർ ചുരുക്കം. അതുകൊണ്ടു് പണ്ടു് ചില മഹാന്മാർ വേഷം ധരിച്ചതാകുന്നു; അല്ലാതെ മുക്തിക്കുവേണ്ടി ധരിച്ചതല്ല. പക്ഷെ നമ്മുടെ അള്ളുകൾ ആ സൂക്ഷ്മം അറിയാതെ വേഷത്തിൽ ബഹുമാനം വെച്ചുകൊണ്ടു് വേഷമില്ലാത്തവൻ മഹാനായാലും ഗണിക്കുന്നില്ല. അതാകുന്നു യോഗജ്ഞാനമാഗ്ഗം മറഞ്ഞുപോകാൻ കാരണം.

രാജയോഗപ്രകരണം.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! രാജയോഗാഭ്യാസം എന്തെന്നു കേട്ടാൽ കൊള്ളാം.

ഗുരു:—ഉന്മന്യവാപ്തയേശീഘ്രംഭ്രൂധ്യാനം മമസമ്മതം
രാജയോഗപദംപ്രാപ്തുംസുഖോപായോല്പചേതസാം
(എന്നു് ഹഠയോഗപ്രദീപിക.)

അൎത്ഥം:— മനോലയം പ്രയാസംകൂടാതെ സിദ്ധിപ്പാൻ ഭ്രൂധ്യാനമാണു് എനിക്കു് സമ്മതമായിട്ടുള്ളതു്. അല്പബുദ്ധികൾക്കു് രാജയോഗം ലഭിപ്പാൻ ഇതു് എളുപ്പത്തിലുള്ള ഉപായമാണു്. അല്പബുദ്ധികൾക്കുകൂടി ഈ മാൎഗ്ഗം എളുപ്പത്തിലുള്ള ഉപായമായിരിക്കുമ്പോൾ ബുദ്ധിമാന്മാൎക്കു് പിന്നെ പറയേണ്ടതുണ്ടോ? ഇല്ലതന്നെ. വളരെ എളുപ്പം.

1. "തദ്യോഗഞ്ചദ്വിധാവിദ്ധി പൂൎവ്വോത്തരവിഭാഗതഃ
പൂൎവ്വന്തുതാരകംവിദ്യാ ദമനസ്കം തദുത്തരം."

2. "ഭ്രൂയുഗമദ്ധ്യബിലെതേജസ ആവിൎഭാവഃ
ഏതൽപൂൎവ്വ
താരകം ഉത്തരന്ത്വമനസ്കം"
(എന്നു് മണ്ഡലബ്രാഹ്മണോപനിഷത്തു്.)

അൎത്ഥം:—1. പൂൎവ്വഭാഗം എന്നും ഉത്തരഭാഗം എന്നും രാജയോഗം രണ്ടു് വിധമുണ്ടു്. പൂൎവ്വഭാഗത്തെ താരകയോഗമെന്നും ഉത്തരഭാഗത്തെ അമനസ്കയോഗമെന്നും അറിയണം. 2. പുരികമദ്ധ്യത്തിൽ ജ്യോതിസ്സു് പ്രകാശിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ അപ്പോൾ താരകയോഗം എന്നു് പേര, മനസ്സു് ലയിച്ചാൽ അമനസ്കം എന്നു് പേർ. അമനസ്കം.

അദ്വൈതം മുതലായ ശബ്ദങ്ങൾ രാജയോഗത്തിന്റെ പര്യായശബ്ദങ്ങളാണെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

തദ്ദർശനേതിസ്രോദൃഷ്ടയഃ അമാപ്രതിപൽപൂർണ്ണിമാഃചേതി.
(എന്നു മണ്ഡലബ്രാഹ്മണോപനിഷത്തു്.)

അർത്ഥം:—തദ്ദർശനത്തിൽ (ബ്രഹ്മദർശനത്തിൽ) മൂന്നു ദൃഷ്ടികൾ ഉണ്ടു്. അവയ്ക്കുഅമാദൃഷ്ടിയെന്നും പ്രതിപൽദൃഷ്ടിയെന്നും പൂർണ്ണിമാദൃഷ്ടിയെന്നും പേർ

നിമീലിതദർശനമമാദൃഷ്ടിഃ അർദ്ധോന്മീലിതം പ്രതിപൽ സർവ്വോന്മീലിനം പൂർണ്ണിമാഭവതി (എന്നു മണ്ഡലബ്രാഹ്മണോപനിഷത്തു്.)

അർത്ഥം:— കണ്ണു് അടച്ചു നോക്കുന്നതു് അമാദൃഷ്ടിയാകുന്നു. അരക്കൺ മിഴിച്ചുനോക്കുന്നതു് പ്രതിപൽദൃഷ്ടിയാകുന്നു; കണ്ണു് നല്ലവണ്ണം മിഴിച്ചുനോക്കുന്നതു് പൂർണ്ണിമാദൃഷ്ടിയാകുന്നു. ഈ പൂർണ്ണിമാദൃഷ്ടിയെ ശാംഭവീമുദ്രയെന്നും പറയും. ഇവിടെ പറയപ്പെട്ട മൂന്നിൽ, ഏതിനെക്കൊണ്ടു് ഭ്രൂധ്യാനം അഭ്യസിച്ചാലും രാജയോഗം സിദ്ധിക്കും എന്നതു് എന്റെ അനുഭവംകൊണ്ടും എന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ അനുഭവംകൊണ്ടുംകൂടി ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. കേവലം ശാസ്ത്രത്തെ വിശ്വസിച്ചു് പറയുന്നതല്ല. മുൻചൊല്ലിയ മനോലയ ചിഹ്നങ്ങളും മനോലയാത്മികയായ മുക്തിയും ഇതിൽനിന്നുതന്നെ സിദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് മനോലയസ്ഥാനങ്ങളെ ഞാൻ പെരുക്കി പറയുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് സന്ദേഹവും സംഭ്രമവും വർദ്ധിക്കും.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! അതു് വാസ്തവംതന്നെ. എങ്കിലും ശാംഭവീമുദ്രയെ ഒന്നു് വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഗുരു:—അന്തർല്ലക്ഷ്യം ബഹിർദൃഷ്ടിർന്നിമേഷോന്മേഷ
വർജ്ജിതാ

ഏഷാ സാശാംഭവീമുദ്രാ സർവ്വതന്ത്രേഷുഗോപിതാ.

(എന്നു് ഹഠയോഗപ്രദീപിക.)

അർത്ഥം — മൂലാധാരം മുതൽ ബ്രഹ്മരന്ധ്രംവരെയുള്ള ആധാരങ്ങളിൽ ഏതിലെങ്കിലും മനസ്സിന്റെ സ്ഥിതി; ബഹിർഭാഗത്തിൽ കണ്ണിമ അനങ്ങാതെയുള്ള ദൃഷ്ടി; ഇതു് പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ശാംഭവീമുദ്രയാകുന്നു. ഇതു് സർവ്വതന്ത്രങ്ങളിൽ ഗോപ്യമായി വെച്ചിരിക്കുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ ശ്ലോകത്തിലെ അന്തർല്ലക്ഷ്യം എന്ന പദത്തിന്നു് ഏതെങ്കിലും ഒരു ആധാരത്തിൽ മനസ്സിനെ വെക്കാമെന്നു് വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഭ്രൂമദ്ധ്യത്തിൽ മനസ്സിനെ വെക്കുന്നതാണ അത്യന്തം ഉത്തമം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ,

ഉന്മന്യവാപ്തയെശീഘ്രം ഭ്രൂധ്യാനം മമസമ്മതം

അർത്ഥം.—വേഗത്തിൽ മനോലയം സിദ്ധിപ്പാൻ ഭ്രൂധ്യാനമാണ് എനിക്കു് സമ്മതം എന്നു് ആത്മാരാമയോഗീന്ദ്രൻ വിശേഷമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ അനേകം മഹാന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു് അതിന്നു് കാരണമെന്തെന്നാൽ

നാദരൂപാപരാശന്ധിർല്ലലാടസ്യതുമദ്ധ്യമെ

(എന്നു് യോഗശിഖോപനിഷത്തു്.)

ഗംഗൌ തൃതീയകംനേത്രം വഹ്നിരൂപം പ്രതിഷ്ഠിതം
ദ്വൈധാനംഗസ്ഥവൈയേന ജ്ഞാനനേത്രം തദേവഹി.

(എന്നു് കപിലഗീത.)

ഭ്രുവോർമ്മദ്ധ്യം ലാലടഞ്ച മൂദ്ധാചമുനിസത്തമേ
മർമ്മസ്ഥാനാനി ചൈതാനി (എന്നു് യാജ്ഞവല്ക്യർ)

ഭ്രൂവോർമ്മദ്ധ്യ ലലാടേതു നാസികായാസ്തുമൂലതഃ
ജാനീയാദമൃതംസ്ഥാനം തൽബ്രഹ്മായതനം മഹൽ.

(എന്നു് തേജോബിന്ദൂപനിഷത്തു്.)

നാദരൂപ ഭ്രൂവോർമ്മദ്ധ്യേ മനസോ മണ്ഡലംവിദുഃ
ഭ്രൂമദ്ധ്യനിലയോബിന്ദുഃ

(എന്നു് യോഗശിഖോപനിഷത്തു്.)

യാവദൃഷ്ടിഃഭ്രുവോർമ്മദ്ധ്യേ താവൽ കാലഭയംകുതഃ
അഭ്രൂ മദ്ധ്യാത്തുമൂർദ്ധാന്തം യാവദാകാശമിഷ്യതെ

(എന്നു് യോഗചൂഡാമണിയെന്ന ഉപനിഷത്തു്.)

ഭ്രൂമദ്ധ്യം മുതൽ മൂർദ്ധാവു് വരെ പരാകാശസ്ഥാനമായിട്ടാകുന്നു പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ചന്ദ്രസൂര്യനക്ഷത്രാദിജ്യോതിഃപുഞ്ജത്തെ കാണണമെങ്കിൽ ആകാശത്തിൽതന്നെ നോക്കേണ്ടതല്ലയൊ? ബാഹ്യത്തിൽ നാം അങ്ങിനെയല്ലെ ചെയ്യുന്നതു്? കീഴോട്ടു് ഭൂമിയിലേയ്ക്കു് നോക്കിയാൽ ചന്ദ്രാദികളെ കാണുന്നുണ്ടോ? ഇല്ല. അതുപോലെ ഭ്രൂമദ്ധ്യമെന്ന ആജ്ഞാചക്രത്തിൽനിന്നു് കീഴിലുള്ള ആധാരങ്ങളിൽ നോക്കിയാലും കാണുകയില്ല. അതുകൊണ്ടാണു് ആത്മാരാമയോഗീന്ദ്രന്മാരും മററനേക മഹാന്മാരും ഭ്രൂധ്യാനംമതി എന്നഭിപ്രായപ്പെട്ടതു്.

ഏവംസഹജാനന്ദേയദാമനോലീയതെ തദാശാംഭവീഭവതി

(എന്നു് മണ്ഡലബ്രാഹ്മണോപനിഷത്തു്.)

അർത്ഥം.—ഇങ്ങിനെ സഹജാനന്ദത്തിൽ എപ്പോഴാ മനസ്സു് ലയിക്കുന്നുവൊ അപ്പോഴാ ശാംഭവി ആയി. മനസ്സിനേയും ദൃഷ്ടിയേയും മേല്പറഞ്ഞപ്രകാരം നിർത്തി അഭ്യസിക്കുമ്പോഴാ നാദം, ജ്യോതിസ്സു് മുതലായ അനുഭവത്തിൽ വിസ്മയിച്ചു രസിച്ചു മനസ്സു് ലയിക്കുന്നു മുക്തിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. അപ്പോഴാ ശാംഭവീമുദ്ര സിദ്ധിച്ചു.

അഷ്ടാംഗയോഗപ്രകരണം.

ശിഷ്യൻ:—അഷ്ടാംഗയോഗംകൂടി കേട്ടാൽകൊള്ളാം.

ഗുരു:—. 'യമ നിയമാസനപ്രാണായാമപ്രത്യാഹാര ധാരണാ ധ്യാനസമാധയോഷ്ടാവംഗാനി' എന്നു പാതഞ്ജലയോഗസൂത്രം യമം, നിയമം, ആസനം, പ്രാണായാമം, പ്രത്യാഹാരം, ധാരണ, ധ്യാനം, സമാധി എങ്ങിനെ എട്ടു് അംഗങ്ങളാകുന്നു. അഷ്ട=എട്ടു്. എട്ടു് അംഗങ്ങളോടുകൂടിയതുകൊണ്ടു് അഷ്ടാംഗയോഗം എന്നു് പറയുന്നു.

തത്രാഹിംസാ സത്യാസ്തേയ ബ്രഹ്മചര്യാപരിഗ്രഹായമാഃ

അഹിംസ, സത്യം, അസ്തേയം, ബ്രഹ്മചര്യം, അപരിഗ്രഹം ഇവ യമങ്ങളാകുന്നു. യമയന്തീതി യമാഃ=യമിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് യമങ്ങൾ എന്നു് പേർ. യമിക്കുക=വിരോധിക്കുക. യോഗികളെ നിഷിദ്ധകർമ്മങ്ങളിൽനിന്നു് വിരോധിക്കുന്നവ യമങ്ങളാകുന്നു.

1. അഹിംസ എന്തെന്നാൽ.

കർമ്മണാ മനസാ വാചാ സർവ്വഭൂതേഷു സർവ്വദാ
അക്ലേശജനനംപ്രോക്ത മഹിംസാത്വേന യോഗിഭിഃ

അൎത്ഥം:—കർമ്മംകൊണ്ടോ മനസ്സുകൊണ്ടോ വാക്കുകൊണ്ടോ ഒരിക്കലും ഒരു പ്രാണിക്കും ക്ലേശം ജനിപ്പിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതു് അഹിംസ എന്നു് യോഗികളാൽ പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

2. സത്യം. 'സത്യം ഭൂതഹിതം പ്രോക്തം'=സർവ്വപ്രാണികൾക്കും നന്മയായിട്ടുള്ളതിനെ പറയുന്നതാണു് സത്യം.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! കണ്ടതും കേട്ടതും അനുഭവിച്ചതുമായ വിഷയത്തെ മറച്ചുവെക്കാതെ പറയുന്നതാണു്

സത്യം എന്നു് ലോകത്തിൽ പ്രസിദ്ധമായിരിക്കുന്നു. ഇവിടുന്നു് എന്താണു് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതു്?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! കണ്ടതും കേട്ടതും അനുഭവിച്ചതുമായ വിഷയത്തെ മറച്ചുവെക്കാതെ പറയുന്നതും ഒരുവിധം സത്യംതന്നെ. എങ്കിലും അങ്ങിനെ മാത്രം സത്യത്തെ മനസ്സിലാക്കിയാൽ മഹാപാപത്തിന്നും പതനത്തിന്നുംകൂടി സംഗതിയുണ്ടു്. എങ്ങിനെയെങ്കിൽ, നീ ഇപ്പോൾ എന്റെ അരികിൽനിന്നു പുറത്തേക്കു് പോകുമ്പോൾ ഒരുവൻ എന്നെ കൊലപ്പെടുത്തുവാൻ ഒരുങ്ങി ആയുധവും എടുത്തു് എന്നെ അന്വേഷിച്ചു്വരുന്നു എന്നു് വെക്കുക. നിനക്കു് ആ കാര്യം മനസ്സിലാകയുംചെയ്തു. നീ സത്യവാദിയും ആകുന്നു. അവൻ നിന്നോടു് 'എന്നെ കണ്ടുവൊ, ഞാൻ ഇവിടെ ഉണ്ടോ' എന്നു് ചോദിക്കയുംചെയ്തു. നീ ഉണ്ടെന്നു് സത്യം പറഞ്ഞാൽ അവൻ വന്നു് എന്നെ കൊലപ്പെടുത്തും. നീ ഗുരുഹത്യക്കു് സഹായിച്ച മഹാപാപത്തിന്നു് പാത്രവും ആയിത്തീരും. 'കോഴിക്കോട്ടേക്കു് പോയിരിക്കുന്നു, നാലു് ദിവസം കഴിഞ്ഞെ വരു' എന്നു് നീ അവനോടു് അപ്പോൾ പറഞ്ഞാൽ അവൻ മടങ്ങിപ്പോകും. ഗുരുവിനെ രക്ഷിച്ച മഹാപുണ്യത്തിന്നു് നീ പാത്രമാകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ നിന്റെ അസത്യവാക്ക സർവ്വോൽകൃഷ്ടമായ ധർമ്മമായും നിന്റെ സത്യവാക്കു് അതിനിന്ദ്യമായ അധർമ്മമായും തീരുന്നുവല്ലൊ. ഇങ്ങിനെയുള്ള അധർമ്മം നേരിടാതെ ഇരിപ്പാൻ വേണ്ടിയാകുന്നു യാജ്ഞവല്ക്യസംഹിതയിൽ 'സത്യം ഭൂതഹിതം പ്രോക്തം' എന്നു് പറഞ്ഞതു്. പാതഞ്ജലയോഗസൂത്രത്തിന്റെ വ്യാ

ഖ്യാനത്തിലും "സത്യം" എന്ന പദത്തിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ച് അവസാനിപ്പിച്ചതു് 'പരീക്ഷ്യ സർവ്വഭൂതഹിത ബ്രൂയാൽ' എന്നാകുന്നു.

അൎത്ഥം —പരിശോധിച്ച് സർവ്വപ്രാണികൾക്കും ഹിതമായ സത്യത്തെ സംസാരിക്കണം എന്നാകുന്നു. പിന്നെ ദേവീഭാഗവതത്തിൽ പറഞ്ഞതാവിതു്.

സത്യം ന സത്യം ഖലുയത്രഹിംസാ
ദയാന്വിതഞ്ചാനൃതമേവസത്യം
ഹിതം നരാണാം ഭവതീ ഹയേന
തദേവസത്യം ന തതോന്യഥൈവ

അൎത്ഥം.—ഏതൊരു സത്യത്തിൽ ഉപദ്രവം ഉണ്ടോ ആ സത്യം സത്യമല്ല; ദയയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന അസത്യവും സത്യംതന്നെ; എന്നാൽ ലോകത്തിന്നു് ഏതൊരു വാക്കുകൊണ്ടു് നന്മവരുമൊ അതുതന്നെ സത്യം; അങ്ങിനെയല്ലാത്തതു് സത്യമല്ല.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ഒരുവൻ ഒരു കൊലക്കുററം ചെയ്യുന്നതിനെ ഞാൻ കാണുകയും സാക്ഷിയാക്കി എന്നെ വിസ്തരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ഞാൻ കണ്ട പരമാൎത്ഥം പറഞ്ഞാൽ അവനെ തൂക്കിക്കൊല്ലും. അതു് അവന്നു് ഹിതമായിരിക്കയില്ല. അവനെ തൂക്കിക്കൊല്ലിക്കാൻ സഹായിച്ച പാപവും എനിക്കുണ്ടു്. ആ സ്ഥിതിക്കു് ലോകഹിതമായി സംസാരിക്കുന്നതു് എങ്ങിനെയാണു്

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! ഈ സംഗതിയിൽ നീ കൊല്ലുന്നതു് കണ്ടുഎന്നുപറഞ്ഞതു് ലോകഹിതംതന്നെ. എങ്ങിനെയെന്നാൽ അവനെക്കൊണ്ടുള്ള ലോകോപദ്രവം തീരുവല്ലൊ. കണ്ടതു് ആരും പറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ കുററം തെളി

കയില്ല, ദണ്ഡിക്കയും ഇല്ല; അപ്പോൾ ദുർബുദ്ധികൾ മേ ല്ക്കുമേൽ കുററം വൎദ്ധിപ്പിച്ചുതുടങ്ങും; ലോകോപദ്രവം വ ൎദ്ധിക്കയും ചെയ്യും. കണ്ടതു് പറയുമ്പോൾ ആ ഉപദ്രവ ത്തിന്നു് ശാന്തിയുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ലോകഹിതംതന്നെ നീ പറഞ്ഞതു്. കുററക്കാരനെ കുററത്തിന്നാകുന്ന ശി ക്ഷിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് നിനക്കു് പാപം ഇല്ല അ ല്ലെങ്കിൽ ശിക്ഷിക്കുന്ന ജഡ്ജിക്കും പാപമുണ്ടല്ലൊ. പാ പികളെ ശിക്ഷിക്കുന്ന ഈശ്വരനും പാപമുണ്ടു് എന്നു് പ റയണം. ഈ വക സംഗതികളിൽ കണ്ടതു് പറയാതെ ഇ രിക്കുന്നതാണു് പാപം. കണ്ടതായ കുററം പറയുന്നതു് കു ററക്കാരന്നു് ഹിതമല്ലല്ലൊ എന്നും ശങ്കിക്കേണ്ട. അവ ന്നും അതു് നന്മതന്നെ. മേല്ക്കുമേൽ കുററംചെയ്തു് എന്നും അവൻ നരകത്തിൽ പതിക്കുവാൻ ഇടവരുന്നില്ലല്ലൊ. കുററത്തിന്നനുരൂപമായ ശിക്ഷ അനുഭവിച്ചു എത്ര കു ററക്കാർ പിന്നെ ആ വക കുററം ചെയ്യാതെ മൎയ്യാദക്കാരാ യി നടന്നുകാണുന്നു! അപ്പോൾ സത്യവാദി ശരിയായി നട ത്തുവാനുള്ള ശിക്ഷയ്ക്കു സഹായിച്ച പുണ്യത്തിന്നു പാത്ര മായി; എന്നല്ല കുററക്കാരന്നും നാട്ടുകാൎക്കും നന്മയ്ക്കും ക ൎത്താവായി. സത്യവാദി കണ്ടതിനെ പറയാഞ്ഞാൽ കുററം വൎദ്ധിപ്പാൻ സഹായിച്ച പാപത്തിന്നു് പാത്രമായി എന്നല്ല, കുററക്കാരന്നും നാട്ടുകാൎക്കും തിന്മക്കും കൎത്താവാ യി. അതുകൊണ്ടു് കണ്ടതും കേട്ടതും അനുഭവിച്ചതുമായ വി ഷയത്തെ മറച്ചുവെയ്ക്കാതെ പറയേണ്ടതും ആവശ്യംതന്നെ എന്നാൽ ഔഷധം സേവിക്കുമ്പോൾ നാവിന്നു് അഹിതമാ യിരിക്കുന്നു എങ്കിലും സൎവ്വാംഗങ്ങൾക്കും ആ നാവിന്നും ആ

രോഗ്യത്തെ നൽകക നിമിത്തം എങ്ങിനെ ഹിതമായിരി ക്കുന്നുവൊ അപ്രകാരം, പറയുന്നതു് ദുർബുദ്ധികൾക്കു് അഹിത മായിരുന്നാലും അവന്നും മററുള്ളവൎക്കും ശ്രേയസ്സിനെ നല്കു കനിമിത്തം ഹിതമായിരിക്കണം. അതാണു് സത്യം എ ന്നു് അഭിപ്രായം.

3. അസ്തേയം.

കൎമ്മണാ മനസാ വാചാ പരദ്രവ്യേഷുനിസ്പൃഹാ
അസ്തേയമിതിസംപ്രോക്തമൃഷിഭിസ്തത്വദൎശിഭിഃ

അൎത്ഥം:—കൎമ്മംകൊണ്ടും മനസ്സുകൊണ്ടും വാക്കു് കൊണ്ടും പരദ്രവ്യത്തെ ആഗ്രഹിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതു് അ സ്തേയമാകുന്നു എന്നു് തത്വദൎശികളായ ഋഷികൾ പറ ഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

4. ബ്രഹ്മചൎയ്യം.

'ഉപസ്ഥേന്ദ്രിയസ്യോപസ്ഥസ്യസംയമഃ'

അൎത്ഥം:—ഉപസ്ഥേന്ദ്രിയചാപല്യം ഇല്ലാതെ ഇരി ക്കുന്നതു് ബ്രഹ്മചൎയ്യം എന്നു് പറയപ്പെടുന്നു.

കൎമ്മണാമനസാവാചാ സൎവ്വാവസ്ഥാസു സൎവ്വദാ
സൎവ്വത്രമൈഥുനത്യാഗോ ബ്രഹ്മചൎയ്യം പ്രചക്ഷതെ.

അൎത്ഥം:—ഒരു അവസ്ഥയിലും ഒരിയ്ക്കലും ഒരു സ്ഥല ത്തും പ്രവൃത്തിയിലും മനസ്സിലും വാക്കിലും മന്മഥവികാരം വരാതെ ഇരിക്കുന്നതു് ബ്രഹ്മചൎയ്യം എന്നു് പറയുന്നു.

5. അപരിഗ്രഹം.

ദേഹയാത്രാതിരിക്ത ഭോഗസാധനാസ്വീകാരഃ

അൎത്ഥം:— ദേഹം ഭരിക്കേണ്ടുതിൽനിന്നു് കവി ഞ്ഞിട്ടുള്ള സുഖപദാൎത്ഥങ്ങൾ പരിഗ്രഹിക്കാതെ ഇരിക്കു

നിളു് അപരിഗ്രഹമാകുന്നു. മഹാജ്ഞാനിയായാലും സർവ്വവും ഉപേക്ഷിച്ചാലും ദേഹത്തെ ഉപേക്ഷിപ്പാൻ നിർവ്വാഹമില്ല. അതുകൊണ്ടു് അതു് നശിക്കുന്നതുവരെ അതിന്റെ രക്ഷയ്ക്കുമാത്രം ശിഷ്യന്മാരാലോ അന്യന്മാരാലോ നല്കപ്പെട്ടതൊ സ്വയത്നസിദ്ധമായതോ സ്വീകരിക്കാം. ദേഹരക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടതിൽ കൂടുതൽ സ്വീകരിച്ചുകൂടാകുന്നതു് എന്നു് അഭിപ്രായം. മേൽ വിവരിക്കപ്പെട്ട അഞ്ചും യമങ്ങളാകുന്നു.

നിയമങ്ങൾ.

'ശൌചസന്തോഷതപഃ സ്വാദ്ധ്യായേശ്വരപ്രണിധാനാനിനിയമാഃ' 1 ശൌചം 2. സന്തോഷം 3. തപസ്സു് 4. സ്വാദ്ധ്യായം 5. ഈശ്വരപ്രണിധാനം ഈ അഞ്ചും നിയമങ്ങളാകുന്നു. നിയമയന്തീതി നിയമാഃ=നിയമിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് നിയമങ്ങൾ എന്നു് പേർ. നിയമിക്കുക=ഏർപ്പെടുത്തുക. മോക്ഷകാരണത്തിൽ ഏർപ്പെടുത്തുന്നവ നിയമങ്ങൾ ആകുന്നു.

1. ശൌചം എന്തെന്നാൽ, ചിത്തമലാനാമാക്ഷാളനം: അർത്ഥം:—ചിത്തത്തിന്റെ അസൂയാദികളാകുന്ന മലിനതയെ നീക്കിക്കളയുന്നതു് ആന്തരമായ ശൌചമാകുന്നു.

2. സന്തോഷം: അർത്ഥം സ്പഷ്ടം.

3. തപസ്സു്. 'തപോദ്വന്ദ്വസഹനം ദ്വന്ദ്വഞ്ച സുഖദുഃഖേ' അർത്ഥം:— ദ്വന്ദ്വത്തെ സഹിക്കുന്നതു് തപസ്സാകുന്നു. ദ്വന്ദ്വം എന്തെന്നാൽ സുഖവും ദുഃഖവും. സുഖം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ കവിഞ്ഞു മദിച്ചു നടക്കരുതു്. ദുഃഖം നേ

രിട്ടുള്ളപ്പോഴും മനസ്സിന്നു് ഇടിച്ചിലും വരരുതു്. സുഖദുഃഖങ്ങൾ രണ്ടിലും മനസ്സിന്നു് വികാരം വരരുതു് എന്നു് സാരം.

4. സ്വാദ്ധ്യായം.

'സ്വാദ്ധ്യായോ മോക്ഷശാസ്ത്രാണാമദ്ധ്യയനം പ്രണവജപോവാ' അർത്ഥം:-മോക്ഷശാസ്ത്രത്തെ ശീലിക്കയൊ ഓംകാരത്തെ ജപിക്കയൊ ചെയ്യുന്നതു് സ്വാദ്ധ്യായമാകുന്നു.

5 ഈശ്വരപ്രണിധാനം. 'തസ്മിൻ പരമഗുരൗ സർവ്വകർമ്മാർപ്പണം' അർത്ഥം:-സർവ്വകർമ്മത്തെയും ഈശ്വരന്നു് അർപ്പിക്കുന്നതു് ഈശ്വരപ്രണിധാനം (ഭക്തിവിശേഷം) ആകുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! അപ്പോൾ യോഗികളും കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യണം എന്നും നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് സിദ്ധിച്ചു. ഇവിടുന്നു് പ്രമാണയുക്തിപുരസ്സരം കർമ്മങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ചുമിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ എങ്ങിനെ ന്യായീകരിയ്ക്കും?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! യോഗാഭ്യാസത്തിന്നു് വിഘ്നങ്ങളായ ഹിംസാസഹിതയാഗങ്ങൾ, കൃച്ഛ്റചാന്ദ്രായണാദി വ്രതങ്ങൾ, തീർത്ഥാടനം മുതലായ അജ്ഞാനകർമ്മങ്ങളെയാകുന്നു ഞാൻ ഖണ്ഡിച്ചതു്. ലോകത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ സ്വദേഹഭരണത്തിന്നു് വേണ്ടിയോ പരോപകാരാർത്ഥമായൊ ന്യായമായ വല്ല പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യേണ്ടിവരും. ആ കർമ്മങ്ങളും സജ്ജനദർശനം, സജ്ജനസംഭാഷണം, സജ്ജനശുശ്രൂഷ, പ്രാർത്ഥനാവന്ദനം, സ്തോത്രം, യോഗശാസ്ത്രോക്തമായ മററു കർമ്മങ്ങളും ഫലാപേക്ഷ കൂടാതെ ഭക്തിപൂർവ്വം ഈശ്വരാർപ്പണമായി ചെയ്യണമെന്നാണു് ഈ "പ്രണിധാനം" എന്നതിന്നു് ഞാൻ വ്യാഖ്യാനിച്ചതു്. നിയമം ക്രിയായോഗമാണെന്നും ഇതു് ബ

ഹിരംഗമാണെന്നും യോഗശാസ്ത്രത്തിൽ ഇതു് കല്പിപ്പാനുള്ള കാരണം ഇന്നതാണെന്നും ഞാൻ മുമ്പു് പറഞ്ഞുവല്ലോ. നിയമങ്ങൾക്കു് പ്രവൃത്തിപരമായ അർത്ഥം കല്പിക്കുമ്പോൾ അതു് യോഗത്തിന്നു് വിഘ്നമായി വരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് ശൌചം എന്നും തപസ്സ് എന്നും ഈശ്വരപ്രണിധാനം എന്നും പറയപ്പെട്ടിന്നവയ്ക്കു് ചില യോഗശാസ്ത്രവ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ പറഞ്ഞ പ്രവൃത്തിപരമായ വാച്യാർത്ഥത്തെ വിട്ടു് നിവൃത്തിപരമായ ലക്ഷ്യാർത്ഥത്തെമാത്രം ഞാൻ എടുത്തു് എഴുതിയതു്. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യാനുള്ള അധികാരവും ധൈര്യവും എനിക്കു് യോഗശാസ്ത്രത്തിൽനിന്നും എന്റെ അനുഭവത്തിൽനിന്നും സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. കേൾക്ക:

"യമാ ഏവ പരമഹംസാനാമാവശ്യകാഃ ന തു നിയമാഃ പ്രവൃത്തിരൂപതയാ യോഗാന്തരായതാൽ" എന്നു 'യോഗവാർത്തിക'ത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അർത്ഥം:— യമങ്ങൾ തന്നെയാണു് യോഗികൾക്കു് ആവശ്യങ്ങളായിട്ടുള്ളവ. നിയമങ്ങൾ പ്രവൃത്തിരൂപങ്ങളായിരിക്കയാൽ യോഗത്തിന്നു് വിഘ്നങ്ങളായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആവശ്യങ്ങളല്ല

ശിഷ്യൻ:— സ്വാമിൻ! നിയമങ്ങൾ എങ്ങിനെയാണു് യോഗത്തിന്നു് വിഘ്നങ്ങളായിരിക്കുന്നതു്?

ഗുരു:—"സ്വാദ്ധ്യായം" എന്നതിന്നു് "മോക്ഷശാസ്ത്രാണാമധ്യയനം" (മോക്ഷശാസ്ത്രങ്ങളെ പഠിക്കുക) എന്നുകൂടി അർത്ഥം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ പഠിപ്പിൽ ഏർപ്പെട്ടാൽ വളരെക്കാലം അതിന്നുവേണ്ടി പോകുന്നു. ഇതു് മനോലയമായ രാജയോഗം ശീലിക്കുന്നതിന്നു് വിഘ്നമല്ലയോ? അതുകൊണ്ടാകുന്നു "സർവ്വഞ്ചോദരപൂരണായപഠനം ന ശ്രേയസഃകാരണം" എന്നു് അമനസ്കഖണ്ഡത്തിൽ പറഞ്ഞതു്.

അത്ഥം:—എല്ലാ പഠിപ്പും ഉദരത്തെ പൂരിപ്പാൻ കൊള്ളാം. മുക്തിക്ക് കാരണമല്ല. ഇതിനെപ്പററി ശ്രുതി കഠം ഞാൻ മുമ്പ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഇനി യും പറയുന്നില്ല.

ശൌചം

ശൌചന്തുദ്വിവിധംപ്രോക്തം ബാഹ്യമാഭ്യന്തരംതഥാ
മൃജ്ജലാഭ്യാംസ്മൃതംബാഹ്യം മനഃശ്ശുദ്ധിസ്തഥാന്തരം.

അർത്ഥം:—ബാഹ്യം എന്നും ആഭ്യന്തരം എന്നും ശൌ ചം രണ്ട് വിധം പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മണ്ണുകൊണ്ടും ജലം കൊണ്ടും തേച്ചുകഴുകി കുളിക്കുന്നത് ബാഹ്യശൌചമാകു ന്നു. മനസ്സിന്ന് ശുദ്ധിവരുത്തുന്നത് ആന്തരശൌചമാകു ന്നു. ഇങ്ങിനെ അർത്ഥം കല്പിച്ചതുകൊണ്ടു ചിലക്കുട്ടർ സ്നാ നംകൂടി ചെയ്താല ശുദ്ധിവരൂ എന്നും സ്നാനം ചെയ്തതി ന്നശേഷമേ ധ്യാനാദികഠം ചെയ്തുകൂട എന്നും ഭ്രമിച്ച് പ്രാ തഃസ്നാനത്തിന്ന പറയുന്നു. സംഗതിവശാൽ സ്നാന ത്തിന്ന് തരം വന്നില്ലെങ്കിൽ അന്നത്തെ യോഗാഭ്യാസവും ധ്യാനവും മുടങ്ങി. ചില ദേഹികഠക്ക് ചില കാലത്തിൽ പ്രാതഃസ്നാനം ചില രോഗത്തെയും ഉണ്ടാക്കുന്നു. ആ ര ത്തിലും ഭംഗം നേരിടുന്നു.

തപസ്സ് എന്നതിന്ന് 'വ്രതാനിചൈവ' (വ്രതങ്ങളും തപസ്സതന്നെ) പാതഞ്ജലയോഗസൂത്രവ്യാഖ്യാനത്തിൽ അ ത്ഥം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പട്ടിണി കിടക്കുമ്പോഠം മന സ്സ് ധ്യാനത്തിൽ നേരെ നില്ക്കയില്ല. ഉഷ്ണിച്ച് രോഗങ്ങ ളും ഉണ്ടാകും. ഈ സംഗതി ഞാൻ പ്രമാണപുരസ്സരംമു മ്പ് വിസ്തരിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും പ്രാതഃസ്നാനവും പട്ടിണിയും മററും യോഗശാസ്ത്രത്തിന്നും ഹിതമല്ലെന്ന് വിശേഷിച്ച് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

പ്രാതഃസ്നാനോപവാസാദി കായക്ലേശവിധിംത്യജേൽ.

അത്ഥം.—പ്രാതഃസ്നാനം. പട്ടിണി മുതലായ കായക്‌ളേശവ്യാപാരത്തെ ത്യജിക്കണം എന്നു ഹഠയോഗപ്രദീപിക.

നാത്യശ്നതസ്തുയോഗോസ്തി നചൈകാന്തമനശ്നതഃ
നചാതിസ്വപ്നശീലസ്യ ജാഗ്രതോനൈവചാർജ്ജുന.

(എന്നു ഭഗവൽഗീത.)

അർത്ഥം:—ഹേ അർജ്ജുന! മിതമല്ലാതെ ഭക്ഷിക്കുന്നവന്നും തീരെ പട്ടിണി കിടക്കുന്നവന്നും അധികം ഉറങ്ങുന്നവന്നും ഉറക്കം ഒഴിക്കുന്നവന്നും യോഗം സിദ്ധിക്കയില്ല.

യജ്ഞശ്ചാന്ദ്രായണം കൃഛ്റംതീത്ഥാനിവിഷയാണിച
ദൃശ്യന്തേചഇമേവിഘ്നാധമ്മരൂപേണസംസ്ഥിതാഃ

(എന്നു ശിവസംഹിത)

അർത്ഥം:—യാഗവും കൃഛ്റചാന്ദ്രായണവ്രതവും തീർത്ഥങ്ങളും വിഷയങ്ങളും ധമ്മരൂപങ്ങളായ വിഘ്നങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നു.

ശരീരാരോഗ്യതഃസർവ്വം ജായതേസുഖസംയുതം.

(എന്നു കപിലഗീത)

അത്ഥം:-ശരീരാരോഗ്യത്തിൽനിന്നു എല്ലാം സുഖത്തോടുകൂടി തീരുന്നു.

യുക്താഹാരവിഹാരസ്യയുക്തചേഷ്ടസ്യകർമ്മസു
യുക്തസ്വപ്നാവബോധസ്യ യോഗോഭവതിദുഃഖഹാ.

(എന്നു കപിലഗീത)

അർത്ഥം.—ശരിയായ ആഹാരവിഹാരങ്ങളോടും ശരിയായ വ്യാപാരത്തോടും ശരിയായ ഉറക്കത്തോടും ജാഗ്രതയോടും കൂടിയവന്റെ യോഗം ദുഃഖങ്ങളെ ഒക്കെയും നീ

കുന്നു. ഈവക പ്രമാണങ്ങളേയും യോഗവാൎത്തികത്തേയും എന്റെ അനുഭവത്തേയും അനുസരിച്ചാണു് പ്രവൃത്തിമാൎഗ്ഗപരമായി നിയമങ്ങൾക്കു് വ്യാഖ്യാനിച്ചിരിക്കുന്ന അൎത്ഥം യോഗത്തിന്നു് വിഘ്നമാണെന്നറിഞ്ഞു് അതിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു് അനുകൂലമായ അൎത്ഥം മാത്രം ഞാൻ ഇതിൽ എടുത്തെഴുതിയതു്. നിയമത്തിൽ സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട അനുകൂലമായ അൎത്ഥത്തെത്തന്നെയാണു് ഭഗവൽഗീതയിൽ യജ്ഞതപഃകൎമ്മഭക്തികൾക്കു് കൃഷ്ണൻ കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതും. മുക്തിമാൎഗ്ഗത്തിൽനിന്നു് തെററിച്ചു് ജനങ്ങളെ ദുഃഖത്തിൽപ്പെടുത്തുന്ന അൎത്ഥം ഏതൊരു മഹാത്മാവും ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല.

3. ആസനം. സ്ഥിരസുഖമാസനം.

അൎത്ഥം:—സ്ഥിരമായും സുഖകരമായും ഇരിക്കുന്നഇരിപ്പു് ആസനമാകുന്നു.

വസിഷ്ഠാദ്യൈശ്ചമുനിഭിൎമ്മത്സ്യേന്ദ്രാദ്യൈശ്ച യോഗിഭിഃ
അംഗീകൃതാന്യാസനാനി കഥ്യന്തേകാനിചിന്മയാ.

അൎത്ഥം:—വസിഷ്ഠർ മുതലായ മുനികളാലും മത്സ്യേന്ദ്രൻ മുതലായ യോഗികളാലും സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചില ആസനങ്ങൾ ഞാൻ പറയാം.

സ്വസ്തികാസനം.

ജാനൂൎവ്വോരന്തരേസമ്യക് കൃത്വാപാദതലേ ഉഭേ
ഋജുകായഃസമാസീനഃ സ്വസ്തികംതൽപ്രചക്ഷതേ.

അൎത്ഥം:—മുഴങ്കാലിന്റേയും തുടയുടേയും ഇടയിൽ രണ്ടു് കാലടികളേയും വെച്ചു് ശരീരം വളയാതെ നേരെ ഇരിക്കുന്നതു് സ്വസ്തികാസനമെന്നു് പറയുന്നു.

വീരാസനം

ഏകംപാദംതഥൈകസ്മിൻ വിന്യസേദൂരുണിസ്ഥിതം
ഇതരസ്മിംസ്തഥാപാദം വീരാസനമിതീരിതം.

അർത്ഥം:—വലത്തെ കാലിനെ ഇടത്തെ തുടമേൽ വെക്കണം. ഇടത്തേ കാലിൽ വലത്ത തുടയെ വെക്കണം. അതു് വീരാസനമെന്നു് പറയപ്പെടുന്നു.

പത്മാസനം.

വാമോരൂപരിദക്ഷിണഞ്ചചരണംസംസ്ഥാപ്യവാമംതഥാ
ദക്ഷോരൂപരിപശ്ചിമേനവിധിനാധൃത്വാകരാഭ്യാംദൃഢം
അംഗുഷ്ഠൗഹൃദയേനിധായ ചിബുകംനാസാഗ്രമാലോകയേ
ദേതദ്വ്യാധിവിനാശകാരിയമിനാം പത്മാസനം

പ്രോച്യതെ

അർത്ഥം:—ഇടത്തെ തുടയുടെ മേൽ വലത്തെ കാലിനേയും വലത്തേ തുടമേൽ ഇടത്തേ കാലിനേയും വെച്ചു് പിൻഭാഗത്തുകൂടി വലത്തെ കൈകൊണ്ടു് ഇടത്തേ തുടമേലിരിക്കുന്ന വലത്തേ കാൽപെരുവിരലിനെ പിടിച്ചു് അപ്രകാരം ഇടത്ത കൈകൊണ്ടു് വലത്തേ തുടമേലിരിക്കുന്ന ഇടത്തേ കാൽപെരുവിരലിനേയും പിടിച്ചു് താടിയെ തൊണ്ടക്കുഴിക്കു് താഴെ വെച്ചു് നാസാഗ്രത്തെ നോക്കിയിരിക്കണം. ഇതു് യോഗികളുടെ വ്യാധിയെ നശിപ്പിക്കുന്ന പത്മാസനമെന്നു് പറയപ്പെടുന്നു.

സിദ്ധാസനം.

യോനിസ്ഥാനകമംഘ്രിമൂലഘടിതം കൃത്വാദൃഢംവിന്യസെ
ന്മേഢ്രേപാദമഥൈകമേവഹൃദയേകൃത്വാഹനുംസുസ്ഥിരം
സ്ഥാണുഃസംയമിതേന്ദ്രിയോചലദൃശാപശ്യേൽ

ഭ്രുവോരന്തരം

ഹ്യേതന്മോക്ഷകവാടഭേദജനകം സിദ്ധാസനം പ്രോച്യതെ

അർത്ഥം:—മലദ്വാരത്തിന്റെയും ഉപസ്ഥത്തിന്റെയും മദ്ധ്യപ്രദേശമാകുന്ന യോനിസ്ഥാനം. അവിടെ ഇടത്തെകാലിന്റെ കുതിങ്കാലിനെ ചേർത്തു് വലത്തെ കാലിനെ അതിന്മേൽവെച്ചു് താടിയെ തൊണ്ടക്കുഴിക്കു് താഴെ നല്ലവണ്ണം ചേർത്തു് അനങ്ങാതെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ഒതുക്കി കണ്ണിന്റെ ഇമ അനങ്ങാതെ പുരികമദ്ധ്യത്തിനെ നോക്കിയിരിക്കുന്നതു് സിദ്ധാസനമാകുന്നു ഇതു് മോക്ഷവാതിലിനെ തുറപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു.

മുഖ്യം സർവ്വാസനേഷ്വേകം സിദ്ധാഃ സിദ്ധാസനം വിദുഃ

അർത്ഥം:—സിദ്ധന്മാർ എല്ലാ ആസനങ്ങളിൽവെച്ചു് സിദ്ധാസനം ഒന്നിനെയാകുന്നു മുഖ്യമായി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ചതുരശീതിപീഠേഷു സിദ്ധമേവ സദാഭ്യസേൽ
ദ്വാസപ്തതി സഹസ്രാണാം നാഡീനാം മലശോധനം.

അർത്ഥം — എൺപത്തിനാലു് ആസനങ്ങളിലും വെച്ചു് സിദ്ധാസനത്തെത്തന്നെ എല്ലായ്പോഴും അഭ്യസിക്കണം. എഴുപത്തീരായിരം നാഡികളെയും അതു് ശുദ്ധി ചെയ്യും.

കിമന്യൈർബഹുഭിഃ പീഠൈഃ സിദ്ധേ സിദ്ധാസനേ സതി

അർത്ഥം:—സിദ്ധാസനം സിദ്ധിച്ചാൽ മറ്റുള്ള അനേകാസനങ്ങൾ എന്തിന്നു്? ആവശ്യമില്ല

ബന്ധത്രയമനായാസാൽ സ്വയമേവോപജായതേ.

അർത്ഥം:—സിദ്ധാസനം സിദ്ധിച്ചാൽ പ്രയാസംകൂടാതെ താനേതന്നെ ബന്ധത്രയവും (1. ഉഡ്യാനബന്ധവും 2. ജാലന്ധരബന്ധവും 3. മൂലബന്ധവും) സിദ്ധമായി ഭവിക്കുന്നു അതുകൊണ്ടു് മറ്റുള്ള ആസനങ്ങളെ ഒന്നും ഇവിടെ പറയുന്നില്ല

പ്രാണായാമം.

പ്രാണഞ്ചേദിഡയാപിബേന്നിയമിതം
ഭൂയോന്യയാരേചയൽ
പീത്വാപിംഗളയാസ്സമീരണമഥോബദ്ധ്വാത്യജേദ്വാമയാ
സൂർയ്യാചന്ദ്രമസോരനേനവിധിനാഭ്യാസം സദാതന്വതാം
ശുദ്ധാനാഡിഗണാഭവന്തിയമിനാംമാസത്രയാദൂർദ്ധ്വതഃ.

അർത്ഥം:—ഇടത്തെ മൂക്കിൽക്കൂടി ശ്വാസത്തെവലിച്ചു് കഴിയുന്നേടത്തോളം സ്തംഭിപ്പിച്ചു് പിന്നെ വലത്തെ മൂക്കിൽക്കൂടി ശ്വാസത്തെ വിടണം. പിന്നെ വലത്തെ മൂക്കിൽക്കൂടി ശ്വാസത്തെ വലിച്ചു് കഴിയുന്നേടത്തോളം സ്തംഭിപ്പിച്ചു് ഇടത്തെ മൂക്കിൽക്കൂടി വിടണം. ഇങ്ങിനെ ഇടത്തേതിൽക്കൂടിയും വലത്തതിൽക്കൂടിയും മാറിമാറി ഇട വിടാതെ അഭ്യസിക്കുന്ന യോഗികളുടെ നാഡികൾ മൂന്നു മാസംകൊണ്ടു ശുദ്ധമാകും.

പ്രാതർമ്മദ്ധ്യംദിനേസായ മർദ്ധരാത്രേ ച കുംഭകാൻ
ശനൈരശീതിപര്യന്തം ചതുർവ്വാരംസമഭ്യസേൽ.

അർത്ഥം:—രാവിലെയും ഉച്ചയ്ക്കും വൈകുന്നേരവും അർദ്ധരാത്രിയിലും ഇങ്ങിനെ നാലുസമയം അഭ്യസിക്കണം. ഓരോ പ്രാവശ്യവും എമ്പതു് വീതം പ്രാണായാമം ചെയ്യണം.

യേനത്യജേത്തേനപീത്വാ ധാരയേദതിരോധതഃ
രേചയേച്ചതതോന്യേന ശനൈരേവനവേഗതഃ

അർത്ഥം:—ഇടത്തേതിൽക്കൂടി ശ്വാസത്തെ വിട്ടാൽ ഉള്ളിലേക്കു് ശ്വാസത്തെ വലിക്കുന്നതും ഇടത്തേതിൽക്കൂടി തന്നെ വേണം. വലത്തേതിൽകൂടി ശ്വാസത്തെ വിട്ടാൽ വലത്തേതിൽക്കൂടിത്തന്നെ ശ്വാസത്തെ വലിക്കണം. ധാര

യേദതിരോധതഃ എന്നു് പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് വിയർപ്പോ ദേഹകമ്പമൊ ഉണ്ടാകുന്നവരെ ശ്വാസത്തെ സ്തംഭിക്കണമെന്നു് താല്പര്യം. "ശനൈരേവനഃവഗതഃ" എന്നു് മേൽപറഞ്ഞ ശ്ലോകത്തിൽ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് വായുവിനെ വിടുമ്പോഴും മെല്ലെ മെല്ലെ വിടണം. വേഗം ഒന്നായി വിടരുതു് എന്നഭിപ്രായം.

വേഗാദ്രേചനെ ബലഹാനിഃസ്യാൽ

അത്ഥം:—വേഗത്തിൽ വിട്ടാൽ ബലക്ഷയം ഭവിക്കും എന്നു് ഹഠയോഗപ്രദീപികാവ്യാഖ്യാനത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ!

ധൌതിർവ്വസ്തിസ്തഥാനേതിസ്ത്രാടകം നൌലികാ തഥാ
കപാലഭാതിശ്ചൈതാനി ഷൾകമ്മാണിപ്രച
ക്ഷതെ 1
ഷൾകമ്മനിർഗ്ഗതസ്ഥൌല്യകഫദോഷമലാദികഃ
പ്രാണായാമംതതഃകുര്യാദനായാസേനസിദ്ധ്യതി. 2

1. അത്ഥം:—ധൌതി; വസ്തി, നേതി, ത്രാടകം, നൌലികം; കപാലഭാതി എന്നു് ആറു് കർമ്മങ്ങളെ പറയുന്നു.

2. ആ ആറു് കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തു് അതുകൊണ്ടു് ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥൂലതയും കഫദോഷവും മലം മുതലായതും കളഞ്ഞു് അതിന്നശേഷം പ്രാണായാമത്തെ ചെയ്താൽ എളുപ്പത്തിൽ സിദ്ധിക്കും എന്നു് ഹഠയോഗപ്രദീപികയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ആ ഷൾകമ്മം ചെയ്തിട്ടു് വേണോ പ്രാണായാമം ചെയ്യുവാൻ?

ഗുരു:—അവ ചെയ്യാതെയും പ്രാണായാമം ചെയ്യാമെന്നു് അതിൽതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

പ്രാണായാമൈരേവസൎവ്വേ പ്രശുഷ്യന്തിമലാഇതി
ആചാൎയ്യാണാന്തുകേഷാഞ്ചിദന്യൽകൎമ്മനസമ്മതം.

അൎത്ഥം:—പ്രാണായാമങ്ങൾ കൊണ്ടുതന്നെ എല്ലാ ദോഷങ്ങളും ശമിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ചില ആചാൎയ്യന്മാർ ഷൾകൎമ്മത്തെ സമ്മതിച്ചിട്ടില്ല.

ശിഷ്യൻ:—പ്രാണായാമം എത്രവിധം ഉണ്ടെന്നുകൂടി കേട്ടാൽകൊള്ളാം.

ഗുരു:—പ്രാണായാമസ്ത്രിധാപ്രോക്തോരേചകപൂരക
കുംഭകൈഃ

അൎത്ഥം:—രേചകപൂരകകുംഭകങ്ങളാൽ പ്രാണായാമം മൂന്നു് വിധത്തിൽ പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 1. രേചകപ്രാണായാമം. 2. പൂരകപ്രാണായാമം. 3. കുംഭകപ്രാണായാമം ഇങ്ങിനെ മൂന്നുവിധം പ്രാണായാമം.

1. രേചകപ്രാണായാമം എങ്ങിനെയെന്നാൽ,

നിഷ്ക്രമ്യനാസാവിവരാദശേഷാ
പ്രാണംബഹിഃശ്ശൂന്യമിവാനിലേന
നിരുധ്യസംതിഷ്ഠതിരുദ്ധവായുഃ
സരേചകോനാമമഹാനിരോധഃ

അൎത്ഥം:—നാസാദ്വാരത്തിൽനിന്നു് മുഴുവനും വെളിക്കു പോയിരിക്കുന്ന ശ്വാസത്തെ ഉള്ളിലേയ്ക്കു് പ്രവേശിക്കാനയക്കാതെ വെളിയിൽതന്നെ തടുത്തുനിൎത്തുന്നതു് രേചകപ്രാണായാമമാകുന്നു. പ്രാണന്റെ ആയാമം=പ്രാണായാമം. ആയാമം=തടഞ്ഞുനിൎത്തൽ.

2. പൂരകപ്രാണായാമം

ബാഹ്യേസ്ഥിതം ഘ്രാണപുടേനവായു
മാകൃഷ്യതേനൈവശനൈഃ സമന്താൽ
നാഡിശ്ചസർവ്വാഃപരിപൂരയേദ്യഃ
സപൂരകോനാമമഹാനിരോധഃ

അൎത്ഥം:—പുറത്തുള്ള വായുവിനെ മെല്ലെ മെല്ലെ നാസികാദ്വാരത്തിൽക്കൂടി വലിച്ചു് നാലുഭാഗത്തുള്ള എല്ലാ നാഡികളെയും പൂരിപ്പിക്കുന്നതു് പൂരകപ്രാണായാമമാകുന്നു.

3. കുംഭകപ്രാണായാമം

സമ്പൂൎണ്ണകുംഭവദ്വായോൎദ്ധാരണംകുംഭകോഭവേൽ.

അൎത്ഥം:—വായുവിനെ അകത്തു് നിറച്ചു് വിടാതെ സ്തംഭിച്ചു് നിൎത്തുന്നതുതന്നെ കുംഭകപ്രാണായാമം.

അയം കുംഭകസ്തുപൂരകപ്രാണായാമാദഭിന്നഃ

ഈ കുംഭകപ്രാണായാമം പൂരകപ്രാണായാമത്തിൽനിന്നു് വ്യത്യാസപ്പെട്ടതല്ല. മററൊരു പ്രാകാരത്തിൽക്കൂടി കുംഭകപ്രാണായാമത്തെ ഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

സഹിതഃകേവലശ്ചേതി കുംഭകോദ്വിവിധൌമതഃ

അൎത്ഥം:—സഹിതകുംഭകം എന്നും കേവലകുംഭകം എന്നും കുംഭകം രണ്ടുവിധം ഉണ്ടു്.

സഹിതകുംഭകം എന്തെന്നാൽ

ആരേച്യാപൂൎയ്യവാകുൎയ്യാൽ സവൈസഹിതകുംഭകഃ

അൎത്ഥം:—ശ്വാസത്തെ പുറത്തേയ്ക്കു് വിട്ടിട്ടോ അല്ലങ്കിൽ ഉള്ളിലേയ്ക്കു് വലിച്ചിട്ടോ സ്തംഭിച്ചു് നിൎത്തുന്നതു തന്നെ സഹിതകുംഭകം. അപ്പോൾ രേചകകുംഭകമെന്നും പൂരകകുംഭകമെന്നും സഹിതകുംഭകംതന്നെ രണ്ടു് വിധമായി. എന്നാൽ

തത്രരേചകപൂർവ്വകോ രേചകപ്രാണായാമാദഭിന്നഃ
പൂരകപൂർവ്വകഃകുംഭകഃ പൂരകപ്രാണായാമാദഭിന്നഃ

അത്ഥം:—അതിൽ രേചകകുംഭകം രേചകപ്രാണായാമംതന്നെ, പൂരകകുംഭകം പൂരകപ്രാണായാമംതന്നെ, ഈ രണ്ടും മുമ്പു് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

കേവലകുംഭകം എന്തെന്നാൽ
രേചകംപൂരകംമുക്ത്വാ സുഖംയദ്വായുധാരണം
പ്രാണായാമൊയമിത്യുക്തഃസവൈകേവലകുംഭകഃ

അത്ഥം:—വായുവിനെ പുറത്തേയ്ക്കു് വിടാതെയും അകത്തേയ്ക്കു് വലിക്കാതേയുംതന്നെ പ്രയാസംകൂടാതെ വായുവിനെ സ്തംഭിപ്പിക്കുന്ന പ്രാണായാമം കേവലകുംഭകമാകുന്നു.

യാവൽകേവലസിദ്ധിസ്യാൽസഹിതം താവദഭ്യസേൽ

അത്ഥം:—കേവലകുംഭകം സിദ്ധിക്കുന്നതുവരെ സഹിതകുംഭകത്തെ അഭ്യസിക്കണം. മാത്രാദി കാലനിയമത്തോടും പ്രണവാദി മന്ത്രജപത്തോടുംകൂടി പ്രാണായാമം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് സഗർഭപ്രാണായാമം എന്നും അവ കൂടാതെ പ്രാണായാമംചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് അഗർഭപ്രാണായാമം എന്നും രണ്ടുവിധംപേരു്കൂടി മേൽചൊല്ലിയ പ്രാണായാമത്തിനുണ്ടു്. അതിന്നു് പ്രമാണം:

ജപധ്യാനാദിഭിർയുക്തം സഗർഭംതംവിദുർബുധാഃ
തദപേതംവിഗർഭഞ്ച പ്രാണായാമം പരേവിദുഃ
എന്നു് അദ്വൈതമാർത്താണ്ഡത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അത്ഥം:— ജപം, ധ്യാനം മുതലായവയോടുകൂടിയ പ്രാണായാമത്തെ സഗർഭപ്രാണായാമമായി വിദ്വാന്മാർ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. അവ കൂടാതെയുള്ള പ്രാണായാമത്തെ വിഗർഭപ്രാണായാമമായി ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. അഗർഭപ്രാണാ

യാമമെന്നു് പറഞ്ഞതിനെത്തന്നെയാണ് ഈ ശ്ലോകത്തിൽ വിഗർഭപ്രാണായാമം എന്നു് പറഞ്ഞതു്.

സഗർഭപ്രാണായാമം എങ്ങിനെയെന്നാൽ,
രേചയേൽഷോഡശൈർമ്മാത്രൈർദ്വാത്രിംശഭിസ്തുപൂരയേൽ
കുംഭയേച്ചചതുഃഷഷ്ട്യാ പ്രണവാർത്ഥമനുസ്മരൻ.

അർത്ഥം:— പ്രണവം പതിനാറു മനസ്സുകൊണ്ടു് ജപിച്ചുകൊണ്ടു് വലത്തെ മൂക്കിൽക്കൂടി രേചിക്കണം. (ശ്വാസത്തെ വെളിക്കു് വിടണം.) പ്രണവത്തെ മുപ്പത്തിരണ്ടുരു മനസാസ്മരിച്ചു് ജപിച്ചുകൊണ്ടു് ഇടത്തെ മൂക്കിൽക്കൂടി പൂരിക്കണം. (വായുവിനെ അകത്തേക്കു് വലിക്കണം) പ്രണവം അറുപത്തിനാലുരു മനസ്സുകൊണ്ടു് ജപിച്ചുകൊണ്ടും പ്രണവാർത്ഥത്തെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടും വായുവിനെ കുംഭിക്കണം. (അകത്തു് അടക്കി പുറത്തേക്കു് വിടാതെ ഇരിക്കണം) ഇങ്ങിനെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു് സഗർഭപ്രാണായാമമാകുന്നു.

അഗർഭപ്രാണായാമം എന്തെന്നാൽ,
മുഞ്ചേദ്രക്ഷിണയാവായും മാത്രാഷോഡശകൈർദ്ധിയാ
പൂരയേദ്വാമയാതദ്വൽ കുംഭയേച്ചസുഷുമ്നയാ.

അർത്ഥം:—ഏകാഗ്രചിത്തനായി പതിനാറു മാത്ര എന്ന കണക്കു് കൂടാതെ വലത്തെ മൂക്കിൽക്കൂടി ശ്വാസത്തെ വിടണം. മുപ്പത്തിരണ്ടു് മാത്ര എന്ന കണക്കു് കൂടാതെ ഇടത്തെ മൂക്കിൽക്കൂടി വായുവിനെ ഉള്ളിലേക്കു് വലിക്കണം. അറുപത്തിനാലു് മാത്ര എന്ന കണക്കു് കൂടാതെ സുഷുമ്നയിൽ സ്തംഭിക്കയും ചെയ്യണം. ഈ പ്രാണായാമത്തിൽ ഇത്രമാത്രകൊണ്ടു് പ്രാണനെ വിടണം എന്നും ഇത്രമാത്രകൊണ്ടു് പ്രാണനെ പൂരിക്കണമെന്നും ഇത്രമാത്രനേരം പ്രാണനെ നിറുത്തണമെന്നും ഉള്ള നിയമ

മില്ല. എത്രനേരംകൊണ്ടു് വായുവിനെ രേചിപ്പാനും എത്രനേരംകൊണ്ടു് പൂരിപ്പാനും എത്രനേരം സ്തംഭിക്കാനും (നിറുത്തുവാനും) കഴിയുമോ അപ്രകാരം അഭ്യസിക്കാം. ഇതിന്നു് പേർ അഗർഭപ്രാണായാമം എന്നാകുന്നു. എന്റെ പക്ഷം ഇതാണ് വളരെ നല്ലതു് എന്നാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, മാത്രാകണക്കു് പ്രകാരം പ്രാണനെ വിടുമ്പോഴും എത്രമാത്രയായി എന്നും സ്തംഭിക്കുമ്പോഴും എത്രമാത്രയായി എന്നും ഉള്ള കണക്കു് പിടിക്കുമ്പോഴും മനസ്സിന്നു് പ്രവൃത്തി അതായി. അപ്പോൾ മനസ്സിന്നു് ഏകാഗ്രത സിദ്ധിപ്പാൻ പ്രയാസം. മനസ്സിന്നു് ഏകാഗ്രത വരാഞ്ഞാൽ പ്രാണൻ ലയിപ്പാനും പ്രയാസം. പ്രാണൻ ലയിപ്പാൻ പ്രയാസമായാൽ പ്രത്യാഹാരധാരണാധ്യാനസമാധികളും സിദ്ധിപ്പാൻ പ്രയാസം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ.

പ്രാണായാമഏവാഭ്യാസക്രമേണവർദ്ധമാനഃ
പ്രത്യാഹാരധാരണധ്യാനസമാധിശബ്ദൈരുച്യതെ.
എന്നു് യോഗചിന്താമണിയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അർത്ഥം:— അഭ്യാസക്രമംകൊണ്ടു് വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രണായാമത്തെത്തന്നെയാണു് പ്രത്യാഹാരമെന്നും ധാരണ എന്നും ധ്യാനം എന്നും സമാധിയെന്നും പറയുന്നതു്.

"ബ്രഹ്മരന്ധ്രംതന്നഃപ്രാണൊ യദാ പഞ്ചവിംശതിപലപര്യന്തം തിഷ്ഠതിതദാ പ്രത്യാഹാരഃ യദാ പഞ്ചഘടികാപര്യന്തം തിഷ്ഠതി തദാ തദാ ധാരണാ, യദാ ഷഷ്ടിഘടികാപര്യ്യം തിഷ്ഠതി തദാ ധ്യാനം, യദാ ദ്വാദശദിനപര്യന്തം തിഷ്ഠതി തദാ സമാധിർഭവതി" എന്നു് ഹഠയോഗപ്രദീപികയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അർത്ഥം:-പ്രാണായാമത്താൽ ബ്രഹ്മരന്ധ്രത്തെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രാണൻ ഇരുപത്തഞ്ച് പലംവരെ നിന്നാൽ അപ്പോഴാം പ്രത്യാഹാരമായി. അഞ്ചുനാഴിക നിന്നാൽ ധാരണയായി. അറുപത്തു് നാഴിക നിന്നാൽ ധ്യാനമായി. പന്ത്രണ്ടു് ദിവസം നിന്നാൽ സമാധിയായി. "ഷൾഭിഃ ശ്വാസൈരേകംപലംഭവതി" (ആറുശ്വാസത്തിന്നു് വേണ്ടിവരുന്ന കാലത്തിന്നു് ഒരു പലം എന്നു പേർ) "സാർദ്ധശ്വാസപലദ്വായാത്മകഃ കാലഃപ്രാണായാമകാലഃ" രണ്ടു് പലത്തിന്നും അരശ്വാസത്തിന്നും വേണ്ടിവരുന്ന കാലം ഒരു പ്രാണായാമത്തിന്റെ കാലമാകുന്നു.

"നിദ്രാവശം ഗതസ്യപുംസോ യാവതാ കാലനൈതഃ ശ്വാസോ ഗച്ഛത്യാഗച്ഛതിച താവൽകാലഃ പ്രാണായാമസ്യമാത്രേത്യുച്യതെ." അർത്ഥം:-ഉറങ്ങുന്നവന്റെ ശ്വാസം എത്രനേരംകൊണ്ടു് പുറത്തേക്കു് പോകയും അകത്തേക്കു് വരികയും ചെയ്യുന്നുവോ അത്ര സമയം പ്രാണായാമത്തിന്റെ ഒരു മാത്രയെന്നു് പറയപ്പെടുന്നു. ഇതു് ഞാൻ പരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നു്, രണ്ടു്, മൂന്നു്, നാലു്, അഞ്ചു്, ആറു് എന്നു് എണ്ണുന്ന നേരംകൊണ്ടു് ഉറങ്ങുന്നവന്റെ ശ്വാസം പുറത്തേക്കു് പോകയും അകത്തേക്കു് വരികയും ചെയ്യുന്നു. ഒന്നു മുതൽ ആറുവരെ എണ്ണുന്ന നേരംകൊണ്ടു് പുറത്തേക്കു് പോകയും അകത്തേക്കു് വരികയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ശ്വാസമുണ്ടല്ലൊ, ആ ശ്വാസം ആറുംകൂടിയതാണു് പലം എന്നു് പറഞ്ഞതു്. അങ്ങിനെയുള്ള പലം ഇരുപത്തഞ്ചു് കൂടിയതാണു് പ്രത്യാഹാരം. പ്രകാരാന്തരമായിട്ടും പ്രാണായാമ മാത്രകളെ ഗണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതെല്ലാം എടുത്തു് എഴുതുന്നതുകൊണ്ടു് ഗ്രന്ഥവിസ്താരം വരുത്തുക എന്നല്ലാതെ മറെറാരു ഫലവും ഇല്ല. അതിനാൽ ആ വകയൊന്നും എടുത്തു് പറയുന്നില്ല. മേൽപറഞ്ഞ

പ്രകാരം ഒരുവിധം പ്രാണായാമമാത്രയെ എടുത്തു പറഞ്ഞുതന്നെ പ്രത്യാഹാരാദികൾ പ്രാണായാമത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധി മാത്രമാകുന്നു, അല്ലാതെ ഭിന്നകർമ്മങ്ങളല്ലെന്നു് കാണിപ്പാൻ വേണ്ടീയിട്ടാകുന്നു. "സർവ്വേഷു യോഗസാധനേഷു പ്രാണായാമോമുഖ്യ സ്തൽസിദ്ധൌ പ്രത്യാഹാരാദ്യ സിദ്ധേശ്ച" എന്നു് ഹഠയോഗപ്രദീപികയിൽ വ്യാഖ്യാധിച്ചിരിക്കുന്നു.

അർത്ഥം:—പ്രാണായാമം സിദ്ധിച്ചാൽ പ്രത്യാഹാരധാരണാധ്യാനസമാധികൾ സിദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടും പ്രാണായാമം സിദ്ധിക്കാഞ്ഞാൽ അവ സിദ്ധിക്കാത്തതുകൊണ്ടും എല്ലാ യോഗസാധനങ്ങളിലുംവെച്ചു് പ്രാണായാമംതന്നെ മുഖ്യം. എൺപത്തിനാലു് ആസനങ്ങളേയും ഉഡ്യാനം, ജലന്ധരം, മൂലബന്ധം എന്ന മൂന്നു് ബന്ധത്തേയും ധൌതി, വസ്തി, നേതി, ത്രാടകം, നൌലികം, കപാലഭാതി എന്ന ഷൾകർമ്മങ്ങളേയും സൂര്യഭേദം, ഉജ്ജായി, സീൽക്കാരി, ശീതളി, ഭസ്ത്രിക, ഭ്രാമരീ, മൂർഛ, പ്ലാവനീ എന്ന അഷ്ടകുംഭകങ്ങളേയും മററും ചെയ്‌വാൻ അറിഞ്ഞാലും പ്രാണായാമം സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ എല്ലാം വ്യർത്ഥം.

1. പ്രാണസംയമനേനൈവ സർവ്വേമുക്താഭവന്തിഹി
2. പ്രാണായാമൈർവ്വിശുദ്ധായെ തേയാന്തിപരമാം-
ഗതിം
3. സംസാരാർണ്ണവമഗ്നാനാം താരകഃ പ്രാണസംയമഃ
(എന്നു് യാജ്ഞവല്ക്യസംഹിത.)

അർത്ഥം:— 1. എല്ലാവരും പ്രാണസംയമനംകൊണ്ടു് തന്നെ മുക്തന്മാരായിത്തീരുന്നു.

2. ഏവർ പ്രാണായാമംകൊണ്ടു് വിശുദ്ധന്മാരാകുന്നുവോ അവർ മുക്തിയെ പ്രാപിക്കുന്നു.

3. സംസാരസമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്നവരെ പ്രാണായാമം കര കയറുന്നു (മുക്തി നൽകുന്നു.)

ഏഷാഹിചിത്തവിശ്രാന്തിർമ്മയാപ്രാണസമാധിനാ
ക്രമേണാനേനസംപ്രാപ്താ സ്വയമാത്മനിനിർമ്മലെ

എന്നു് വാസിഷ്ഠത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രാണായാമംകൊണ്ടു് ക്രമത്തിൽ നിർമ്മലമായിരിക്കുന്ന പരമാത്മാവിൽ ഞാൻ ചിത്തവിശ്രാന്തിയെ പ്രാപിച്ചു എന്നു് ഭുസുണ്ഡമഹായോഗീശ്വരൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

5. പ്രത്യാഹാരം.

'ഇന്ദ്രിയാണിവിഷയേഭ്യഃപ്രത്യാഹ്രിയന്തെ അസ്മിന്നിതി പ്രത്യാഹാരഃ' ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ വിഷയങ്ങളിൽനിന്നു് പ്രത്യാഹരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് പ്രത്യാഹാരം എന്നു് പറയുന്നു. പ്രത്യാഹരിക്കുക=മടക്കി എടുക്കുക.

ഇന്ദ്രിയാണാംവിചരതാം വിഷയേഷുസ്വഭാവതഃ
ബലാദാഹരണംതേഷാം പ്രത്യാഹാരഃസഉച്യതെ.
(എന്നു് യാജ്ഞവല്ക്യസംഹിത)

അർത്ഥം:— സ്വഭാവേന ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ വിഷയങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ബലാൽക്കാരമായി അവയെ ആഹരണം ചെയ്യുന്നതു് പ്രത്യാഹാരമെന്നു് പറയപ്പെടുന്നു. ആഹരണം ചെയ്യുക=മടക്കി എടുക്കുക.

'വിഷയേഭ്യഇന്ദ്രിയാർത്ഥേഭ്യോ മനോനിരോധനം
പ്രത്യാഹാരഃ'

എന്നു് മണ്ഡലബ്രാഹ്മണോപനിഷത്തിൽപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു

അൎത്ഥം:- സംസാരവിഷയങ്ങളിൽനിന്നു് മനസ്സിനെ നിരോധിക്കുന്നതുതന്നെ പ്രത്യാഹാരം.

6. ധാരണ.

'ദേശബന്ധശ്ചിത്തസ്യധാരണ'

(എന്നു് പാതഞ്ജലയോഗസൂത്രം.)

അൎത്ഥം:—ചിത്തത്തിനെ ദേശത്തിൽ ബന്ധിക്കുന്നതു് ധാരണയാകുന്നു. ദേശം എന്തെന്നാൽ നാഭിചക്രം, ഹൃദയപുണ്ഡരീകം, നാസാഗ്രം മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ. ആ സ്ഥാനങ്ങളിൽ മനസ്സിനെ സ്ഥിരമായി നിൎത്തുന്നതുതന്നെ ധാരണ. ഈ ധാരണയെ ലക്ഷ്യയോഗം എന്നും പറയുന്നു.

യോഹിനാസാദിദേശേഷുദൃഷ്ടിഃപുംസാംസ്ഥിരീഭവേൽ
സലക്ഷ്യയോഗ ആഖ്യാതോ യോഗേ ശ്രദ്ധാകരഃപരഃ

അർത്ഥം:—നാസാഗ്രാദികളായ ദേശങ്ങളിൽ ദൃഷ്ടി ഉറച്ചാൽ അതു് ലക്ഷ്യയോഗമെന്നു് പറയപ്പെടുന്നു. അതു യോഗത്തിൽ മുഖ്യമായും ശ്രദ്ധാകരമായും ഇരിക്കുന്നതാകുന്നു.

7. ധ്യാനം.

"തത്രപ്രത്യയൈകതാനതാധ്യാനം" എന്നു് പാതഞ്ജലയോഗസൂത്രം. അവിടെ പ്രത്യയൈകതാനതാധ്യാനമാകുന്നു. അവിടെ=ധാരണയിൽ എവിടെ മനസ്സിനെ നിൎത്തിയൊ അവിടെ. പ്രത്യായൈകതാനാതാ=പ്രത്യയത്തിൽ ഏകതാനതാ. പ്രത്യയം=അനുഭവം. ഏകതാനതാ=ഏകാഗ്രത (ഒന്നിൽതന്നെ ദൃഢമാകുംവണ്ണം ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കുക). ധാരണയിൽ ചിത്തത്തെ എവിടെ നിൎത്തിയൊ അവിടെ ചന്ദ്രൻ, സൂൎയ്യൻ, വഹ്നി, മിന്നൽ, നാദം, സ്പൎശം, ആനന്ദം, ദിവ്യരസം മുതലായവയിൽ ഏതിന്റെയെങ്കിലും പ്രത്യയം (അ

നഭവം) ഉണ്ടാകുന്നു. അപ്പോൾ അതിൽതന്നെ മനസ്സ് യത്നംകൂടാതെ അച്ഛിന്നതൈലധാരപോലെ ഇടവിടാതെ അത്യന്തശ്രദ്ധയോടുകൂടി നില്ക്കുന്നു. അതു ധ്യാനമാകുന്നു.

ദേശാവസ്ഥിതമാലക്ഷ്യ ബുദ്ധേർവൃത്തിസന്തതിഃ
വൃത്ത്യന്തരൈരസംസ്പൃഷ്ടാ തദ്ധ്യാനം സൂരയോ വിദുഃ
(എന്നു് ഈശ്വരഗീത.)

അർത്ഥം:—ദേശാവസ്ഥിതത്തെ കണ്ടിട്ടു് മനസ്സ് മറെറാരു വ്യാപാരത്തോടും സംബന്ധിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതു് ധ്യാനമാകുന്നു എന്നു് വിദ്വാന്മാർ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ദേശാവസ്ഥിതം=ദേശത്തിൽ അവസ്ഥിതം. ദേശം=ഭ്രൂമദ്ധ്യം മുതലായ സ്ഥലം. അവസ്ഥിതം=ഇരിപ്പുള്ള മുൻചൊല്ലിയ ചന്ദ്രസൂര്യാദിചിഹ്നം എന്നു് താല്പര്യം.

വിനാദേശാദിബന്ധനം വൃത്തിര്യാഭിമതേസ്ഥിരാ
ധ്യാനയോഗാദ്വഷേശ്ചിത്തചാഞ്ചല്യനാശകഃ
എന്നു് അദ്വൈതമാർത്താണ്ഡത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു

അർത്ഥം:—നാസാഗ്രാദി ദേശങ്ങളിൽ നിർത്താതെതന്നെ അഭിമതത്തിൽ (അറിയപ്പെടേണ്ട വസ്തുവിൽ) മനോവ്യാപാരം സ്ഥിരമായി വരുന്നതു് ധ്യാനമാകുന്നു. ഇതു് മനസ്സിന്റെ ചാഞ്ചല്യത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ മനസ്സ് താനേതന്നെ നില്ക്കണമെങ്കിൽ മുൻചൊല്ലിയ പ്രത്യയങ്ങൾ സ്ഫുരിക്കണം. അല്ലാതെ ഒരേ വിഷയത്തിൽതന്നെ അച്ഛിന്നതൈലധാരപോലെ ഇടവിടാതെ നില്ക്കുന്ന ധ്യാനം സിദ്ധിക്കയില്ല.

8. സമാധി.

സലിലേസൈന്ധവം യദ്വൽ സാമ്യം ഭവതിയോഗതഃ
തഥാത്മമനസോരൈക്യം സമാധിരഭിധീയതേ.

എന്നു് സൌഭാഗ്യലക്ഷ്മ്യുപനിഷത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അത്ഥം:—ഉപ്പു് ജലത്തോടു് ഏകീകരിക്കുന്നതുപോലെ മനസ്സു് ആത്മാവോടു് ഐക്യത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതാകുന്നു സമാധി എന്നു് പറയപ്പെടുന്നതു്. എന്നാൽ ജലത്തിൽ ചേക്കപ്പെട്ട ഉപ്പു് ജലരൂപമാകുന്നതുകൊണ്ടു് ജലം എന്ന രൂപം മാത്രമെ കാണുന്നുള്ളു. അപ്രകാരം പരമാത്മാവോടു് ചേക്കപ്പെട്ട മനസ്സു് ആത്മാവോടു് ഐക്യത്തെ പ്രാപിക്കയാൽ ആത്മസ്വരൂപമായ ഏകരൂപം മാത്രമെ ഉള്ളു. വ്യവഹരിപ്പാൻ ദ്വിതീയമായിട്ടു് ഒന്നും ഇല്ല. ഈ സ്ഥിതിയാണു് സമാധി, ഇതാണു് അദ്വൈതം.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! സമാധിഃസമതാവസ്ഥാ ജീവാത്മപരമാത്മനോഃ എന്നു് യാജ്ഞവല്ക്യസംഹിതയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അർത്ഥം:- ജീവാത്മാവിന്റേയും പരമാത്മാവിന്റേയും ഐക്യമാണു് സമാധി എന്നു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഗുരു:—മനസ്സു് ലയിച്ചാൽ പിന്നെ ജീവൻ എന്നു് ഒരു വ്യവഹാരിയെ കാണുന്നുണ്ടൊ? ഇല്ല. സുഷുപ്തിയിൽ മനസ്സു് ലയിച്ചപ്പോഴും ഉള്ള അവസ്ഥ നോക്ക, മനോലയത്തിനെതന്നെയാണു് ജീവപരൈക്യം എന്നും മുക്തി എന്നും പറയുന്നതു്. ശബ്ദം കേട്ടു് ഭ്രമിക്കണ്ട. അനുഭവംകൊണ്ടു് ബുദ്ധിപ്പെടുക. മനഏവഹി ജീവകഃ എന്നു് ശ്രുതിയും ഞാൻ മുമ്പു് പറഞ്ഞുവല്ലൊ.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ധ്യാനവും സമാധിയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്താണു്?

ഗുരു:—ധ്യാനവിസ്മൃതിഃ സമാധിഃ

(എന്നു് മണ്ഡലബ്രാഹ്മണോപനിഷത്തു്.)

അൎത്ഥം:—ധ്യാനത്തിന്റെ സ്മൃതി വിട്ടുപോകുന്നതു് സമാധിയാകുന്നു. സമാധിയിൽ മനോലയം വരുമ്പോൾ ധ്യാനം വിട്ടുപോകുമല്ലൊ. സുഷുപ്തിയിൽ സ്മൃതിയുണ്ടോ, ധ്യാനമുണ്ടോ? ഇല്ല. അപ്പോലെതന്നെ സമാധിയിലും. ധ്യാനത്തിൽ ധ്യാതാവും ധ്യാനവും ധ്യേയവും ഉണ്ടു്. സമാധിയിൽ ഈ മൂന്നു് ഭേദം ഉല്ല. അതിന്നു് പ്രമാണം.

ധ്യാതൃധ്യേയധ്യാനകലനാവൽധ്യാനം
തദ്രഹിതംസമാധിരിതിധ്യാനമാധ്യോൎവ്വിഭാഗഃ
(എന്നു് യോഗവാൎത്തികം.)

രൂപധ്യാനാദിഖണ്ഡനപ്രകരണം.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! വിഷ്ണു, ശിവൻ മുതലായ ദേവന്മാരുടെ സ്വരൂപത്തെ മനസ്സുകൊണ്ടു് ഹൃദയകമലത്തിൽ കല്പിച്ചു് പാദാദികേശംവരെ ധ്യാനിക്കണമെന്നു് പ്രമാണങ്ങളിൽ കാണുന്നു. അങ്ങിനെതന്നെ അധികജനങ്ങൾചെയ്യും വരുന്നു. അതല്ലെ ധ്യാനം?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! അനേകമാതിരി ധ്യാനം പറയുന്നുണ്ടു്. അപ്രകാരംതന്നെ പ്രത്യാഹാരവും ധാരണയും പറയുന്നുണ്ടു്. അതൊന്നും സുഖകരമല്ല. നോക്കുക, നാം കണ്ടിട്ടുള്ള ഒരു മനുഷ്യന്റെ രൂപംപോലും ധ്യാനിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ മനസ്സിൽ തോന്നും, ചിലപ്പോൾതോന്നുകയില്ല. പാദത്തെ കല്പിച്ചു് ജംഘയെ കല്പിക്കുമ്പോഴേ

ക്ക് പാദം വിട്ടുപോകും. ഇങ്ങിനെതന്നെ അംഗങ്ങൾതോ
റും ഒന്ന് ഉറപ്പിക്കുമ്പോഴെക്കും മറെറാരംഗം വിട്ടുപോയി മ
നസ്സിന്നു പിടുത്തം കിട്ടാതെ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നു. അപ്പോൾ നാം
കാണാത്ത ഹരിഹരാദികളുടെ രൂപത്തെ നാം എങ്ങിനെ
യാണ് മനസ്സിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നതു്? വിഷ്ണുവിൻേറയോ ശി
വൻേറയോ മറെറാ പാദം മനസ്സുകൊണ്ടു് കല്പിക്കുമ്പോൾ
ആരുടെ പാദംപോലെയെന്നാണു് വിചാരിക്കേണ്ടതു്?
എൻേറയോ നിൻേറയോ മററു് വല്ലവരുടേയുമോ പാദം
പോലെ വിചാരിക്കുന്നതു് ശരിയോ? യഥാർത്ഥത്തിൽ
അവക്കു് ഒരു രൂപം ഉണ്ടെങ്കിൽ അതല്ലെ നാം കാണേ
ണ്ടതു്? സൂര്യ്യചന്ദ്രാദികളുടെ രൂപം കാണേണമെങ്കിൽ
നാം ആകാശത്തിൽ നോക്കിയാൽ കാണുമല്ലൊ. അത
ല്ലാതെ സൂര്യ്യൻ ഠകാരം പോലെയൊ പപ്പടം പോലെയൊ
വൃത്താകാരത്തിലാകുന്നു എന്നു് മനസ്സുകൊണ്ടു് കല്പിച്ചു്
കണ്ണുചിമ്മി കീഴ്പ്പോട്ടു് നോക്കിയാൽ സൂര്യ്യദർശനം സി
ദ്ധിക്കുമോ? ഇല്ല. നാം കല്പിക്കാതെതന്നെ ആകാശത്തിൽ
കണ്ണുകൊണ്ടു് നോക്കിയാൽ എങ്ങിനെ സൂര്യ്യാദിദർശനം
സിദ്ധിക്കുമൊ അപ്രകാരം ആകാശത്തിൽ മനസ്സുകൊ
ണ്ടു് നോക്കിയാൽ ആത്മജ്യോതിർദ്ദർശനം സിദ്ധിക്കും. അ
ങ്ങിനെയുള്ള സൂക്ഷ്മവഴി അനുസരിച്ചിട്ടാണു് ഞാൻ വ്യാ
ഖ്യാനിച്ചതു്, സ്ഥൂലത്തിൽ ഭ്രമിപ്പിച്ചു് വൃഥാ കാലം കഴി
ച്ചു് അലയാനിടയാക്കുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളേയും സമ്പ്രദായത്തെ
യുംപാറി വായിച്ചു് ഗ്രന്ഥവിസ്താരം വരുത്തേണ്ട; പച്ചട്ടം
ചോദിക്കേണ്ട. മൂലാധാരം, സ്വാധിഷ്ഠാനം, മണിപൂരം
അനാഹതം, വിശുദ്ധി, ആജ്ഞ എന്ന ഷഡാധാരങ്ങളേയും

അവയുടെ സ്വരൂപങ്ങളേയും ഒരോ ആധാരങ്ങളിൽ ധ്യാനിക്കേണ്ട ക്രമങ്ങളേയും കേട്ട് ഭ്രമിക്കേണ്ട. അംഗുഷ്ഠാദി ഷോഡശാധാരങ്ങളുണ്ടല്ലൊ, അവ എന്തെല്ലാമാണെന്ന് അറിഞ്ഞില്ലല്ലൊ എന്ന് ഭ്രമിക്കേണ്ട. ഇഡാപിംഗളാദികളായ പതിനാല് നാഡികളും അവയുടെ സ്ഥാനവിശേഷങ്ങളും മനസ്സിലായില്ലല്ലൊ എന്നും ഭ്രമിക്കേണ്ട. പ്രാണാദിദശവായുക്കളേയും അവയുടെ സ്ഥാനങ്ങളും അതാതു് വായുക്കളുടെ കൃത്യങ്ങളും അറിഞ്ഞില്ലല്ലൊ എന്നും ഭ്രമിക്കേണ്ട. യോഗത്തെത്തന്നെ മന്ത്രയോഗം,ഹഠയോഗം,ലയയോഗം,നാദയോഗം,ശിവയോഗം,ബ്രഹ്മയോഗം,ജ്ഞാനയോഗം, അദ്വൈതയോഗം, നിരാലംബയോഗം, നിരാഭാസയോഗം, അഷ്ടാംഗയോഗം, രാജയോഗം, എന്നൊക്കെ പറയുന്നുണ്ടല്ലൊ. ഏതുകൊണ്ടാണ് മുക്തി? ഇവയുടെ ഭേദങ്ങളെന്താണ് എന്നറിഞ്ഞില്ലല്ലൊ എന്ന് അന്ധാളിക്കേണ്ട സമ്പ്രജ്ഞാതസമാധി, അസമ്പ്രജ്ഞാതസമാധി, സബീജസമാധി, നിർബ്ബീജസമാധി, സവികല്പകസമാധി, നിർവ്വികല്പകസമാധി എന്നും പലവിധം സമാധിയുണ്ടല്ലൊ, അവയുടെ ഭേദമെന്താകുന്നു? ശുഭേച്ഛാ, വിചാരണാ, തനുമാനസി, സത്വാപത്തി, അസംസക്തി, പരാർത്ഥാഭാവിനി, തുര്യഭൂമി ഇങ്ങിനെ ജ്ഞാനഭൂമികൾ ഏഴാകുന്നു എന്ന് കേൾക്കുന്നു. അവയുടെ ഭേദമെന്താകുന്നു? ബ്രഹ്മവിത്തു്, ബ്രഹ്മവിദ്വരൻ, ബ്രഹ്മവിദ്വരീയാൻ, ബ്രഹ്മവിദ്വരിഷ്ഠൻ, എന്നു് നാലു് വിധമായിട്ടും, കുടീചകൻ, ബഹൂദകൻ, ഹംസൻ, പരമഹംസൻ, തുര്യാതീതൻ, അവധൂതൻ എന്നിങ്ങനെ ആറു് തരത്തിലായിട്ടും ജ്ഞാനികളെ പറയുന്നുവല്ലൊ. അവരുടെ ഭേദമെന്താണ്

എന്നും അറിഞ്ഞില്ലല്ലൊ എന്നു് വിഷാദിക്കേണ്ട. ഇതെല്ലാം ചോദിച്ചു് മനസ്സിലാക്കി ഉത്തരം പറവാനുള്ള സാമത്ഥ്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടു് കാര്യമില്ല. ഇതെല്ലാ മനസ്സിൽ ധരിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിവരുന്ന സമയവും തത്വശാസ്ത്രങ്ങളും മററും വളരെ വായിച്ചു് വാദിച്ചു് കളയുന്ന സമയമെല്ലാം മനസ്സിനെ ലയിപ്പിക്കേണ്ട പണിയിൽ ചിലവു ചെയ്താൽ വലിയ പ്രയോജനമായിരിക്കും. മനഃപ്രവൃത്തിയുടെ താരതമ്യം നിമിത്തമാകുന്നു മേല്പറഞ്ഞ ജ്ഞാനഭൂമിഭേദങ്ങളും ജ്ഞാനികളുടെ ഭേദങ്ങളും സമാധിഭേദങ്ങളും മററും ഓരോ ശാസ്ത്രകർത്താക്കന്മാർ കല്പിച്ചതു്. പ്രാണായാമകാലഭേദംകൊണ്ടു് പ്രത്യാഹാരാദി സമാധ്യന്തം കല്പിച്ചതുപോലെ തന്നെ. അതുകൊണ്ടു് മനസ്സു് എന്ന ഒരു തത്വത്തെ മാത്രം പിടിച്ചാൽ മതി.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! എന്തിനാണു് മഹാന്മാർ അനേകം തത്വങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതു്? അതെല്ലാം അറിവാൻ വേണ്ടിയല്ലേ? അതെല്ലാം പഠിച്ചു് അറിഞ്ഞാലല്ലെ മുക്തനായി ഭവിക്കയുള്ളു?

ഗുരു:—വിശേഷം. ശിഷ്യ! നിൻെറ ഈ വിചാരം ഏതുപോലെയിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ, എന്തിനാണു് ദൈവം അപരിമിതമായ ധാന്യവർഗ്ഗത്തെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതു്? അതെല്ലാം അനുഭവിപ്പാൻ വേണ്ടിയല്ലെ? അതുകൊണ്ടു് ധാന്യവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ഉമി, തവിടു് മുതലായവ ഒന്നും കളയാതെ മുഴുവനും തിന്നു് തീർത്താലേ ക്ഷുത്തു് തീരുകയുള്ളു എന്നു് വിചാരിക്കുന്നതുപോലെയാണു്.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ഞാൻ ചിലരുടെ അഭിപ്രായം എടുത്തുപറയുകയാണു് ചെയ്തതു്. മനസ്സു് ലയിച്ചാലേ സർവ്വദുഃഖവും നശിക്കു എന്നു് പ്രമാണയുക്തിപുരസ്സരം അങ്ങുന്നു് എന്നോടു പറഞ്ഞു. സുഷുപ്തിയിലുള്ള അനുഭവത്തെ ഉദാഹരിച്ചു് അനുഭവപ്പെടുത്തിയതു ഞാൻ മറന്നിട്ടില്ല. ആ മനോലയത്തിനുള്ള ഉപദേശം ഒരു മിനുട്ടിനുള്ളിൽ ഉപദേശിക്കാവുന്നതാകുന്നു. പിടിച്ചുപറിച്ചു് നിത്യവൃത്തി കഴിച്ചിരുന്ന വാത്മീകിയ്ക്കു് സപ്തഋഷികൾ 'മരാ' എന്നു് ഉപദേശിച്ചതേയുള്ളു. അതുകൊണ്ടു് നിർവ്വികല്പസമാധിയിൽ എത്തി. പിന്നെ ദക്ഷിണാമൂർത്തിയുടെ അരികിൽ മഹർഷിമാർ ചെന്നു് മോക്ഷമാർഗ്ഗത്തെപ്പററിയുള്ള സംശയം തീർത്തുതരേണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ ദക്ഷിണാമൂർത്തി മൌനനിലയിൽ ഇരുന്നു് കാണിച്ചുകൊടുത്തതേയുള്ളു. മഹർഷിമാരുടെ സംശയം തീരുകയുംചെയ്തു. അതിന്നു് പ്രമാണം.

ചിത്രംവടതരോർമ്മൂലെ വൃദ്ധാശിഷ്യാഃഗുരുർയുവാ

ഗുരോസ്തുമൌനം വ്യാഖ്യാനം ശിഷ്യാസ്തുച്ഛിന്നസംശയാഃ

അർത്ഥം —ഒരു ചിത്രം. അതു് എന്താകുന്നു എങ്കിൽ വടവൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഒരു ഗുരു; അദ്ദേഹം ചെറുപ്പക്കാരനായിരിക്കുന്നു; ശിഷ്യന്മാർ വൃദ്ധന്മാരായിട്ടിരിക്കുന്നു; വിശേഷിച്ചു് ഗുരുവിന്റെ മൌനമാണു് വ്യാഖ്യാനം; (സംശയനിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി ശാസ്ത്രങ്ങളെ ഉദാഹരിച്ചു് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനു പകരം മിണ്ടാതെ ഇരിക്കുകയാകുന്നു.) ശിഷ്യന്മാരാവട്ടെ സംശയം തീർന്നവരായി ഭവിക്കയുംചെയ്തു. സ്വാമിൻ, വാത്മീകിക്കു് 'മരാ' എന്നെങ്കിലും ഉപദേശിച്ചു. ദക്ഷിണാമൂർത്തി ഒന്നും സംസാരിക്കാതെതന്നെ സ

മാധിയിൽ ഇരുന്നതു് കാണുമ്പോഴയ്ക്കു് ഈവിധമാകുന്ന ഇരിക്കേണ്ടതു് എന്നു് ശിഷ്യന്മാക്കു് മനസ്സിലാകയാൽ അവരുടെ സംശയം തീൎന്നുപോയി. ഈ കഥകളിൽനിന്നു് സിദ്ധോപദേശം എത്രയോ ചുരുങ്ങിയതാകുന്നു എന്നും ലോകസമ്പ്രദായം പോലെയല്ലെന്നും വളരെ പുസ്തകം വായിച്ചു് ഉണ്ടാകേണ്ടതല്ലെന്നും കള്ളനേക്കൂടി കരകയറുവാനുള്ള സാമർത്ഥ്യോപദേശമാണെന്നും തെളിയുന്നുണ്ടു്. ഈവക കഥകഠം വായിച്ചിട്ടും സൂക്ഷ്മം ഉണരാതെ ശാസ്ത്രഗത്തങ്ങളിൽ പതിച്ചു് അനേകം വലയുന്നു എന്നു് മാത്രമല്ല, പഠിപ്പില്ലാത്തവക്കു് മുക്തി കിട്ടിരല്ലന്നു് പറഞ്ഞു് വാദിച്ചു് ശാസ്ത്രനൈപുണ്യമില്ലാത്ത ചില സാധുക്കളെ പരിഭ്രമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! വളരെ പഠിച്ചിട്ടും സാരം ഗ്രഹിക്കാത്ത കൂട്ടരെ കഴുതയ്ക്കു് തുല്യമായിട്ടാണു് ശ്രീകൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്.

1. യഥാഖരശ്ചന്ദനഭാരവാഹീ
ഭാരസ്യവേത്താ ന തു ചന്ദനസ്യ
തഥൈവശാസ്ത്രാണി ബഹൂന്യധീത്യ
സാരന്നജാനൻ ഖരവദ്വഹേത്സഃ

എന്നു് ഉത്തരഗീതയിൽ അർജ്ജുനനോടു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അൎത്ഥം:—ചന്ദനഭാരത്തെ വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കഴുത ഭാരത്തെ അറിയുന്നു; ചന്ദനത്തിൻെറ ഗുണം അറിയുന്നില്ല. ശാസ്ത്രങ്ങഠം വളരെ പഠിച്ചിട്ടു് സാരത്തെ അറിയാത്തവനും കഴുതയെപ്പോലെ ഭാരവാഹി മാത്രമാ മാത്രമാകുന്നു.

അപിവർഷസഹസ്രായുഃശാസ്ത്രാന്തം നാധിഗച്ഛതി
(എന്ന് ഉത്തരഗീത.)

അർത്ഥം:—ആയിരം വയസ്സുള്ളവനായാലും ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അന്തത്തെ പ്രാപിക്കയില്ല. (ശാസ്ത്രം മുഴുവനും പഠിച്ചുതീരില്ല എന്നു സാരം.)

3. യത്സാരഭൂതം തദുപാസിതവ്യം
ഹംസോയഥാക്ഷീരമിവാംബുമിശ്രം
എന്ന് ഉത്തരഗീത.)

അർത്ഥം:—വെള്ളവും പാലുംകൂടി കലർന്നുവെച്ചാൽ അരയന്നം വെള്ളത്തെനീക്കി പാലിനെ എങ്ങിനെ സ്വീകരിക്കുന്നുവോ, അപ്രകാരം സാരമായിട്ടുള്ളതിനെ മാത്രം ഉപാസിക്കണം.

4. വിഹായ സർവ്വശാസ്ത്രാണി യൽസത്യംതദുപാസ്യതാം.
(എന്ന് ഉത്തരഗീത.)

അർത്ഥം:—എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളേയും ഉപേക്ഷിച്ച് ഏതു് ശാശ്വതമോ അതിനെ ഉപാസിക്കണം. ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആ ശാശ്വത വസ്തുവെ പ്രാപിപ്പിക്കുന്ന ഉപാസനയിലല്ലെ ഇരിക്കേണ്ടതു്? ആ സമ്പ്രദായം വാത്മീകി സപ്തർഷികളിൽനിന്നു് ഗ്രഹിച്ചപോലെയും ദക്ഷിണാമൂർത്തിയിൽനിന്നു് ഋഷികൾ ഗ്രഹിച്ചപോലെയും സിദ്ധഗുരുവിൽനിന്നു് അഭ്യസിച്ച് ഹിന്ദുക്കൾ അറിയാമല്ലൊ. പിന്നെന്തിനു് ശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിച്ച് വൃഥാ കാലം കളയുന്നു സിദ്ധിക്കേണ്ടതു് സിദ്ധഗുരുവിൽനിന്നു തന്നെ സിദ്ധിക്കണം. കേൾക്ക;

നമീമാംസതർക്കഗ്രന്ഥഗ്രണിതസിദ്ധാന്തപാഠൈ-
ന്നവേദൈർവ്വേദാന്തൈഃസ്മൃതിഭിരഭിധാനൈരപി-

നച

തയ്യെവച്ചേന്ദ്രാ വ്യാകരണകവിതാലംകൃതിമയൈ-
മ്മുഃനതതപാവാപ്തിന്നിജഗുരുമുഖാദേവവിദിതാ.
(എന്നു് അമനസ്കഖണ്ഡം.)

അൎത്ഥം:—മീംമാംസ, തക്കം, ജ്യോതിശാസ്ത്രം, നാലു വേദങ്ങൾ, വേദാന്തങ്ങൾ, സ്മൃതികൾ, നിഘണ്ടുക്കൾ, ഛന്ദശ്ശാസ്ത്രം, വ്യാകരണം, കവിത, അലങ്കാരം ഇവയെല്ലാം അഭ്യസിച്ചതുകൊണ്ടു് പരമാൎത്ഥത്തെ പ്രാപിക്കയില്ല. ഗുരുമുഖത്തിൽനിന്നുതന്നെയാകുന്നു യഥാൎത്ഥജ്ഞാനം പ്രാപിക്കുന്നതു്.

ഹേ ശിഷ്യ! അതുകൊണ്ടു് പണ്ഡിതന്മാർ പഠിപ്പില്ലാത്തവൎക്കു് മുക്തി കിട്ടില്ലെന്നു് പറയുന്നതു് അസംബന്ധമാകുന്നു. പഠിപ്പില്ലാത്തവൎക്കു് ഉണ്ടാൽ വയർ നിറയില്ലന്നുണ്ടോ? പഠിപ്പില്ലാത്തവൎക്കു് സിദ്ധൌഷധം സേവിച്ചാൽ രോഗം മാറില്ല എന്നുണ്ടോ? പഠിപ്പില്ലാത്തവൎക്കു് സംഗിച്ചാൽ കുട്ടിയുണ്ടാകയില്ല എന്നുണ്ടോ? കഷ്ടം! കഷ്ടം! വളരെ പഠിച്ചിട്ടും സൂക്ഷ്മം അറിയാതെ എന്തെങ്കിലും പറയുകതന്നെ.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! അതൊന്നും പറയേണ്ട. ലോകം എപ്പോൾ ഉണ്ടായതാകുന്നു.? അതിന്റെ ഉല്പത്തി ക്രമം എങ്ങിനെയാകുന്നു എന്നു് ചോദിച്ചിട്ടു് അതിന്നുത്തരം പറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ അവന്നു് മുക്തിമാൎഗ്ഗത്തെ കാണിച്ചു് സംസാരാന്ധകൂപത്തിൽനിന്നു് കയററുവാൻ കഴികയില്ലെന്നു് പറയുന്നു.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! ഇതു് എതുപോലെ ഇരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, ഒരുവൻ ഒരു കൂപത്തിൽപെട്ടു് മുങ്ങിപ്പൊങ്ങി

വരുമ്പോൾ മറെറാരു ദയാലു കണ്ടു് മുകളിൽനിന്നു് ഒരു ആരോഹണസാധനം കാണിച്ചുകൊടുത്തു് 'ഇതു പിടിച്ചു കയറിക്കൊൾക' എന്നു് പറയുമ്പോൾ, ഈ കിണറു് എന്നുണ്ടായതാണു്, ആർ ഉണ്ടാക്കിയതാണു്, ഇതു് എത്ര കല്ലുകൊണ്ടാണു് കെട്ടിയിരിക്കുന്നതു്" എന്നു് ചോദിച്ചു് അതിന്നു് ഉത്തരം പറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ കരയിൽ നിൽക്കുന്നവൻ കരകയററുവാൻ കഴിയാത്തവൻ എന്നോ, അവൻ കാണിച്ചുകൊടുത്ത മാർഗ്ഗം ശരിയല്ലെന്നോ പറയുമ്പോഴലയും ഒരു വൈദ്യൻ രോഗിക്കു് ഔഷധം കൊടുക്കുമ്പോൾ 'ഈ മൂലിക എന്നുണ്ടായതാണു്, ഇതിന്റെ ഉല്പത്തിക്രമം എങ്ങിനെയാകുന്നു' എന്നു് രോഗി ചോദിച്ചിട്ടു് ഉത്തരം പറവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ ആ മൂലികയാൽ രോഗം ശമിക്കുകയില്ലെന്നു് പറയുമ്പോഴലയോ ആണു്. കിണർ ഉണ്ടാക്കിയ തീയതിയും മററും പറവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും കാണിച്ചുകൊടുത്ത ആലംബനത്തെ പിടിച്ചാൽ കര കയറാം. മൂലിക മുളച്ചുണ്ടായ തിയതിയും അതിന്റെ വളർച്ചയുടെ ക്രമവും മററും പറവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും അതുപയോഗിച്ചാൽ രോഗം ശമിക്കും. അപ്പോലെ അനാവശ്യമായ ലോകോല്പത്തിചോദ്യത്തിന്നു ഉത്തരം പറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും സിദ്ധോപദേശം മുക്തിയെ നൽകും. പൌരാണികന്മാരും ആധുനികന്മാരുമായ പല മതക്കാരും പലപ്രകാരം ലോകോല്പത്തിയെപ്പററി പറയുന്നു. ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചു് ചിമ്മി കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിച്ചുകൊൾക. യുക്തിയുക്തമായി അതു് ആക്കും സ്ഥാപിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

ശിഷ്യൻ:— സ്വാമിൻ! അതു് ശരിയാകുന്നു. ലോകോല്പത്തിക്രമങ്ങളെ ഘോഷിച്ചു് നടക്കുന്ന ചില യോഗ്യന്മാരോടു് ഞാൻ ചോദിക്കയുണ്ടായി, "ഉറക്കം വരുമ്പോൾ

മനസ്സ് ആദ്യം എവിടെപ്പോകുന്നു? നിദ്ര വൃത്തിയാകുമ്പോൾ മനസ്സ് എവിടെപ്പോയി ലയിക്കുന്നു? ഉണരുമ്പോൾ ഏതൊരു സ്ഥാനത്തു് പ്രവേശിച്ചു് ജാഗ്രതാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചു? അനുഭവപ്പെട്ടതിപറയുക. മനസ്സ് കറുത്തിട്ടോ, വെളുത്തിട്ടോ, ഉരുണ്ടിട്ടോ, നീണ്ടിട്ടോ?" ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കു് ഉത്തരം ഇല്ല. മനുഷ്യർ ഏതൊരു മനസ്സിനെക്കൊണ്ടു് സർവ്വവ്യവഹാരവും നടത്തുന്നുവൊ, അതിനെപ്പററിത്തന്നെ ഒന്നും പറവാൻ കഴിയുന്നില്ല.' മനസ്സിന്നു് സാക്ഷിഭൂതന്മാരായിരുന്നിട്ടും ഇങ്ങിനെ, ഇരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ലോകോല്പത്തിക്രമത്തെ യുക്തിയുക്തമായി പറഞ്ഞു് അനുഭവപ്പെട്ടതാമെന്നു് പറഞ്ഞു പുറപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവൻ പരിഹാസപാത്രമായിത്തീരുകയേ ഉള്ളൂ. പരിഹാസപാത്രമാവാതെ ഇരിക്കണമെങ്കിൽ ശ്രോതാക്കൾ കേട്ടതിനെയെല്ലാം വിശ്വസിക്കുന്ന കൂട്ടരായിരിക്കണം. സ്വാമിൻ! മനോലയാത്മികമായ മുക്തിയെ പ്രാപിപ്പാൻ ഹഠയോഗപ്രധാനമായ പ്രാണായാമം അഭ്യസിക്കുന്നതോ നല്ലതു്, അതോ രാജയോഗോക്തമായ ഭ്രൂമധ്യധാരണയോ നല്ലതു്?

ഗുരു:—രാജയോഗപ്രകാരമുള്ള ധാരണതന്നെ നല്ലതു്. ഹഠയോഗം ധനസൌകര്യംകൊണ്ടും സ്ഥലസൌകര്യംകൊണ്ടും അതിപ്രയാസംകൊണ്ടും മാത്രമേ സാധിച്ചുകൂടൂ. പഥ്യവും അഭ്യാസവും പിഴച്ചാൽ മഹാവ്യാധി മുതലായ് ഉപദ്രവങ്ങൾ ഹഠയോഗത്താൽ സംഭവിക്കും. അതിന്നു് പ്രമാണം.

യഥാസിംഹോഗജോവ്യാഘ്രോ ഭവേദ്വശ്യഃശനൈഃശനൈഃ
തഥൈവസേവിതോവായു രന്യഥാഹന്തിസാധകം

(എന്നു് ഹഠയോഗപ്രദീപിക).

അൎത്ഥം:— സിംഹവും ആനയും വ്യാഘ്രവും എങ്ങിനെ മെല്ലെമെല്ലെ വശീകരിക്കപ്പെടേണമൊ അപ്രകാരംതന്നെ വായുവും വശീകരിക്കപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു. പാകംതെററിയാൽ സാധകനെ കൊന്നുകളയും.

പ്രാണായാമനയുക്തേന സൎവ്വരോഗക്ഷയോഭവൽ
അയുക്താഭ്യാസയോഗേന സൎവ്വരോഗസമുൽഭവഃ

അൎത്ഥം:— ആഹാരാദികളാൽ യുക്തമായിരിക്കുന്ന പ്രാണായാമംകൊണ്ടു് സൎവ്വരോഗവും നശിക്കും. യുക്തമല്ലാത്തപ്രാണായാമാഭ്യാസംകൊണ്ടു് സൎവ്വരോഗവും ഉണ്ടാകും.

ആഹാരാദിക്രമപ്രകരണം.

ശിഷ്യൻ:—പ്രാണായാമം അഭ്യസിക്കുമ്പോൾ പത്ഥ്യങ്ങൾ എന്തെല്ലാം? അപത്ഥ്യങ്ങൾ എന്തെല്ലാം?

ഗുരു:—ഗോധൂമശാലിയവഷാഷ്ടികശോഭനാന്നം
ക്ഷീരാജ്യഖണ്ഡനവനീതസിതാമധൂനി
ശുണ്ഠിപടോലകഫലാദികപഞ്ചശാകം
മുൽഗാദിദിവ്യമുദകഞ്ചയമീന്ദ്രപത്ഥ്യം

അർത്ഥം:—ഗോതമ്പു്, നെല്ലു്, യവം, നവരനെല്ലു്, ഇവയുടെ ശോഭനമായ അന്നം, പാലു്, നെയ്യു്, കൽക്കണ്ടം, വെണ്ണ, പഞ്ചസാര, തേൻ, ചുക്കു്, പടോലം, ഫലങ്ങൾ, പഞ്ചശോകം, ചെറുപയർ, ശോധനചെയ്ത വെള്ളം ഇവ യോഗീശ്വരന്മാൎക്കു് പത്ഥ്യമാകുന്നു. (വേണ്ടതാകുന്നു).

പുഷ്ടംസുമധുരംസ്നിഗ്ദ്ധം ഗവ്യംധാതുപ്രപോഷണം
മനോഭിലഷിതംയോഗ്യം യോഗീഭോജനമാചരേൽ

അർത്ഥം:—ദേഹപുഷ്ടിയുണ്ടാക്കുന്നതും മധുരിച്ചതും നെയ്യു്, പാലു് ഇവയോടുകൂടിയതും ധാതുക്കളെ പോഷി

ക്കിക്കുന്നതും മനസ്സിന്നു് ഹിതമായതും യോഗ്യമായതും ആയ ഭക്ഷണത്തെ യോഗി അശിക്കണം. മനോഭിലഷിതം എന്നു് പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ഇഷ്ടമുള്ളതു് എന്തെങ്കിലും ഭക്ഷിച്ചുകൂടാ. മേൽപറയപ്പെട്ടതിൽ മനോരുചികരമായ ഭക്ഷണം എന്നു മാത്രം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ദ്വൗഭാഗൗ പൂരയേദന്നൈസ്തോയേനൈകം പ്രപൂരയേൽ
വായോഃസഞ്ചാരണാർത്ഥായ ചതുർത്ഥമവശേഷയേൽ

അൎത്ഥം:—രണ്ടു്ഭാഗം (അരവയർ) അന്നംകൊണ്ടു് പൂരിക്കണം ഒരുഭാഗം (കാൽവയർ) പേയദ്രവ്യംകൊണ്ടു് (പാലോ ചുക്കുവെള്ളമൊ ശോധനചെയ്ത ജലമോകൊണ്ടു്) പൂരിക്കണം. വായുസഞ്ചാരത്തിന്നായി കാൽവയർ ഒഴിച്ചു് വെക്കണം. വയർ നിറച്ചു് ഉണ്ണരുതു്. വയർ മുക്കാലും നിറയ്ക്കാം. അങ്ങിനെ ഭക്ഷിക്കുന്നതു് അരവയർ മുൻവിവരിക്കപ്പെട്ട ഗോതമ്പു് മുതലായവയുടെ ചോറുകൊണ്ടും കാൽ വയർ ക്ഷീരമോ വെള്ളമോകൊണ്ടും ഇങ്ങിനെ മുക്കാൽ വയർ നിറക്കണം.

മിതാഹാരംവിനായസ്തു യോഗാരംഭന്തുകാരയേൽ
നാനാരോഗോഭവേത്തസ്യ കിഞ്ചിദ്യോഗോനസിദ്ധ്യതി

അൎത്ഥം:—മിതാഹാരം കൂടാതെ യോഗാഭ്യാസം ചെയ്താൽ നാനാരോഗം ഉണ്ടാകും. യോഗം അല്പവും സിദ്ധിക്കയും ഇല്ല. ഇങ്ങിനെ ഹഠയോഗപ്രദീപികയിലും ഘേരണ്ഡസംഹിതയിലും മററും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു, ഹേ ശിഷ്യ! നീ ഭിക്ഷാടനം ചെയ്‌വാൻ പറഞ്ഞുവല്ലൊ. ഭിക്ഷാടനം ചെയ്യുമ്പോൾ മേൽപറഞ്ഞ പഥ്യപാകത്തിൽ ശരീരരക്ഷ ചെയ്യുവാൻ കഴിയുമൊ? ഇല്ല.

അഭ്യാസകാലേപ്രഥമേശസ്തംക്ഷീരാജ്യഭോജനം
തതോഭ്യാസേ സ്ഥിരീഭൂതേ നതാദൃങ്നിയമഗ്രഹഃ

അർത്ഥം:—ആദ്യം അഭ്യാസകാലത്തിൽ പാലും നെയ്യും കൂട്ടിയിട്ടുള്ള ഭക്ഷണംതന്നെ ശ്രേഷ്ഠം. അഭ്യാസം ദൃഢമായാൽ അപ്രകാരമുള്ള നിയമം കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നില്ല.

അപഥ്യങ്ങൾ.

കട്വമ്ലതീക്ഷ്ണലവണോഷ്ണഹരീതശാക
സൌവീരതൈലതിലസർഷപമദ്യമത്സ്യാൻ
ആജാദിമാംസദധിതക്രകുലത്ഥകോല
പിണ്യാകഹിംഗുലശുനാദ്യമപഥ്യമാഹുഃ

അർത്ഥം:—കടു=കയ്പക്ക മുതലായതു്, അമ്ലം=പുളി മുതലായതു്. തീക്ഷ്ണം=മുളകു് മുതലായതു്, ഉപ്പു് ഉഷ്ണം=വെല്ലം മുതലായതു്, ഹരീതശാകം=പത്രശാകം (ഇലക്കറി) സൌവീരം=വെപ്പുകാടി, നല്ലെണ്ണ, എള്ളു്, കടുകു്, മദ്യം, മത്സ്യം, ആടു് മുതലായവയുടെ മാംസം, തൈർ, മോർ, കൊള്ളു്, എലന്തപ്പഴം, എള്ളിൻപിണ്ണാക്കു്, കായം, ഉള്ളി (ആദ്യശബ്ദംകൊണ്ടു് വെള്ളുള്ളിയേയും ലഹരിയെ ഉണ്ടാക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളേയും ഗ്രഹിക്കണം) മേൽപറഞ്ഞവ അപഥ്യങ്ങളാകുന്നു. അവയെ യോഗി ഭക്ഷിക്കരുതു്.

അതിശീതഞ്ചാതിചോഷ്ണമഭക്ഷ്യംയോഗിവർജ്ജയേൽ

അർത്ഥം.—വളരെ തണുത്തതും വളരെ ഉഷ്ണമുള്ളതുമായ ഭക്ഷണത്തെ യോഗി വർജ്ജിക്കണം. ഹേ ശിഷ്യ! ഭിക്ഷയെടുത്താൽ ഇങ്ങിനെ സാധിക്കുമൊ? ഗതിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ഭിക്ഷയെടുക്കുക എന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളൂ.

വർജ്ജയേൽദുർജ്ജനപ്രാന്തം വഹ്നിസ്ത്രീപഥസേവനം
പ്രാതഃസ്നാനോപവാസാദി കായക്ലേശവിധിന്തഥാ.

അർത്ഥം.—ദുർജ്ജനസംസർഗ്ഗം, തീയ്, സ്ത്രീസംഗം, അധികം വഴിനടക്കൽ, പ്രാതഃസ്നാനം, പട്ടിണി മുതലായ കാ

യക്ലേശകമ്മമൊക്കെയും ത്യജിക്കണം. അപഥ്യാഹാരങ്ങളേയും കായക്ലേശകരങ്ങളായ കമ്മങ്ങളേയും ഉപേക്ഷിച്ച് പഥ്യാഹാരത്തോടുകൂടി വിജനസ്ഥലത്ത് ഇരുന്ന് പ്രാണായാമം അഭ്യസിക്കണം. അപ്രകാരം ചെയ്യാതിരുന്നാൽ രോഗാദികളാലും മററും അനത്ഥത്തിന്ന് ഇടയുണ്ട്. അതു കൊണ്ട് രാജയോഗം നീയും അഭ്യസിക്ക. കഴിയുമെങ്കിൽ രാജയോഗത്തിന്നും മേൽപറഞ്ഞ പഥ്യാഹാരക്രമത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതു് അത്യുത്തമംതന്നെ.

> രാജത്വാൽസവ്വയോഗാനാം രാജയോഗ ഇതിസ്മൃതഃ
> രാജന്തംദീപ്യമാനന്തം പരമാത്മാനമവ്യയം
> പ്രാപയേദ്ദേഹിനാംയസ്തു രാജയോഗസ്സകീത്തിതഃ
> രാജയോഗസ്യമാഹാത്മ്യം കോവാജാനാതിതത്വതഃ
> എന്ന് അമനസ്ക്കഖണ്ഡത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അർത്ഥം:—എല്ലാ യോഗങ്ങൾക്കും രാജാവായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് രാജയോഗം എന്ന് ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നാശരഹിതനായും പ്രകാശിച്ചുംകൊണ്ടും ഇരിക്കുന്ന പരമാത്മാവിനെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഏതോ അതു് രാജയോഗമെന്ന് പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. യഥാത്ഥത്തിൽ രാജയോഗത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ ആർ അറിയുന്നു?

മനഃസിദ്ധിപ്രകരണം.

ശിഷ്യൻ:—പ്രാണോമനോദ്വയമിദം വിലയംനയേദ്യോ
മോക്ഷംസഗച്ഛതിനരൊനകഥഞ്ചിദന്യഃ

അർത്ഥം:—പ്രാണനും മനസ്സും ഉണ്ടല്ലൊ. ഈ രണ്ടിനേയും ലയിപ്പിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ മോക്ഷത്തെ പ്രാപി

ക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യാത്തവൻ ഏതു് വിധത്തിലും മുക്തിയെ പ്രാപിക്കയില്ല. ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കമ്പോഠം രാജയോഗപ്രകാരം മനസ്സ് ലയിക്കും. അതുകൊണ്ടു് പ്രാണൻ ലയിക്കുമൊ?

ഉത്ത:—മനസ്സ് ലയിച്ചാൽ പ്രാണനും ലയിക്കും. പ്രാണൻ ലയിച്ചാൽ മനസ്സും ലയിക്കും. ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെ ലയിപ്പിച്ചാൽ രണ്ടിന്റേയും ലയം സിദ്ധിക്കും. അതിനു് പ്രമാണം.

പവനോബദ്ധ്യതേയേന മനസ്തേനൈവബദ്ധ്യതേ
മനശ്ചബദ്ധ്യതേയേന പവനസ്തേനബദ്ധ്യതേ

എന്നു് ഹഠയോഗപ്രദീപികയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അൎത്ഥം:— ഏവനാൽ വായു (പ്രാണവായു) ബന്ധിക്കപ്പെടുന്നുവോ, മനസ്സ് ഏവനാൽ ബന്ധിക്കപ്പെടുന്നുവൊ അവനാൽ വായുവും ബന്ധിക്കപ്പെടുന്നു.

മനോയത്രവിലീയേത പവനസ്തത്രലീയതേ
പവനൊലീയതേയത്രമനസ്തത്രവിലീയതേ.
(എന്നു് ഹഠയോഗപ്രദീപിക)

അൎത്ഥം:— മനസ്സ് എവിടെ ലയിക്കുന്നുവൊ പ്രാണവായു അവിടെ ലയിക്കുന്നു. പ്രാണവായു എവിടെ ലയിക്കുന്നുവൊ മനസ്സ് അവിടെ ലയിക്കുന്നു.

ദുഗ്ദ്ധാംബുവൽ സംമിളിതാവുഭൌതൌ
തുല്യക്രിയൌ മാനസമാരുതൌഹി.
(എന്നു് ഹഠയോഗപ്രദീപിക)

അൎത്ഥം— ആ പ്രാണനും മനസ്സും പാലും വെള്ളവും കലൎന്നിരിക്കുന്നതുപോലെ ഏകീകരിച്ചു് തുല്യപ്രവൃത്തിയോ

ട്ടകൂടിയവയാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു ഒന്നിനെ അടക്കുമ്പോൾ മറേറതും സ്വാധീനപ്പെടുന്നതു്.

അവിനാഭാവിനീനിത്യം ജന്തൂനാം പ്രാണചേതസീ
കസുമാമോദവന്മിശ്രേ തിലതൈലേ ഇവാസ്ഥിതെ
കുരുതശ്ചവിനാശേന കാര്യം മോക്ഷാഖ്യമുത്തമം
(എന്നു് വാസിഷ്ഠം)

അർത്ഥം:— പുഷ്പവും ഗന്ധവും പോലെയും എള്ളും എള്ളിന്റെ എണ്ണയും പോലെയും ജന്തുക്കളുടെ പ്രാണനും മനസ്സും പിരിയാതെയിരിക്കുന്നു. പ്രാണമനസ്സുകളുടെ ലയം കൊണ്ടു് ഉത്തമമായിരിക്കുന്ന മോക്ഷം സിദ്ധിക്കുന്നു.

യഥായഥാസമഭ്യാസാന്മനസഃസ്ഥിരതാഭവേൽ
വായുവാക്കായദൃഷ്ടീനാം സ്ഥിരതാചതഥാതഥാ
(എന്നു് അമനസ്കഖണ്ഡം)

അർത്ഥം:—അഭ്യാസം ഹേതുവായിട്ടു് മനസ്സിന്നു് ഏതേതു് പ്രകാരം സ്ഥിരത ഭവിക്കുമൊ അതാതു് പ്രകാരം പ്രാണവായുവിന്നും വാക്കിന്നും ദൃഷ്ടിക്കും സ്ഥിരത ഭവിക്കും.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! സുഷുപ്തിയിൽ മനസ്സു് ലയിച്ചാലും പ്രാണൻ ലയിക്കുന്നില്ലല്ലൊ? അതുകൊണ്ടു് മനസ്സു് ലയിച്ചാലും പ്രാണൻ ലയിക്കുകയില്ല എന്നല്ലെ വിചാരിക്കേണ്ടതു്?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! പരമാത്മാവിൽ മനസ്സു് ലയിച്ചാലേ പ്രാണൻ ലയിക്കയുള്ളൂ. സുഷുപ്തി സമയത്തു് മനസ്സു് പരമാത്മാവിൽ ലയിക്കുന്നില്ല. എങ്കിൽ സുഷുപ്തിയും മുക്തിയായല്ലൊ.

ശിഷ്യൻ:— സ്വാമിൻ! പ്രാണമനസ്സുകളുടെ ലയം കൂടാതെ ഒരു വിധത്തിലും മുക്തി സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നു് പറയുന്നതു് എന്താണു്?

ഗുരു:—ഹേ സൌമ്യ! പരമാത്മാവിൽ പ്രാണമനസ്സുകളുടെ ലയംതന്നെയാകുന്ന മുക്തി എന്നു് പറയുന്നതു്. അതിന്നു് അതുതന്നെ സിദ്ധിക്കേണ്ടയോ? സുഷുപ്തി എന്നു് പറയുന്നതു് നല്ല ഉറക്കമാകുന്നു. അതിന്നു് അതുതന്നെ സിദ്ധിക്കേണ്ടെ? ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽ സുഷുപ്തിയില്ല. (ഉണൎന്നിരിക്കുമ്പോഠ ഉറക്കമില്ല.) അപ്പോലെ പ്രാണമനസ്സുകളുടെ വ്യാപാരം ഉള്ളപ്പോഠ മുക്തിയില്ല നോക്കുക: ജാഗ്രത്തിൽ മനോവ്യാപാരമുണ്ടു്, സുഖദുഃഖങ്ങളും ഉണ്ടു്. അപ്രകാരം സ്വപ്നത്തിലും, മനോവ്യാപാരമുണ്ടു്, അപ്പോഴും സുഖദുഃഖങ്ങഠ ഉണ്ടു്. സുഷുപ്തിയിൽ മനസ്സു് ലയിച്ചു. അപ്പോഠ ദുഃഖവും ഇല്ല, ദ്വൈതവും ഇല്ല. ഈ അനുഭവംകൊണ്ടു് തന്നെ മനോലയത്താൽ മാത്രമെ ദുഃഖനിവൃത്തിസ്വരൂപമായ മോക്ഷം ഉള്ളു എന്നു് ബുദ്ധിമാന്മാക്കു് തീർച്ചപ്പെടുത്താം. പരമാത്മാവിൽ മനോലയം വരുമ്പോഠ പ്രാണനും ലയിക്കും. വേനല്ക്കാലത്തു് ചെടികഠ ഉണങ്ങിപ്പോയാലും ബീജം നശിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണു് വൎഷക്കാലത്തിൽ പിന്നെയും ഭൂമിയിൽ മുളയ്ക്കുന്നതു്. അപ്പോലെ ദേഹം നശിച്ചാലും പ്രാണമനസ്സുകളാകുന്ന ബീജം നശിക്കാത്തതു കൊണ്ടാണു് പിന്നെയും സംസാരവൃക്ഷസ്വരൂപമായ ദേഹം ഉണ്ടാകുന്നതു്. വിത്തിനെ അഗ്നിയിൽ വറുത്താൽ പിന്നെ അതു മുളയ്ക്കുകയില്ല. അപ്പോലെ യോഗാഗ്നിയിൽ പ്രാണമനോബീജങ്ങളെ ഇട്ടാൽ പിന്നെ ദേഹവൃക്ഷം മുളക്കുകയില്ല. ദുഃഖനിവൃത്തി എന്ന മുക്തിയും സിദ്ധിച്ചു. പ്രാണമനോലയാനന്തരമുള്ള സ്ഥിതിതന്നെ. സാക്ഷാൽക്കാരജ്ഞാനം. അതു് തന്നെ മോക്ഷം, അസമ്പ്രജ്ഞാതസമാധി, നിർവ്വികല്പസമാധി, നിർബ്ബീജസമാധി, തുയ്യഭൂമി.

ആ സ്ഥിതിയിൽ എത്തിയവൻതന്നെ വരിഷ്ഠൻ. ആ സ്ഥിതിയിലെത്തുന്നതിന്നു് മുമ്പു് മനോലയഹേതുക്കളായ നാദം, ജ്യോതിസ്സ് മുതലായ ചിഹ്നങ്ങളെ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു് സമ്പ്രജ്ഞാതസമാധി എന്നും സവികല്പസമാധിയെന്നും നാദയോഗമെന്നും മററും പല പര്യായശബ്ദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ആ ശബ്ദങ്ങൾ കേട്ടു് ഒട്ടും ഭ്രമിക്കേണ്ട. സമ്പ്രജ്ഞാതാദി സമാധിഭേദങ്ങളും മന്ത്രയോഗാദി യോഗഭേദങ്ങളും ശുഭേച്ഛാദി ജ്ഞാനഭൂമിഭേദങ്ങളും ബ്രഹ്മവിത്തു് മുതലായ ജ്ഞാനികളുടെ ഭേദങ്ങളും ജ്ഞാനവും മോക്ഷവും എല്ലാം മനോലയക്രമത്തിൽ അടങ്ങിപ്പോയി. അതുകൊണ്ടു് മനസ്സിനെ ശരിക്കു് നിർത്തിയാൽ ശാശ്വതസുഖം പ്രാപിക്കും. ആ സുഖം തന്നിൽതന്നെയാകുന്നു അതു് അറിയാതെ സംസാരവിഷയങ്ങളിലാകുന്നു എന്നു തെററിദ്ധരിച്ചു സുഖത്തെ സമ്പാദിപ്പാൻ അലയുന്നു. ഇതു് ഏതുപോലെയെന്നാൽ, കൊച്ചുകുട്ടി കണ്ണാടിയിൽ കണ്ട തന്റെ മുഖത്തെ പിടിപ്പാൻ കൊതിക്കുന്നതുപോലെ ഗിൽട്ടുപ്രയോഗത്തെ സ്വർണ്ണമെന്നു് മോഹിച്ചു് ഗ്രഹിക്കുമ്പോലെയും. ആ സുഖത്തെ സാധിപ്പാനുള്ള സാധനം മനസ്സാകുന്നു. അതു് അറിയാതെ ധനധാന്യാദികളും പുത്രമിത്രകളത്രാദികളും ആകുന്നു എന്നു് വിചാരിച്ചു് കൃഷിചെയ്തിട്ടും കച്ചവടം ചെയ്തിട്ടും ഉദ്യോഗം ഭരിച്ചിട്ടും പലവിധ സാഹസങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടും ധനധാന്യാദികളെ സമ്പാദിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും മനോജയം സമ്പാദിക്കാത്തനിമിത്തം സുഖം കിട്ടുന്നില്ലെന്നു് മാത്രമല്ല, നിസ്സാരസംഗതികളാൽ ദുഃഖിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു് നീ മനോജയത്തെ സമ്പാദിക്കൂ. എന്നാൽ സർവൈശ്വര്യത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന ചക്രവർത്തിയുടെ സുഖം നിന്റെ സുഖത്തിന്റെ ലക്ഷത്തിലൊരംശത്തോടു് ഒക്കുന്നതല്ല.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! മനസ്സിന്റെ ജയത്തിന്നും ശാശ്വതസുഖത്തിന്നും കാരണമായ രാജയോഗത്തേയും അഷ്ടാംഗയോഗത്തേയും അങ്ങുന്നു് എനിക്കു് ഉപദേശിച്ചു. എങ്കിലും പ്രമാണങ്ങളിലും യുക്തികളിലും വാദങ്ങളിലുംകൂടി ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചുപോയി. അതുകൊണ്ടു് എങ്ങിനെയാണ് രാജയോഗത്തെ അഭ്യസിക്കേണ്ടതു് എന്നു് എല്ലവൎക്കും മനസ്സിലാകുംവിധം ഒരിക്കൽകൂടി ഉപദേശിച്ചുതന്നാൽ കൊള്ളാം.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! ജനബാധയില്ലാത്ത ദിക്കിൽ സുഖാസനത്തിലിരുന്നു് മനസ്സിനെ ഏകാഗ്രതപ്പെടുത്തുമ്പോൾ മനസ്സു് ഏതേതു് വിഷയത്തിൽ ഓടുന്നുവോ, അതാതു വിഷയത്തിൽനിന്നു മടക്കി എടുത്തു മനസ്സിനെ ഉത്തമസ്ഥാനത്തിൽതന്നെ നിൎത്തണം. അങ്ങിനെ നിൎത്തുമ്പോൾ അവിടെ ചില ചിഹ്നങ്ങൾ പ്രകാശിക്കും. അതു കണ്ടു് മനസ്സു് വിസ്മയിച്ചു് ആനന്ദിച്ചു് സംസാരവിഷയത്തിൽ ഓടാതെ അതിൽതന്നെ ഇടവിടാതെ നില്ക്കും. അങ്ങിനെ നിന്നുനിന്നു് മനസ്സു് ലയിക്കയും ചെയ്യും. ഇതാതാകുന്നു രാജയോഗം. ഇതാകുന്നു മുക്തി, പരമാനന്ദ പ്രാപ്തി, ദുഃഖനിവൃത്തി, സമാധി. അപ്പോൾ മനഃസിദ്ധിയിൽ പ്രാണലയവും സിദ്ധിച്ചു.

മനഃസിദ്ധൌ വ്യവഹാരസിദ്ധി

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! സമാധിവിട്ടു് വ്യവഹാരദശയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ എങ്ങിനെയാകുന്നു നടക്കേണ്ടതു്?

ഗുരു:—ഒരുവൻ പത്തു് കുതിരകളെ കെട്ടിയ സാററ്റിൽ ഇരുന്നു് ജനബഹുലമായ റോട്ടിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ആ കുതിരകളെ കടിവാൾ വെട്ടിപ്പിടിച്ചു് ഒതുക്കി തെളിച്ചു് തനിക്കും അന്യന്മാക്കും ഉപദ്രവം തട്ടിക്കാതെ സഞ്ചരിക്കുംവണ്ണം യോഗി ശരീരമാകുന്ന രഥത്തിലിരുന്നു് ഇന്ദ്രിയങ്ങളാകുന്ന കുതിരകളെ ഒതുക്കി തനിക്കും മററാരു പ്രാണിക്കും മനസ്സുകൊണ്ടും വാക്കുകൊണ്ടും കായംകൊണ്ടും ഉപദ്രവം നേരിടുവാൻ ഇടവരാതെ വ്യവഹാരദശയിൽ നടക്കണം. ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹത്തോടുകൂടി നടക്കണമെന്ന അഭിപ്രായം.

മനഃസിദ്ധൗ ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹസിദ്ധി

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! സമാധിയിൽ മനസ്സിനേയും ഇന്ദ്രിയങ്ങളേയും ലയിപ്പിച്ചു് സ്തംഭംപോലെ ഇരുന്നാലല്ലേ ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹമാവുകയുള്ളു.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! സമാധിയിൽ അങ്ങിനെ, വ്യവഹാരദശയിൽ ഇങ്ങിനെ. മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം ഇന്ദ്രിയങ്ങളെയെല്ലാം തീരെ നശിപ്പിച്ചു് സ്തംഭംപോലെ ഇരിക്കുന്നതുമാത്രമാണ് ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം എന്നു് വരികിൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന മഹായോഗികൾക്കു് യോഗശാസ്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാനും അവ ലോകോപകാരമായിത്തീരാനും തരമില്ല. അവരെ ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹമില്ലാത്തവർ എന്നും പറയേണ്ടിവരും. ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം എന്നതിൻെറ അത്ഥം എന്തെന്നാൽ, ഇന്ദ്രിയങ്ങളാകുന്ന കുതിരകളെ താൻ തെളിച്ച വഴിക്കു് നല്ല മാഗ്ഗത്തിൽ നടക്കാറാക്കുക എന്നാകുന്നു, അതു് സാധിച്ചിട്ടു

ല്ലെങ്കിൽ തനിക്കും മററുള്ളവക്കും ഉപദ്രവം നേരിടും. ശാശ്വതാനന്ദഗൃഹത്തെ പ്രാപിക്കയും ഇല്ല. നരകത്തിൽപോയി കിടക്കേണ്ടിവരും. സാററ്റിലിരിക്കുന്നവന്ന് കുതിരകളെ ഒതുക്കി തെളിക്കുവാൻ ശക്തിയില്ലെങ്കിൽ അവ മദിച്ച് മാർഗ്ഗം തെററി ചാടും. തനിക്ക് അപായം അകപ്പെടും. അല്ലെങ്കിൽ ആളുകളുടെ മേൽ കയറി ആപത്തു വലിച്ചിടും. അപ്പോൾ ജെയിലിൽ പോയി കിടക്കേണ്ടിവരും. ആ കുതിരകളെ ഒതുക്കി ശരിയായ വഴിക്കുതന്നെ നടത്തിപ്പാൻ ശക്തിയുണ്ടെങ്കിൽ താൻ വിചാരിച്ചകാര്യം സാധിച്ച് ആക്കും ഉപദ്രവമില്ലാതെ വീട്ടിലേയ്ക്കു് മടങ്ങിവന്ന് സുഖമായി വസിക്കാം. അതുപോലെ ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം ഉണ്ടെങ്കിൽ വ്യവഹാരദശയിൽ ഇരുന്ന് വേണ്ടപോലെ നടത്തി ആനന്ദഗേഹത്തെ പ്രാപിക്കാം. അപ്പോൾ മനഃസിദ്ധിയാൽ ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹവും സിദ്ധിച്ചു.

ഹേ ശിഷ്യ! ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം എന്നാൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ തീരെ നശിപ്പിച്ചുകളയുക എന്ന് മാത്രമായി അർത്ഥം ഗ്രഹിച്ചുകൂടാ. എന്നാലോ, ചെകിടനേയും കുരുടനേയും ഊമയേയും നപുംസകനേയും മൂർഛിതനേയും സുഷുപ്തിസ്ഥനേയും മരിച്ചവനേയും മാത്രമേ ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം ചെയ്യുവർ എന്ന് പറവാൻ തരമുള്ളു, അതു് ശരിയല്ല.

മനഃസിദ്ധയോഗാധികാരസിദ്ധി

ശിഷ്യൻ:—ആരാകുന്നു യോഗാനന്ദത്തെ അനുഭവിപ്പാൻ അവകാശി?

ഗുരു:—ആൎക്ക് യോഗാനന്ദം അനുഭവിപ്പാൻ ആശയുണ്ടോ, ആൎക്ക് ആ ആശകൎത്തക്കവണ്ണം പ്രയത്നം ചെ

യ്യുവാൻ കഴിയുമോ, ആ ആനന്ദം അല്പ് അനുഭവിപ്പാൻ അവ കാശിയാകുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—ഇഹാമുത്രവിരക്തസ്യ
സംസാരം പ്രതിഹാസതഃ
ജിജ്ഞാസാരേവകസ്യാപി യോഗസ്മിന്നധികാരിത

അത്ഥം:—ഇഹലോകത്തിലും സ്വർഗ്ഗാദിലോകങ്ങളിലും ഉള്ളവിഷയങ്ങളിൽ ആശയില്ലാത്തവനും സംസാരത്തെ ത്യജിപ്പാനും പരമാനന്ദസ്വരൂപത്തെ അറിവാനും ഇച്ഛയുള്ളവനുമായ മനുഷ്യനാണു് യോഗത്തിനു് അവകാശി എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവല്ലോ?

ഗുരു:—അതിൻെറ അഭിപ്രായമെന്തെന്നാൽ: അങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്നവന്നു് യോഗത്തിൽ നിരന്തരാഭ്യാസത്തിന്നു് ഇടവരും; ഇഹലോകവിഷയങ്ങളിലും മററും ആശയുള്ളവനായിരുന്നാൽ അവൻ അതിന്നു് അലയുന്ന നിമിത്തം യോഗത്തിൽ വേണ്ടുംവിധം വേലചെയ്‌വാൻ സാധിക്കയില്ല, അതിനാൽ വേഗത്തിൽ ആനന്ദം പ്രകാശിക്കയും ഇല്ല, എന്നാകുന്നു. നിനക്കു് കാശിക്കു് വേഗത്തിൽ എത്തേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ നീ ഇടവിടാതെ നടന്നാലേ വേഗത്തിൽ എത്തുകയുള്ളു. കലഹിച്ചിട്ടോ, കച്ചവടം ചെയ്തിട്ടോ, ഓരോ ദിക്കിൽ കാമിനിമാരോടുകൂടി കളിച്ചിട്ടോ കാലം കഴിച്ചു് ദിവസം ഈരണ്ടടി കാശിക്കു് നടന്നാൽ വേഗത്തിൽ എത്തുകയില്ല.

ശിഷ്യൻ:—അത്രയല്ലെ ഉള്ളു. "ഇഹാമുത്ര വിരക്തസ്യ" എന്നു് പ്രയോഗിച്ചതുകൊണ്ടു് ഇഹലോകത്തിലും സ്വർഗ്ഗാദിലോകസുഖത്തിലും ലേശം ആശയില്ലാതെയുള്ള വിരക്തിയുംകൂടി ഉണ്ടെങ്കിൽ അവന്നു് മാത്രമേ യോഗാ

ഭ്യാസത്തിലും വേദാന്തവിചാരത്തിലും ഏർപ്പെട്ടുകൂടൂ, അതു് ഇല്ലാത്തവൻ പ്രവേശിച്ചാൽ അപകടമുണ്ടെന്നു് ചിലർ മനസ്സിലാക്കി. അവരോ മോക്ഷമാൎഗ്ഗത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നില്ല; അതിൽ ഏർപ്പെടുന്നവരെ ഭയപ്പെടുത്തുകയും പരിഹസിക്കുകയും കൂടി ചെയ്യുന്നു.

ഗുരു:— വിഷയങ്ങളിൽ വിരക്തി വന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും യോഗാനന്ദത്തിൽ ആശയും ഉണ്ടു്, നല്ലവണ്ണം പ്രയത്നവും ചെയ്യുന്നുണ്ടു് എങ്കിൽ അതിലുള്ള ചില രസത്തെ അനുഭവിപ്പാൻ സംഗതി വരും. അപ്പോൾ താനെത്തന്നെ വിഷയവിരക്തിയും വരും. ഇതു് എനിക്കു് അനുഭവമാകുന്നു. ഞാൻ വിരക്തി സമ്പാദിച്ചതിന്നുശേഷമല്ല യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതു്. അതിന്നു് മുമ്പുതന്നെ പ്രവേശിച്ചു. എന്നാൽ ആനന്ദം ആസ്വാദിപ്പാനുള്ള ആശകൊണ്ടു് ഞാൻ നല്ലവണ്ണം അഭ്യാസിച്ചു അതു കുറച്ചു് അനുഭവിപ്പാൻ സംഗതിയും വന്നു. വിഷയവിരക്തിയും വന്നു. പഞ്ചസാര ചേൎത്തു് പായസപാനം ചെയ്‌വാൻ സംഗതി വരുമ്പോൾ പഴങ്കഞ്ഞിയിൽ വിരക്തി വരാതെ ഇരിക്കുമൊ? ഇല്ല. അതുകൊണ്ടാണു് യോഗത്തിൽ അഭ്യാസിക്കുന്നവൻ യോഗത്തിന്നു് അവകാശിയാകുന്നു എന്നു് ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു്. വിഷയവിരക്തി വന്നല്ലല്ലൊ, അതിന്നുമുമ്പു് എങ്ങിനെയാണു് യോഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു് എന്നു് വിചാരിച്ചു് വിഷാദിക്കേണ്ട. യത്നം കൊണ്ടു് സൎവ്വവും സാധിക്കാം.

മനഃസിദ്ധൌ പൌരുഷസിദ്ധി

ഗുരു:_1. ഉദ്യമഃ സൎവ്വഥാകാൎയ്യോ യഥാപൌരുഷമാത്മനഃ
മനോയാപിഹിമുക്ത്യൎത്ഥം ഉദ്യമൈകരതാസ്സദാ.

2. ഉദ്യമേനഹിസിദ്ധ്യന്തികാര്യാണിനമനോരഥൈഃ
കാതരാഏവജല്പന്തിയൽഭാവ്യം തൽഭവിഷ്യതി

ഇങ്ങിനെ ദേവീഭാഗവതത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അൎത്ഥം:— 1. തന്റെ പൌരുഷത്തിന്നു തക്കവണ്ണം സൎവ്വപ്രകാരത്തിലും പ്രയത്നം ചെയ്യണം. മുനികൾക്കൂടി മുക്തിക്കുവേണ്ടി എല്ലാപ്പോഴും പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നു.

2. വേണ്ടുന്ന പ്രയത്നംകൂടാതെ മനോരഥങ്ങൾ സിദ്ധിക്കയില്ല. ഭീരുക്കൾമാത്രം ഏതു ഭവിക്കേണ്ടതുണ്ടോ അതു ഭവിക്കും എന്നു പറയുന്നു— ഭീരുക്കൾ മാത്രം വേണ്ട യത്നം ചെയ്യാതെ ദൈവം തരും എന്നു പറഞ്ഞു ഇരിക്കുന്നു എന്നു സാരം.

ഹേ ശിഷ്യ! നല്ലവണ്ണം ഉഴുതു വിതച്ചു വേണ്ടുന്ന പ്രയത്നം ചെയ്യുമ്പോൾ ഭൂമി വിളയുന്നു ഭവിക്കേണ്ടതു ഭവിക്കും എന്നുപറഞ്ഞു ഇരുന്നാൽ ഭൂമി വിളയുമോ? പഠിപ്പിൽ യത്നം ചെയ്യുമ്പോൾ അതു ഉണ്ടാകുന്നു. വലിയ പരീക്ഷകളിൽ ജയിക്കുന്നു. ഭവിക്കേണ്ടതു ഭവിക്കും എന്നു പറഞ്ഞു പഠിപ്പിൽ യത്നംചെയ്യാഞ്ഞാൽ പഠിപ്പുണ്ടാകുമോ? ഇല്ല. ഇങ്ങനെ ഏതേതു കാൎയ്യം സാധിക്കേണ്ടതുണ്ടോ അതെല്ലാം പുരുഷപ്രയത്നംകൊണ്ടു തന്നെ ബുദ്ധിമാന്മാർ സാധിച്ചു ഇഹലോകസുഖത്തിന്നും ശാശ്വതാനന്ദത്തിന്നും പാത്രമായിത്തീൎന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. 'യൽഭാവ്യം തൽഭവിഷ്യതി'

അൎത്ഥം:—ഏതു ഭവിക്കേണ്ടതോ അതു ഭവിക്കും.

'സ്വാധ്യായാസ്തിഷ്ഠതദൈവമേവഹിഗ്രന്ഥാം
വ്യർഥൌരുഷ്യയൈകാരണം

എന്നു ഭർത്തൃഹരി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അൎത്ഥം:—സ്വസ്ഥന്മാരായിട്ടിരിപ്പിൻ. ദൈവംതന്നെയാണു് മനുഷ്യരുടെ അഭ്യുദയത്തിനും ക്ഷയത്തിനും കാരണം. ഈ പ്രമാണങ്ങളെ വിശ്വസിച്ചു് പൌരുഷത്തെ വിട്ടു് ദൈവം തരും എന്നു പറഞ്ഞു മടിയന്മാരായി അനേക മനുഷ്യർ കെട്ടുപോകുന്നു. ഭവിക്കേണ്ടതു ഭവിക്കും വിധിച്ചതുപോലെ വരും, ദൈവം തരും എന്നു ഘോഷിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ കേട്ടു് പൌരുഷം വിട്ടിരിക്കരുതു്. കഴിയുന്ന പ്രയത്നം ചെയ്തുകൊള്ളേണമെന്നു് ഈശ്വരൻ തന്നെ ഉപദേശിക്കുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ നമുക്കു് ഭക്ഷിപ്പാൻ ഉപയോഗപ്പെടാത്ത പുല്ലു് മുതലായ അനേക സാധനങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ താനേതന്നെ ഉണ്ടാകുന്നു. നെല്ലു് മുതലായ ഭക്ഷണപദാൎത്ഥങ്ങൾ അങ്ങിനെ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. പല പ്രാവശ്യം ഉഴുതു്, വളം, ചാരം മുതലായതു് ചേൎത്തു് കാലം നോക്കി വിതച്ചു്, വേണ്ടുന്ന സംരക്ഷണംചെയ്തു് വളരെ പ്രയത്നപ്പെട്ടു് ഉണ്ടാക്കിയാലേ ഉണ്ടാകുന്നുള്ളു. പുല്ലു് മുതലായവപോലെതന്നെ നെല്ലു് മുതലായ പദാൎത്ഥങ്ങൾ പുരുഷപ്രയത്നംകൂടാതെ താനെതന്നെ ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടായാൽ നമുക്കു് പ്രയത്നം ചെയ്യാതെ സ്വസ്ഥന്മാരായി ഇരിക്കാമല്ലോ. നെല്ലു് മുതലായ ധാന്യങ്ങൾക്കു് ഉമി മുതലായ ഹേയാംശങ്ങൾ ഇല്ലാതെ സൃഷ്ടിച്ചതാണെങ്കിൽ നമുക്കു് കുത്തിച്ചേറിശോധനചെയ്യേണ്ടയതു്നവും ഇല്ലല്ലോ. സമുദ്രജലം മുഴുവനും ഉപ്പുവെള്ളമായി സൃഷ്ടിച്ചതു് പകുതിയെങ്കിലും ക്ഷീരമാക്കിയിരുന്നാൽ എത്ര ഉപകാരമുണ്ടായിരുന്നു! മുത്തു് മുതലായ രത്നങ്ങൾ സമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങിത്തപ്പിയും മററും എടുക്കേണ്ടവിധം സൃഷ്ടിച്ചതു് ഭൂമി

യിലെങ്ങും കിടക്കുന്ന പൊടിക്കല്ലുപോലെ കിടക്കുന്ന നിലയിൽ വെച്ചതാണെങ്കിൽ പ്രയത്നം കൂടാതെ ഗൃഹസ്ഥന്മാരാകാമല്ലൊ. പുല്ല് മുതലായവപോലെ താനേതന്നെ നെല്ല് മുതലായവ ഉണ്ടാകുവാനും യത്നംകൂടാതെതന്നെ അവ ഭക്ഷിക്കേണ്ടതരത്തിൽ ഉമി മുതലായ ഹേയാംശങ്ങൾ കൂടാതെ കഴിപ്പാനും ഈശ്വരൻ വിചാരിച്ചാൽ കഴികയില്ല എന്നു ഊഹിപ്പാനും തരമില്ല. ചില കന്ദങ്ങളും (കിഴങ്ങുകളും) കനികളും യത്നംകൂടാതെ അനുഭവിക്കേണ്ടതരത്തിലും സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെതന്നെ സർവ്വത്തെയും സർവ്വശക്തൻ ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടു് പുരുഷപ്രയത്നം ചെയ്തുകൊള്ളണം എന്നു ദൈവം സൃഷ്ടിമൂലത്താൽ സർവ്വന്മാർക്കും ഉപദേശിക്കുന്നു. "സ്വസ്ഥാസ്തിഷ്ഠത" "യൽഭാവ്യം തൽ ഭവതുത്യേവ" (സ്വസ്ഥന്മാരായിരിപ്പിൻ, ഭവിക്കേണ്ടതു് ഭവിക്കും) എന്നു് വിചാരിക്കുന്ന പക്ഷം ഗുരുവും വേണ്ട, സച്ഛാസ്ത്രങ്ങളും വേണ്ട, ഉപദേശവും വേണ്ട, വേണ്ടുന്നതിലൊന്നും പുരുഷപ്രയത്നത്തിന്റെ ആവശ്യവുമില്ല. അങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ മൃഗപ്രായന്മാരായിത്തീരുവാനും അധഃപതിപ്പാനും സംഗതി വരുന്നു. ആ തരത്തിൽ പെട്ടുപോകേണ്ട.

അശുഭേഷു സമാവിഷ്ടം ശുഭേഷ്വേവാവതാരയേൽ
പ്രയത്നാൽ ചിത്തമിത്യേഷ സർവ്വശാസ്ത്രാർത്ഥസംഗ്രഹഃ

എന്നു വാസിഷ്ഠത്തിൽ ശ്രീരാമനു വസിഷ്ഠൻ ഉപദേശിച്ചിരിക്കുന്നു.

അർത്ഥം — അശുഭങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്ന മനസ്സിനെ ശുഭങ്ങളിൽതന്നെ പിടിച്ചു് നിർത്തണം ഇതു്

സർവ്വശാസ്ത്രാത്ഥത്തിന്റെയും സംഗ്രഹമാകുന്നു. അപ്പോൾ സർവ്വശാസ്ത്രാർത്ഥവും മനഃസിദ്ധിയിൽ അടങ്ങി.

മനഃസിദ്ധൗരാഗാദിജയസിദ്ധി

ഇത —രാഗദ്വേഷാദി നിമിത്തമാകുന്ന മനസ്സ് അശുഭങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു്. രാഗദ്വേഷാദികൾ എന്തെല്ലാമെങ്കിൽ 1. രാഗം=മൈഥുനത്തിലുള്ള ഇച്ഛ. 2. ദ്വേഷം=ഇങ്ങോട്ടു് ഉപദ്രവിച്ചവനെ അങ്ങോട്ടു് ഉപദ്രവിക്കണമെന്നു് ഇച്ഛ. 3. കാമം=ആശ. 4. ക്രോധം=കോപം. 5. ലോഭം=ഒന്നും ആക്കും കൊടുത്തുകൂടാ എന്ന വൃത്തി. 6. മോഹം=ഐശ്വര്യതിമിരം പിടിപ്പെട്ടു് കൃത്യത്തേയും അകൃത്യത്തേയും അറിയാതെ ഇരിക്കുക. 7. മദം=എനിക്കു് സമ്പത്തുണ്ടു്, ഞാൻ വിചാരിച്ചാൽ എന്താണു് കഴിയാത്തതു് എന്ന ബുദ്ധി. 8. മാത്സര്യം=മറെറാരുവൻ നന്നാകുന്നതു് കാണുമ്പോൾ സഹിച്ചുകൂടായ്മ 9. ഈർഷ്യ=ഈ ദുഃഖം അവനു് വരാതെ എനിയ്ക്കു വന്നുവല്ലോ എന്ന ബുദ്ധി 10. അസൂയ=മറെറാരുത്തന്റെ ഗുണത്തിൽ ദോഷം ആരോപിക്കുക. 11. ഡംഭം=ഈ ധർമ്മംകൊണ്ടു് എനിക്കു് പ്രസിദ്ധിയുണ്ടാവേണമെന്ന വിചാരം (എല്ലാവരും എന്നെ പുകഴ്ത്തണമെന്നു് വിചാരിക്കുന്നതു്). 12. ദർപ്പം=എനിക്കു് സമനായി ആരും ഇല്ലെന്ന വിചാരം. 13. അഹങ്കാരം=എല്ലാററിലും അഹംമതി. ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു് ഉണ്ടായാൽ മനസ്സ് അശുഭകർമ്മത്തിൽ ചാടി അധഃപതിച്ചുപോകും. രാഗനിമിത്തമല്ലെ രാവണൻ രാമന്റെ ഭാര്യയെ കട്ടതും സകലം കെട്ടതും? ഇങ്ങനെ ഓരോ വൃത്തിയാൽ ഓരോരുത്തർ

നശിച്ചുതും ഓരോ വൃത്തിയുടെ ദോഷങ്ങളും വർണ്ണിക്കുന്നതായാൽ ഗ്രന്ഥം വളരെ വൎദ്ധിക്കും. ബുദ്ധിമാന്മാൎക്ക് ഇത്രമതി. ഹേ ശിഷ്യ! ഒരുവൻ, തനിയ്ക്കു അപ്രിയം ചെയ്തു എന്നുവെച്ച് മററൊരുവന്റെ നേരെ കോപിച്ച് അവനെ നശിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ട് തന്റെ കോപത്തിന്റെനേരെ കോപിച്ച് അതിനെ നശിപ്പിക്കുന്നില്ല? ധൎമ്മത്തെയും അൎത്ഥത്തെയും കാമത്തെയും മോക്ഷത്തെയും നശിപ്പിക്കുന്ന മഹാശത്രുവല്ലെ കോപം? നോക്കുക: കോപംനിമിത്തം ഒരുവൻ മററൊരുവനെ കൊലപ്പെടുത്തുന്നു. അപ്പോൾ താനും ചാകേണ്ടിവരുന്നു. അപ്പോൾ തന്റെ ധൎമ്മം അർത്ഥം കാമം മോക്ഷം എന്ന നാലു പുരുഷാർത്ഥവും നശിച്ചില്ലെ? കോപമല്ലെ പുരുഷാർത്ഥം നാലും കെടുത്ത മഹാശത്രു? ആ കോപമായ മഹാശത്രുവിനെയല്ലെ നശിപ്പിക്കേണ്ടതു്? ഇങ്ങിനെതന്നെ രാഗദ്വേഷാദികളായ മുൻചൊല്ലിയ വൃത്തികളും മഹാപുരുഷാൎത്ഥത്തെ കെടുക്കുന്ന മഹാശത്രുക്കളാകുന്നു. ആ ശത്രുക്കളെത്തന്നെയാണ് നശിപ്പിയ്ക്കേണ്ടതു്. രാഗദ്വേഷാദികളായ ആ മഹാശത്രുക്കൾ മനോവൃത്തിഭേദങ്ങളാകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് മനസ്സാണ് മഹാശത്രുവെന്ന് ഞാൻ മുമ്പ് സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചതു്. ആ മനോജയത്തിൽ സർവ്വജയവും അടങ്ങിപ്പോയി. ആ മനോജയം മനോലയത്താലേ പരിപൂൎണ്ണമാകയുള്ളു. ആ മനോലയം രാജയോഗത്താലേ സിദ്ധിക്കയുള്ളു. അതുകൊണ്ട് അതിശുഭമായും അതിസുഖമായും ഇരിക്കുന്ന രാജയോഗത്തിലേക്ക് തന്നെ മനസ്സിനെ തിരിക്കുക. അതിനാൽ മനോലയം സിദ്ധിക്കും.

അതു് തന്നെ മോക്ഷം. അതു സമ്പാദിപ്പാനുള്ള അറിവ് തന്നെ ജ്ഞാനം.

മനഃസിദ്ധൌ മാനുഷത്വപ്രസിദ്ധി

ഗുരു:—ആ ജ്ഞാനംകൊണ്ടു് തന്നെയാണ് മനുഷ്യന്നു് മൃഗാദി ജന്തുക്കളെക്കാൾ വിശേഷം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്; അല്ലാതെ ഐശ്വര്യധ്യാനം വായിപ്പാനും തർക്കിപ്പാനും ഗൃഹധനധാന്യാദികൾ സമ്പാദിപ്പാനും മററുള്ള ജ്ഞാനം കൊണ്ടല്ല. ഈ ജ്ഞാനം ശരീരപോഷണത്തിന്നുള്ളാകുന്നു. ശരീര പോഷണത്തിന്നുള്ള ജ്ഞാനം മൃഗാദിജന്തുക്കൾക്കും ഉണ്ടു്. പൂച്ച എലിയെ ഒളിഞ്ഞിരുന്നുകൊണ്ടു് ചാടിപ്പിടിക്കുന്നു അറിയെ ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടു പോയാൽ എലി ഓടിപ്പോകുമെന്ന ജ്ഞാനം അതിന്നുള്ളതുകൊണ്ടാകുന്നു തഞ്ചത്തിൽ ചാടിപ്പിടിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ സകല പ്രാണികൾക്കും അതാതിന്നു് വേണ്ടതു് സമ്പാദിപ്പാനുള്ള ഉപായവും ജ്ഞാനവും ഉണ്ടു്. ആഹാരനിദ്രാമൈഥുനങ്ങളും മൃഗാദികൾക്കുണ്ടു്. പിന്നെന്താണു് മനുഷ്യന്നു വിശേഷം? സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ്, തമിഴ്, ഹിന്ദുസ്ഥാനി മുതലായ ഭാഷകളുടെ ജ്ഞാനം മനുഷ്യന്നുള്ളതു പോലെ അവയ്ക്കില്ല, അതുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യന്നു് വിശേഷം എന്നു് പറയുന്നപക്ഷം മനുഷ്യരുടെ ഭാഷകളുടെ ജ്ഞാനം പ്രാണികൾക്കു് എങ്ങിനെ ഇല്ലയോ, അപ്രകാരം മൃഗാദികളുടെ ഭാഷ അറിവാനുള്ള ജ്ഞാനം മനുഷ്യന്നും ഇല്ല. അപ്പോൾ മനുഷ്യനേക്കാൾ വിശേഷം മൃഗങ്ങൾക്കാണെന്നും പറയേണ്ടിവരും. മനുഷ്യന്നു് ഭൂമിയിൽ മാത്രമേ സഞ്ചരിപ്പാൻ കഴികയുള്ളൂ. പക്ഷികൾക്കു് ഭൂമി

യിലും ആകാശത്തിലും സഞ്ചരിപ്പാൻ ശക്തിയുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യനേക്കാൾ വിശേഷം പക്ഷികൾക്കെന്നും പറയേണ്ടിവരും. ഇങ്ങിനെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ മോക്ഷത്തിന്നുള്ള വിശേഷജ്ഞാനം പരിഗണിച്ചിട്ടാണു് മനുഷ്യന്നു മൃഗാദികളെക്കാൾ വിശേഷം മഹാപ്രജ്ഞന്മർ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്നു് യുക്തികൊണ്ടു് സിദ്ധിക്കുന്നു. പ്രമാണംകൊണ്ടു് ജ്ഞാനം എന്ന പദത്തിന്റെ മുഖ്യാർത്ഥം മോക്ഷജ്ഞാനം എന്നു് തന്നെ.

'മോക്ഷേധീഃജ്ഞാനം' എന്നു് അമരസിംഹൻ

അർത്ഥം:—മോക്ഷത്തിലുള്ള ബുദ്ധിയാകുന്നു ജ്ഞാനം എന്നു് പറയപ്പെടുന്നതു്. ആ ജ്ഞാനം ഇല്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യൻ മൃഗപ്രായംതന്നെ. മഹാപാപിയും ആകുന്നു. അതിന്നു് പ്രമാണം.

ജ്ഞാനംനരണാമധികം വിശേഷഃ
ജ്ഞാനേനഹീനാഃ പശുഭിഃസമാനാഃ
(എന്നു് ഉത്തരഗീത.)

അർത്ഥം:—ജ്ഞാനംതന്നെ മനുഷ്യൎക്കു് അധികമായ വിശേഷം. ജ്ഞാനമില്ലാത്തവർ പശുക്കളോടു് സമന്മാരാകുന്നു.

സോപാനഭൂതംമോക്ഷസ്യമാനുഷ്യംപ്രാപ്യദുർല്ലഭം
യസ്താരയതിനാത്മാനം തസ്മാൽപാപതരോത്രകഃ
എന്നു് ഗാരുഡപുരാണത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അർത്ഥം:—മോക്ഷത്തിന്നു് കോണിപ്പടിയായും ദുർല്ലഭമായും ഇരിക്കുന്ന മനുഷ്യജന്മത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടു് എവൻ മുക്തിയെ സാധിക്കുന്നില്ലയൊ അവനേക്കാൾ മഹാപാപി ലോകത്തിൽ ആരും ഇല്ല.

മനഃസിദ്ധൌ ആലോചനാസിദ്ധി

ഗുരു —ഹേ ശിഷ്യ! മുക്തിക്കു് അർഹമായ മാനുഷജന്മം കിട്ടിയിട്ടും പശുപ്രായത്തിൽ പാപിയായി ജന്മം പാഴാക്കുന്നതു് ആലോചനയില്ലായ്മകൊണ്ടല്ലേ? ആലോചിച്ചാൽ സംസാരത്തിൽ ഭ്രമിപ്പാൻ അവകാശമുണ്ടോ? 'എന്റെ ഭൂമി എന്റെ ഭൂമി' എന്നു് അഭിമാനിച്ചു് അനേകസൈന്യങ്ങളോടും അനേകം അകമ്പടിയോടും അമിതശക്തിയോടും അഖിലസമ്പൽപുഷ്ടിയോടുംകൂടി അനവധി ചക്രവൎത്തികൾ ഈ ഭൂമിയെ ഭരിച്ചിരുന്നു. അവരെല്ലാം ഇപ്പോൾ എവിടെപോയി? അവരുടെകൂടെ ആരെല്ലാം പോയി? അവരുടെ നാശത്തിന്നു് സാക്ഷിണിയായ ഭൂമി ഇപ്പോഴും ഉണ്ടു്. ഇപ്പോഴും എത്ര ജനം നമ്മുടെ അറിവിൽ പെട്ടിട്ടുള്ളതിൽ നശിച്ചുപോയി? ആരുടേയുംകൂടെ ഒന്നും പോയിക്കാണുന്നില്ല. തന്റെ വസ്തുക്കളാണെങ്കിൽ തന്റെകൂടെ പോകേണ്ടതല്ലയൊ? ഈ സ്ഥിതിക്കു് "എന്റെ ഭാൎയ്യ, എന്റെ പുത്രൻ, എന്റെ ഗൃഹം, എന്റെ ധനം, എന്റെ ഭൂമി, എന്റെബന്ധു" എന്നിങ്ങനെ മമത്വംവെച്ചു്അത്യാസക്തിയോടുകൂടി അലയുവാൻ അവകാശമുണ്ടോ? ഒന്നും കൂടെ വരാത്തതു് ഇരിക്കട്ടെ. കഠിനരോഗപീഡയിൽ കിടന്നു് ബുദ്ധിമുട്ടുമ്പോൾ ആ പീഡ അല്പനേരമെങ്കിലും പുത്രാദിബന്ധുക്കൾ വഹിച്ചു് പീഡതന്നു് ആശ്വാസം കൊടുപ്പാൻ കഴിയുമൊ? അതും ഇല്ല. അതും ഇരിക്കട്ടെ. ദേഹനാശംവരെ പുത്രാദികളോടു് കൂടിയാടി ഇരിക്കാമെന്ന ദുൎമ്മോഹം സാധിക്കുന്നുണ്ടോ? അതും ഇല്ല. കാലവ

ശാൽ ഓരോന്നു് നശിച്ചുപോകുന്നു. അപ്പോഠം ദുഃഖിക്ക യും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ ദുഃഖിക്കുന്നതും ആലോചനക്കുറവാകുന്നു. നശ്വരങ്ങഠം നശിയ്ക്കാതെ ഇരിക്കുമൊ? അതു് അതിൻെറ സ്വഭാവമല്ലെ? ഒരു കാലത്തു ഒരു വൃക്ഷത്തിൽ അനേകം ദളങ്ങളും പൂക്കളും ഫലങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നു. വേറൊരു കാലത്തു അവയെല്ലാം കൊഴിഞ്ഞുപോകുന്നു. ഇതു് സ്വഭാവമല്ലെ? ഇതിനെപ്പററി വ്യസനിപ്പാൻ എന്തുണ്ടു്? വ്യസനിച്ചാൽ അവ ശാശ്വതസ്ഥിതിയെ പ്രാപിക്കുമൊ? സംസാരവൃക്ഷത്തിൻെറ ഫലം ദുഃഖസ്വരൂപമായിരിക്കാമ്പോഠം അതു് സുഖസ്വരൂപമായിത്തീരുന്നില്ലല്ലൊ എന്നു് വ്യസനിക്കുന്നതു് എന്തു് മൂഢതയാകുന്നു? വേപ്പു് കയ്ക്കുന്നതു് അതിൻെറ സ്വഭാവമല്ലെ? അതു് കയ്ക്കുന്നുവല്ലൊ എന്നു് പറഞ്ഞു് കരയുന്നതല്ലെ അസ്വഭാവികം? കരഞ്ഞതുകൊണ്ടു് വേപ്പിൻെറ കയ്പു ശമിക്കുമൊ? തീ കൈകൊണ്ടു് വാരിയെടുത്തിട്ടു് തീ ചുടുന്നുവല്ലൊ എന്നു് പറഞ്ഞു് വേദനിച്ചു് നാട്ടുകാരെ കൂട്ടിയാൽ തീ തണുക്കുമൊ? ഇല്ല. വേപ്പു് കയ്ക്കാതെ ഇരിക്കണമെങ്കിൽ വേപ്പിൻെറ ഫലം തിന്നാതിരിക്കണം, തീ ചുടാതെ ഇരിക്കണമെങ്കിൽ അതിനെ കൈകൊണ്ടു് ഗ്രഹിക്കാതെ ഇരിക്കണം. സംസാരവിഷയാഗ്നിയാൽ തപിച്ചു് ദുഃഖിക്കാതെകഴിയണമെങ്കിൽ സംസാരവിഷയാഗ്നിയെ ആലിംഗനംചെയ്യാതെ ഇരിക്കണം; സംസാരവിഷയത്തിൽ ആശ അരുതു് എന്നൎത്ഥം. ആശയുണ്ടെങ്കിലേ ദുഃഖം ഉള്ളു. നോക്കുക! മദ്യത്തിൽ ആശകൊണ്ടു് കുടിച്ചു മദിച്ചു് വീണു് മൂക്കും മുഖവും മുട്ടും പൊട്ടി പരിഹാസപാത്രമായി ദുഃഖിക്കു

ണ്ടിവരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഏതേതു് വിഷയത്തിൽ ആശയുണ്ടോ അതാതു് വിഷയത്തെപ്പററി ദുഃഖവും ഉണ്ടു്. ഏതേതു് വിഷയത്തിൽ ആശയില്ലയോ അതാതു് വിഷയത്തെപ്പററി ദുഃഖവും ഇല്ല. സ്ത്രീവിഷയത്തിൽ ആശയുള്ളവൻ സ്ത്രീനിമിത്തം എന്തെല്ലാം ദുഃഖമനുഭവിക്കുന്നു? അതില്ലാത്തവനു് ആ ദുഃഖമില്ല. ഹേ ശിഷ്യ! അതുകൊണ്ടു് നല്ലവണ്ണം ആലോചിക്കണം. എങ്കിലേ അപാതരമണീയമായിരിക്കുന്ന സംസാരം ആപത്തെന്നു് അറികയുള്ളൂ. അല്ലെങ്കിൽ അഗ്നിയുടെ കാന്തികണ്ടു് അത്ഭുതപ്പെട്ടു് അതിൽ പതിക്കുന്ന ആലോചനയില്ലാത്ത പാററപോലെ വിഷയാഗ്നിയിൽ ദഹിച്ചു് പോകും. ഒരു അകൃത്യം പ്രവത്തിപ്പാൻ വേണ്ടി നിനക്കു് കനകാഭിഷേകം ചെയ്താലും ചക്രവത്തിസ്ഥാനം തന്നാലും നീ അകൃത്യം ചെയ്യരുതു്. ആ അകൃത്യം ചെയ്യാത്തപക്ഷം നിന്റെ ശിരച്ഛേദം ചെയ്യുമെന്നു് കണ്ടാലും നീ അകൃത്യം ചെയ്യരുതു്. അപ്പോൾ നീ ആലോചിക്കേണ്ടതു് എന്താകുന്നു എങ്കിൽ, ദേഹം ജലത്തിലെ പോളപോലെ അസ്ഥിരമാകുന്നു; ഈ ദേഹം നിമിത്തം അകൃത്യം ചെയ്തു് ധനാധിപതിയുടേയോ ചക്രവത്തിയുടേയോ മറേറാ പദവി പ്രാപിച്ചാലും അതു് ശാശ്വതമല്ല; അകൃത്യം നിമിത്തമുള്ള അപകീത്തിയാവട്ടെ ലോകത്തിൽ ശാശ്വതമായിട്ടു് നിലനില്ക്കയും ചെയ്യും. എന്നു മാത്രമല്ല, ഉത്തമഗതിക്കു് ഹാനിയും നേരിടും. ഇങ്ങിനെ ഉഭയഭ്രഷ്ടനായിത്തീരും. അകൃത്യം പ്രവത്തിക്കാതെ ഇരുന്നാൽ കനകാഭിഷേകം ചെയ്തിട്ടും ചക്രവത്തിസ്ഥാനം നൽകിയിട്ടും ഇവൻ അകൃത്യം ചെയ്തില്ല, ശിര

ച്ഛേദം ചെയ്യുമെന്നു് കണ്ടിട്ടും ഇവൻ അകൃത്യം ചെയ്യില്ല, ഇവൻ മഹാധീരൻ, മഹായോഗ്യൻ എന്നു് സത്തുക്കൾ പ്രശംസിക്കും; ശാശ്വതസൽകീർത്തിക്കും ഊർദ്ധ്വഗതിക്കും അർഹനായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടു മൂന്നു ദിവസത്തെ മുല്ലവാഴ്ച എന്നു പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിലുള്ള ഐഹികവാഴ്ചയെ കൊതിച്ചു് അന്യായകർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതുതന്നെ അത്യന്തം ഉത്തമപക്ഷം എന്നു് ആലോചിച്ചു് തീർച്ചപ്പെടുത്തി മനസ്സിനെ ചലിക്കാതെ നിർത്തണം. സർവ്വമതക്കാരുടെ ഇടയിലും ധർമ്മിഷ്ഠന്മാരാണെന്നും ജ്ഞാനികളാണെന്നും അഭിമാനിക്കുന്ന മിക്ക യോഗ്യന്മാരും തങ്ങളുടെ ദയാദിധർമ്മങ്ങൾ അനാഥപ്രാണികളിൽ കാണിക്കുന്നില്ല. മത്സ്യാദിജന്തുക്കളെ കൊന്നുതിന്നുന്നതുകൊണ്ടു് വാക്കിൽ മാത്രമാണു് ദയ, ആന്തരത്തിൽ ദയ ഇല്ലെന്നുള്ളതു് വ്യക്തമായിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യരെ ഹിംസിച്ചാൽ രാജാവു് ദണ്ഡിക്കും എന്നു് ഭയപ്പെട്ടിട്ടോ, സ്വജാതിസ്നേഹംകൊണ്ടോ അവർ ദയ കാണിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദയാനിധികളെന്നു് അവരെപ്പററി വിചാരിച്ചുകൂടാ. ദയാദിധർമ്മം വാസ്തവത്തിൽ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു് എല്ലാ പ്രാണികളിലും ഉണ്ടായിരിക്കും. ശീതാംശുവിന്റെ (ചന്ദ്രന്റെ) ശീതളത്വം മഹാരാജാവിലും ദരിദ്രനിലും സർവ്വപ്രാണികളിലും ഒരുപോലെ ഇരിക്കുന്നു. മത്സ്യാദിക്ഷുദ്രപ്രാണികളെ ദഹിപ്പിക്കുന്നില്ല. അവയ്ക്കും ശീതളനായിതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. അതുപോലെ നിന്റെ ദയാദിധർമ്മവും സർവ്വത്ര ഒരുപോലെ വിളങ്ങുന്നവണ്ണം ആലോചിച്ചു് നടക്കണം. ഏതേതു് സംഗതി നേരിടുന്നുവൊ അതിലെ

ല്ലാം ആലോചിച്ചു് തീർച്ചപ്പെടുത്തി മനസ്സിനെ നിലയ്ക്കു് നിർത്തണം. വ്യവഹാരദശയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരു സംഗതികൊണ്ടും മനശ്ചാഞ്ചല്യം വരരുതു്. കൊടുങ്കാററടിച്ചാലും കുലപർവ്വതം എങ്ങിനെ കുലുങ്ങാതെ ഇരിക്കുമൊ അങ്ങിനെ മനസ്സും കുലുക്കംകൂടാതെ ഇരിക്കണം. ചൂട്ടു് കത്തിച്ചു് സമുദ്രജലത്തിലിട്ടാൽ സമുദ്രജലം എങ്ങിനെ ചൂടുപിടിക്കാതെ ഇരിക്കുമൊ അപ്രകാരം മനസ്സു് ആപത്തിലും തപിക്കാതെതന്നെ ഇരിക്കണം. വികാരങ്ങൾക്കു് ഹേതു ഉണ്ടായിരിക്കുമ്പോഴും വികാരപ്പെടാതെ ഇരിക്കുന്നതല്ലെ മനസ്സിന്റെ യോഗ്യത? അങ്ങിനെ വരാത്തപക്ഷം യോഗിക്കും ഭോഗിക്കും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്താണു്? കാററടിക്കുമ്പോൾ മരവും മലയും കുലുങ്ങുന്നു എന്നുവരികിൽ മലയ്ക്കും മരത്തിന്നും തമ്മിലുള്ള ഭേദമെന്താണു്? യോഗാനന്ദം അനുഭവിക്കാൻ സംഗതി വരികയും അതിൽ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എങ്കിൽ ചതുർദ്ദശഭുവനങ്ങളും മീതെ വന്നു് വീണാലും ഒരു കുലുക്കമുണ്ടാകയില്ല. ഒരു ആലോചനയും വേണ്ട; പ്രപഞ്ചത്തെ വിട്ടു് യോഗം അഭ്യസിക്കുന്നപക്ഷവും അങ്ങിനെതന്നെ. യാതൊരു ബാധയും ഇല്ലല്ലൊ. പ്രപഞ്ചത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടു് യോഗം സാധിക്കുമ്പോൾ അതു് സിദ്ധിക്കുന്നതുവരെ ആലോചന അത്യാവശ്യംതന്നെ.

മനഃസിദ്ധൌ സൽസംഗഗുണസിദ്ധി

ഗുരു:—സൽസംഗവും അത്യാവശ്യംതന്നെ. സത്തുക്കൾ, കാമുകൻമാർ സ്ത്രീവിഷയത്തെപ്പററി പറഞ്ഞു് രസിക്കുന്നതുപോലെ സദാപരമാനന്ദാനുഭവരസത്തെപ്പററി

പറഞ്ഞു് ആനന്ദിച്ചുകൊണ്ടു ഇരിക്കും. അതു് കാണു മ്പോൾ തനിക്കും ആ ആനന്ദാനുഭവം വേഗത്തിൽസിദ്ധിപ്പാനുള്ള ആശകൊണ്ടു് സാധകൻ നല്ലവണ്ണംയോഗത്തിൽവേല ചെയ്യും. ഒരുവൻ ക്ഷേമനായിക്കാണുമ്പോൾ തനിക്കും അങ്ങിനെ ആവേണമെന്നു് വിചാരിച്ചു് ശ്രമിക്കുന്നതു് ജനസ്വഭാവമല്ലെ. പിന്നെ ആലോചനയോ പ്രവൃത്തിയോ പിഴച്ചുകാണുമ്പോൾ സത്തുക്കൾ ഉപദേശിച്ചു് ശരിയായി നടത്തും, നൂററെട്ടു് ഉപനിഷത്തു പഠിച്ചാൽ വിദേഹമുക്തി കിട്ടും, കാവേരിസ്നാനംകൊണ്ടു് മുക്തി കിട്ടും, ഭഗവൽഗീത വായിച്ചാൽ മുക്തി കിട്ടും, പുരാണങ്ങളോ സ്ഥലപുരാണങ്ങളോ വായിച്ചാൽ മുക്തികിട്ടും, ക്ഷേത്രോപവാസയാഗാദികൎമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു് സൽഗതി കിട്ടും എന്നിങ്ങനെ മുക്തിക്കു് അനേക വഴിയെ ഘോഷിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളേയും അവയെ ആചരിക്കുന്ന അസംഖ്യം ജനത്തേയും കാണുമ്പോൾ യോഗത്തിൽ അനുഭവമില്ലെങ്കിൽ മനസ്സു് ചലിച്ചു എന്നു് വരാം. അപ്പോൾ ആ പ്രമാണങ്ങളേയും നാനാവിധാനുഷ്ഠാനങ്ങളേയും യുക്തിയുക്തമായി ഖണ്ഡിച്ചു് മനോലയം ഒന്നുതന്നെ മുക്തി, മററെല്ലാ കൎമ്മവും വ്യൎത്ഥമെന്നു് പ്രതിപാദിക്കുന്ന പ്രബലശ്രുതികളെ ഉദാഹരിച്ചു് യുക്തികൊണ്ടും അനുഭവംകൊണ്ടും തൃപ്തിപ്പെടുത്തി പരമാൎത്ഥവഴിയിൽതന്നെ സാധകനെ സജ്ജനം വേലചെയ്യിക്കും. അതുകൊണ്ടു് സജ്ജനസംസൎഗ്ഗം മഹാസഹായിതന്നെ, സംശയമില്ല. ഹേ ശിഷ്യ! വിശ്വാസമുള്ള സാരഗ്രാഹികൾക്കു് ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു് കാണിച്ചുകൊടുക്കാവുന്നതാണു് മുക്താമാൎഗ്ഗം. നീ തൎക്കിച്ചു് തൎക്കിച്ചു് വളരെ സമയം കളഞ്ഞു.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ഞാൻ വിശ്വാസമില്ലാതെ തക്കിച്ചതല്ല. സൂക്ഷ്മം അറിയാതെ ആളുകൾ അനേക വിധത്തിൽ സംശയിക്കുന്നു. അവ അവക്കുകൂടി ഉപകാരപ്പെടണമെങ്കിൽ ആ വക സംശയങ്ങളെക്കൂടി ഖണ്ഡിക്കേണ്ടതാണല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ച് ലോകോപകാരമായി തക്കിച്ചതാകുന്നു

ഗുരു:—നല്ലത്. നിനക്ക് സൂക്ഷ്മം മനസ്സിലായൊ? എന്നാൽ ഞാൻ ഇതുവരെ പറഞ്ഞതിന്റെ സാരമെന്താണ്? കേൾക്കട്ടെ.

മനഃസിദ്ധസാരഗ്രഹണസിദ്ധി

ശിഷ്യൻ:—മനസ്സിനെ ആത്മാവിൽ ലയിപ്പിച്ചാൽ മുക്തിയായി. അതിന് വേദശാസ്ത്രാദി പാരായണങ്ങളും യാഗാദികർമ്മങ്ങളും വേണ്ട. നിദ്രയിൽ മനസ്സിനെ ലയിപ്പിക്കാൻ വേദങ്ങളൊ ശാസ്ത്രങ്ങളൊ പുരാണങ്ങളൊ അഭ്യസിക്കണമൊ, യാഗാദികർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നമൊ, വേണ്ട. വേദാന്തശാസ്ത്രപ്രകാരം സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണദേഹങ്ങളെ പിരിച്ചുതള്ളി 'അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി' (ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു) എന്ന് ധ്യാനിച്ചിട്ടാണോ നിദ്രയിൽ മനസ്സ് ലയിക്കുമ്പോൾ ദ്വൈതം നശിക്കുന്നതും ദുഃഖം നിവൃത്തിക്കുന്നതും? അല്ല. അപ്പോലെ ആനന്ദനിദ്രയിൽ മനസ്സ് ലയിച്ച് പ്രപഞ്ചം മറക്കാനും ദുഃഖം നിവർത്തിപ്പാനും വേദവേദാന്തപാനങ്ങളും യാഗാദികർമ്മങ്ങളും ആവശ്യ

മില്ല. ഇരുപദേശപ്രകാരം മനസ്സിനെ വിഷയത്തിലേയ്ക്കു വിടാതെ ഇരുന്നാൽ മനസ്സ് ബ്രഹ്മത്തിൽ ലയിച്ചുകൊള്ളും. ആ ലയംതന്നെ മുക്തി. അതുതന്നെ രാജയോഗം, അതുതന്നെ അദ്വൈതം. ഈ ശാശ്വതാനന്ദനിലയ്ക്കു (മുക്തിക്കു) ആക്കു ആഗ്രഹമുണ്ടോ ആ ആറം ഹിന്ദുവായാലും ക്രിസ്ത്യനായാലും ബൌദ്ധനായാലും മഹമ്മദനായാലും സ്ത്രീയായാലും ഒരു അക്ഷരം പോലും അറിയാത്തവനായാലും അതിന്നു അർഹനാകുന്നു. ജാതിഭേദം ഇല്ല. പിന്നെ ബ്രഹ്മം എന്നും വിഷ്ണുവെന്നും ബ്രഹ്മാവെന്നും ആത്മാവെന്നും മററും അനേകമായി പറയപ്പെടുന്നതു് ശക്തിയെത്തന്നെയാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എല്ലാററിനേയും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ശക്തിമയമായിട്ടാണ് എല്ലാം ഇരിക്കുന്നതു്. പ്രമാണവും 'സർവ്വശക്തിമയോഹ്യാത്മാ' (ആത്മാവു് സർവ്വശക്തിമയനാകുന്നു) എന്നു പറയുന്നു. കങ്കണം സ്വർണ്ണമയമാണ് എന്നു പറയുമ്പോൾ സ്വർണ്ണമാണ് വാസ്തവത്തിലുള്ളതു് എന്നും കങ്കണം എന്ന പേർ സ്വർണ്ണത്തിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും തെളിയുന്നു. അപ്രകാരം 'സർവ്വശക്തിമയോഹ്യാത്മാ' (ആത്മാവ് സർവ്വശക്തിസ്വരൂപനാകുന്നു) എന്ന ശ്രുതിയെ അനുസരിച്ചു പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ശക്തിയാണ് വാസ്തവത്തിലുള്ളതു് എന്നും ആത്മാവ്, ബ്രഹ്മം, വിഷ്ണു എന്ന നാമങ്ങൾ ശക്തിയിങ്കൽ കല്പിതങ്ങളാകുന്നു എന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ശക്തിതന്നെയാണ് സർവ്വദൈവം, ഏരിയിൽ കുളിച്ചു, നദിയിൽ കുളിച്ചു, കുളത്തിൽ കുളിച്ചു എന്നു ജനങ്ങൾ പറയുന്നതല്ലാതെ ജലത്തിൽ കുളിച്ചു എന്നു ആരും

പറയുന്നില്ല. പരമാത്ഥത്തിൽ കുളിച്ചു് ഉഷ്ണത്തെനീക്കി കുളുപ്പിക്കാനും മററും ഉപകാരപ്പെട്ട വസ്തു ജലമാകുന്നു. എങ്കിലും അതിന്റെ പേരല്ല പറയുന്നതു്. ഏരി, നദി മുതലായവയുടെ പേരാണു് പറയുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ പരമാത്ഥംവിട്ടു് സംസാരിക്കുന്നതു് ലോകത്തിൽ സാധാരണസമ്പ്രദായമാകുന്നു. നോക്കുക: രാത്രികാലത്തിൽ ചിലർ പലപ്പോഴും നമ്മുടെ ഭവനത്തിൽ വരാറുണ്ടു്. അവരോടു് എങ്ങിനെ ഈ ഇരുട്ടിൽ നിങ്ങൾ വന്നുചേന്നു എന്നു് ചോദിക്കുമ്പോൾ ചൂട്ടുണ്ടായിരുന്നു, റാന്തൽഉണ്ടായിരുന്നു, പാനീസ്സുണ്ടായിരുന്നു, വിളക്കുണ്ടായിരുന്നു, എന്നുപലതരത്തിൽ ഉത്തരം പറയുന്നുണ്ടു്, എന്നാൽ അഗ്നിയുണ്ടായിരുന്നു എന്നു് ആരും പറയുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ ഇരുട്ടു നീക്കി വെളിച്ചം കൊടുത്ത സാധനം അഗ്നിയാകുന്നു. എങ്കിലും അഗ്നിയുടെ പേരല്ല പറയുന്നതു്. ചൂട്ടു് മുതലായവയുടെ പേരാണു് പറയുന്നതു്. അപ്പോലെ ശക്തിയെക്കൊണ്ടാണു് എല്ലാവരും ഉപജീവിക്കുന്നതും മുക്തിയെ പ്രാപിക്കുന്നതും എന്നു വരികിലും അതിന്റെ പേരല്ല പറയുന്നതു് ബ്രഹ്മവിഷ്ണുമഹേശ്വരാദികളുടെ പേരാണു് പറയുന്നതു്. പേരിൽ ഭ്രമിച്ചു് വാസ്തവം മറന്നുപോയി. എന്നുതന്നെയല്ല, ശക്തിയെ പ്രബലപ്പെടുത്തി പറയുമ്പോൾ അതു് അതാതു് വസ്തുക്കളിൽ അടങ്ങിപ്പോയി എന്നും വാദിക്കുന്നു. ഇതു് എങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്നു എന്നു് വരികിൽ കങ്കണം, കടകം, കാഞ്ചി മുതലായ ആഭരണങ്ങളിൽ കാഞ്ചനം (സ്വർണ്ണം) അടങ്ങിപ്പോയി എന്നു് പറയുമ്പോലെ ഇരിക്കുന്നു. വാസ്തവം ആലോചിക്കുമ്പോൾ കാഞ്ചനത്തിലാണു്

(സ്വപ്നത്തിലാണ്) കങ്കണം മുതലായ ആഭരണങ്ങൾ ആരോപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. കങ്കണം മുതലായ ആഭരണങ്ങൾ കാഞ്ചനത്തിന്റെ അംശമല്ലേ? അപ്പോളെ സർവ്വം ശക്തിമയമായിരിക്കുന്നതിനാൽ ശക്തിയിലാകുന്നു എല്ലാം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. പക്ഷെ നേരെ വിപരീതമായി ശക്തി അതാതു് വസ്തുവിൽ അടങ്ങിപ്പോയി എന്നു് സർവ്വജനങ്ങളും വാദിക്കുന്നു എന്നമാണ് ഇവിടത്തെ അഭിപ്രായം.

മനഃസിദ്ധൗശക്തിതത്വസിദ്ധി

ഗുരു:-ഹേ ശിഷ്യ! അതു് എന്റെ അഭിപ്രായം മാത്രമാണോ? ഞാൻ ശക്തിയെ സ്ഥാപിപ്പാൻ ഉദാഹരിച്ചപദ്യങ്ങളുടെ കർത്താവായ വേദവ്യാസരും ശക്തിയെ അതീതവസ്തുവായിട്ടല്ലെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതു്? അതിന്നു് ശ്രുതിയും ഞാൻ പറഞ്ഞുവല്ലൊ. പിന്നെ ശാക്തമതം എന്നു് ഒരു മതം തന്നെ ലോകത്തിൽ ഉണ്ടു്. ചില ഹിന്തുക്കൾ അതും ആചരിക്കുന്നുണ്ടു്. ശക്തി ഈശ്വരനിൽ അടങ്ങിപ്പോയി എന്നു വരികിൽ ഈശ്വരനെ മാത്രം സേവിച്ചാൽ മതിയല്ലൊ, ശക്തിയെ ആരാധിക്കേണമൊ? അതുകൊണ്ടും ശക്തി അതീതവസ്തുവാകുന്നു എന്നു് സിദ്ധിക്കുന്നു. യോഗികളും ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു.

മൂലാധാരാദാരഭ്യബ്രഹ്മരന്ധ്രപര്യന്തം സുഷുമ്നാ സൂര്യാഭാ
തന്മദ്ധ്യേതടിൽകോടിസമാമൃണാളതന്തുസൂക്ഷ്മാകുണ്ഡലിനീ
തത്ര തമോനിവൃത്തിഃതദ്ദർശനാൽസർവ്വപാപനിവൃത്തിഃ
(എന്നു് മണ്ഡലബ്രാഹ്മണോപനിഷത്തു്)

അൎത്ഥം:— മൂലാധാരം മുതൽ ബ്രഹ്മരന്ധ്രംവരെ സൂൎയ്യപ്രഭയായിട്ടു് സുഷുമ്ന എന്ന ഒരു നാഡിയുണ്ടു്. അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ കോടിമിന്നൽപോലെ അതിസൂക്ഷ്മയായിട്ടു് കുണ്ഡലിനി എന്നു് ഒരു ശക്തിയുണ്ടു്. ആ ശക്തിയുടെ ദൎശനത്തിങ്കൽനിന്നു് സൎവ്വപാപനാശവും അജ്ഞാനനാശവും സംഭവിക്കുന്നു.

ദൃഷ്ട്വാ താം ബ്രഹ്മവിൽ ഭൂയാൽസച്ചിദാനന്ദരൂപിണീം
തദാമായാദികംസൎവ്വം ദഗ്ദ്ധംഭവതി ഭൂമിപ

(എന്നു് ദേവീഭാഗവതം.)

അൎത്ഥം:— സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപിണിയായ ആ ശക്തിയെ കണ്ടാൽ ബ്രഹ്മജ്ഞാനിയായി ഭവിക്കാം. അപ്പോഠം മായ മുതലായതും എല്ലാം ദഹിച്ചുപോകുന്നു. വേദാന്തികളും ഒരു ശക്തിയുണ്ടെന്നു് സമ്മതിക്കുന്നു.

ശക്തിരസ്ത്യൈശ്വരീകാചിൽസൎവ്വവസ്തുനിയാമികാ
ആനന്ദമയമാരഭ്യ ഗൂഢാസൎവ്വേഷുവസ്തുഷു

എന്നു് പഞ്ചദശപ്രകരണത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അൎത്ഥം:— സൎവ്വചരാചരവസ്തുക്കളേയും നിയമിക്കുന്ന (ഇന്നതു് ഇന്നപ്രകാരം ഇരിക്കട്ടെ എന്ന സ്ഥിതിയെ നിബന്ധിക്കുന്ന) ഒരു ഈശ്വരശക്തിയുണ്ടു്. ആ ശക്തി ആനന്ദമയകോശം മുതൽ സൎവ്വ വസ്തുക്കളിലും ഗൂഢയായിരിക്കുന്നു. ഈ ശ്ലോകംകൊണ്ടു് സൎവ്വചരാചരങ്ങളേയും യഥാ യോഗ്യം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതും എല്ലാററിലും ഗൂഢയായിരിക്കുന്നതുമാണ് ശക്തിഎന്നുസിദ്ധിക്കുന്നു ഒരു വസ്തുവിൽ ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആവസ്തുവിന്റെ ശക്തിയാണെന്നു് തീ

ധിപ്പെട്ടത്തിക്കോ. ആ വസ്തുവിന്നും കാരണമായി അതീത മായിരിക്കുന്ന വസ്തുവാണ് ശക്തിയെന്നു് വേദാന്തികളും സമ്മതിക്കുന്നു.

മൂലപ്രകൃതിരവികൃതിർമ്മഹദാദ്യാഃ പ്രകൃതിവികൃതയഃ.
(എന്നു് സാംഖ്യമതം.)

അർത്ഥം:—മൂലപ്രകൃതി(ശക്തി) അവികൃതിയാകുന്നു. അവികൃതി=വികൃതിയല്ലാത്തതു്. വികൃതി=വികാരം. മൂല പ്രകൃതി ഒന്നിന്റെയും വികാരമല്ല. (എന്നാൽ ഒന്നിൽനി ന്നും ഉണ്ടായതല്ല എന്നു് സാരം) മഹദാദികൾ പ്രകൃതി വികൃതികളാകുന്നു. മഹത്തത്വം, അഹങ്കാരം, പഞ്ചതന്മാ ത്രകൾ മുതലായ എല്ലാ ലോകങ്ങളും പ്രകൃതിയുടെ വികൃതി കളാകുന്നു. വികാരങ്ങളാകുന്നു. (പ്രകൃതിയിൽനിന്നു് ഉണ്ടാ യവയാകുന്നു) ഇങ്ങിനെ സാംഖ്യന്മാർ പ്രകൃതിയെ (ശക് തിയെ) വേറിട്ടൊരു വസ്തുവായിത്തന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തി യിരിക്കുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, സൃഷ്ടിക്കുന്നതും രക്ഷിക്കുന്നതും സംഹരിക്കുന്നതും സകലം ചെയ്യുന്നതും പ്രകൃതിതന്നെ എ ന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ശക്തി ഒന്നിൽ അടങ്ങി പ്പോയി, അതുകൊണ്ടു് ശക്തിക്കല്ല പ്രാധാന്യം; ആ വ സ്തുവിന്നാണ് പ്രാധാന്യം എങ്കിൽ ഈ മഹാതത്വജ്ഞാ നികൾ ശക്തിയെ പ്രധാനമായി പറവാൻ സംഗതിയില്ല. ഹിന്തുക്കളുടെ ഇടയിലുള്ള മഹാതത്വജ്ഞാനികൾ യോഗി കളും സാംഖ്യന്മാരും വേദാന്തികളും ആകുന്നു. ഈ മൂന്നു് കൂട്ടരും മേൽപ്രകാരം ശക്തിയെ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു ആ ശക്തിയെത്തന്നെയാകുന്നു പണ്ടു് ദേവന്മാരും ദേവി കളും അനേക മഹാന്മാരും ഉപാസിച്ചതു്. നോക്കുക!

ദിവ്യംവർഷസഹസ്രഞ്ച തപസ്തപ്ത്വാഹിമാചലെ
ദുർഗ്ഗാചതൽപദാധ്യാതാസർവ്വപൂജ്യാബഭൂവഹ.

അർത്ഥം:—ദുർഗ്ഗാദേവി ആയിരം ദിവ്യസംവത്സരം ഹിമവൽപർവ്വതത്തിലിരുന്നു് ശക്തിയെ ധ്യാനിച്ചു തപസ്സ് ചെയ്തിട്ടു് സർവ്വപൂജ്യയായി ഭവിച്ചു.

സരസ്വതീതപസ്തപ്ത്വാ പർവ്വതേഗന്ധമാദനേ
ലക്ഷവർഷഞ്ചദിവ്യഞ്ചസർവ്വവന്ദ്യാബഭൂവസാ.

അർത്ഥം:— സരസ്വതീദേവി ഗന്ധമാദനപർവ്വതത്തിൽ ലക്ഷം ദിവ്യസംവത്സരകാലം തപസ്സുചെയ്തു സർവ്വവന്ദ്യയായി ഭവിച്ചു.

ലക്ഷ്മീർയുഗശതഞ്ചദിവ്യം തപസ്തപ്ത്വാചപുഷ്കരെ
സർവ്വസമ്പൽ പ്രദാത്രീച ജാതാദേവീനിഷേവണാൽ

അർത്ഥം:—ലക്ഷ്മീദേവി പുഷ്കരത്തിൽ നൂറു് ദിവ്യയുഗം തപസ്സുകൊണ്ടു് ശക്തിയുടെ സേവയെ ചെയ്തു സർവ്വസമ്പത്തിനേയും ദാനംചെയ്വാൻ സമർത്ഥയായി ഭവിച്ചു.

സാവിത്രീമലയേതപ്ത്വാ പൂജ്യാവന്ദ്യാബഭൂവസാ
ഷഷ്ടിവർഷസഹസ്രഞ്ച ദിവ്യംധ്യാതാചതൽപദം.

അർത്ഥം:—സാവിത്രീദേവി മലയപർവ്വതത്തിൽ അറുപതിനായിരം ദിവ്യസംവത്സരം ശക്തിയെ ധ്യാനിച്ചു പൂജ്യയായും വന്ദ്യയായും ഭവിച്ചു.

ശതമന്വന്തരം തപ്തം ശങ്കരേണപുരാവിഭോ
ശതമന്വന്തരഞ്ചൈവ ബ്രഹ്മാശക്തിം ജജാപഹ
ശതമന്വന്തരം വിഷ്ണുസ്തപ്ത്വാപാതാബഭൂവഹ.

അൎത്ഥം:—ശിവൻ പണ്ട നൂറു മനന്താരകാലം ശക്തിയെ ഭജിച്ചു. നൂറു് മനന്താരകാലം ബ്രഹ്മാവു് ശക്തിയെ ഭജിച്ചു. വിഷ്ണുവും നൂറു് മനന്താരകാലം ശക്തിയെ ഭജിച്ചിട്ടാകുന്നു സർവ്വലോകരക്ഷിതാവായി ഭവിച്ചതു്.

ഏവം ദേവ്യാശ്ചതപസാ സർവ്വേദേവാശ്ചപൂജിതാഃ
മുനയോ മനവോഭൂപാ ബ്രാഹ്മണാശ്ചൈവപൂജിതാഃ.

അൎത്ഥം:—ഇങ്ങനെ ശക്തിയുടെ ഭജനംകൊണ്ടാകുന്നു സർവ്വദേവന്മാരും മുനികളും മനുക്കളും രാജാക്കന്മാരും ബ്രാഹ്മണരും പണ്ടു് പൂജിതന്മാരായിത്തീൎന്നതു്.

തസ്മാൽസർവ്വദ്വിജാഃ ശാക്താഃ നശൈവാനചവൈഷ്ണവാഃ
ആദിശക്തിമുപാസന്തേ ഗായത്രീം വേദമാതരം

അൎത്ഥം:—അതുകൊണ്ടു് സർവ്വബ്രാഹ്മണരും ശക്ത്യുപാസകന്മാരാകുന്നു. ബ്രാഹ്മണർ ശൈവരും അല്ല വൈഷ്ണവരും അല്ല; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, വേദമാതാവായി ആദിശക്തിയായിരിക്കുന്ന ഗായത്രീയെയാകുന്നു അവർ ഉപാസിക്കുന്നതു്. ഹേ ശിഷ്യ! അതാതു് വസ്തുക്കളുടെ ശക്തിയെന്നു് പറയുന്നതുകൊണ്ടും ഈശ്വരന്റെ ശക്തി എന്നു് പറയുന്നതുകൊണ്ടും ശക്തി ആ വസ്തുക്കളിലും ഈശ്വരനിലും അടങ്ങിപ്പോയി, ശക്തി എന്ന ഒന്നു് വേറിട്ടില്ല, അതിന്നു് പ്രാധാന്യവും ഇല്ല എങ്കിൽ രാജാക്കന്മാരും ബ്രാഹ്മണരും മഹാമുനികളും മനുക്കളും ദേവന്മാരും ദേവശ്വരന്മാരും ഈശ്വരനെ മാത്രം ഉപാസിച്ചാൽ മതിയായിരുന്നുവല്ലൊ ശക്തിയെ ഉപാസിക്കേണ്ട ആവശ്യം ലേശവും ഇല്ലല്ലൊ. ജലത്തെ സേവിച്ചാൽ മതിയല്ലൊ. ജലത്തിലെ

ചൈതന്യത്തെ വേറെ സേവിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടോ? അങ്ങിനെ ആരെങ്കിലും ചെയ്യുന്നുണ്ടോ? ഇല്ല. ആ സ്ഥിതിയിൽ ഈശ്വരനെ മാത്രം സേവിച്ച് ശക്തി ഈശ്വരനിൽ അടങ്ങിപ്പോയി എന്ന് വിചാരിക്കാതെ ബ്രഹ്മാദികളുടെ ഇടയിൽകൂടി ശക്ത്യുപാസന പ്രബലപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ശക്തിക്ക് പ്രാധാന്യം പണ്ടേ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഒരു നൂതനമതത്തെ സ്ഥാപിപ്പാൻ പുറപ്പെട്ടതല്ല.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ബ്രഹ്മാദികൾ അനേകകാലം തപസ്സുചെയ്തിട്ട ശക്തിയുടെ പ്രസാദത്തിന്നു പാത്രമായിട്ടുള്ള എന്ന് ഇവിടുന്ന് ഉദാഹരിച്ച ദേവീഭാഗവതശ്ലോകങ്ങൾകൊണ്ട് തെളിയുന്നു. അപ്പോൾ അല്പായുസ്സുകളായ മനുഷ്യർക്ക് ശക്തിയുടെ പ്രസാദം സമ്പാദിപ്പാനും കഴിയുന്നതല്ലെന്ന് വരുന്നുവല്ലോ.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! ബ്രഹ്മാദികളായ ദേവന്മാരും ദേവികളും മററും സൃഷ്ടിസ്ഥിതി സംഹാരാദികളായ മഹാസിദ്ധികൾക്കുവേണ്ടി തുനിഞ്ഞതുകൊണ്ട് കാലതാമസം നേരിട്ടതാകുന്നു. മുക്തിയെ മാത്രം ഇച്ഛിക്കുന്ന പക്ഷം അത് ശീഘ്രം സിദ്ധിക്കും. തപസ്സുചെയ്തിട്ട് എന്ന് പറഞ്ഞതുകൊണ്ടും ശങ്കിക്കേണ്ട "മനസശ്ചേന്ദ്രിയാണാഞ്ച നിഗ്രഹഃ പരമം തപഃ" അർത്ഥം:—ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടേയും മനസ്സിന്റെയും നിഗ്രഹമാണ് മുഖ്യമായ തപസ്സ്. പട്ടിണി മുതലായ സാഹസകൃത്യങ്ങളല്ല.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ശക്തി ഭക്തന്മാർക്ക് പ്രസാദിച്ചു എന്നും ബ്രഹ്മാദികളെ കൂടി സൃഷ്ടിച്ചതു ശക്തി

യാണെന്നും മററും പറയുന്നതുകൊണ്ടു് പുരുഷന്റേയോ സ്ത്രീയുടേയോ മററൊ രൂപത്തിലാകുന്ന ശക്തി എന്നും ശക്തി അഖണ്ഡസ്വരൂപിണിയല്ലെന്നും ചിലൎക്കു് വാദിപ്പാൻ സംഗതി വരുന്നുവല്ലൊ.

ഗുരു:—ഈ വാദം ദൈവം ഉണ്ടെന്നു് വിചാരിക്കുന്ന ഒരു മതക്കാരും പുറപ്പെടുവിക്കയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, എല്ലാ മതക്കാരും ദൈവം സൃഷ്ടിക്കുന്നു, രക്ഷിക്കുന്നു, ഭക്തന്മാരെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു, പാപികളെ ദണ്ഡിക്കുന്നു എന്നു് പറയുന്നു. ദൈവത്തെ സർവ്വപിതാവായിട്ടും മാതാവായിട്ടും ബന്ധുവായിട്ടും പറയുന്നു. ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതുകൊണ്ടു് നിങ്ങളുടെ ദൈവവും സ്ത്രീയുടേയോ പുരുഷന്റേയോ മററൊ വല്ല രൂപത്തിലായിരിക്കണം, ദൈവം അഖണ്ഡരൂപിയല്ല എന്നു് പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന എതിർവാദത്തേയും ഖണ്ഡിയ്ക്കുവാൻ ആസ്തികന്മാരെല്ലാം ബാദ്ധ്യസ്ഥന്മാരാകുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ഒരു നിരീശ്വരനാണു് അങ്ങിനെയുള്ള വാദം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതു് എന്നു് വരികിൽ അവനേയും യുക്തിയുക്തമായി തൃപ്തിപ്പെടുത്താം, ശക്തിയാണു് ദൈവമെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നപക്ഷം, എന്നു് അങ്ങുന്നു് പറകയുണ്ടായി.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! വായു വൃക്ഷത്തെ അടിയോടെ അടിച്ചു് പൊഴിക്കുകയും മറിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വായുവിന്നു് പുരുഷന്റേയോ സ്ത്രീയുടേയോ വേറെ വല്ലതിന്റേയുമോ രൂപം ഉണ്ടോ? വായു കയ്യാലൊ മഴവൊ മററുവല്ല ആയുധ

മൊ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഇല്ല. എങ്കിലും ദേഹംകൊണ്ടും ആയുധംകൊണ്ടും ബുദ്ധിമുട്ടിമാത്രം സാധിക്കപ്പെടേണ്ട വൃക്ഷോല്പാടനഖണ്ഡനകൃത്യങ്ങളെ ദേഹവും ആയുധവും ഇല്ലാതെ ഒരു മിനുട്ടുനേരംകൊണ്ടു് വായു സാധിക്കുന്നുവല്ലൊ. അതു് ഇരിക്കട്ടെ. വായുവില്ലെങ്കിൽ നാം അരനാഴിക ജീവിച്ചിരിക്കയില്ലല്ലൊ. ഉള്ളും പുറവും പ്രാണനായിനിന്ന് വായു നമ്മെ രക്ഷിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. ഉഷ്ണിച്ചു് തപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നാം മന്ദമാരുതസേവ ചെയ്യുമ്പോൾ താപശാന്തിയേയും സുഖത്തെയും വായു നമുക്കു് നൽകുന്നുവല്ലൊ. വായു സ്ത്രീരൂപമായിട്ടൊ പുരുഷരൂപമായിട്ടോ മററുവല്ല രൂപമായിട്ടൊ വിശറി എടുത്തു് വീശീയിട്ടാണോ നമ്മുടെ താപത്തെ നീക്കി സുഖത്തെ നല്കുന്നതു്? അല്ല. രൂപവും യാതൊരു ഉപകരണവും (സാധനവും) ഇല്ലാതെതന്നെ വായുവിന്നു് ഒരു വസ്തുവിനെ നശിപ്പിക്കാനും രക്ഷിപ്പാനും താപം ശമിപ്പിപ്പാനും സുഖം നൽകുവാനും കഴിയുന്നുവല്ലൊ. ശക്തിയിൽനിന്നുണ്ടായ വായുവിന്നു് (സ്പന്ദശക്തിക്കു്) കൂടി തന്റെ വലുപ്പത്തിന്നു് ഹാനികൂടാതെ മേല്പറഞ്ഞ കൃത്യങ്ങൾക്കു് കഴിയുമ്പോൾ വായു തുടങ്ങിയ അനേക വിസ്മയസൃഷ്ടികൾക്കു് ഹേതുഭൂതയായിരിക്കുന്ന ശക്തിക്കു് തന്റെ അഖണ്ഡസ്വരൂപത്തിന്നു് ഹാനികൂടാതെതന്നെ സൃഷ്ടിപ്പാനും രക്ഷിപ്പാനും സംഹരിപ്പാനും ശാശ്വതാനന്ദത്തെ നൽകുവാനും കഴിയാതെ വരുമൊ? കഴിയുകയില്ലെങ്കിൽ 'ശക്തി'യെന്ന പേരിന്നുതന്നെ അവകാശമില്ലല്ലൊ. എല്ലാററിന്നും കഴിയുന്നതു കൊണ്ടാകുന്നു ശക്തിയെന്നു് പറയുന്നതു്. തത്വജ്ഞന്മാർ അങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ടും സ

ന്തോഷം നിലയ്ക്കാതെ പരാശക്തിയെന്നും ഘോഷിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ശക്തിക്കു സ്ത്രീപുരുഷരൂപങ്ങളിലിരുന്നാലേ രക്ഷണാദി സകല കൃത്യങ്ങൾക്കും കഴിയൂ എന്നു വിചാരിക്കുന്നതു യുക്തിക്കും അനുഭവത്തിനും വിരോധമാകുന്നു. രൂപവും ഉപകരണവും കൂടാതെതന്നെ ശക്തിക്കു സകലത്തിനും കഴിയും. സ്ത്രീപുരുഷാദികളായ നാനാരൂപങ്ങളെക്കൊണ്ടു വേണ്ടുന്ന കൃത്യങ്ങൾ നടത്തണമെങ്കിൽ അതിന്നും ശക്തിയ്ക്കു കഴിയും. അപ്പോഴും തന്റെ അഖണ്ഡസച്ചിദാനന്ദാവസ്ഥയ്ക്കു ഹാനിയില്ല. ഇതു അനുഷ്ഠാതാക്കൾക്കു സമാധിയിൽ അനുഭവമാകുന്നു. ചിച്ഛക്തിയിൽ മനസ്സു നിറുത്തുമ്പോൾ ആ ശക്തിയിൽനിന്നു വിഷ്ണുസ്വരൂപവും ശിവസ്വരൂപവും ഗണേശസ്വരൂപവും ശക്തിധരസ്വരൂപവും സരസ്വതി മുതലായ ദേവികളുടെ സ്വരൂപവും സിദ്ധാദികളുടെ സ്വരൂപങ്ങളും ചിലപ്പോൾ ഉത്ഭവിക്കുന്നു. ആവക ദിവ്യരൂപികൾ സാധകന്നു വാക്കുകൊണ്ടും സാക്ഷാൽചേഷ്ടിതംകൊണ്ടും പല സഹായങ്ങളും ചെയ്യുന്നു. ആ ദിവ്യരൂപങ്ങൾ പിന്നെ ആ ജ്യോതിർമ്മയിയായ ശക്തിയിൽതന്നെ ലയിക്കയുംചെയ്യുന്നു. ഈ അനുഭവംകൊണ്ടു തന്റെ അഖണ്ഡസ്വരൂപത്തിന്നു ഹാനി കൂടാതെതന്നെ സ്ത്രീപുരുഷാദി നാനാരൂപങ്ങളെക്കൊണ്ടു വേണ്ടുന്ന കൃത്യങ്ങൾ നടത്താൻ ശക്തിക്കു കഴിയുമെന്നും ശക്തിയിൽനിന്നാകുന്നു ബ്രഹ്മാദിദേവന്മാരും സമസ്തലോകങ്ങളും ഉണ്ടായതു എന്നും ശക്തിയിൽതന്നെ രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതു എന്നും എല്ലാം ശക്തിയിൽതന്നെ ലയിക്കുന്നതു എന്നും എല്ലാം ശക്തിമയംതന്നെ എന്നും ശക്തി

മാതാവെന്നും പിതാവെന്നും ബന്ധുവെന്നും മററും പറയുന്ന തിന്നു് വിരോധമില്ലെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു. ഭൂമിയിൽനിന്നു് പലവക ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും ഔഷധങ്ങളും വൃക്ഷങ്ങളും ഉണ്ടാവുന്നു; അവ ഭൂമിയിൽ വളരുകയും പ്രാണികൾക്കു് ഉപകാരമായിത്തീരുകയും ഭൂമിയിൽത്തന്നെ ലയിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഭൂമിയെ സസ്യാദികളുടെ മാതാവെന്നോ പിതാവെന്നോ ബന്ധുവെന്നോ പറയുന്നതും യുക്തം തന്നെ. ഭൂമി ഭക്ഷണാദിപദാൎത്ഥങ്ങളെ നമുക്കു് നൽകി രക്ഷിക്കുന്നു എന്നു് പറയുന്നതും യുക്തംതന്നെ. ആരിൽ നിന്നു് ജനിക്കുന്നുവോ അവരെ മാതാവെന്നും പിതാവെന്നും രക്ഷക്കുള്ള സാധനങ്ങൾ ആരിൽനിന്നു് ലഭിക്കുന്നുവൊ അവരെ നമ്മുടെ രക്ഷിതാവെന്നും പറയുന്നതു് ലോകസമ്പ്രദായമാണല്ലോ. സസ്യാദികളുടെ ഉല്പത്തിയും വൃദ്ധിയും ലയവും ഭൂമിയിൽനിന്നാണു്, ഭൂമിയിലാണു് എന്നു് പറയുന്നതും വാസ്തവംതന്നെ. സസ്യാദികൾ മൃൺമയമാണെന്നു് പറയുന്നതും യുക്തംതന്നെ. അല്ലെങ്കിൽ മണ്ണിൽ ലയിക്കുമൊ? മണ്ണല്ല, ഇരുമ്പാണു്, മരമാണു്, ഫലമാണു്, പുഷ്പമാണു്, ഇലയാണ് എന്നിങ്ങനെ ഭിന്നജാതികളായും, നമ്മാൽ പറയപ്പെടുന്നതും രസംകൊണ്ടും വൎണ്ണംകൊണ്ടും ആകൃതികൊണ്ടും എല്ലാംകൊണ്ടും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവയുമായ ഇരുമ്പുമരപുഷ്പഫലദളാദികൾ മണ്ണിൽ ഇട്ടപ്പോൾ കാലക്രമംകൊണ്ടു് ജീൎണ്ണിച്ചു് മണ്ണായിത്തീരുന്നു! നമ്മുടെ ദേഹങ്ങളും ഭൂമിയിൽ കുഴിച്ചിട്ടപ്പോൾ മണ്ണായിത്തീരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് സസ്യാദികൾ മൃൺമയമാമെന്നു് പറയുന്നതും യുക്തംതന്നെ. അതുപോലെ എല്ലാ ദേവന്മാ

ങ്ങം ദേവികളും സകല ജീവികളും ശക്തിയിൽനിന്നു് ഉത്ഭവിക്കുന്നു, ശക്തിയാൽ രക്ഷപ്പെടുന്നു; ശക്തിയിൽ ലയിക്കുന്നു എന്നു് പറയുന്നതും വാസ്തവംതന്നെ. സസ്യാദികൾ ഉത്ഭവിക്കുന്നതിന്നു് മുമ്പും ഉത്ഭവിച്ചു് പുഷ്ടിയോടുകൂടി ഇരിക്കുന്ന മദ്ധ്യകാലത്തിലും അവ ഭൂമിയിൽ ലയിക്കുമ്പോഴും മൂന്നുകാലത്തിലും ഭൂമി ഭൂമിതന്നെ. പൃഥപീഠാവത്തിന്നു് (വലുപ്പത്തിന്നു്) ഹാനിയില്ല. സസ്യാദികളുടെ ഉല്പത്തിഃയ്ക്കോ രക്ഷഃയ്ക്കോ വേണ്ടി ഭൂമി പെണ്ണായിട്ടോ ആണായിട്ടോ ഖണ്ഡരൂപത്തിലും ഇരിക്കുന്നില്ല. അപ്പോലെ ശക്തിയും സമസ്ത ചരാചരജഗത്തിൻെറ ഉല്പത്തിസ്ഥിതിലയാദി സകലാവസ്ഥകളിലും പരിപൂർണ്ണയായിതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ഭൂമിയിൽ പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നവൻ സസ്യാദികളെ ലാഭിക്കുന്നതുപോലെ മനസ്സിനെ ശക്തിയിൽ നിർത്തി അഭ്യസിക്കുവൻ സിദ്ധികളേയും മുക്തിഃയയും ലാഭിക്കുന്നു. പക്ഷഭേദദോഷവും പരാശക്തിയിൽ ആരോപിക്കുവാൻ തരമില്ല. ഭൂമി കൃഷിക്കാരന്നുമാത്രം ധാന്യസമ്പത്തിനെ നല്കി, അതുകൊണ്ടു് ഭൂമിക്കു് സമദൃഷ്ടിത്വം ഇല്ല എന്നു് പറയാമൊ, പറഞ്ഞുകൂടാ. അന്നം ഭക്ഷിക്കുന്നവന്നു് വെയിൽ കൊണ്ടുള്ള താപവും ദാഹവും ശമിച്ചു് കുളൎമ്മയുണ്ടാകുന്നു. തേജസ്സിനെ ആശ്രയിക്കുന്നവന്നു് ഇരുട്ടിനെ നീക്കി വെളിച്ചം കിട്ടുന്നു. ഔഷധം സേവിക്കുന്നവന്നു് രോഗംമാറി ശരീരാരോഗ്യസൌഖ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ശാശ്വതാനന്ദത്തെ ഭജിക്കുന്നവന്നു് സംസാരദുഃഖം നശിച്ചു് ശാശ്വതാനന്ദമുണ്ടാകുന്നു. അന്നത്തിന്നും ജലത്തിന്നും ഔഷധത്തിന്നും ഭൂമിക്കും വായുവിന്നും എപ്രകാ

രം പക്ഷഭേദമില്ലയോ അപ്രകാരം ശാശ്വതാനന്ദത്തിന്നും (പരാശക്തിക്കും) പക്ഷഭേദമില്ല.

ശിഷ്യൻ:—എല്ലാം ശക്തിയിൽനിന്നുണ്ടാവുന്നതാകതാൽ ശക്തിമയമാകുന്നു. പിന്നെന്തിന്നു ശക്തിയെ സേവിക്കുന്നു?

ഗുരു:—എല്ലാം ശക്തിമയമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് ശക്തിയെ സേവിക്കേണ്ടതു്. നോക്കുക: എല്ലാ ദേഹവും അന്നമയമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അന്നം സേവിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അന്നം സേവിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ ദേഹം ക്ഷയിച്ചു് ക്ഷയിച്ചു് നശിച്ചു പോകുന്നു. അതുപ്പോലെ മനസ്സു് സച്ചിദാനന്ദശക്തിയിൽ നിന്നുണ്ടായ മനശക്തിയായതുകൊണ്ടു് അതിനെ സേവിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അതു് ചെയ്യാതിട്ടില്ലെങ്കിൽ മുക്തി (സംസാരദുഃഖനിവൃത്തി) ഉണ്ടാകയില്ല. അതുകൊണ്ടും സച്ചിദാനന്ദത്തിൽതന്നെ മനസ്സിനെ ലയിപ്പിക്കു.

ശിഷ്യൻ:—വേദാന്തികൾ മനസ്സു് ജഡദുഃഖാത്മകമായ അനാത്മാവാണ് എന്നു് പിരിച്ചുതള്ളിയിരിക്കുന്നു. പിന്നെയെങ്ങിനെ അതു് ആനന്ദാത്മകമായ ആത്മാവിൽ ചേരും?

ഗുരു:—ഇതിന്നു് ഉത്തരം ഞാൻ മുമ്പു് പറഞ്ഞുവല്ലായില്ലെ? വർഷോപലം, (കൽമാരി) മഞ്ഞുകട്ടി, ഉപ്പു്, ആവി മുതലായതു് രൂപംകൊണ്ടു് കട്ടിയായും പുകപോലെയും ഇരിക്കുന്നു, എങ്കിലും ജലമയങ്ങളാകുന്നു. അവ ജല

ത്തിൽ ലയിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇരുമ്പും ദേഹവും സസ്യങ്ങളും മണ്ണും തമ്മിൽ അനേക സംഗതികൊണ്ടു വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആടു മുതലായവയുടെ ദേഹവും സസ്യവും മനുഷ്യർ തിന്നുന്നു. അവ അവൎക്ക് സ്വാദോടുകൂടിയും ഇരിക്കുന്നു. ശരീരപുഷ്ടിയേയും ചെയ്യുന്നു. വെറും മണ്ണിനെ വാരിത്തിന്നുന്നുണ്ടോ? തിന്നാൽ രുചിയുണ്ടോ? ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് ഇരുമ്പും, മണ്ണും ദേഹങ്ങളും സസ്യങ്ങളും ഒരേ വസ്തുവല്ല, വെവ്വേറെയാണെന്ന അഭിപ്രായപ്പെടുവാൻ തരമുള്ളു. എങ്കിലും ഇരുമ്പു, സകലപ്രാണിദേഹങ്ങളും മണ്ണിൽ കുഴിച്ചിട്ടുമ്പോൾ മണ്ണായിത്തീരുന്നു. (മണ്ണിൽലയിക്കുന്നു) അതുപോലെയും ഉപ്പ് മുതലായവ ജലത്തിൽ ലയിക്കും പോലെയും മനസ്സ് ശാശ്വതാനന്ദത്തിൽ ലയിക്കുന്നു.

ആനന്ദാദ്ധ്യേവഖല്വിമാനിഭൂതാനി ജായന്തെ
ആനന്ദേനജാതാനിജീവന്തി ആനന്ദം പ്രയന്ത്യഭിസംവിശന്തി (എന്നു് യജുൎവ്വേദീയ തൈത്തിരീയോപനിഷത്തു്)

അൎത്ഥം — ആനന്ദത്തിങ്കൽനിന്നുതന്നെ ഈ ഭൂതങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു, ആനന്ദംകൊണ്ടുതന്നെ ഭൂതങ്ങൾ ജീവിക്കുന്നു, ഭൂതങ്ങൾ ആനന്ദത്തെത്തേടി പുറപ്പെടുന്നു, ആനന്ദത്തെത്തന്നെ പ്രാപിക്കയുംചെയ്യുന്നു. (ആനന്ദത്തിൽ തന്നെ ലയിക്കുന്നു.) എല്ലാം ആനന്ദത്തിങ്കൽനിന്നു് ഉണ്ടായതാകുന്നു എന്നും ആനന്ദത്തിൽ ലയിക്കുമെന്നും ശ്രുതിയിരിക്കെ മനസ്സ് ഭിന്നവസ്തുവിൽനിന്നു് ഉണ്ടായതാണു്, അനാത്മാവാണ്, ദുഃഖാത്മകമാണ് എന്നു പിരിച്ചുതള്ളുന്നതു് ശ്രുതിയ്ക്കും അനുഭവത്തിന്നും യുക്തിക്കും വിരോധംത

ന്നെ. വക്ഷോപലയത്തിൻറയും മഞ്ഞുകട്ടിയുടേയും കട്ടിത്തം കണ്ടിട്ട് കല്ലാണു്, വെള്ളമല്ല എന്നു് പിരിച്ചുതള്ളുന്നതു പോലെ മനസ്സിൻെറ താല്ക്കാലിക ദുഃഖാദിവികാരത്തെ കണ്ടിട്ട് അനാത്മാവാണു്, ആത്മാവല്ല എന്നു് പിരിച്ചു തള്ളുന്നതാകുന്നു. മനസ്സ് ദുഃഖാത്മകമാണെങ്കിൽ എല്ലായ്പ്പോഴും ദുഃഖിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അങ്ങിനെ കാണുന്നില്ല. ഇഷ്ടവസ്തുലാഭത്തിൽ സംസാരികളുടെ മനസ്സ്തന്നെ വളരെ ആനന്ദിക്കുന്നു. സമാധിയിങ്കൽ യോഗികളുടെ മനസ്സും നിരതിശയാനന്ദമയമായിരിക്കുന്നു. ദുഃഖസ്വഭാവമാകുന്നു മനസ്സ് എങ്കിൽ ഇഷ്ടവസ്തുലാഭത്തിലും സമാധിയിലും ദുഃഖിക്കുകയാകുന്നു വേണ്ടതു്. സ്വഭാവം സ്വരൂപമായതുകൊണ്ടു് സ്വഭാവത്തെ മാറ്റുവാൻ കഴികയില്ല. വേപ്പിൻെറ സ്വഭാവം കയ്പാകയാൽ അതു് എല്ലായ്പ്പോഴും കയ്ച്ചുകൊണ്ടു ഇരിക്കുന്നു. ചിലപ്പോഴും മധുരിക്കുന്നില്ല. ഹേ ശിഷ്യ! അനുഭവത്തിനും ശ്രുതിയ്ക്കും, യുക്തിയ്ക്കും വിരോധമായി മനസ്സിനെ അനാത്മാവായി തള്ളി അലയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ നീ പെട്ടു് കെട്ടുപോകാതെ, മനസ്സ് ആനന്ദത്തിൽ നിന്നു് ജനിച്ചതാകയാൽ ആനന്ദസ്വരൂപമാകുന്നു, മനസ്സ് ആനന്ദത്തിൽ ലയിക്കയും ചെയ്യും, അതുകൊണ്ടു് സദാ മനസ്സിനെ ആനന്ദത്തിൽ ചേർക്ക അപ്പോഴും ഉപ്പു് അപ്പിൽ ലയിക്കുന്നതുപോലെ മനസ്സ് ആനന്ദത്തിൽ ലയിക്കും. ആ ലയംതന്നെ രാജയോഗം, അതുതന്നെ സാക്ഷാൽക്കാരജ്ഞാനം, അതുതന്നെ മുക്തി, അതുതന്നെ അദ്വൈതം. ആനന്ദം എന്നും ആത്മാവു് എന്നും ബ്രഹ്മമെന്നും മററും പറയപ്പെടുന്നതു് പരാശക്തിതന്നെയാകുന്നു. അതി

ന്നു" പ്രമാണവും യുക്തിയും മുമ്പ് പറഞ്ഞുപോയി, എങ്കിലും പ്രമാണപാരായണന്മാൎക്ക് അല്പംകൂടി ഉദാഹരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സച്ചിദാനന്ദരൂപാംതാംഗായത്രീപ്രതിപാദിതാംനമാമി.
(എന്നു ദേവീഗീത.)

അൎത്ഥം:— സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപിണിയായും ഗായത്രിയാൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടതായും ഇരിക്കുന്ന ആ ശക്തിയെ ഞാൻ നമസ്കരിക്കുന്നു.

"സൈവജഗദണ്ഡമസൃജൽ തസ്യ ഏവ ബ്രഹ്മാ അജീജനൽ, വിഷ്ണുരജീജനൽ രുദ്രോജീജനൽ സൎവ്വമരുൽഗണാ അജീജനൽ, ഗന്ധൎവ്വാപ്സരസഃ കിന്നരാവാദിത്രവാദിനസ്സമന്താദജീജനൽ, ഭോഗ്യമജീജനൽ സൎവ്വം ശാക്തമജീജനൽ, അണ്ഡജംസ്വേദജമുൽഭിജ്ജംജരായുജായൽകിഞ്ചൈതൽസ്ഥാണീ സ്ഥാവരജംഗമം മനുഷ്യമജീജനൽ, സൈഷാ പരാശക്തി സൈവാത്മ ബഹിരന്തരനുപ്രവിശ്യസ്വയമേകൈവവിഭാതി, യദസ്തിസന്മാത്രം യദ്വിഭാതിചിന്മാത്രം യൽപ്രിയമാനന്ദം തദേതൽ സർവ്വാകാരാ, പ്രജ്ഞാനം ബ്രഹ്മേതിവാ അഹം ബ്രഹ്മാസ്മീതിവാ തത്ത്വമസീത്യേവ സംഭാഷ്യതെ, അയമാത്മാബ്രഹ്മേതിവാ യാഭാഷ്യതെ സൈഷാ എന്നു ബഹ്വൃചോപനിഷത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അൎത്ഥം:— ആ ശക്തിതന്നെ ജഗത്തിനെ സൃഷ്ടിച്ചു ആ ശക്തിയിൽനിന്നു തന്നെ ബ്രഹ്മാവും വിഷ്ണുവും രുദ്രനും ജനിച്ചു. എല്ലാ ദേവസമൂഹങ്ങളും ഗന്ധൎവ്വന്മാരും ദേവസ്ത്രീകളും കിന്നരന്മാരും വാദിത്രവാദികളും സൎവ്വത്ര

ആ ശക്തിയിൽനിന്നുതന്നെ ജനിച്ചു. ശക്തിയുള്ള എല്ലാ പദാർത്ഥവും ആ ശക്തിയിൽനിന്നുതന്നെ ജനിച്ചു. അണ്ഡജവും (അണ്ഡത്തിൽനിന്നു ജനിക്കുന്ന പ്രാണികൾ =മത്സ്യാദികൾ) സ്വേദജവും (വിയർപ്പിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന പ്രാണികൾ=മൂട്ട മുതലായവ) ഉൽഭിജ്ജവും (ഭൂമിയിൽനിന്നു മുളച്ചുണ്ടാകുന്നവ=സസ്യാദികൾ) ജരായുജവും (ഗർഭപാത്രത്തിൽനിന്നു ശിശുരൂപേണ ജനിക്കുന്നവ=മനുഷ്യമൃഗാദികൾ) ആയ ജംഗമവും സ്ഥാവരവും ആയി എന്തൊക്കെയുണ്ടോ അതൊക്കെ ആ ശക്തിയിൽനിന്നുതന്നെ ജനിച്ചു. സൈഷാ പരാശക്തിഃ സാ ഏഷാ പരാശക്തിഃ എന്നു പദച്ഛേദം. ഇതിൽ സാ (ആ) എന്ന പദംകൊണ്ടു ദ്വൈതപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉല്പത്തിക്കും സ്ഥിതിക്കും ലയത്തിനും ആധാരഭൂതയായി അഖണ്ഡസച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപിണിയായിരിക്കുന്ന പ്രസിദ്ധശക്തി എന്നർത്ഥമാകുന്നു. ഏഷ (ഈ) എന്ന പദംകൊണ്ടു സമീപത്തെ കുറിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഹൃദയവാസിനിയായ ജീവശക്തി എന്നർത്ഥമാകുന്നു. ഈ രണ്ടു വിധത്തിലിരിക്കുന്നതും പരാശക്തിയാകുന്നു. സൈവാത്മാ സാ ഏവ ആത്മാ എന്നു പദച്ഛേദം. ആ പരാശക്തിതന്നെ ആത്മാവ്. "ബഹിരന്തരനുപ്രവിശ്യസ്വയമേകൈവഭാതി" ഉള്ളിലും പുറത്തും വ്യാപിച്ചു ഒരേ ശക്തിതന്നെ തനിയെ ശോഭിക്കുന്നു. "യദസ്തിസന്മാത്രം യദ്വിഭാതി ചിന്മാത്രം യൽപ്രിയമാനന്ദം തദേതൽ സർവ്വാകാരാ" (സത്തായിരിക്കുന്നതു ഏതൊ, ചിത്തായി ശോഭിക്കുന്നതു ഏതൊ, പ്രിയമായിരിക്കുന്ന ആനന്ദം ഏതൊ ആ എല്ലാ സ്വരൂപത്തിലിരിക്കുന്നതും പരാ

ശക്തിയാകുന്നു.) "പ്രജ്ഞാനം ബ്രഹ്മമതിവാ" "പ്രജ്ഞാനം ബ്രഹ്മമാകുന്നു)എന്ന മഹാവാക്യംകൊണ്ടോ "അഹംബ്രഹ്മാസ്മീതിവാ" (ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു) എന്ന മഹാവാക്യംകൊണ്ടോ "തത്വമസീതിവാ" (നീ ബ്രഹ്മമാകുന്നു) എന്ന മഹാവാക്യംകൊണ്ടോ "അയമാത്മാ ബ്രഹ്മതിവാ" (ഈ ആത്മാ ബ്രഹ്മമാകുന്നു) എന്ന മഹാവാക്യംകൊണ്ടോ "യാദോഷ്യതെസൈഷാ" (യാതൊന്ന് വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടുന്നുവൊ) അതു് ഈ പരാശക്തിയാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ബഹ്വൃചോപനിഷത്തിലും മററും ഘോഷിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് മഹാവാക്യങ്ങൾവഴി ബ്രഹ്മവാദികളാൽ വ്യവഹരിക്കപ്പെട്ടുന്ന അഖണ്ഡസച്ചിദാനന്ദബ്രഹ്മവും പരാശക്തി തന്നെ. ഇരുമ്പുസൂചി കാന്തത്തിൻെറ സാമീപ്യംകൊണ്ടു് ചേഷ്ടിക്കുന്നു. ഇരുമ്പുസൂചിക്കു് താനേ ചേഷ്ടിക്കുവാൻ കഴികയില്ല. അപ്പോലെ മായക്കു് തനിയെ ചേഷ്ടിക്കുവാൻ കഴികയില്ല. ബ്രഹ്മത്തിൻെറ സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടു് ചേഷ്ടിക്കുന്നതാകുന്നു എന്നു് ബ്രഹ്മവാദികളാൽ പറയപ്പെട്ടുന്ന മായയെന്നതു് അപരാ എന്ന ശക്തിയാകുന്നു. സാംഖ്യന്മാർ ഈ അപരാ എന്ന ശക്തിയെ മൂലപ്രകൃതി എന്നു പറയുന്നു. പരാശക്തിയെ പുരുഷൻ എന്നുംപറയുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ശരിതന്നെ. ബ്രഹ്മം ഒരു ശക്തിയല്ലെങ്കിൽ എങ്ങിനെ ബ്രഹ്മത്തിൻെറ സന്നിധാനമാത്രത്തിനാൽ മായ ചേഷ്ടിക്കും? ചേഷ്ടിക്കയില്ല. മായയ്ക്കു് തനിയെ ചേഷ്ടിക്കുവാൻ കഴികയില്ലെന്നു് ബ്രഹ്മവാദികൾ പറയുന്നു. ചേഷ്ടിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത

മായയെ ചേഷ്ടിപ്പിക്കുന്നു എങ്കിൽ ആ ബ്രഹ്മം എത്ര വലിയ ശക്തിയായിരിക്കണം! അതുകൊണ്ടു് ബ്രഹ്മം എന്നു് പറയുന്നതിനേക്കാൾ ചേച്ച് പരാശക്തി എന്നു് പറയുന്നതുതന്നെ. അതുകൊണ്ടു് മേല്പറഞ്ഞ ശ്രുതികൾ പ്രബലശ്രുതികൾതന്നെ. ശക്തിയെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ ശ്രുതികൾ ഇല്ലെങ്കിലും ഹാനിയില്ല. യുക്തി കൊണ്ടും അനുഭവംകൊണ്ടുംതന്നെ യുക്തിമാന്മാരായ ബുദ്ധിമാന്മാർ തൃപ്തിപ്പെടും. ചരാചരലോകത്തെ സകലത്തേയും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഏറെക്കുറെ എന്ന ഭേദത്തോടു കൂടി എല്ലാററിനും ശക്തി കാണുന്നുണ്ടു്. ആ ശക്തി ഏതിൽനിന്നു് ഉണ്ടായി? ശക്തിയിൽനിന്നല്ലേ ശക്തിയുണ്ടാവാൻ തരമുള്ളൂ? ശക്തിഭിന്നമായ (ശക്തിയില്ലാത്ത)തിൽനിന്നു് ശക്തിയുണ്ടാകുമോ? ഇല്ല. ഉണ്ടാകുമെങ്കിൽ മാവിൽനിന്നു് തെങ്ങു് ഉണ്ടാകണം. അഗ്നിയിൽനിന്നു് ഇരുട്ടു് ഉണ്ടാകണം. അമരയിൽനിന്നു് തുമര യുണ്ടാകണം. അങ്ങിനെ കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് ശക്തിയിൽനിന്നുതന്നെ ശക്തിമയമായ സകലവും ഉണ്ടായതു്. ആ ശക്തിതന്നെ ബ്രഹ്മം, ശക്തിതന്നെ ശിവൻ, ശക്തിതന്നെ വിഷ്ണു, ശക്തിതന്നെ ബ്രഹ്മാവ്, ശക്തിതന്നെ സൎവ്വദൈവം.

കൈശ്ചിൽസാശിവ ഇത്യുക്താ കൈശ്ചിൽ
ബ്രഹ്മേത്യുദാഹൃതം
കൈശ്ചിദ്വിഷ്ണുരിതിപ്രോക്താ കൈശ്ചിച്ഛൂന്യമിതിസ്മൃത
അത്ഥഃജയ്യദിതാകൈശ്ചിൽകൈശ്ചിൽകാലഇതിസ്മൃതാ

കൈശ്ചിൽപ്രകൃതിപുംഭാവ വിഭാഗഇതിഭാവിതാ.

എന്നു് വാസിഷ്ഠം

അൎത്ഥം:—അതു് (ആ ശക്തി) ചിലരാൽ ശിവൻ എന്നു് പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചിലരാൽ ബ്രഹ്മമെന്നു് പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചിലരാൽ വിഷ്ണു എന്നു് പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചിലരാൽ ശൂന്യം എന്നു് പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചിലരാൽ അൎത്ഥം എന്നു് പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചിലരാൽ കാലം എന്നു് പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചിലരാൽ പ്രകൃതി എന്നും പുരുഷൻ എന്നും ഭാഗിച്ചു് ഭാവിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ശൈവാദി മതസ്ഥന്മാരാൽ ഒരു തത്വം തന്നെയാകുന്ന നാനാ നാമങ്ങൾകൊണ്ടു് പറയപ്പെടുന്നതു്.

മനഃസിദ്ധൌ മൂൎത്തിഭേദസിദ്ധി

ശിഷ്യൻ:—ഒരു തത്വമായിരിക്കുമ്പോൾ രൂപ ഭേദത്തെ കല്പിപ്പാനും കലഹിപ്പാനും കാരണമെന്തു്?

ഗുരു:—ചില മതക്കാർ ശക്തിക്കു് രൂപഭേദങ്ങളും കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ രൂപഭേദംകൊണ്ടും നാമഭേദംകൊണ്ടും ഭ്രമവും കലഹവും നേരിടുന്നു. നാമംകൊണ്ടു് എന്താണു് ഭ്രമിപ്പാനുള്ളതു്? നമുക്കു്തന്നെ നാമം ഇല്ലല്ലൊ. ജനിക്കുമ്പോൾ വല്ല പേരും ഉണ്ടൊ? ഇല്ല. അമ്മയച്ഛന്മാരാ മറേറാ എന്തു പേരിട്ടുവോ, അതു ചൊല്ലി വിളിക്കുന്നു. ഈ വ്യഷ്ടിശരീരത്തിന്നു്തന്നെ പേരില്ല. അപ്പോൾ സ

വ്യക്തമാവിന്നു് പേരിന്നു് അവകാശമുണ്ടോ? ഇല്ല, പേരി ല്ലാത്ത വസ്തുവിന്നു് എന്തു് പേർ ഇട്ടാലും ആ വസ്തുവിന്നു് മാററമില്ലല്ലൊ. ശർക്കരയ്ക്കു് കാഞ്ഞിരക്കായ എന്നു് ഒരു പേർ നാട്ടുകാരെല്ലാംകൂടി കൊടുത്തതുകൊണ്ടു് ശക്കര ക യ്ക്കുമൊ? ഇല്ല. അല്പം ആലോചനയുള്ളവക്കു് പേർ നിമി ത്തം ദൈവം വെവ്വേറെയാണെന്നു് വിചാരിപ്പാൻ തരമി ല്ല യഥാർത്ഥത്തിലെത്തിയാൽ സ്ഥാനരൂപാദി വിഘ്നങ്ങൾ കൊണ്ടും ദൈവം വെവ്വേറെയാണെന്നു് ഭ്രമിക്കയും കലഹി ക്കയും ചെയ്കയില്ല. നോക്കുക സുഷുപ്തിയിൽ (നല്ല ഉറക്ക ത്തിൽ) എത്തിയാൽ ഹിന്തുവിന്റെയും ബൌദ്ധന്റെയും ക്രിസ്ത്യന്റെയും മുഹമ്മദന്റെയും സവ്വമതക്കാരുടേയും സ്ത്രീ ബാലവൃദ്ധാവധി സകല ജനത്തിന്റെയും അനുഭവം ഒന്നാ യിട്ടുതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ആ അവസ്ഥയെപ്പററി സംസാരി ക്കുമ്പോൾ ഭിന്നാഭിപ്രായമാകട്ടെ, സംശയമാകട്ടെ, ഭ്രമമാ കട്ടെ കലഹമാകട്ടെ ആക്കും ഇല്ല. സ്വപ്നാവസ്ഥയിൽ ഓ രോരുത്തരുടെ അനുഭവം ഓരോവിധം ഇരിക്കുന്നു; ഒന്നുത ന്നെയായിരിക്കുന്നില്ല. അപ്പോലെ മനസ്സിനെ ലയിപ്പിക്കു വാൻ വഴിയറിയാത്ത കൂട്ടരുടെ ധ്യാനസമയത്തിൽ സ്വപ്ന ത്തിലെപ്പോലെ സഗുണസ്വരൂപങ്ങൾ പലതും കാണുന്നു. അപ്പോൾ അവരവർ കണ്ടതാകുന്നു സാക്ഷാൽ ഈശ്വര സ്വരൂപം എന്നു് അവരവർ വർണ്ണിച്ചു. ഇങ്ങിനേയും രൂ പാദിഭേദംകൊണ്ടു് മതഭേദത്തിന്നും മററും ഇടയായി. നി ർവ്വികല്പത്തിൽ മനോജയത്തെ പ്രാപിച്ച കൂട്ടക്കാക്കു് സു ഷുപ്തിയിലെപ്പോലെ ഒരേ അനുഭവംതന്നെ. അവക്കു് സ്ഥാ നരൂപവിഘ്നാദികൾകൊണ്ടു് ഭേദമോ, കലഹമോ, ഭ്രമ

മോ ഇല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ നിലയിലെ മനസ്സാകന്ന ലെൻസ്സ് (ആദർശവിശേഷം) നിലയ്ക്ക് നിന്നിട്ടുള്ള. അപ്പോഠം സുഷുപ്തിയിലെപ്പോലെ എല്ലാവക്കം ഒരേ അനുഭവംതന്നെ. ഈ ഇശ്വാവസ്ഥയിൽ എത്തുവാൻ കഴിയാത്ത മനസ്സാകുന്ന ലെൻസ്സിൻെറ സ്ഥിതിഭേദംകൊണ്ടും അനുഭവം വ്യത്യാസപ്പെട്ടുപോകുന്നു. ഇതിന്നു് ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം പറയാം. ഒരു ഫോട്ടൊഗ്രാഫർ (ഛായ എടുക്കുന്നവൻ) ഒരാളുടെ ഛായയെതന്നെ ചെറുതായിട്ടും വലിയതായിട്ടും ഇടത്തരത്തിലായിട്ടും വിരൂപമായിട്ടും സുരൂപമായിട്ടും എടുക്കുന്നു. ലെൻസ്സിൻെറ സ്ഥിതിഭേദം കൊണ്ടാകുന്നു ഒരാളുടെ പ്രതിബിംബം (ഛായ) തന്നെ പലതരത്തിൽ തീന്നതു്. ബിംബഭൂതനായ ആ ആഠംക്കു് ചെറുപ്പമൊ വലിപ്പമൊ വിരൂപതയൊ മററൊ അയാളു് സമയത്തു് ഉണ്ടായിട്ടില്ല ആ ആഠം ഒരേ ആകൃതിയിൽതന്നെയാകുന്നു ഇരിക്കുന്നതു്. അപ്പോലെ ദൈവവും ഒരേ പരിപൂർണ്ണാവസ്ഥയിലിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും മനസ്സാകുന്ന ലെൻസ്സിൻെറ സ്ഥിതിഭേദംകൊണ്ടു് പലതരത്തിൽ തോന്നിയതാകുന്നു. അതുകൂടാതെ ടെലസ്കോപ്പ് (ദൂരദർശനയന്ത്രം) ദൂരത്തുള്ള വസ്തുവിനെ അടുത്തു് കാണിച്ചുകൊടുക്കുമ്പോലെ മനസ്സ് ലോകാന്തരങ്ങളിലുള്ള ദേവന്മാരുടെ രൂപങ്ങളെയും അരികിൽ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. ആ രൂപങ്ങളെയും അനുഭവസ്ഥന്മാർ ധ്യാനയോഗങ്ങളായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനേയും മൂത്തിഭേദങ്ങളും ധ്യാനഭേദങ്ങളും ഉണ്ടായി കലഹവും ഉണ്ടാകുന്നു. പരമാത്മാവസ്ഥയിൽ എത്തുമ്പോഠം (അധിഷ്ഠാനത്തിൽ മനസ്സ് ലയിക്കുമ്പോഠം) സുഷുപ്തിയി

ലെപ്പോലെ ഒരു മതക്കാൎക്കും നാമരൂപാദി ഭേദഭ്രമങ്ങളോ ദുഃഖമോ കലഹമോ ഇല്ല. ജാഗ്രത്തിലും സ്വപ്നത്തിലും സ്വൎമ്മതക്കാരേയും ഓരോ സംഗതിവശാൽ ദുഃഖാദികൾ ബാധിച്ചു കാണുന്നുണ്ടു്. എന്തു് ദുഃഖം ഉണ്ടെങ്കിലും അതു് സുഷുപ്തിയിൽ ഇല്ല. ഇതു് സകല മതക്കാൎക്കും അനുഭവമാകുന്നു. മനസ്സ് ലയിച്ചതുകൊണ്ടാകുന്നു ദുഃഖം ഇല്ലാതെ ഇരുന്നതു് എന്നും എല്ലാ മതക്കാൎക്കും സമ്മതിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ എല്ലാ മതക്കാൎക്കും കലഹശമനവും ദുഃഖനിവൃത്തിയും (മുക്തിയും) വേണമെങ്കിൽ മനസ്സിനെ സുഷുമ്നയിൽതന്നെ നിറുത്തു. എന്നാൽ അതു് പരമാൎത്ഥവസ്തുവിൽ ലയിക്കും.

മനസിദ്ധൌ സ്നാനവ്രതപൂജാദിസിദ്ധി

ശിഷ്യൻ — സ്വാമിൻ! സത്തിൽ മനസ്സിനെ ലയിപ്പിക്കുന്ന കൎമ്മം തന്നെയല്ലേ സൽകൎമ്മം?

ഗുരു:— സത്തിൽ മനസ്സിനെ ലയിപ്പിക്കുന്ന കൎമ്മം തന്നെ സൽകൎമ്മം. മറെറാരു കൎമ്മത്താലും ദുഃഖനിവൃത്തിപൂൎവ്വകം മനസ്സിനെ സത്തിൽ ലയിപ്പാൻ കഴിയുന്നില്ലല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു് തീൎത്ഥസ്നാനോപവാസാദി സൽകൎമ്മങ്ങൾ എന്നു് പറയപ്പെടുന്നതെല്ലാം വാസ്തവത്തിൽ ഇതു തന്നെ

ഇഹനാഡീനദീപ്രോക്താ ശരീരേവൎത്തതേ സദാ
2 പവനസ്യഗതിസ്തത്രസൎവ്വതഃസ്നാനമുച്യതേ
'സുഷുമ്നൈവപരംതീൎത്ഥം' 'സുഷുമ്നൈവപരാഗതിഃ'
(എന്നു് യോഗശിഖോപനിഷത്തു്)

അൎത്ഥം:—ഈ ശരീരത്തിൽ സുഷുമ്നാനാഡിയാകുന്ന നദിയുണ്ടു്. അതിൽ വായു പ്രവേശിക്കുന്നതുതന്നെ സൎവ്വപ്രകാരത്തിലും സ്നാനം എന്നു് പറയപ്പെടുന്നതു്. സുഷുമ്നതന്നെ എല്ലാററിലുംവെച്ചു് ഉൽകൃഷ്ടമായ ഗതി.

ഉപസമീപെയൊവാസോ ജീവാത്മപരമാത്മനൊഃ
ഉപവാസഃസ വിജ്ഞെയൊ നതുകായസ്യശോഷണം
(എന്നു് വരാഹോപനിഷത്തു്)

അൎത്ഥം:—ഉപ എന്ന പദത്തിന്നു് സമീപം എന്നൎത്ഥമാകുന്നു. അപ്പോൾ ഉപവാസം എന്ന പദത്തിന്നു് സമീപത്തിലുള്ള വാസം എന്നൎത്ഥം കിട്ടി. ജീവാത്മപരമാത്മാക്കളുടെ സമീപവാസമാണു് ഉപവാസം എന്നാകുന്നു അറിയേണ്ടതു്. പട്ടിണി കിടന്നു് ദേഹത്തെ ശോഷിപ്പിക്കുന്നതല്ല ഉപവാസം. ജീവാത്മപരമാത്മസാമീപ്യം മനോലയാഭ്യാസത്തിൽ സിദ്ധിച്ചുപോകുന്നു. പ്രാണന്റെ സുഷുമ്നാപ്രവേശവും മനോലയാരംഭത്തിൽ അഭ്യാസികൾക്കു് അനുഭവമാകുന്നു. ദേവാൎച്ചനം എന്നു് പറയപ്പെടുന്നതും മനോലയംതന്നെ. 'സൎവ്വകൎമ്മനിരാകരണമാവാഹനം നിശ്ചയജ്ഞാനമാസനം ചിദാദിത്യസ്വരൂപംദീപഃ' എന്നും മററും മണ്ഡലബ്രാഹ്മണോപനിഷത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അൎത്ഥം:— സൎവ്വകൎമ്മപരിത്യാഗമാകുന്നു ആവാഹനം. നിശ്ചയജ്ഞാനമാകുന്നു പീഠം. ചിൽപ്രഭയാകുന്നു ദീപം. സൎവ്വകൎമ്മപരിത്യാഗവും മററും മനോലയത്തിലെ വരികയുള്ളു. ദീപം കൊളുത്തി വെക്കാതേയും മണി അടിക്കാതേയും വാദ്യം കൊട്ടാതെയും കഴൽ ഊതാ

തേയും മണിനാദവും മേഘാദിനാദവും വേണുനാദവും ദീപാദിജ്യോതിസ്സും മനോലയാരംഭത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നുവല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് വാസ്തവത്തിലുള്ള പൂജ ഇതുതന്നെ. ഇതിന്നു് പകരം മനുഷ്യർ ക്ഷേത്രാദികളിൽ വാദ്യാദികൾ കൊട്ടിഘോഷിച്ചു് പൂജിച്ചുവരുന്നു അതല്ല, പൂജയും യാഗവും പശുഹിംസയും ഹോമവും ജ്ഞാനവും യോഗവും മനസ്സിനെ ലയിപ്പിക്കുന്ന വിദ്യതന്നെ. കേൾക്കുക:—

മദ്യംമസ്തകസംഭൃതം യസ്തുലംബികയാ പിബേൽ
സഏവശാക്തേയഇത്യുക്ത സ്തദന്യേവികലഃസ്മൃതാഃ 1
സുരാമിഷരസാന്മത്താ വേദശാസ്ത്രാർത്ഥനിന്ദകാഃ
സന്ത്യജെത്താംശ്ചമലിനാൻ ചണ്ഡാലാനിവസാധകഃ 2

എന്നു ശിവജ്ഞാനദീപിക)

അർത്ഥം:— 1. ലംബികായോഗംകൊണ്ടു് (ഖേചരീമുദ്രകൊണ്ടു്) തന്റെ ശിരസ്സിൽനിന്നു് ഇറങ്ങുന്ന മദ്യത്തെ യാതൊരുത്തൻ പാനം ചെയ്യുമൊ അവനാകുന്നു ശാക്തേയൻ എന്നു് പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. അങ്ങിനെ ചെയ്യാത്തവർ നിസ്സാരന്മാരാകുന്നു എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, 2. മദ്യമാംസങ്ങളുടെ രസത്താൽ ഉന്മത്തന്മാരായിരിക്കുന്ന അവർ വേദശാസ്ത്രങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തെ നിന്ദിക്കുന്നവരാകുന്നു. ആ മലിനന്മാരെ ചണ്ഡാലന്മാരെ എന്ന പോലെ യോഗാഭ്യാസി ഉപേക്ഷിക്കണം. ശിരസിസ്ഥിതമായ ചന്ദ്രമണ്ഡലത്തിൽ നിന്നു് പൊഴിയുന്ന അമൃതപാനമാകുന്നു മദ്യപാനം. അതിന്നുവേണ്ടി രസനയെ (നാവിനെ) വ്യോമചക്രത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതാകുന്നു മാംസഭക്ഷണം. അതിന്നു് പ്രമാണം.

ഗോശബ്ദേനോദിതാജിഹ്വാ തൽപ്രവേശോഹിതാലു
നി ഗോമാംസഭക്ഷണം തത്തു. 1
ജിഹ്വാപ്രവേശസംഭൂത വഹ്നിനോൽപാദിതഃ

ഖലു ചന്ദ്രാൽസ്രവതിയഃസാരഃ സാസ്യാദമരവാരുണി 2
ഗോമാംസംഭക്ഷയന്നിത്യം പിബേദമരവാരുണീം

കലീനംതമഹംമന്യേ ഇതരേ കുലഘാതകഃ 3
(എന്നു് ഹഠയോഗപ്രദീപിക)

അർത്ഥം:— 1. ഗോ ശബ്ദംകൊണ്ടു് ജിഹ്വാ എന്നു് പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിനെ (നാക്കിനെ) കപാലകുഹരത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കൽതന്നെ ഗോമാംസഭക്ഷണം. 2. ആ ജിഹ്വാപ്രവേശംകൊണ്ടുണ്ടായ വഹ്നി ഹേതുവായിട്ടു് ചന്ദ്രമണ്ഡലത്തിൽനിന്നു് ഒഴുകുന്ന സാരത്തെ മദ്യമെന്നു് പറയുന്നു നി ഗോമാംസത്തെ നിത്യം ഭക്ഷിക്കണം, നിത്യം ഭക്ഷിക്കണം. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നവൻ കുലീനൻ എന്നു് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ഇതരന്മാർ കുലഘാതകന്മാരാകുന്നു. (എന്നാൽ, മേൽപ്രകാരം ചെയ്യാതെ മദ്യമാംസങ്ങളെ വെച്ചു് പൂജിച്ചു് അതിനെ കഴിക്കുന്നവർ കുളമാർഗ്ഗത്തെ (ശാക്തേയത്തെ) കൊട്ടുക്കുന്നവരാകുന്നു എന്നു് സാരം.) മേല്പറഞ്ഞ പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ലംബികായോഗത്താൽ അമൃതപാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് മനസ്സിനെ ലയിപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു ശാക്തേയം. എന്നു് സിദ്ധിച്ചു. ഇങ്ങിനെയുള്ള മനോലയം ഖേചരീമുദ്രകൊണ്ടോ മോക്ഷപ്രദീപത്തിൽ പറയപ്പെട്ട പ്രതിപദമാപൂർണ്ണിമാദൃഷ്ടികളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നുകൊണ്ടോ പ്രാണായാമംകൊണ്ടോ സി

ദ്ധിക്കും. അപ്പോഠം മനസ്സ് എന്ന മനനശക്തിയെ യോഗത്താൽ അഖണ്ഡസച്ചിതാനന്ദ പരാശക്തിയിൽ ലയിപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു ശാക്തേയപൂജ. ഇതുതന്നെ കുണ്ഡലിന്യഭ്യാസം, ഇതുതന്നെ മോക്ഷത്തിനുള്ള പൂജ. പ്രമാണം

രാഗാദ്യസുരവോപേതമജ്ഞാനപശുപാതകം
അവശത്തുകമാർഗ്ഗസ്ഥം ഹത്വാഹോതവ്യമാദരാൽ 1
ഏഷാനിർവ്വാണപൂജേതിവിഖ്യാതായോഗിമണ്ഡലെ 2
(എന്നു ശിവജ്ഞാനദീപിക)

അർത്ഥം:—1. രാഗദ്വേഷകാമക്രോധാദികളായ കരണാദ്യവയവങ്ങളുള്ളതുകൊണ്ടു ദുർമാർഗ്ഗത്തിൽ പോയി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും സ്വാധീനപ്പെടാത്തതും അജ്ഞാനിയും ആയ ദുഷ്ടപശുവിനെ (മനസ്സിനെ) വധിച്ചു് ആദരവോടുകൂടി ഹോമിക്കേണ്ടതാകുന്നു. 2. യോഗിസമൂഹത്തിൽ ഇതു് മോക്ഷപൂജ എന്നു് ശ്രുതിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. "യോഗഃജ്യോതിഃകുണ്ഡേ ചിത്താഖ്യപശുണാമ്പുദ്ധിഹോത്രാ" ഇത്യാദിയായ ഉപനിഷദ്വാക്യംകൊണ്ടും മനസ്സിനെ ലയിപ്പിക്കുന്ന പണിതന്നെ യാഗാദിസൽക്കർമ്മങ്ങളും, മനോനിഗ്രഹംതന്നെ പശുഹിംസ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുന്നു. ഈ സൂക്ഷ്മം അറിയാതെ യാഗത്തിൽ പശുവിനെ കൊല്ലുന്നു. മഹാ അന്യായം! വിഷ്ണ്വവതാരമായ ബുദ്ധമുനിയാൽകൂടി പശുഹിംസ നിർത്തൽ ചെയ്യപ്പെടുവാൻ കഴിയാത്ത സ്ഥിതിക്കു് എന്തിനു് ഞാൻ അതിനെപ്പററി അധികം പറയുന്നു! മുനിവൃത്തിയെ കൈക്കൊള്ളുന്നതുതന്നെ യോഗ്യത എന്നു് അടങ്ങുവാൻ ദയ എന്നെ അനുവദിച്ചില്ല. അതിരിക്കട്ടെ, പ്രകൃതം അനുസരിക്കുകതന്നെ. മനോലയ

ത്തിന്ന് (മുക്തിക്ക്) ഹേതുഭൂതമായും ആത്മസ്ഥാനമായും ഇരിക്കുന്ന സുഷുമ്നാഗ്രത്തിൽ മൂലാധാരം മുതലായ ആധാരങ്ങളും ചന്ദ്രസൂര്യാഗ്നികളും സഹസ്രാരപത്മവും മററും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കാശി, ചിദംബരം, ഹാലാസ്യം, രാമേശ്വരം, ഗോകർണ്ണം മുതലായവയും അവിടം തന്നെ. അതിന്ന് പ്രമാണം.

ആജ്ഞാചക്രാംബുജാഃഗ്രസ്ഥ ബ്രഹ്മഗ്രന്ഥിഃപ്രതിഷ്ഠിതാ
അതോപരിമഹാവൃത്തം ചതുർദ്വാരംപുരത്രയം
ദൃശ്യാദൃശ്യംസദസതാം യോഗായോഗയുജാമപി
സഹസ്രകമലംതത്ര സഹസ്രദളവൈഭവം
തത്രാഃസ്തബൈന്ദവംസ്ഥാനം മഹാവിഭവവിസ്തരം
ഹിരണ്യഃകാശമിതിതൽ കർണ്ണികാതസ്യമദ്ധ്യഗാ
തന്മദ്ധ്യനിഷ്കളംധാമ ഹംസചക്രംപ്രതിഷ്ഠിതം
പൂർണ്ണചക്രംനാദചക്രം സുധാമണ്ഡലസംജ്ഞകം
ദ്വാദശാന്തംമഹാകാശം സർവ്വലോകാധാരമാന്തരം
സുധാസിന്ധുർമ്മണിദ്വീപ മൂർദ്ധ്വമൂലന്തുതൽപരം
ശിവജ്ഞാനംജ്ഞാനപരം നിഷ്കളം ശബ്ദമണ്ഡലം
അന്തർമ്മുഖംബാഹ്യപദം ബ്രഹ്മപീഠംകളാസ്പദം
മുക്തിഖണ്ഡംകാലഖണ്ഡമഖണ്ഡംജ്ഞപ്തിമണ്ഡലം
പൂർണ്ണാനന്ദംസർവ്വപൂർണ്ണ ചൈതന്യംശിവമന്ദിരം
ബിന്ദുതത്വംനാദജീവം കാലാതത്വമനക്ഷരം
സദാനന്ദംചിദാനന്ദം മഹാനന്ദംസുഖായനം
തപസ്തത്വംപ്രതിജ്ഞാനം കൈവല്യംശൂന്യമക്ഷരം
ബോധചന്ദ്രം ജ്ഞാനദീപംത്രൈവിദ്യമഗോചരം
സിദ്ധാന്തംബ്രഹ്മസങ്കേതമേകാന്തം സർവ്വകാരണം

അതത്വം സമയാതീതം വ്യോമതത്വംമഹൽകുലം
സംവിദ്രസംബ്രഹ്മക്രമ്മം ഹംസഗർഭംതുരീയകം
അമൃതം നിർവ്വികല്പഞ്ച യോഗചക്രംപരായണം
ബ്രഹ്മരന്ധ്രംവിയൽഭൃതം നിർവ്വാണമിതിചക്ഷതെ
സോമസൂര്യ്യാനലാനാഞ്ച കലാനാമപിപാർവ്വതി
മൂലധാരാദിചക്രാണാ മന്തർഭാഃയാത്രകഥ്യതെ
ഭ്രൂമദ്ധ്യംയോഗപീഠഞ്ച തീർത്ഥംജ്ഞപദംതഥാ
ശ്രീഗിരിശ്ച മഹാപത്മം സഭാപഞ്ചകസംജ്ഞിതം
ഗോകർണ്ണംപുഷ്കരക്ഷേത്രം സദ്ധസ്ഥാനം രസായനം
ഖാതാലയംസിദ്ധപദം പ്രയാഗാഖ്യം ചിദംബരം
അപികാശീശ്മശാനഞ്ച ഹാലാസ്യംകമലാലയം
ശിവക്ഷേത്രംപഞ്ചനദം പക്ഷകോശംമഹാപഥം
രാമായണംപുരാണാഖ്യം ചിന്താമണിഗൃഹംതഥാ
കൈലാസഞ്ചചിദാകാശ മപിമുക്തംജനാർദ്ദനം
പഞ്ചയജ്ഞംസ്വാത്മവാസം അനന്തം സർവ്വതോമുഖം
വിശ്വാഭരംസർവ്വസഹ മുദ്ധ്യനാഖ്യം പരാൽപരം
ഹംസാലയംഭാഗവതം മഹാലക്ഷ്ണഭാസ്കരം
അന്തർമ്മുഖംസത്യപദമിതിസംജ്ഞാഃപ്രകീർത്തിതാഃ
(എന്നു ശിവജ്ഞാനദീപിക.)

സുഷുമ്നാശ്ശൂന്യപദവി ബ്രഹ്മരന്ധ്ര മഹാപഥം
ശ്മശാനംശാംഭവീമദ്ധ്യമാർഗ്ഗശ്ചത്യകവാചകാഃ
(എന്നു ഹഠയോഗപ്രദീപിക.)

മേൽപറഞ്ഞ നാമങ്ങളെല്ലാം പുരികമദ്ധ്യം മുതൽ മൂർദ്ധാവ്വരെയുള്ള പരാകാശസ്ഥാനമായ സുഷുമ്നാഗ്രത്തിലുള്ള പേരാകുന്നു. ഇതറിയാതെ കാശി മുതലായ സ്ഥ

ലവിശേഷങ്ങൾ പുറമെയാകുന്നു എന്നു് ധരിച്ചു് ജനങ്ങൾ ഓടി ഓടി വലയുന്നു. രാമായണം, പുരാണം, ഭാഗവതം എന്ന പേരുകളുടെ അൎത്ഥം അറിയാതെ പുരാണ കഥകൾ വായിച്ചു് വായിച്ചു് കാലം കഴിക്കുന്നു ദശവിധം നാദം മുഴങ്ങുന്നതുകൊണ്ടല്ലെ 'നാദചക്രം' എന്നു് പേർ? സുധ (അമൃതം) പൊഴിയുന്ന സ്ഥാനമായതുകൊണ്ടല്ലെ 'സുധാമണ്ഡലം' എന്നു് പേർ? ആനന്ദഘനമായതുകൊണ്ടല്ലെ പൂൎണ്ണാനന്ദമെന്നു് പേർ കൊടുത്തതു് ഇങ്ങിനെതന്നെ മററുള്ള നാമങ്ങളും അതാതനുഭവം നിമിത്തം യോഗികൾ കൊടുത്തതാകുന്നു. യോഗികൾമാത്രമാണു് തലയിലുള്ള ശക്തിയെകണ്ടവർ. ആ പരിപൂൎണ്ണശക്തിതന്നെയാകുന്നു സകല മതക്കാരുടേയും ദൈവം. ആ ശക്തിസ്ഥാനമായ സുഷുമ്നാഗ്രത്തിന്നു് തന്നെയാകുന്നു കാശി, ചിദംബരം, രാമേശ്വരം മുതലായ നാമങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു് എന്നു് മേല്പറഞ്ഞ പ്രമാണംകൊണ്ടു് സിദ്ധമായി. അതുകൊണ്ടു് സുഷുമ്നാഗ്രത്തിൽ മനസ്സു് ലയിച്ചാലേ 'കാശ്യാന്തുമരണാന്മുക്തി' (കാശിയിൽ മരിച്ചാൽ മുക്തി) എന്ന പ്രമാണം സാൎത്ഥകമാകയുള്ളു. രാമേശ്വരാദി പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിലുള്ള ഗമനവും മനസ്സിന്റെ സുഷുമ്നയിലുള്ള ഗമനംതന്നെ. അതു് തന്നെ തീൎത്ഥസ്നാനം, പൂജ, യാഗം, യോഗജ്ഞാനം, സൽക്കൎമ്മം, സൂൎയ്യോപാസന, 'സുഷുമ്നാസൂൎയ്യരൂപിണീ' എന്നു് യോഗശിഖോപനിഷത്തു്. ഇതുകൊണ്ടും സുഷുമ്നയെത്തന്നെയാകുന്നു സൂൎയ്യൻ എന്നു് പറഞ്ഞതു് എന്നും സിദ്ധിച്ചു. അപ്പോൾ സുഷുമ്നയിൽ ശക്തിയെ ഉപാസിക്കുന്നതിന്നു് പകരമാണു് ബാഹ്യസൂൎയ്യനിൽ ഗായ

ത്രിയെ ഉപാസിക്കുന്നവരുടെ ഉപാസന മഴക്കാറിനാൽ സൂര്യൻ മറയ്ക്കപ്പെട്ടുമ്പോഴും രാത്രികാലത്തും മുടങ്ങിപ്പോകുന്നവല്ലൊ? ഉദയാൽപരം പകലും കണ്ണിനു് സൂര്യരശ്മികൾ അസഹ്യമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഉപാസനയ്ക്കു് വിഘ്നം നേരിടുന്നവല്ലൊ? എന്നു് മാത്രമല്ല, നമ്മിൽ കുണ്ഡലിനീശക്തി എന്ന ഗായത്രിയില്ലെന്നും സൂര്യങ്കലാണു് ആ ശക്തിയുടെ സ്ഥിതി എന്നും അവർ തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നുവല്ലൊ. ഹേ ശിഷ്യ! അഗ്നി ബാഹ്യത്തിലും നമ്മിലും ഉണ്ടു്. എങ്കിലും ബാഹ്യാഗ്നിയിൽ ലാജം, പൂപം, നെയ്, പാൽ മുതലായതു് ഹോമിച്ചതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ വിശപ്പു് മാറുന്നില്ല. നമ്മുടെ ജഠരാഗ്നിയിൽ അവയെ ഹോമിക്കുമ്പോൾ, നാം നിവൃത്തന്മാരായി തൃപ്തന്മാരായിത്തീരുന്നു. അപ്രകാരം കുണ്ഡലിനി എന്ന ഗായത്രിയെ സുഷുമ്നാമാർഗ്ഗേണ നമ്മിൽ ദർശിച്ചാലേ ദുഃഖത്തിൽനിന്നു് നിവൃത്തന്മാരായി നാം നിത്യതൃപ്തന്മാരായി തീരുകയുള്ളു. ശക്തി സൂര്യനിലും സർവ്വത്തിലും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന അഖണ്ഡവസ്തുതന്നെ; അതിനു് വാദമില്ല. പക്ഷെ ബാഹ്യാഗ്നിയിൽ ഹോമിക്കുന്നതുപോലെയാകുന്നു ബാഹ്യോപാസന. സുഷുമ്നയിൽ മനസ്സുവെയ്ക്കുന്നതായാൽ ഉപാസനയ്ക്കു് ഒരു കാലത്തും വിഘ്നമില്ലെന്നല്ല; എത്രേങ്ങളികിൽ എത്തുകയും ചെയ്യുന്നു (മുക്തന്മാരാകുന്നു.)

> സുഷുമ്നൈവപരം തീർത്ഥം സുഷുമ്നൈവപരോജപഃ
> സുഷുമ്നൈവപരംധ്യാനംസുഷുമ്നൈവ പരാഗതിഃ
> 'ശേഷാസ്ത്വന്യേനിരത്ഥകാഃ'

എന്നു് യോഗശിഖോപനിഷത്തു്.

അൎത്ഥം:—സുഷുമ്ന തന്നെ മുഖ്യ തീൎത്ഥം. സുഷുമ്ന തന്നെ മുഖ്യജപം. സുഷുമ്ന തന്നെ മുഖ്യധ്യാനം. സുഷുമ്ന തന്നെ ശാശ്വതാനന്ദപ്രാപ്തിമാൎഗ്ഗം. മറെറല്ലാം നിരൎത്ഥകങ്ങൾ. ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതു് എന്താകുന്നു എങ്കിൽ, ഒരുവൻ ജലം ശീതസ്പൎശത്തോടുകൂടിയ വസ്തുവാണെന്നു് അറിയാത്തവനായാലും ഉപ്പു് ജലത്തിൽ ലയിക്കുന്ന സാധനമാകുന്നു എന്നു് അറിവില്ലാത്തവനായാലും അവൻ ജലസ്ഥാനത്തിൽ ഉപ്പിനെ വെച്ചാൽ ഉപ്പു് ജലത്തോടു് ലയിക്കുന്നു. അപ്രകാരം ദൈവലക്ഷണമൊ മന്ത്രഭേദമൊ ധ്യാനഭേദമൊ ആത്മാനാത്മവിചാരജ്ഞാനമൊ വേദശാസ്ത്രാദികളൊ ഒന്നും അറിയാത്തവനായാലും മനസ്സിൻെറ ഉല്പത്തിസ്വരൂപാദികൾ അറിയാത്തവനായാലും മനസ്സിനെ സുഷുമ്നയിൽ നിൎത്തുമ്പോൾ അതു് ശാശ്വതാനന്ദത്തിൽ ലയിക്കുന്നു.

മനഃസിദ്ധൌ ശാസ്ത്രാദി നിരാകരണസിദ്ധി

ഗുരു:—ഈ മനോലയാഭ്യാസത്തിന്നു് വിഘ്നമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും പലവഴിക്കും അലയിക്കുന്നതായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാകുന്നു വേദശാസ്ത്രാദികളേയും മററും നിഷേധിച്ചതു്. കേൾക്കുക:

പുരാണംഭാരതംവേദാഃ ശാസ്ത്രാണിവിവിധാനിച
പുത്രദാര്യാദിസംസാരോ യോഗാഭ്യാസസ്യവിഘ്നകൃൽ.

ഇതു് ഉത്തരഗീതയിൽ അർജ്ജുനനു് കൃഷ്ണൻ ഉപദേശിച്ചതാകുന്നു.

അൎത്ഥം:—പുരാണങ്ങളും വേദങ്ങളും ശാസ്ത്രങ്ങളും പുത്രൻ ഭാൎയ്യ മുതലായ സംസാരവും യോഗാഭ്യാസത്തിനു് വിഘ്നമാകുന്നു.

ജ്ഞാനാമൃതേനതൃപ്തസ്യ കൃതകൃത്യസ്യ യോഗിനഃ
നചാസ്തികശ്ചിൽകൎത്തവ്യ മസ്തിചേന്നതത്വവിൽ

ഇതും ഉത്തരഗീതയിൽ കൃഷ്ണൻ അർജ്ജുനനു് ഉപദേശിച്ചതാകുന്നു.

അൎത്ഥം:—യോഗജ്ഞാനംകൊണ്ടു് തൃപ്തനായും അതുകൊണ്ടു് കൃതാൎത്ഥനായും ഇരിക്കുന്ന യോഗിയാൽ ഒന്നും ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതില്ല. ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതുണ്ടെന്നു് വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം അവൻ യഥാൎത്ഥത്തെ അറിയാത്തവനാകുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—സൽഗുരോ! വാസ്തവം ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്നു എങ്കിലും പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന പ്രസംഗം കേൾക്കാനാകുന്നു ബഹുജനങ്ങൾ കൂടുന്നതു്.

ഗുരു:—അങ്ങിനെയല്ലേ? മാംസഭക്ഷണത്തിലും മദ്യപാനത്തിലും താല്പൎയ്യമുള്ള കൂട്ടരുടെ ഇടയിൽ മാംസം തിന്നുന്നതും മദ്യപാനം ചെയ്യുന്നതും ശ്രേഷ്ഠമാണെന്നു് ശ്രുതികളെ ഉദാഹരിച്ചു് സ്ഥാപിക്കുമ്പോൾ ആ പ്രസംഗം കേൾക്കുന്നതു് അവൎക്കു് അമൃതപ്രായമായിരിക്കും. അതുപ്പോലെ പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗരതന്മാരുടെ ഇടയിൽ പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗപര

മായി പ്രസംഗിക്കുമ്പോൾ അതു് അതിരസമായിരിക്കും. അതു് കേൾപ്പാൻ അനേകജനങ്ങളും കൂടും. നിവൃത്തിമാർഗ്ഗമായ യോഗം എവിടെ, ആ പ്രസംഗം എവിടെ!

മനഃസിദ്ധൌ ഭാഷാനിന്ദാഖണ്ഡനാദിസിദ്ധി

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! യോഗതത്വത്തെ മലയാളത്തിൽ മാത്രം പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടു എന്താണു് ഫലം? എന്തായാലും ഭാഷയല്ലെ എന്നു പറഞ്ഞു് മലയാളഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ചിലർ ഗണിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് ചില മന്ദമതികൾ സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ളതു് വായിച്ചാലേ ഫലമുള്ളു, ഭാഷയിലുള്ളതു് വായിച്ചിട്ടു് പ്രയോജനമില്ല എന്നു് വിചാരിക്കുന്നു.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! ഇതു് സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള വൈദ്യഗ്രന്ഥം നോക്കി ചികിത്സിച്ചാലേ രോഗശാന്തി വരൂ, ഭാഷപ്പെടുത്തിയ വൈദ്യഗ്രന്ഥം നോക്കി ചികിത്സിച്ചാൽ ഔഷധം ഫലിക്കില്ല എന്നു് വിചാരിക്കുമ്പോലെയും സ്ഫടികപാത്രത്തിൽ വെള്ളം കുടിച്ചാലേ ദാഹം ശമിക്കൂ, മൺപാത്രത്തിൽ വെള്ളം കുടിച്ചാൽ ദാഹം ശമിക്കയില്ല എന്നു് വിചാരിക്കുമ്പോലെയും ഇരിക്കുന്നു. കഷ്ടം! കഷ്ടം! നീ പറഞ്ഞ മാതിരി ചില കൂട്ടക്കാർ ഉണ്ടു്. ആക്കും അത്ഥം അറിയരുതു്. സംസ്കൃതഭാഷയിലും ആയിരിക്കണം, അങ്ങിനെയുള്ളതു് ഗദ്യമോ പദ്യമോ മൈഥുനവർണ്ണനയോ ആയാലും വേണ്ടില്ല മുക്തിക്കുള്ളതാകുന്ന ഇതു്

എന്നു് പറഞ്ഞുകൊടുത്താൽ കണ്ണടച്ചു് വിശ്വസിച്ചു് ജപിക്കും. മഹാസാരോപദേശമായാലും മലയാളഭാഷയിലായിരുന്നാൽ അതിനെ ഗണിക്കയില്ല. അർത്ഥം മനസ്സിലാകാതിരുന്നാൽ അതു് വളരെ സാരമുള്ളതാകുന്നു എന്നാണു് അവർ തീർച്ചപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതു്. കാര്യം അറിയാത്ത കൂട്ടർ എന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളു. ഞാൻ തമിഴ്ഭാഷയിലുള്ള യോഗഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടാണു യോഗത്തിൽ ശ്രദ്ധാലുവായതു്. കാര്യം ഇന്ന ഭാഷയിലെ മനസ്സിലാക്കിക്കൂടു എന്നില്ലല്ലൊ.

ശിഷ്യൻ.— സൽഗുരൂപദേശംമാത്രം പോരേ യോഗം അറിവാൻ?

ഗുരു:— മതി. വൈദ്യന്റെ ഉപദേശം മാത്രം മതി വൈദ്യം അറിവാൻ. എന്നാൽ വൈദ്യം അറിവാൻ. വൈദ്യഗ്രന്ഥം ഉപകാരമില്ലെന്നു് വരുമോ? അതു് കയ്ക്കുമോ? ഇല്ല, രുചിക്കയേയുള്ളു. അപ്പോലെയും കാമുകന്നു് കാമിനീവർണ്ണനഗ്രന്ഥങ്ങൾ രുചിക്കയേയുള്ളു. ചിത്തൈകാഗ്ര്യത്തെ സമ്പാദിപ്പാൻ ശ്രമിക്കാതെ കേവലം ഗ്രന്ഥകാലക്ഷേപംകൊണ്ടുതന്നെ ജന്മസാഫല്യം വരുമെന്നു് കരുതി ഗ്രന്ഥപാരായണം ചെയ്യുന്നതിനെ നിർത്തൽ ചെയ്വാൻവേണ്ടി തത്വഗ്രന്ഥങ്ങളേയും നിരാകരിച്ചതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് സുഷുമ്നാമാർഗ്ഗത്തിൽ മനസ്സിനെ നിർത്തു. അതിന്നു് കഴികയില്ലെങ്കിൽ സർവ്വഭാഷാ

ജ്ഞാനംകൊണ്ടു് സർവ്വലോകത്തെ ജയിച്ചവനായാലും മനോലയം സിദ്ധിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടാണു് സകലത്തേയും അപ്രധാനമാക്കി ശക്തിദർശനഹേതുഭൂതമായ സുഷുമ്നയെ പ്രധാനമാക്കിപ്പറഞ്ഞതു്. ഹേ ശിഷ്യ!

സോപാനഭൂതംമോക്ഷസ്യ മാനുഷ്യംപ്രാപ്യദുർല്ലഭം
യസ്താരയതിനാത്മാനം തസ്മാൽപാപതരോത്രകഃ
നരഃപ്രാപ്യോത്തരംജന്മ ലബ്ധ്വാചേന്ദ്രിയസൌഷ്ഠവം
നവേത്യാത്മഹിതംയസ്തു സഭവേൽ ബ്രഹ്മഘാതകഃ
(എന്നു് ഗാരുഡം.)

അർത്ഥം:— ദുർല്ലഭമായും മോക്ഷത്തിന്നു് കോണിപ്പടിയായും ഇരിക്കുന്ന മനുഷ്യജന്മം കിട്ടിയിട്ടുപോലും പരമാനന്ദപദവിയെ പ്രാപിക്കാത്തവനേക്കാറു മഹാപാപി ഈ ലോകത്തിൽ ആരാണു്? ആരും ഇല്ല. അവൻ തന്നെ സകല പാപികളിലുംവെച്ചു് മഹാപാപി. ശ്രേഷ്ഠമായ ജന്മത്തെ ലഭിച്ചിട്ടും നേത്രാദീന്ദ്രിയങ്ങറുക്കു് ഹാനിയില്ലാതെ ഇരുന്നിട്ടും ആത്മഹിതത്തെ എവൻ അറിയാത്തവനാണു് അവനാകുന്നു ബ്രഹ്മഹത്യാദോഷം ചെയ്യുവൻ. ഹേ ശിഷ്യ! അതുകൊണ്ടു് സുഷുമ്നാഗ്രത്തിൽ തന്നെ മനസ്സിനെ നിൎത്തി ശാശ്വതാനന്ദത്തിൽ ലയിക്കു.

മനഃസിദ്ധൌ സത്വസിദ്ധി

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! യോഗത്തിലുള്ള അണിമാദിസിദ്ധിമാർഗ്ഗംകൂടി അല്പം കേട്ടാൽ കൊള്ളാം. സംസാരി

കൾ ഐശ്വര്യത്തിൽ ആശയുള്ളവരാകുന്നു. അവൎക്കു യോഗത്തിൽ ആസക്തിയെ ഉണ്ടാക്കുവാൻ ഇതു് നല്ല ഉപായമാകുന്നു.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ: മോക്ഷമാൎഗ്ഗത്തിൽതന്നെ സിദ്ധികൾ ഉണ്ടു്. അതിന്നു് പ്രമാണം.

യഥാകാശീംസമുദ്ദിശ്യ ഗച്ഛൽഭിഃപഥികൈഃപഥി
നാനാതീൎത്ഥാനിദൃശ്യന്തെ തഥാമോക്ഷേതുസിദ്ധയഃ

എന്നു് യോഗബീജത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അൎത്ഥം—കാശിക്കു് പോകുന്ന പാന്ഥന്മാരാൽ മാൎഗ്ഗത്തിൽ നാനാതീൎത്ഥങ്ങൾ എപ്രകാരം കാണപ്പെടുന്നുവോ അപ്രകാരം മോക്ഷത്തിൽ യതിക്കുവരാലും നാനാ സിദ്ധികൾ ദൎശിക്കപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ടു് സിദ്ധിക്കുവേണ്ടി നാനാധ്യാനഭേദങ്ങളും മററും പറഞ്ഞു് ജനങ്ങളെ എന്തിന്നു് ഭ്രമിപ്പിക്കുന്നു? മോക്ഷമാൎഗ്ഗത്തിൽ തന്നെ സിദ്ധികളുണ്ടല്ലൊ? അതുകൊണ്ടു് മോക്ഷപരനായി ഭവിക്കു.

മനഃസിദ്ധൌജാതിഭേദാദിത്യാഗസിദ്ധി

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! മോക്ഷാൎത്ഥിയായ യോഗാഭ്യാസിക്കു് ജാതിവൎണ്ണാശ്രമാചാരങ്ങളും പുത്രദാരാദി സംസാരവും വേദശാസ്ത്രാദികളും വിഘ്നമാണെന്നു് പ്രമാണയുക്തിപുരസ്സരം അങ്ങുന്നു് പ്രതിപാദിച്ചു. അങ്ങുന്നു് ജാതിയും മററും ഉപേക്ഷിച്ചു കാണുന്നില്ല.

ഗുരു: — ഹേ ശിഷ്യ! ജാതിഭേദം മുതലായതു് വിടുക എന്നു് വെച്ചാൽ, ഇപ്പോഠം മനഷ്യരാൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട ജാതികഠം എത്രയുണ്ടോ അവരുടെ എല്ലാവരുടേയും ചോറു് തിന്നു നടക്കുക എന്നല്ല അർത്ഥം. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ശപചൻ എന്നു് പറയപ്പെടുന്നവൻ മുഹമ്മദന്റേയും ക്രിസ്ത്യന്റേയും ഹിന്തുവിന്റേയും സകലരുടേയും ചോറു് തിന്നും. അവനാണു് ജാതിഭേദം ഇല്ലാത്ത ജ്ഞാനിയെന്നു് പറയേണമല്ലൊ. നായ എല്ലാവരുടേയും അന്നം തിന്നും. അപ്പോഠം നായിനേയും ജാതിഭേദം ഇല്ലാത്ത ജ്ഞാനി എന്നു് പറയണം. എല്ലാവരുടേയും ചോറു് തിന്നുന്നവൻ ജാതിഭേദം ഇല്ലാത്തവൻ എന്നു് മാത്രമായി അർത്ഥം എടുത്തുകൂടാ. അറിവിനാൽ ജാതി മുതലായതു് കൊണ്ടുള്ള ഭേദം മനസ്സിന്നു് ഇല്ലാതെ ഇരിക്കണമെന്നാണു് പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം. മനസ്സിന്നു് ഭേദം ഉണ്ടാകുമ്പോഠം ഞാൻ ഉൽകൃഷ്ടജാതി, നീ നികൃഷ്ടജാതി, എന്നു് തമ്മിൽ തല്ലി നശിക്കുവാനും അനേക അജ്ഞാനകർമ്മങ്ങഠക്കും ഇടവരുന്നു. യോഗികഠക്കു് മനസ്സിന്നു് ആ ഭേദദൃഷ്ടിയില്ല. ആരുടെ അന്നം ഭക്ഷിക്കുന്നതിന്നും അവൎക്കു് വിരോധമില്ല. പുത്രദാരാദ്യഭിമാനവും മനസ്സിന്നരുതു് എന്നാകുന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം. മനസ്സിന്നു് അഭിമാനമുണ്ടെങ്കിലേ ദോഷമുള്ളു. നോക്കുക: ഒരുവന്നു് ഭാൎയ്യയിൽ ആസക്തിയുണ്ടെങ്കിൽ സദാ അവളോട്ടു് സല്ലപിച്ചു് കാലം കഴിക്കുന്നു. വേണ്ട കാൎയ്യങ്ങളും നോക്കുന്നില്ല. അവഠക്കു് വശനായി കുടുംബത്തേയും ദ്രോഹിക്കുന്നു. അവഠം വല്ല പുരുഷന്മാരോടും സംസാരിച്ചുപോയാൽകൂടി അവളെ പ്രഹരിക്കയും കൊലപ്പെടുത്തുകയുംകൂടി ചെയ്യുന്നു. ഭാൎയ്യയിൽ

ആസക്തിയില്ലാത്തവനാവട്ടെ അവറ്റക്ക് വശനായി കുടുംബത്തെ ദ്രോഹിക്കുന്നില്ല; അവറ്റക്കു വല്ല ദുർന്നട പ്പും കണ്ടാൽ അവരെ ഉപേക്ഷിച്ച് വേണ്ട കാര്യം നോക്കി സ്വാധീനനായിട്ടും ഇരിക്കുന്നു. അപ്പോറം സംസാരികളുടെ ഇടയിൽ തന്നെ സ്ത്രീവിഷയം ഐഹികകാര്യത്തിന്നും പാരഗത്രക്കും വിഘ്നമില്ലാതെ ഇരിക്കുന്നു. സംസാരികളുടെഇടയിൽതന്നെ സ്ത്രീവിഷയം ഇഹലോകസുഖത്തിന്നും പരലോകപ്രാപ്തിക്കും മഹാവിഘ്നമായിട്ടും ഇരിക്കുന്നു.ഇങ്ങിനെതന്നെ സംസാരത്തിലുള്ള സകല വിഷയങ്ങളും ആസക്തിയില്ലായ്കയാൽ യോഗാഭ്യാസത്തിന്ന് വിഘ്നമല്ലാതെയും ആസക്തിനിമിത്തം മഹാ വിഘ്നമായിട്ടും ഇരിക്കുന്നു. ഏവന്നു ഏതിൽ ആസക്തിയുണ്ടോ അവൻ അതിൽ നല്ലവണ്ണം വേലചെയ്യും, അതു് സാധിക്കയും ചെയ്യും. യോഗത്തിൽ ആസക്തിയുള്ളവൻ അതിൽ വേലചെയ്യും, അവന്നു അതു് സാധിക്കയും ചെയ്യും. സംസാരം വിഘ്നമായി വരികയില്ല. സംസാരത്തിൽ ആസക്തിയുള്ളവൻ അതിൽ വേലചെയ്യും, അവന്നു അതു്സാധിക്കും. കളി പഠിപ്പിന്നു വിരോധിയാണെങ്കിലും പഠിപ്പിൽ ആസക്തിയുള്ളകുട്ടി കളിക്കുട്ടികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇരുന്നിട്ടും കളിച്ചിട്ടും പഠിപ്പിന്നു ഹാനിവരുത്തുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, നല്ലവണ്ണം പഠിച്ചു പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു ഉന്നതാധികാരിപദത്തെ പ്രാപിക്കുകയുംചെയ്യും. അപ്പോലെ സംസാരം യോഗത്തിന്നു വിരോധിയാണെങ്കിലും മോക്ഷാൎത്ഥി സംസാരത്തിലിരുന്നിട്ടും ഭരണാദികൃത്യങ്ങറം നടത്തിയിട്ടും

യോഗം അഭ്യസിച്ച് മോക്ഷപദത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. കളിയിൽ ആസക്തിയുള്ള കുട്ടി കളികൊണ്ടു കാലം കഴിച്ചു കൂട്ടുന്നു, പഠിപ്പിന്നു ഹാനിയും വരുന്നു. അപ്പോലെ സംസാരവിഷയത്തിൽ ആസക്തിയുള്ള മനുഷ്യൻ അതുകൊണ്ട് തന്നെ കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. യോഗാഭ്യാസത്തിന്ന് ഹാനിയും വരുത്തുന്നു. ഇങ്ങിനെതന്നെ ശാസ്ത്രവാസനയുള്ളവനും ശാസ്ത്രാഭ്യാസങ്ങൾകൊണ്ടുതന്നെ കാലം കഴിക്കുന്നു. സിദ്ധോപദേശത്തെ അറിവാനും മനസ്സിനെ ലയിപ്പിപ്പാനും സംഗതി വരുന്നില്ല. സ്ത്രീയിലുള്ള ആസക്തി ഒരു കാമുകനെ വലയ്ക്കുന്നതിനേക്കാൾ ശാസ്ത്രവാസന പഠിച്ചവരെ വലയ്ക്കുന്നു. ഇതു് എനിക്കു് ഒരുകാലത്തു് അനുഭവമായിരുന്നു. സ്ത്രീവിഷയാദികൾ തൃണംപോലെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടും പിന്നെയും ശാസ്ത്രവാസന എന്നെ വലച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ശാസ്ത്രം പഠിച്ചിട്ടില്ലല്ലൊ എന്നു് ഭ്രമിക്കേണ്ട. ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം പഠിച്ചവരേക്കാൾ പഠിക്കാത്തവന്നാകുന്നു മനോലയാഭ്യാസം (യോഗം) നിർവ്വിഘ്നമായി സാധിപ്പാൻ നല്ലതരം. നോക്കുക: ഇപ്പോഴും ഞാൻ ഇങ്ങിനെ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നു. പഠിപ്പുള്ളതുകൊണ്ടല്ലേ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിൽ സമയം ഉപയോഗിക്കുവാൻ ഇടവരുന്നതു്? എന്റെ ശിഷ്യൻ യോഗാനന്ദൻ എപ്പോഴും യോഗാനന്ദത്തിൽതന്നെ സമയം കഴിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, എന്നെപ്പോലെ പഠിപ്പില്ല, അതുകൊണ്ടു് ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിൽ സമയം കളവാനും സംഗതിവരുന്നില്ല. മനോലയസ്വരൂപമായ മോക്ഷത്തി

ന്നു് വേദശാസ്ത്രാദികളുടെ പഠിപ്പു് ആവശ്യമില്ല; സംശയിക്കേണ്ട.

മനഃസ്ഥൈൎയ്യ വിദ്യാഭ്യാസഗുണ സിദ്ധി

ശിഷ്യൻ — സ്വാമിൻ! പഠിപ്പുകൊണ്ടുള്ള ഗുണം എന്താകുന്നു?

ഗുരു — താനനുഭവിച്ച പരമാനന്ദത്തെ പദ്യങ്ങൾകൊണ്ടും ഗദ്യങ്ങൾകൊണ്ടും യോഗിക്കു വൎണ്ണിക്കാം. അതു് സാരഗ്രാഹികളായ ജനങ്ങൾക്കു് ഉപകാരമായിത്തീരും. ദേഹം നശിച്ചാലും കൃതി ജീവിച്ചിരിക്കുമല്ലൊ. ആ കൃതി കാണുമ്പോൾ ആനന്ദാസ്വാദനവാഞ്ഛകൊണ്ടു് അനുഭവനിഷ്ഠനായ യോഗിയെ അന്വേഷിച്ചു് ഉപദേശം വാങ്ങി ആത്മാരാമന്മാരായിത്തീരാമല്ലോ. യോഗഭിന്നങ്ങളായ വേദശാസ്ത്രാദികളുടെ പഠിപ്പു് ദേഹഭരണത്തിന്നു് ഉപകാരമായിട്ടിരിക്കും. പഠിച്ചു് പഠിച്ചു് ഉദ്യോഗം ഭരിച്ചിട്ടും മററും ചിലരെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടും വൈദ്യം ചെയ്തിട്ടും വളരെ ധനം ജനങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചു് യഥാകാമം അനുഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു് നമുക്കു് അനുഭവമല്ലെ? ഹേ ശിഷ്യ! ഇതെല്ലാം ക്ഷണഭംഗുരമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ശാശ്വതാനന്ദത്തിൽ തന്നെ മനസ്സിനെ ലയിപ്പിക്കുക.

മനഃസിദ്ധൌ വിജനസ്ഥിതിഹേതുസിദ്ധി

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! സംസാരത്തിലിരുന്നിട്ടും യോഗം സാധിക്കാമെങ്കിൽ യോഗമഠംകെട്ടി വിജനസ്ഥലത്തിരുന്നു് സദാ ചിലർ അഭ്യസിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യണമെന്നു് യോഗശാസ്ത്രത്തിലും പറയുന്നുവല്ലൊ? എന്താ അങ്ങിനെ വിധിക്കുവാൻ കാരണം എന്താണു്?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! വ്യവഹാരകാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം വിട്ടു് ഏകനായി ഒരിടത്തിൽ ഇരുന്നു് സദാ യോഗം അഭ്യസിക്കുമ്പോഠം വേഗത്തിൽ സിദ്ധിക്കും. ഒരു കൂപം കഴിച്ചു് വെള്ളം വേഗത്തിൽ എടുക്കണമെന്നു് അഗ്രഹമുള്ളവൻ മറെറാരു പ്രവൃത്തി എടുക്കാതെ ഇടവിടാതെ കിളച്ചാൽ വേഗത്തിൽ വെള്ളം കാണും. ഒരു ദിവസം ഖനിത്രം കൊണ്ടു് (കയ്ക്കോട്ടുകൊണ്ടു്) ഒന്നു കിളയ്ക്കുക പിന്നെ പിറെറ ദിവസം അങ്ങിനെ ഒന്നു് കിളയ്ക്കുക, മററുള്ള സമയമെല്ലാം വേറേ വേലചെയ്യുക; ഇങ്ങിനെ ആയാൽ ജലം വേഗത്തിൽ കിട്ടുമോ? ഇല്ല. വളരെ കാലം വേണ്ടിവരും. എല്ലാ കാൎയ്യവും ഇങ്ങിനെത്തന്നെ. അതുകൊണ്ടാണു് വിജനസ്ഥലത്തിരുന്നു് സദാ യോഗം അഭ്യസിപ്പാൻ വിധിച്ചതു്. ആ വിധി വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇന്നു കണ്ടവരെ നാളെയ്ക്കു് കാണുന്നില്ല. ആയുസ്സ് എത്ര അസ്ഥിരമായിട്ടിരിക്കുന്നു! അപ്പോഠം സാധിക്കേണ്ടതു് കഴിയുന്നവേഗത്തിൽ സാധിക്കേ

ണ്ടതല്ലേ? സംസാരത്തിലിരുന്നു് യോഗം സാധിപ്പാൻ സാമർത്ഥ്യമില്ലാത്തവൎക്കും സംസാരം വിട്ടു് വിജനസ്ഥലത്തിരുന്നു് അഭ്യസിച്ചാൽ യോഗം സിദ്ധിക്കും. എങ്ങിനെയെന്നാൽ, വ്യവഹാരം വിട്ടു് വിജനസ്ഥലത്തിലിരുന്നാൽ ഒരു ബാധയും ഇല്ലല്ലൊ. തന്റെ നിഷ്ഠയിൽതന്നെ തനിക്കിരിക്കാമല്ലൊ. സംസാരത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ എന്തെല്ലാം ബാധയുണ്ടു്? ഇഷ്ടന്മാരും ദുഷ്ടന്മാരും കുടുംബക്കാരും ബന്ധുക്കളും മററും പലരും ഓരോ സംഗതിവശാൽ വന്നു് ബാധിക്കും. ആ ബാധയെ നീക്കി ആത്മനിഷ്ഠയെ സാധിക്കണമെങ്കിൽ അതിധീരനും യോഗത്തിൽ അത്യന്തം ആശയുള്ളവനും ഉപായജ്ഞനും ആയിരിക്കണം. വെള്ളക്കേടും വെയിൽക്കേടും ശത്രുപീഡയും കള്ളന്മാരുടേയും കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടേയും മററും ബാധയും ഉള്ള സ്ഥലത്തു് വിളയിറക്കി എടുക്കണമെങ്കിൽ അതിന്നു് തക്ക യോഗ്യനായിരിക്കണം. യാതൊരു കേടും ഉപദ്രവവും ഇല്ലാത്ത സ്ഥലത്തു് വിളയിറക്കി എടുപ്പാൻ അത്ര യോഗ്യനായിരിക്കണമെന്നില്ല.

മനഃസിദ്ധൌയോഗസിദ്ധി

ശിഷ്യൻ.—പരമഗുരോ! യോഗം സിദ്ധിക്കണമെങ്കിൽ എത്രകാലം അഭ്യസിക്കണം?

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! സാധകതാരതമ്യംപോലെ സിദ്ധിക്കുന്നതാകുന്നു. ഒരേ അഗ്നിതന്നെ ഉണങ്ങിയ വിറകിൽ വേഗത്തിൽ പിടിച്ചു ജ്വലിക്കുന്നു. പച്ചവിറകിൽ വളരെ താമസിച്ചേ പ്രകാശിക്കുന്നുള്ളൂ. അപ്പോലെ ഒരേ ഉപദേശംതന്നെ യോഗ്യതയുള്ള സാധകനിൽ വേഗത്തിൽ ഒരു ദിവസത്തിലകമോ ഒരു പക്ഷത്തിലകമോ ഒരു മാസത്തിലകമോ ആറു മാസത്തിലകമോ ഒരു കൊല്ലത്തിലകമോ പ്രകാശിക്കുന്നു. യോഗ്യതയില്ലാത്ത സാധകനിൽ ദീർഘകാലംകൊണ്ടു പ്രകാശിക്കുന്നു ഒരേ വിത്തുതന്നെ വിതച്ചാലും ഭൂമിഭേദംകൊണ്ടു ചില സ്ഥലത്തു അധികം വിളയുന്നു. ചില സ്ഥലത്തു അത്ര വിളയുന്നില്ല. അപ്പോലെ ഒരേ ഉപദേശംതന്നെ ചില സാധകന്മാർക്കു സിദ്ധികളും മുക്തിയും കൊടുക്കുന്നു. ചിലർക്കു മുക്തിയെ മാത്രം കൊടുക്കുന്നു.

മനഃസിദ്ധൌ സപ്തഭൂമ്യാദിസിദ്ധി

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! മനോലയത്തിൽ എല്ലാം അടങ്ങിയതുകൊണ്ടു ഇനി ചോദിക്കേണ്ടതില്ല. എങ്കിലും യോഗത്തിന്റെ സപ്തഭൂമികളെ വിവരിച്ചു എഴുതി അയച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു ഒരു മിത്രം എനിക്കു എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

ഇവ —കേട്ടാലും. 1. ശുഭേച്ഛ 2. വിചാരണാ 3. തനുമാനസാ 4. സത്വാപത്തി 5. അസംസക്തി 6. പദാർത്ഥഭാവിനീ 7. തുര്യഗാ. അർത്ഥം:— 1. ശുഭേച്ഛ=മോക്ഷേച്ഛ 2. വിചാരണാ=സാരാസാര വിചാരം (സാരമേതാണ്, അസാരമേതാണ് എന്ന് ആലോചിച്ചറിയുക) 3. തനുമാനസാ=തനുവായിരിക്കുന്ന മാനസത്തോടുകൂടിയതു്, തനു=സൂക്ഷ്മം. മാനസം=മനസ്സ്. അനേകവിഷയങ്ങളെ ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാനസം അതിനെയെല്ലാം വിട്ട് എപ്പോൾ സദാ ആത്മചിന്തയിൽ നില്ക്കുന്നുവോ അപ്പോൾ മാനസം സൂക്ഷ്മമായി. അങ്ങിനെ സൂക്ഷ്മരൂപമായ മാനസത്തോടുകൂടിയതുകൊണ്ട് തനുമാനസാ എന്ന് പേർ. ഈ മൂന്ന് ഭൂമികളും സാധനഭൂമികളാകുന്നു. ഇവയിൽ ഇരിക്കുന്ന യോഗിയെ സാധകൻ എന്ന് പറയുന്നു. 4. സത്വാപത്തി=സത്വത്തിങ്കൽ ആപത്തി. സത്വം=അന്തഃകരണം ആപത്തി=ആവിർഭവിക്കൽ മനസ്സിൽ സച്ചിദാനന്ദവസ്തുവിന്റെ സ്ഫുരണം എന്ന് താല്പര്യം. ഈ ഭൂമി ഫലഭൂമിയാകുന്നു ഇതിൽ ഇരിക്കുന്ന യോഗിയെ ബ്രഹ്മവിത്തു് എന്നു പറയുന്നു. ഈ പീഠഭൂമിയെ സമ്പ്രജ്ഞാതഭൂമി എന്നും പറയും. അസംസക്തി=സംസക്തിയോടുകൂടാത്തതുകൊണ്ട് അസംസക്തി എന്ന് പേർ. സംസക്തി (ആശ) ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് 5. അസംസക്തി. ഇതിൽ ഇരിക്കുന്ന യോഗിയെ ബ്രഹ്മവിദ്വരൻ എന്ന് പറയുന്നു. 6. പദാർത്ഥഭാവം=യാതൊരു പദാർത്ഥത്തെയും

വിചാരിക്കാത്തതുകൊണ്ടു് പദാൎത്ഥഭാവന എന്നു് പേർ. ഈ ഭൂമിയിലിരിക്കുന്ന യോഗിയെ മററൊരാററം ഉണൎത്തിയാലെ സമാധിയിൽ നിന്നു് ഉത്ഥാനം ചെയ്കയുള്ളു. ഈ യോഗിയെ ബ്രഹ്മവിദ്വരീയാൻ എന്നു് പറയും. 7. തുൎയ്യഗാ=തുൎയ്യത്തെ ഗമിച്ചതുകൊണ്ടു് തുൎയ്യഗാ എന്നു് പേർ. തുൎയ്യം=അഖണ്ഡസച്ചിദാനന്ദവസ്തു. ഈ 7-ാം ഭൂമിയിലെ ലെത്തിയ യോഗിയെ ബ്രഹ്മവിദ്വരിഷ്ഠൻ എന്നു് പറയുന്നു. ഈ വരിഷ്ഠനെ മററൊരാററം ഉണൎത്തിയാലും സമാധിയിൽ നിന്നു് ഉണരുകയില്ല, താൻ താനേയും ഉണരുകയില്ല. ഈ 7-ാം ഭൂമിയിൽ എത്തിയാൽ വിദേഹമുക്തിയായി. അതിന്നു് പ്രമാണം.

വിദേഹമുക്തതാത്രോക്താ സപ്തമീയോഗഭൂമികാ.

(എന്നു് വാസിഷ്ഠം)

അൎത്ഥം:—ഏഴാമത്തെ യോഗഭൂമിയെ വിദേഹമുക്തി എന്നു് പറയുന്നു. 5, 6, 7 ഈ ഭൂമികളെ അസംപ്രജ്ഞാതഭൂമികാം എന്നും പറയും. 4, 5, 6 ഈ ഭൂമികളിൽ ഇരിക്കുന്നവരെ ജീവന്മുക്തന്മാർ എന്നു് പറയും. സമാധി വിട്ടപ്പോഴും പ്രാണരക്ഷണത്തിന്നു് മാത്രമായി സ്വേച്ഛയാലോ പരേച്ഛയാലോ ജീവന്റെ വ്യവഹാരമുണ്ടു്. എങ്കിലും മുക്തന്മാർ തന്നെ. അതുകൊണ്ടു് ജീവന്മുക്തന്മാർ എന്നു പറയുന്നു. ഹേ ശിഷ്യ! സാരാസാരവിചാരണയെന്ന രണ്ടാം ഭൂമിയിൽനിന്നു് സിദ്ധോപദേശമാകുന്ന സാരം എന്നറിഞ്ഞു് അതിനെ ഗ്രഹിക്കയാൽ 'തനുമാനസ' എന്ന

മൂന്നാംഭൂമി സിദ്ധിക്കുന്നു അതിൽനിന്ന് 'സത്വാപത്തി' എന്ന നാലാം ഭൂമിയിലെത്തുന്നു. അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധി താരതമ്യം തന്നെ മററുള്ള മൂന്ന് ഭൂമികളും. സാരം സിദ്ധമാർഗ്ഗം (യോഗമാർഗ്ഗം) ആകുന്നു എന്ന് മുമ്പ് തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ സാരമാർഗ്ഗത്തെ വിട്ട് സ്ഥൂലകർമ്മങ്ങളിൽ ഭ്രമിപ്പാനുള്ള കാരണം കപടശാസ്ത്രത്തെ യഥാർത്ഥമെന്ന് തെററിദ്ധരിച്ചിട്ടാകുന്നു. അതിന്ന് പ്രമാണം.

ഇദംപാപമിദംപുണ്യമിതിബിഭ്യതികർമ്മഠാഃ
ദുഷ്ടാഃകൈതവശാസ്ത്രാണി വാഗ്ദംഭഘടിതാനിച
തേഷാംഗത്യന്തരംസിദ്ധം ജന്മമൃത്യുജരാസ്പദം
ചിത്തഃക്ഷോഭകരൈരുഗ്രൈ സ്തപോഭിശ്ചവ്രതൈസ്സദാ
മുഹ്യന്തിപ്രാണിനോദേവി വാഗ്ഗുരേഷണ്ഡജാഇവ
കാമക്രോധാനുഗ്രഹസ്ഥായാം ദോഗ്ധുമിച്ഛന്തിഗർദ്ദഭാം
ജ്ഞാനദീപംമഹാജ്വാലമഭ്യാസസ്നേഹപൂരിതം
ഭ്രാന്താചമഹാപാപാത്മ സ്വഭാവസാധ്യം മനസ്വിനാം
ഏതൽസന്ത ജുഹാചിത്രം നാനാസിദ്ധാന്തവാദിനഃ
തേഷാംനാദർശനീയസ്തു മഹായോഗമിദംപ്രിയെ

എന്ന് ശിവജ്ഞാനദീപികയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അർത്ഥം:—വാചാലന്മാരാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട കപടശാസ്ത്രങ്ങളെ കണ്ടിട്ട് 'ഇതു് പാപം, ഇതു് പുണ്യം' എന്നിങ്ങനെ കർമ്മികൾ ഭയപ്പെടുന്നു. അവർക്കുള്ള ഗതി ജനിക്കുക, മരിക്കുക, ജരിക്കുക എന്നതാകുന്നു. ഹേ ദേവി! വലയിൽ പക്ഷികൾ എന്ന പോലെ ജനങ്ങൾ മനക്ഷോഭ

ത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഉഗ്രങ്ങളായ തപസ്സുകൾകൊണ്ടും വ്രതങ്ങൾകൊണ്ടും സദാ മോഹാലസ്യത്തിൽ പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇച്ഛരിച്ചതെല്ലാം കൊടുക്കുന്ന കാമധേനു കയ്യിലിരിക്കുമ്പോൾ കഴുതയെ കറക്കുവാൻ കാംക്ഷിക്കുന്നു. അഭ്യാസമാകുന്ന എണ്ണയാൽ പൂർണ്ണമായി മഹാപ്രഭയോടുകൂടിയ ജ്ഞാനദീപം സഹസ്രാരപത്മത്തിൽ വിളങ്ങുന്നു. ഇതു് ധീരന്മാൎക്കു് സുഖമായി സാധിക്കപ്പെടാവുന്നതാകുന്നു. ഇതിനെ വിട്ടു് നാനാസിദ്ധാന്തവാദികളായിട്ടിരിക്കുന്നു. കഷ്ടം! ആശ്ചര്യം! അവൎക്കു് ഈ മഹായോഗം ദർശിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. സാരമേറിയ യോഗത്താൽ തന്നിൽ വിളങ്ങുന്ന ജ്ഞാനദീപത്തെ കണ്മാൻ സംഗതിയിരിക്കെ, പണ്ഡിതമ്മാനികളാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട കപടശാസ്ത്രങ്ങൾ കണ്ടു് യാഗവ്രതാദി നാനാകൎമ്മാദികളിൽ ഭ്രമിക്കുന്നതു് കാമധേനു കയ്യിലിരിക്കുമ്പോൾ കഴുതയെ കറപ്പാൻ കാംക്ഷിക്കുന്നതുപോലെയാകുന്നു, ആ ക്രൂരൎക്കു് ജനനമരണാദി ദുഃഖം തന്നെ ഫലം—യോഗം സിദ്ധിക്കയില്ല എന്നു് അഭിപ്രായം. അതുകൊണ്ടു് ഞാൻ ഉപദേശിച്ചപ്രകാരം പ്രതിപൽദൃഷ്ടികൊണ്ടൊ അമാദൃഷ്ടികൊണ്ടൊ പൂൎണ്ണിമാദൃഷ്ടികൊണ്ടൊ ഭ്രൂമദ്ധ്യത്തിൽതന്നെ മനസ്സിനെ നിത്തു. അതുതന്നെ സുഷുമ്നാവഴി ആ വഴിക്കു് സച്ചിദാനന്ദശക്തിയിൽ മനസ്സു് ലയിച്ചുകൊള്ളും. നദിയിൽ

ചേർന്ന പ്രവാഹത്തിന്നു സമുദ്രത്തിൽ ചെന്നു ചേരുവാൻ വഴി അന്വേഷിക്കേണമോ? അതുപോലെ ആ സ്ഥാനത്തിൽ ചേർന്ന മനസ്സിന്നു ആനന്ദസമുദ്രത്തിൽ ചെന്നു ലയിപ്പാനും വഴി അന്വേഷിക്കേണ്ട. വേദവേദാന്തശാസ്ത്രാദികളുടെ ആവശ്യവും ഇല്ല. അഭ്യാസകാലത്തു മാത്രമേ അദ്ധ്വാനമുള്ളു അനുഭവം തുടങ്ങിയാൽ യാതൊരു പ്രയത്നവും വേണ്ട. അതിന്നു പ്രമാണം.

നദൃഷ്ടിലക്ഷ്യാണിനചിത്തബന്ധോ
നദേശകാലൌ നചവായുരോധഃ
നധാരണാധ്യാനപരിശ്രമോവാ
സമേധമാനേസതിരാജയോഗേ

(എന്നു യോഗതാരാവലി)

അർത്ഥം:—രാജയോഗം വർദ്ധിച്ചുവരുമ്പോൾ ദൃഷ്ടിയേയും ലക്ഷ്യത്തിൽ നിറുത്തേണ്ട. മനസ്സിനേയും ബന്ധിക്കേണ്ട. വായുവിനേയും ഒതുക്കേണ്ട. ധാരണാധ്യാനങ്ങളിലും പരിശ്രമിക്കേണ്ട, ദേശകാലങ്ങളും ഇല്ല. ഏതുദേശത്തു്, ഏതൊരു സമയത്തു് എന്ന നിയമവും ഇല്ല. എന്നാൽ വല്ല ദിക്കിലും വല്ല സംസാരകാര്യത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കാലത്തുംകൂടി അയത്നസിദ്ധമായി യോഗാനന്ദാനുഭവമുണ്ടാകും എന്നഭിപ്രായം. അതുകൊണ്ടു യോഗം തന്നെ അത്യുൽകൃഷ്ടം സൂക്ഷ്മത്തിലുള്ള ജ്ഞാനവും ഭക്തിയും സൽക്കർമ്മവും യോഗത്തിൽ അടങ്ങിയിരിപ്പായി.

അതിനാൽ യോഗിതന്നെ സൽക്കർമ്മി, പരമഭക്തൻ, പരമജ്ഞാനി

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ഞാൻ ഭവാനാൽ അത്യന്തം അനുഗ്രഹീതനായി. എൻെറ ചിത്തഭൂമിയിൽ വളൎന്നിരുന്ന സംശയങ്ങളാകുന്ന വിഷവൃക്ഷങ്ങളെ പ്രമാണയുക്തിവചനങ്ങളാകുന്ന ദിവ്യശസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടു് അങ്ങുന്നു് ഖണ്ഡിച്ചു് കളഞ്ഞു. അവയുടെ സ്ഥാനത്തു് യോഗജ്ഞാനമാകുന്ന കല്പലതയെ നട്ടകയും ചെയ്തു. ഇനി അങ്ങയുടെ കാരുണ്യമാകുന്ന അമൃതത്തിൻെറ വൎഷംകൊണ്ടും അതു് അക്ഷയാനന്ദമാകുന്ന ഫലത്തെ എന്നെന്നും എനിക്കു് നല്കുവാൻ അങ്ങയ്ക്കു് നമസ്കാരം. ഹേ ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമിൻ! അങ്ങയ്ക്കു് നമസ്കാരം. ഹേ! ശിവയോഗിൻ: അങ്ങയ്ക്കു് നമസ്കാരം. ഹേ! ആദിനാഥശിഷ്യ! അങ്ങയ്ക്കു് നമസ്കാരം. ഹേ! സിദ്ധമാൎഗ്ഗതത്വപ്രകാശക! അങ്ങയ്ക്കു് നമസ്കാരം. ഹേ! അഹിംസാധൎമ്മപരിപാലക! ഹേ! ദയാലൊ! ഹേ! സിദ്ധഗുരൊ!

നമസ്കാരം, നമസ്കാരം, നമസ്കാരം.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! ആനന്ദീഭവ, ആനന്ദീഭവ, ആനന്ദീഭവ.

മുൻഷിപ്പണി വീടുമ്പോൾ ഞാൻ കുട്ടികൾക്ക്

ഉപദേശിച്ചനുഗ്രഹിച്ച പദ്യങ്ങൾ.

1. പഠിപ്പുതന്നെ മനുജനുഭൂഷണം
ഉടുപ്പുഭൂഷാദികളൊന്നുമല്ലഹോ,
മിടുക്കരായിട്ടുവരേണമെങ്കിലോ
മടിച്ചിടാതങ്ങു പഠിച്ചുകൊള്ളുവിൻ.

2. ഇല്ലെങ്കിലൊ നല്ലപഠിപ്പുബാലരെ,
പുല്ലിന്നുതുല്യം പുരുഷന്റെ ജന്മവും.
ചൊല്ലാൎന്നസൌഖ്യത്തിനു പാത്രമായിടാ,
വല്ലാത്തദുഃഖത്തിനുപാത്രമായിടും.

3. കുപ്പായവും തൊപ്പിയുമിട്ടുചെന്നാൽ
സൽപുരുഷന്മാർ വകവെക്കയില്ല,
അല്പേതരപ്രാഭവകീൎത്തിനേടാൻ
എപ്പോഴുമമ്പോടു പഠിച്ചുകൊൾവിൻ.

4. മാതാവിനെപ്പോലിഹ രക്ഷചെയ്യും
താതന്നുതുല്യം ഹിതവും കഥിക്കും
ചേതസ്സിലാനന്ദമതീവനൽകും
ഏതൊന്നു വിദ്യയ്ക്കും സമം നിനച്ചാൽ!

5\. ചാടീടൊല്ല കുളത്തിലും കഴിയിലും
സ്നാനത്തിനായ് ചെല്ലുകിൽ
ഓടീടൊല്ല ചതിച്ചു വല്ലപകടം
പററീടുമെൻ ശിഷ്യരേ!
കൂടീടൊല്ലൊരുകാലവും വികൃതിയാം
കൂട്ടത്തിലൊന്നിങ്കലും
നേരിടൊല്ല ധനമെത്ര നീതിഹീയെ വെടി
ഞ്ഞിട്ടൊന്നുകൊണ്ടെങ്കിലും.

6\. കേറീടൊല്ല ഫലത്തിനായ് മരമതിൽ,
വീണീടുമെൻ ബാലരെ!
കേറീടിൻ ദിവസം പഠിപ്പിലതിനാൽ
കിട്ടും ഫലം നല്ലതു്.
മാറീടൊല്ലിഹ ദൈവചിന്തനയിൽനി
ന്നേതേതു കാലത്തിലും!
മാറീടിൻ ക്ഷണമിങ്ങു നിന്ദ്യമതിൽ നി
ന്നെല്ലായ്പ്പൊഴും ശിഷ്യരേ!

7\. ദീനംപിടിക്കാതെ കഴിപ്പതിന്നായ്
ഊണിൻെറ കാര്യത്തിലതീവകൃത്യം
വേണം വിശക്കന്നൊരുകാലമൂണും
ക്ഷീണിക്കിൽദേഹംസകലം നിരത്ഥം.

8. അന്നത്താൽ കുക്ഷിയർദ്ധത്തെ
മന്ദം പൂരിച്ചുകൊള്ളുവിൻ
പിന്നെ കാൽവയർ വെള്ളത്താൽ
തന്നെ പൂരിക്കവേണ്ടതു്.

9. ഉറക്കവും വേണ്ടതുപോലെവേണം
മറക്കൊലാ നമ്മുടെ ഭാഷിതത്തെ,
വെറുപ്പുകാട്ടീടരുതേവനോടും
ഉരച്ചിടേണം പ്രിയമേവനോടും.

10. എല്ലാവരോടും പ്രിയമോടിരിപ്പിൻ
തല്ലൊല്ല കൊല്ലല്ലൊരുജന്തുവേയും,
ഇല്ലാ അഹിംസയ്ക്കു സമാനധർമ്മം
അല്ലൽപെടുത്തൊല്ലൊരു ജീവിയേയും.

11. ഒരു ജന്തുവിന്നുമൊരുപദ്രവത്തിനെ
കരണത്രയാദപി കൊടുത്തിടാത്തതു
പരമാമഹിംസ, യതിൽമീതെ ധർമ്മമി-
ല്ലറിവിൻ നടപ്പിനതുപോലെയെപ്പൊഴും.

12. അച്ഛനമ്മ നിജസോദരാദിയെ
നിശ്ചയം ദിവസമാദരിക്കണം,

കച്ചിടൊല്ലവരെ ഭാര്യമാരുടെ
തുച്ഛരവാക്കുകൾ നിമിത്തമൊട്ടും. 2.

നന്നായ്പ്പഠിച്ചു ബഹുയോഗ്യതകിട്ടിയാലും
കുന്നോളമിങ്ങു പണമിങ്ങനെ നേടിയാലും
വന്ദിച്ചിടായ്കിൽ ദിവസം ജഗദീശപാദം
നിന്ദ്യം മനുഷ്യരുടെ സർവ്വവുമെന്നുമോർക്കിൻ.

ഇന്ദ്രപ്പട്ടം തൃണംപോൽ കരുതി മരുവിടും
യോഗിയാകുന്ന ഈ ഞാൻ,
ഇന്നത്തോളം പഠിപ്പിതിനൊരു ഗുരുവാ-
യെന്നെ നിങ്ങൾക്കു കിട്ടി;
ഇന്നീക്കാലത്തെ യോഗാൽ സുഖമൊടനുദിനം
ഞാൻ കഴിക്കട്ടെ, നിങ്ങൾ
നന്നായ് നിത്യം പഠിപ്പിൻ സുഖമൊടു മരുവിൻ
ദൈവമുണ്ടെന്നുമോർക്കിൻ.

എന്ന്,
ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമി ശിവയോഗി.

ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമി ശിവയോഗി കൃതികൾ

ആനന്ദാദർശം	(1927)
ആനന്ദാദർശാംശം	(1928)
മോക്ഷപ്രദീപം	(1905)
ടി. ഇംഗ്ലീഷിൽ	(1950)
ടി. ഹിന്ദിയിൽ	(1929)
ടി. തമിഴിൽ	(1949)
ആനന്ദസോപാനം	(1913)
ആനന്ദസൂത്രം	(1910)
ടി. ഇംഗ്ലീഷിൽ	(1951)
ആനന്ദവിമാനം	(1916)
സിദ്ധാനുഭൂതി	(1903)
വിഗ്രഹാരാധനാഖണ്ഡനം	(1916)
ടി. തമിഴിൽ	(1953)
ആനന്ദമതപരസ്യം	(1919)
ടി. ഇംഗ്ലീഷിൽ	(1951)
ആനന്ദക്കുമ്മി	(1920)
സ്ത്രീവിദ്യാപോഷിണി	(1899)
ആനന്ദകല്പദ്രുമം	(1905)
ശിവയോഗരഹസ്യം	(1893)
രാജയോഗപരസ്യം	(1914)
ആനന്ദഗുരുഗീത	(1928)
ആനന്ദഗാനം	(1923)

സന്തുഷ്ടജീവിതം (നിർമ്മലാനന്ദ യോഗി)

ജീവചരിത്രം (ഭീമൻനായർ)

ആരോഗ്യ ജീവിതം (Dr. അബ്ദുറസ്സാക്ക്)

ആവശ്യപ്പെടേണ്ടും മേൽവിലാസം:

നിർമ്മലാനന്ദയോഗി (പ്രസിഡണ്ട്)

ബ്രഹ്മാനന്ദ സ്വാമി ശിവയോഗി

സിദ്ധാശ്രമം

P. B./No. 1, P. O. ആലത്തൂർ (Alatur) പാലക്കാട്ട് ജില്ല.

PIN 678541 ഫോൺ നമ്പർ 342

മോക്ഷപ്രദീപം

ശുദ്ധമായ വാക്കിന്റെ സത്യമായ പ്രകാശം

സൂര്യപ്രകാശം പോലെയും ശുദ്ധവായു പോലെയും സുലഭമായി കിട്ടുന്ന വിലപ്പെട്ട നിധികളുണ്ട്. എന്നാൽ അതാരും ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല. അതു പോലെയാണ് കേരളത്തിൽ ജനിച്ച് ലളിതമായ മലയാളത്തിൽ ശുദ്ധമായ മോക്ഷമാർഗ്ഗം കാണിച്ചുതന്ന ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമി ശിവയോഗി ഉപദേശിക്കുന്ന അമൃതവാണികളുടേയും സ്ഥിതി.

കന്യാകുമാരി മുതൽ കാസർകോഡുവരെ കാക്കത്തൊള്ളായിരം അമ്പലങ്ങൾ നിരന്നുനിൽക്കുന്നു. അവിടെയൊക്കെ മണിയടിയും പൂജയും നൈവേദ്യവും എന്നല്ല പൂരപ്പാട്ടും കോഴിയറുപ്പും ഒക്കെ നടക്കുന്ന പൂജാവിധികൾക്കൊണ്ട് നിറഞ്ഞുനിന്നപ്പോൾ യുക്തിയുടെ പ്രകാശവും കൈയിലേന്തിക്കൊണ്ട് വസ്തുസ്വരൂപത്തെയും അറിവിന്റെ നിജസ്ഥിതിയെയും അന്വേഷിക്കലായിരുന്നു ശ്രീ ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമിശിവയോഗി ചെയ്തത്. പറയുന്ന വാക്കിലെ യുക്തിക്ക് ശക്തിയില്ലാതെ വരുമ്പോഴേ ബുദ്ധിഹീനന്മാർ പാണിയും പാദവുമൊക്കെ എതിർപ്പിനായി ഉപയോഗിക്കുകയുള്ളൂ. അങ്ങനെയുള്ള കശ്മലന്മാർ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും ശുദ്ധമായ വാക്കിന്റെ സത്യമായ പ്രകാശം കൊണ്ട് എല്ലാ തെറ്റിനേയും തിരുത്താൻകഴിയും എന്ന ദൃഢനിശ്ചയത്തോടെ, സ്വാമികൾ തനിക്കു പറയാനുള്ളത് 'ശിവയോഗരഹസ്യ'മായി എഴുതിവെച്ചു. അതു കണ്ട് ചിലർക്കെല്ലാം ഹാലിളകിയപ്പോൾ പറയേണ്ടത് പരത്തിയും നിരത്തിയും ലളിതമായ ഭാഷയിൽ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞ് അടിമുതൽ മുടിവരെ ആർക്കും മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കണം എന്ന ദയാവായ്പോടെ ശ്രീ ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമി ശിവയോഗി 'മോക്ഷപ്രദീപം' എഴുതുകയുണ്ടായി. ആ ബൃഹത്തായ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നവനീതമാണ് 'സിദ്ധാനുഭൂതി'.

'മോക്ഷപ്രദീപത്തിൽ ശിവയോഗികൾ എഴുതിയിരിക്കുന്നതിലും ലളിതമായി ആർക്കും ഇനി പറഞ്ഞുകൊടുക്കാനാവില്ല. തിരക്കില്ലാത്ത എവിടെയെങ്കിലും സമാധാനമായിരുന്ന് ആ സദ്ഗ്രന്ഥത്തിലെ 350 പേജുകൾ ശ്രദ്ധയോടെ ഒന്നു വായിച്ചു പഠിക്കുവാൻ ജനങ്ങൾക്ക് താല്പര്യം ഉണ്ടാവട്ടെ എന്ന് ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

—നിത്യചൈതന്യയതി